

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС РОЛИНС

КРЪВНА ЛИНИЯ

Можете ли да живеете Вечно?

Искате ли да живеете Вечно?

ДЖЕЙМС РОЛИНС КРЪВНА ЛИНИЯ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Джеймс Ролинс ще ви накара да преразгледате представите си за живота и смъртта. „Кръвна линия“ ви запознава с най-новите постижения в областта на медицината, генетиката и високите технологии, водещи към следващия еволюционен скок пред човечеството — безсмъртието.

Галилея, 1025 г. При превземането на древна цитадела, рицар тамплиер открива свещено съкровище, пазено от векове в лабиринта под крепостта — Бахал Ису, жезъла на Исус Христос, безценна реликва, наградена със загадъчна сила, която обещава завинаги да промени човечеството.

Хилядолетие по-късно сомалийски пирати атакуват яхта недалеч от Африканския рог и отвличат млада бременна американка. Командир Грей Пиърс е пратен на спасителна мисия в африканската джунгла. Жената не е просто някаква богата туристка, а Аманда Гант-Бенет, дъщеря на американския президент.

Но онова, което би трябвало да е проста спасителна мисия, се превръща в огнен ад и смъртоносно предателство, когато Грей и екипът му откриват, че заложницата е пешка в зашеметяващ терористичен акт с мрачни последици. При това опасността тепърва започва...

На трима братя и три сестри — Шерил, Дъг, Лори, Чък, Били и Кери.

След като прекарахме заедно в окопите последната година, стори ми се уместно да бъдем заедно и тук. Обичам ви всички.

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, местата и събитията са продукт на авторовото въображение или се използват фиктивно и не следва да се възприемат като действителни. Всяка прилика с реални събития, места, организации или хора, живи или мъртви, е чиста случайност.

ЦИТАТИ ОТ УБИТИ ПРЕЗИДЕНТИ.

ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА СЪВРЕМЕННИТЕ ТАЙНИ ОБЩЕСТВА И ЗАПЛАХАТА ОТ
ТЯХ:

„... изправени сме срещу монолитна и безмилостна конспирация, която разчита предимно на подмолни средства за разширяване на своята сфера на влияние... изграждаща изключително ефективна машина, съчетаваща военни, дипломатически, разузнавателни, икономически, научни и политически операции.

Джон Ф. Кенеди, реч в хотел «Уолдорф-Астория», 27
април 1961 г.“

ЗА ЖИВОТА И СМЪРТТА:

„Бог не би създал същество като човека с неговата способност да схване безкрайността, а да съществува само един ден! Не, не, човекът е създаден за безсмъртие.

Ейбрахам Линкълн“

БЛАГОДАРНОСТИ

Има една поговорка: много баби — хилаво дете. Това може да е вярно за кулинарното изкуство, но със сигурност не и за художествената литература. Всеки от споменатите по-долу е направил тази книга по-добра. Не ми се иска да събирам първата група закуп, но вие се появихте по този начин, така че какво друго ми остава? Това са първите ми читатели, първите редактори и някои от най-добрите ми приятели: Сали Барне, Крие Кроув, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Дени Грейсън, Ленард Литъл, Скот Смит, Пени Хил, Джуди Прей, Дейв Мъри, Каролин Уилямс, Джон Кийс, Крисчън Райли и Ейми Роджърс. И както винаги, специални благодарности на Стив Прей за великолепните карти и илюстрации... и на Чери Макартър за целия материал за страхотни истории! На д-р Скот Браун за медицинската помощ (и ето те вече в роман) и на Михир Ванчу, заедно беше тук от самото начало. На Каролин Макрей, която най-сетне позволи на собствената си звезда да изгрее... и на Дейвид Силвиън, който събра отделните части и накара моята цифрова самоличност да изгрее. На всички от „Харпър Колинс“, които винаги са ме подкрепяли — Майкъл Морисън, Лайет Стелик, Сийл Баленгър, Даниел Бартлет, Джош Марвел, Лин Грейди, Адриене ди Пиетро, Ричард Акан, Том Егнър, Шон Никълс, Ана Мария Алеси, Олга Гарднър и Уенди Лий (ще ми липсваш). И разбира се, специални благодарности на четиримата, които бяха с мен през всички етапи на създаването на тази книга — на издателката ми Лиса Кош и колегата ѝ Аманда Берджерон и на агентите ми Ръс Гейлър и Дани Барър. И както винаги, трябва да подчертая, че вината за всички грешки във фактите и детайлите в тази книга пада изцяло върху моите плещи.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Конспиративните теории се срещат в изобилие през цялата ни история. Това е съвсем нормална човешка черта. Ние винаги търсим признаци на ред в хаоса, следи от невидимия кукловод, който манипулира живота ни, правителствата и пътя на човечеството. Някои от тези задкулисни съзаклятници биват заклеямени като злодеи, други — като невероятни благодетели. Зад част от тайните клики стоят реални исторически факти, други са просто плод на фантазията; трети пък — и те са най-многобройните — представляват гордиев възел от истина и измислица, стегнат толкова здраво и неразривно, че границата между реалност и измислица се превръща в пъстроцветна бъркотия от фалшива история.

И от всички организации в нашето минало това важи с най-голяма сила за прословутите рицари — тамплиери.

Те започнали съществуването си в началото на дванайсети век като група от деветима рицари, дали обет да защитават поклонниците по пътя им до и от Светите земи. От това скромно начинание се появил орден с огромна финансова, военна и политическа мощ, който обхванал цяла Европа и накрая дори папи и крале започнали да се страхуват от него. И на 13 октомври 1307 г. кралят на Франция и тогавашният папа се заели да арестуват и разтурят организацията, обвинявайки рицарите във всевъзможни гнусни престъпления, в това число и ерес. След тази чистка легендите и митовете размили истинската съдба на ордена появили се безброй истории за скрити съкровища, плъзнали слухове за рицари, които успели да се спасят от преследване и пристигнали на бреговете на Новия свят; има дори твърдения, че орденът продължава да съществува тайно и до днес и че защитава мощ, способна да преобрази света.

Но нека оставим настрана всички тези подозрения и митове и да се върнем към първоначалните девет рицари. Повечето читатели сигурно не знаят, че въпросните основатели на тамплиерския орден са свързани по кръвна или брачна линия и произхождат от една фамилия.

Осем са известни с имената си в историческите документи. Деветият остава загадка и днес е повод за какви ли не предположения и спекулации от страна на историците. Кой е бил този мистериозен основател на орден, който щял да заеме такова видно място в историята и легендите? Защо последният рицар така и не е бил назован открито като останалите?

Отговорът на тази загадка е начало на едно невероятно приключение.

НАУЧНИ БЕЛЕЖКИ

На 21 февруари 2011 г. „Тайм“ излезе с корица, на която пишеше: „2045 — годината, в която човекът ще стане безсмъртен“. Взето само по себе си, подобно твърдение може да изглежда съмнително, но някои учени са направили подобни изявления. Д-р Роналд Клац в книгата си „Постижения в медицината против стареенето“ пише:

„Напълно е възможно след около петдесет години човек да живее на практика вечно, стига да не стане жертва на някаква сериозна травма или убийство.

Живеем във вълнуващо време, когато постиженията в медицината, генетиката, технологиите и безброй други дисциплини откриват най-новата граница за човечеството — *вечността*.

Как ще се прояви тя, каква форма ще приеме? Ще откриете отговора на следващите страници. Концепциите, представени в тази книга, се основават на факти и на сериозни проучвания, извършени от съветски учени по време на Студената война. Но преди да продължите да четете по-нататък, трябва да направя една корекция относно стряскащите изявления, цитирани по-горе. Оказва се, че те са твърде *консервативни* в преценките си.

Защото безсмъртието не просто ни очаква. *То вече е тук.*“

ПРОЛОГ

Лятото на 1134 г.

Светите земи

Навремето я наричаха вещица и курва.

Но това беше минало.

Седеше изправена на сивия си боен жребец в черна броня, който внимателно си проправяше път сред касапницата на бойното поле. Земята беше осеяна от телата на мюсюлмани и християни. Преминаването ѝ подплашваше пируващите гарвани и врани и ги вдигаше на огромни черни облаци в небето. Други боклукчии — онези на два крака — обикаляха между мъртвите, смъкваха ботуши и вадеха стрели заради върховете и перата им. Някои вдигаха глави да я изгледат, но бързо се извъръщаха и продължаваха плячкосването.

Тя знаеше какво виждат — поредния рицар сред многото, сражавали се тук. Гърдите ѝ бяха скрити под ватирания жакет и ризницата. Тъмната ѝ коса, подрязана до раменете и по-къса от тази на повечето мъже, бе покрита от коничния шлем; изящните ѝ черти трудно се различаваха зад предпазителя за носа. Широкият двуостър меч бе закрепен за седлото ѝ и се удряше в лявото ѝ коляно. Металните брънки на панталона, защитаващ дългите ѝ крака, звъняха.

Малцина бяха наясно, че тя не е мъж — и *никой* не знаеше, че пази тайни, далеч по-мрачни от скрития ѝ пол.

Оръженосецът ѝ я чакаше край изровения път, който се издигаше стръмно нагоре към изолирано каменно укрепление. Тежката структура, скрита дълбоко в планината Нафтали в Галилея, нямаше име и изглеждаше като издялана от самия склон. Червеното слънце беше увиснало ниско над хоризонта зад бойниците, закривано от дима на лагерните огньовете и подпалените ниви.

Младият оръженосец падна на коляно, когато тя спря коня си до него.

— Той още ли е тук? — попита го.

Кимане. Уплашено.

— Господарят Жофроа ви очаква.

Момчето не посмя да погледне към кулата. Тя нямаше подобни опасения. Килна шлема си назад, за да вижда по-добре.

„Най-сетне...“

Беше търсила невъзможното цели шестнайсет години, още от времето, когато чичо ѝ основа Ордена на бедните рицари на Соломоновия храм. Дори чичо ѝ не беше разбрал молбата ѝ да стане тамплиер, но на нейния клон от фамилията не можеше да се откаже. Така тя получи бялата мантия и беше сред първоначалните деветима — скрита и безлика като шлема си, докато орденът около нея увеличаваше както числеността, така и славата си.

Другите от нейната фамилия, от кръвната ѝ линия, продължаваха да манипулират рицарския орден отвътре и отвън, трупаха богатства и знания, търсеха могъщи реликви из забравени крипти и древни руини в Египет и Светите земи. Въпреки внимателното планиране не успяваха да избегнат провалите. Само преди година се бяха разминали с придобиването на мощите на магите — останките на тримата библейски царе, за които се твърдеше, че пазели изгубени тайни на алхимията.

Нямаше да позволи днешният ден да бъде запомнен с поредния провал.

Плесна коня с поводите и го подкара нагоре по каменистия път. С всяка следваща крачка броят на мъртвите растеше — защитниците на крепостта бяха оказали последна и безполезна съпротива в опит да удържат нападението. Стигна върха и видя портите, разбити и нацепени от ударите на масивния таран със стоманен връх.

Двама рицари пазеха пътя напред. И двамата ѝ кимнаха. Помладият, постъпил отскоро в ордена, беше извезал ален кръст на сърцето си. И други тамплиери бяха започнали да следват този пример — символ, с който показваха готовността да пролят собствената си кръв за каузата. По-старият — прошарен воин с белези от шарка по лицето, носеше само традиционната бяла туника над бронята си, подобно на самата нея. Единствената украса върху мантиите им беше алената кръв от клането.

— Жофроа ви очаква в криптата — каза старият рицар и посочи към вътрешната цитадела.

Тя поведе коня си през останките от портата и бързо се спеша, развявайки мантия. Остави меча си на седлото — не се боеше, че някой оцелял противник ще я издебне от засада. Въпреки всичките си проблеми Жофроа си вършеше съвестно работата. Свидетелство за това бяха дървените колове из двора, увенчани с главите на последните защитници на крепостта. Обезглавените им тела бяха натрупани като дърва покрай стената. Битката беше приключила.

Оставаше само плячката.

Стигна до вратата, зад която играеха сенки. Тясно стълбище, грубо изсечено от планинския камък, се спускаше под крепостта. Далечният червено-оранжев пламък на факел бележеше края на спускането. Заслиза надолу и ускори крачка едва накрая. Възможно ли е да е истина? След толкова много години...

Озова, се в дълга зала с множество каменни саркофази подредени покрай стените. Докато минаваше между тях, тя едва забеляза египетските надписи от символи, загатващи за мрачни тайни от времето преди идването на Христа. В дъното на залата имаше двама души, окъпани в светлината на факлите един изправен и един на колене, облягащ се на тояга. Когато тя приближи двойката на лицето на Жофроа се записа разочарование.

— Дойде най-сетне — каза той с фалшиво приповдигнат тон.

Тя не обърна внимание на рицаря. Той се извисяваше с една глава над нея, макар да имаше същата черна коса и орлов нос, белег за общия им произход от Франция. Между фамилиите им имаше далечна връзка.

Отпусна се на колене и впери поглед в лицето на пленника. Лицето му беше загоряло, гладко и лъскаво като добре оцавена кожа. Под черната коса я гледаха черни очи, отразяващи светлината на факлата. Макар на колене, той не показваше страх, а единствено дълбока тъга, от която ѝ се прииска да го зашлеви.

Жофроа приклепна до нея с намерението да се намеси, да заеме свое място в онова, което явно смяташе за нещо изключително важно. И макар да бе един от малцината, които знаеха истинската ѝ самоличност, нямаше никаква представа за по-ревниво пазените ѝ тайни.

— Господарке... — започна той.

При думите му очите на пленника се присвиха и той впи поглед в нея. Цялата му тъга се стопи, оставяйки след себе си мимолетен страх — но и той бързо изчезна.

„Любопитен е... дали знае за кръвната ни линия, за нашите тайни?“

Жофроа прекъсна мислите ѝ:

— Както наредихте, жертвахме живота на мнозина и проляхме много кръв, за да открием това място, скрито от слухове и пазено колкото от проклетия, толкова и от неверниците — и всичко това, за да открием този човек и съкровището, което пази. Кой е той? Спечелих правото да науча с върха на меча си.

Тя не обичаше да си хаби думите за глупаци. Вместо това се обърна към пленника и му заговори на древен арабски диалект.

— Кога си се родил?

Черният поглед се впи в нея и едва не я блъсна назад със силата на неговата воля, вътрешната му сила беше като бурен вятър. Сякаш се чудеше дали да не я излъже, но онова, което видя изписано на лицето ѝ, го накара да осъзнае, че лъжата е безполезна.

Когато заговори, думите бяха тихи, но сякаш затиснати под огромно бреме.

— Роден съм през мухарам, в пет и деветдесетата година от хиджра.

Жофроа разбираше достатъчно арабски, за да се изсмее пренебрежително.

— Деветдесет и петата? Това означава, че е на повече от хиляда години.

— Не — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на него, докато пресмяташе наум. — Неговият народ използва различно летоброене от нашето. Започва с пристигането на Мохамед от Мека в Медина.

— Значи не е на хиляда години?

— Далеч не — каза тя, след като приключи със сметките — живял е само *петстотин и двайсет* години.

С периферното си зрение видя как Жофроа се извъръща втрещено към нея.

— Невъзможно — промълви той с треперещ глас, който издаваше колко плитко е неверието му.

Тя не откъсна нито за миг поглед от пленника. Долавяше в очите му някакво неизмеримо и плашещо познание. Опита се да си представи всичко, на което бе станал свидетел през столетията — възход и падение на могъщи империи, градове, издигащи се от пясъците и разрушавани от времето. Какви ли неща можеше да разкрие за древните тайни и забравени истории?

Но не беше дошла тук, за да го разпитва.

Пък и се съмняваше, че той ще отговори на въпросите ѝ.

Не и този човек — ако все още можеше да се нарича *човек*.

Следващите му думи прозвучаха като предупреждение и пръстите му се стегнаха около тоягата.

— Светът не е готов за онова, което търсиш. То е забранено.

Тя отказа да отстъпи.

— Не си ти този, който ще решава. Ако човек е достатъчно пламенен, за да го грабне, негово право е да го притежава.

Той я изгледа мълчаливо, после погледът му се плъзна надолу към гърдите ѝ, към онова, което бе скрито под твърдата броня.

— Същото е вярвала и самата Ева в Райската градина, когато е послушала змията и е откраднала от Дървото на познанието.

— А — въздъхна тя и се наведе напред. — Бъркаш ме. Аз не съм Ева. И не търся Дървото на *познанието*. А Дървото на *живота*.

Извади кама от колана си, изправи се бързо и заби ножа до дръжката в гърлото на пленника, като го повдигна само със силата на волята си. С този единствен удар безкрайният поток от векове стигна до кървавия си край — наред с опасността, която представляваше този мъж.

Жофроа ахна и се дръпна назад.

— Но нали именно заради него стигнахме чак дотук?

Тя освободи камата и избута с крак тялото, от което пръскаше фонтан кръв. Хвана тоягата, преди да се е изплъзнала от безжизнените пръсти на пленника.

— Не търсех човека, а онова, което той носеше — отвърна тя.

Жофроа зяпна тоягата от маслинено дърво в ръцете ѝ. Кръвта се стичаше на струйки по повърхността, разкривайки едва забележимата дърворезба — сложно вплетени змии и лози, извиващи се по дължината на ствола.

— Какво е това? — попита ококорен рицарят.

Едва сега тя се обърна с лице към него — и заби острието в лявото му око. Беше видял твърде много, за да остане жив. Докато падаше на колене и тялото му се гърчеше противно под острието на ножа, тя отговори на въпроса му, стиснала здраво старото дърво.

— Пред теб е Бахал Ису — прошепна тя, сякаш се обръщаше към бъдните векове. — Размахван от Мойсей, носен от Давид и от царя на царете. Това е жезълът на Исус Христос.

ВЪВЕДЕНИЕ

4 юли. След пет дни

Убиецът погледна през оптичния мерник и нагласи кръстчето върху профила на президента Джеймс Т. Гант. Провери отново разстоянието — седемстотин метра — и прицели снайперистката карабина М40А3 в окципиталната кост зад лявото ухо — там пораженията щяха да бъдат най-големи. Веселата музика и смехът на празничния пикник звучаха в слушалката му. Остави шума да заглъхне на заден план и се съсредоточи върху мишената, върху мисията си.

В американската история трима президенти бяха умрели в един и същи ден — на 4 юли, рождения ден на страната. Едва ли беше чисто съвпадение.

Томас Джеферсън, Джон Адамс и Джеймс Монро.

Днес беше ред на четвъртия.

Затаил дъх, командир Грей Пиърс дръпна спусъка.

I.
НАСТОЯЩЕ

1.

30 юни, 11,44 ч.

Такома Парк, Мериленд

Грей Пиърс вкара кашлящия и ръмжащ „Форд Тъндърбърд“, модел 1960, в алята пред къщата.

И на самия него му идеше да заръмжи.

— Планът не беше ли да продадем това място? — попита Кени.

По-младият брат на Грей седеше на мястото до шофьора. Беше подал глава през прозореца и гледаше бунгалото с опасващата го веранда и висящ фронтон. Това беше семейната им къща.

— Вече не — отвърна Грей. — И да не си го споменал пред татко. Деменцията го е направила достатъчно параноичен.

— Дали днес или утре, каква разлика? — кисело промърмори Кени под нос.

Грей изгледа кръвнишки брат си. Беше го взел от летище „Дълес“, където бе кацнал от Северна Калифорния. Очите на Кени бяха зачервени от дългото пътуване — или може би от твърде многото бутилчици джин в първа класа. Точно сега той страшно напомняше на Грей за баща му, особено с алкохолния си дъх.

Видя собственото си отражение в огледалото, докато вкарваше стария форд в гаража. Макар двамата братя да бяха наследили червендалестото лице и тъмната коса на баща си, Грей ходеше късо подстриган, а Кени бе вързал косата си на къса опашка, неподходящо младежка дори за човек, който още няма трийсет. На всичкото отгоре носеше къси дочени панталони и широка тениска с емблемата на някаква фирма за сърфинг. Кени беше софтуерен инженер в компания в Пало Алто и явно това беше неговата версия на делово облекло.

Грей слезе от колата, като се мъчеше с все сили да потисне раздражението си от брат си. През целия път насам Кени не беше отлепил мобилния си телефон от ухото си и говореше по работа с другия бряг. Двамата си бяха разменили само няколко думи и Грей се бе озовал в ролята на шофьор.

„Все едно аз нямам работа за вършене“.

През последния месец беше загърбил личния си живот, за да се справи с последствията от смъртта на майка си и бавното угасващия ум на баща си. Кени бе дошъл за погребението и обеща да остане една седмица, за да му помогне да сложи нещата в някакво подобие на ред, но след два дни неотложна работа го накара да отлети в другия край на страната и целият товар легна на раменете на Грей. В известен смисъл щеше да е по-лесно, ако Кени изобщо не си беше направил труда да идва. Беше оставил след себе си куп разпилени застрахователни полици и заверени документи, с които трябваше да се оправя брат му.

Днес това се промени.

След дълъг и разгорещен разговор Кени се беше съгласил да се включи в критичния момент. Баща им страдаше от прогресиращ Алцхаймер и внезапната смърт на жена му го запрата надолу по спиралата. Беше прекарал последните три седмици в клиника за душевноболни, но снощи се бе прибрал у дома. И покрай преместването му Грей се нуждаеше от допълнителен чифт ръце. Кени беше натрупал достатъчно отпуски, за да може да дойде за цели две седмици. И Грей смяташе да го задържи през цялото време тук.

Той самият си беше взел един месец отпуск и трябваше да се яви в квартирата на Сигма след седмица. Преди това му трябваша няколко свободни дни, за да приведе собствената си къща в ред. Точно тук беше ролята на Кени.

Брат му измъкна багажа си от багажника на кабриолета, затръшна капака, но задържа ръката си върху хромирания калник.

— Ами колата на татко? Можем да продадем и нея. Не ми се вярва да е в състояние да шофира.

Грей прибра ключовете в джоба си. Класическият „Гъндърбърд“ — гарвановочерен, с червен кожен салон — беше гордостта и радостта на баща му. Беше положил страшни усилия да го реставрира — бе успял да му намери нов карбуратор „Холи“, помпа за впръскване на гориво и електроинсталация.

— Колата остава — каза Грей. — Според невролога на татко най-важното е привичната му обстановка да се поддържа колкото се може по-стабилна, да се запази познатата рутина. И дори да не може да кара колата, най-малкото ще има с какво да се занимава.

Грей тръгна към вратата, преди Кени да е измислил какво друго от нещата на баща им да предложи за продан. Не си направи труда да

му помогне за багажа. Самият той имаше достатъчно товар за мъкнене напоследък.

Кени обаче не беше приключил.

— Щом трябва да поддържахме всичко по стария начин и да се преструваме, че нищо не се е променило, тогава какво правя тук аз?

Грей рязко се завъртя към него. Сви юмрук и за малко да го вкара в действие.

— Защото си оставаш негов син. И е крайно време да се държиш като такъв.

Кени го зяпна. Гневът гореше в очите на брат му, с което Грей заприличваше още повече на баща им. Беше виждал тази ярост твърде често у стария, особено напоследък — войнственост, родена от деменцията и страха. Не че гневът беше нещо ново. Баща му открай време си беше труден човек, бивш петролен работник в Тексас, докато една производствена авария не бе отнела по-голямата част от левия му крак и цялата му гордост, превръщайки работника в домакия. Отглеждането на две момчета, докато половинката му ходеше на работа, беше тежка задача за него. За да компенсира, управляваше домакинството като казарма за новобранци. А Грей, който беше инат като баща си и роден бунтар, винаги се опитваше да постигне повече от възможното. Докато накрая, на осемнайсетгодишна възраст, просто си беше събрал нещата и бе постъпил в армията.

Накрая майка му изигра ролята на пословичното семейно лепило и успя да ги събере отново заедно.

А ето че вече я нямаше.

Какво щяха да правят без нея?

Кени най-сетне помъкна багажа си и докато минаваше покрай Грей, промърмори думите, за които знаеше, че ще го жегнат като ръждива бодлива тел:

— Поне не станах причина за смъртта на мама.

Преди месец този удар в корема беше свалил Грей на колене. Но след задължителните срещи с психотерапевта — не че не беше пропуснал няколко — обвинението на брат му само го накара да се вцепени и за момент да остане като закован на мястото си. Заложена бомба, предназначена за Грей, бе убила майка му. Психотерапевтът беше използвал термина „косвени жертви“, опитвайки се да притъпи чувството му за вина.

Но на погребението имаше ковчег. Затворен.

Дори сега не можеше да се изправи открито срещу болката. Единственото, което го караше да продължава напред, бе твърдото решение да разкрие и унищожи тайната организация, която стоеше зад това хладнокръвно убийство.

И той стори точно това — обърна се и направи крачка напред, после още една.

Това беше всичко, на което бе способен засега.

22,58 ч.

Сейшелските острови

Нещо я събуди посред нощ на борда на закотвената яхта.

Аманда инстинктивно погали издутия си корем и направи проверка на състоянието си. Схващане ли беше получила? Намираше се в третия триместър и това беше първата ѝ тревога, майчински инстинкт да защити нероденото си дете. Не изпитваше никаква болка в корема, само обичайното притискане върху пикочния си мехур.

Въпреки това след двете помятания панически разтуптялото се сърце отказваше да се успокои. Опита се да си каже, че другите две бебета — момче и момиче — бяха изгубени през първия триместър.

„Вече съм в края на трийсет и шестата седмица. Всичко е наред“.

Повдигна се на лакът. Мъжът ѝ тихо хъркаше до нея на голямото легло в главната каюта на кърмата на яхтата. Тъмната му кожа рязко се открояваше върху бялата сатенена възглавница. Аманда потърси утеха в мускулестото присъствие на Мак, в наболата четина по бузата и брадичката му. Той беше нейният Давид на Микеланджело, изваян от черен гранит. Но въпреки това не можеше да избяга от чувството за безпокойство, докато пръстът ѝ се спря над голото му рамо. Не ѝ се искаше да го буди, но се нуждаеше от прегръдката на силните му ръце.

Родителите ѝ, чиито аристократични южняшки фамилии можеха да се проследят поколения назад, бяха одобрили връзката ѝ със скованата любезност на модерната толерантност. Но в крайна сметка бракът ѝ послужи добре на фамилията ѝ. Тя беше руса и синеока, отгледана в свят на изтънчени забави и привилегии; той бе чернокож, чернокож и чернокож, кален от суровото детство по улиците на Атланта. Необичайната двойка се превърна в плакат на толерантността, който

винаги се излагаше на показ при нужда. Но на този плакат на щастливо семейство му липсваше ключов елемент — дете.

След една година неуспешни опити да зачене — поради проблеми с плодовитостта на съпруга ѝ — бяха прибегнали до оплождане ин витро със сперма на донор. И на третия опит, след две помятания, най-сетне имаха успех.

Дланта ѝ отново се отпусна върху корема ѝ.

Момче.

И тогава започнаха неприятностите. Преди седмица беше получила загадъчно писмо, което я предупреждаваше да бяга и да не казва на никого от семейството си. Писмото намекваше защо, но макар да даваше съвсем малко подробности, беше достатъчно, за да я убеди да избяга.

Откъм палубата отпред се чу силно думкане. Аманда рязко седна, напрягайки очи и уши.

Мъжът ѝ се обърна по гръб и разтърка сънените си очи.

— Какво има, скъпа?

Тя поклати глава и вдигна ръка, за да го накара да млъкне. Бяха взели сериозни предпазни мерки, за да прикрият всяка своя стъпка. Бяха използвали частни чартърни полети с фалшиви документи и дестинации, за да се озоват преди седмица на другия край на света — на пистата на миниатюрния остров Асумпсион, част от Сейшелския архипелаг. Часове след кацането бяха отплавали с частна яхта сред веригата острови, простиращи се в изумрудена дъга на сред лазурното море. Тя беше поискала да останат изолирани, далеч от любопитни очи и същевременно достатъчно близо до столицата на Сейшелите — Виктория, ако случайно възникнат проблеми с бременността ѝ.

След пристигането им единствено капитанът и двамата му подчинени бяха виждали лицата им. Никой не знаеше истинските им имена.

Планът изглеждаше съвършен.

До каютата достигнаха приглушени гласове. Аманда не успя да различи думите, но чу рязка заплаха — и изстрел, внезапен и оглушителен като удара на цимбал.

Сърцето ѝ бясно се разтуптя.

„Не сега. Не и на самия край“.

Мак изхвърча от леглото, както си беше по боксерки.

— Аманда, стой тук! — Отвори горното чекмедже на нощното шкафче и извади голям черен автоматичен пистолет, служебното му оръжие от годините като полицаи в Чарлстън. Посочи към дъното на каютата. — Скрый се в банята.

Аманда се изправи, пребледняла и премаляла от ужас, и се олюля под тежестта на корема си.

Мак се хвърли към вратата и погледна през шпионката. Открехна я само колкото да се измъкне навън и затвори безшумно зад себе си — но не и преди да нареди на Аманда да заключи.

Тя се подчини, след което затърси някакво оръжие в стаята. Спря се на малкото ножче, с което белеше пресните плодове, които им поднасяха всяка сутрин. Дръжката беше хлъзгава от сок на папая. Вече въоръжена, Аманда отстъпи към банята, но спря на прага. Не можеше да влезе. Не можеше да се завре в такова тясно място. Дори малката каюта не беше в състояние да побере ужаса ѝ.

Изтрещяха още изстрели — насред викове и проклетия.

Тя се отпусна на колене, стиснала ножа в едната ръка и поддържайки корема си с другата. Тревогата ѝ се предаде на детето. Усети леко ритане.

— Няма да им позволя да те наранят — прошепна на момчето си.

Отгоре затрополиха стъпки.

Загледа се към тавана, мъчейки се да пробие с поглед осветената от звездната светлина палуба. Какво ставаше? Колко бяха неканените гости?

После при вратата се чу предпазливо драскане — последвано от тихо почукване.

Забърза към изхода и надникна през шпионката. Мак ѝ кимна, после погледна бързо назад към коридора. Дали беше намерил начин да се измъкнат от яхтата? Или в отчаянието си просто се бе върнал, за да я защити?

С непослушни пръсти Аманда отключи и понечи да отвори вратата, но от другата страна я изритаха и тя зейна широко. Аманда шокирано отстъпи назад. В помещението влезе висок, гол до кръста чернокож мъж — но това не беше Мак.

Непознатият държеше главата на мъжа ѝ за гърлото. Алена кръв се стичаше по ръката му от отрязания врат. В другата си ръка стискаше

също толкова окървавено мачете. Ухили се до уши, показвайки бели зъби като на акула. Явно беше доволен от номера.

Аманда отстъпи в ужас назад, напълно забравила за мъничкото ножче.

Зад чудовището се появи друга фигура. Бял мъж в безупречно ушит бял костюм. Единственият цвят по него сякаш бе този на черната коса и тънкия мустак над още по-тънките му устни. Беше достатъчно висок, че да му се наложи да се наведе, за да влезе в каютата. Новодошлият също се усмихна, но извинително, сякаш беше смутен от ликуването на спътника си.

Произнесе няколко резки думи на някакъв африкански диалект. Явно кастреше другия.

Чернокожият сви рамене и метна главата на съпруга ѝ на леглото.

— Време е да вървим — каза ѝ мъжът с костюма с изискан британски акцент, сякаш я канеше на парти.

Тя отказа да помръдне. Не можеше да помръдне.

Британецът въздъхна и направи знак на спътника си.

Той пристъпи напред, хвана я грубо за лакътя и я помъкна навън. Британецът ги последва по късия коридор и нагоре по стълбата към задната палуба.

Там царяха още ужас и хаос.

Капитанът, двамата членове на екипажа и двама от нападателите лежах проснати в локви кръв. Нападателите бяха застреляни; екипажът бе заклан и брутално насечен на парчета.

Останалите нападатели се бяха скупчили на палубата или чакаха в очуканата лодка, привързана към релинга на десния борд. Неколцина претърсваха яхтата, изнасяха кашони с вино, торби с припаси, прибираха всичко ценно. Бяха чернокожи, някои с племенни белези, много бяха още момчета. Всички бяха въоръжени — ръждиви мачете, антични на вид автомати и безброй пистолети.

Пирати.

На лунната светлина, освежена от вечерните югоизточни пасати, главата ѝ се проясни достатъчно, за да даде път на отчаянието и горчивото чувство за вина. Беше си въобразявала, че Сейшелите са достатъчно далеч от Африканския рог и че ще бъде в безопасност от съвременните пирати, които върлуваха в тези води.

Ужасна грешка.

Бутнаха я грубо към моторницата. Британецът вървеше до нея. Беше чела някъде в документите на баща си, че някои европейски емигранти помагат и финансират новата доходоносна индустрия — пиратството.

Загледа се към англичанина, чудейки се как наред цялото клане е успял да не изцапа с нито капка кръв безупречния си костюм.

Той явно забеляза вниманието ѝ и се обърна към нея, когато се озоваха при релинга.

— Какво искате от мен? — попита тя и го изгледа твърдо. Неочаквано изпита задоволство, че на борда няма документи, които да разкриват истинската ѝ самоличност. — Аз съм никоя.

Британецът извърна очи пред стоманената ѝ решимост — но не от срам или съжаление.

— Не искаме вас. — Загледа се в корема ѝ. — А вашето бебе.

19:00 ч.

Такома Парк, Мериленд

Подпрял торбата с покупки на хълбока си, Грей отвори задната мрежеста врата на къщата. Първо усети миризмата на печен пай с канела. На връщане от фитнеса беше получил есемес от Кени да вземе френски ванилов сладолед и още някои неща за вечерята — първата семейна вечеря след трагичната загуба на майка им.

Поглед към печката разкри голяма тенджерата с врящ сос болонезе; до мивката се изцеждаха сварени спагети. Съскането насочи вниманието му обратно към тенджерата. Едва сега Грей забеляза, че сосът ври с пълна сила. Беше забравен, преливаше през ръба и се стичаше по тенджерата към газовия котлон.

Нещо не беше наред.

Мисълта му се потвърди от гръмогласен рев от съседната стая.

— *Къде са ми ключовете!*

Грей бързо остави покупки на плота, изключи котлона и тръгна към дневната.

— *Някой краде колата ми!*

Грей мина през трапезарията и продължи към врявата в дневната. Тапицираните мебели бяха подредени около централната каменна камина, която в момента бе студена и тъмна. Баща му приличаше на скелет в креслото до панорамния прозорец. Навремето го изпълваше

цялото и доминираше в помещението. А сега се беше превърнал в крехка сянка на самия себе си.

Въпреки това си оставаше силен. Опита се да се надигне, но Кени го задържа за раменете. Помагаше му дребна жена с прошарена кестенява коса, облечена в синя престилка. Тя се беше отпуснала на коляно, държеше баща му за ръката и го увещаваше да се успокои.

Мери Бенинг беше сестра в психиатричното отделение на болницата. По време на престоя си там баща му беше започнал да я харесва. Грей успя да я наеме като нощна сестра у дома, за да бъде наблизо, когато старият му създава проблеми. Планът беше Кени да го наглежда през деня, докато Грей и Мери успеят да изберат и наемат дневна сестра за денонощни смени. Щеше да бъде скъпо, но директор Кроу бе уредил адекватна компенсация — нещо като кръвен данък, който да покрие разходите и да позволи бащата на Грей да остане в собствения си дом.

— Хариет! Пусни ме! — изтръгна баща му ръката си от Мери и едва не халоса Кени по носа с лакът.

Сестрата сложи длан на коляното му и го стисна успокояващо.

— Джак, аз съм. Мери.

Погледите им се срещнаха и на лицето му се изписа объркване, след което спомените се върнаха и чертите му се отпуснаха.

Мери погледна към Грей.

— Баща ти те забеляза да пристигаш с покупките. Видя колата. Просто малко се уплаши и обърка. Ще му мине.

Кени се изправи. Изглеждаше поразен. Досега не беше виждал татко си в подобно състояние. Потресен, той се дръпна настрана.

Движението привлече вниманието на баща му. Той се ококори.

— Кени, какво правиш тук?

Кени не знаеше какво да каже. Още беше зашеметен от швейцарското сирене, в което се бе превърнала паметта на баща му.

Мери го спаси — без да крие истината, а просто с потупване по коляното.

— Джак, той беше тук през целия ден.

Баща му изгледа питащо лицата им, после се отпусна назад в креслото.

— О, вярно бе, точно така... Помня...

Но помнеше ли наистина? Или просто се съгласяваше, опитвайки се да се преструва на нормален?

Кени погледна към Грей. Очите му бяха изцъклени от шока.

„Добре дошъл в моя свят“.

— По-добре да видя какво става с вечерята — каза Мери, като се изправяше и изтупваше коляното си.

— А аз ще ида да си разопаковам нещата — добави Кени, мъчейки се да се спаси от дневната.

— Добра идея. И вземи се измий — нареди баща му с ехо от някогашния си заплашителен тон. — Стаята ти е горе...

— Не съм забравил къде е — прекъсна го Кени, без да се замисля за грубостта на подобен отговор към човек, който страда от Алцхаймер.

Татко му обаче само кимна удовлетворено.

Чак когато Кени се дръпна, старият сякаш най-сетне забеляза Грей. Обърканото изражение изчезна, за да се смени с предишния гняв. Нужни му бяха почти две седмици, за да може най-сетне да приеме и да запомни смъртта на жена си, така че за него раната беше все още прясна. Знаеше и причината за тази загуба. Това никога не забравяше. През изминалите седмици имаше много лоши дни, но какво можеха да направят и двамата? Никакви думи не можеха да я върнат.

Почукването на вратата стресна всички. Грей се напегна, очаквайки най-лошото.

Кени, който вече беше тръгнал към стълбището, отвори вратата.

На верандата стоеше дребна фигура, облечена в черна кожа и разкопчано рокерско яке върху виненочервена блуза. Носеше каска под мишница.

Мрачното настроение се разсея, когато я видя. Грей тръгна към вратата.

— Сейчан, какво правиш тук?

Баща му го прекъсна.

— Не оставяй дамата да стои навън, Кени! — Махна с ръка на гостенката да влезе. Може и да губеше паметта си, но не пропускаше да забележи, ако на прага му се появи красива жена.

— Благодаря, господин Пиърс.

Сейчан влезе — по-скоро се промъкна вътре, движейки се с грацията на дива котка, цялата сухожилия, мускули и дълги заоблени

линии. Хвърли преценяващ поглед към Кени, докато минаваше покрай него. Каквото и да видя, явно не ѝ беше достатъчно.

Очите ѝ намериха Грей и погледът ѝ видимо се втвърди — не от гняв, а по-скоро като защитна реакция. Двамата почти не бяха разговаряли след целувката и обещанието преди три седмици. Не беше израз на романтика, а само уверение, че тя ще работи с него, за да разкрие онези, които имат пръст в убийството на майка му.

Въпреки това Грей помнеше как бяха омекнали устните ѝ.

Дали тук имаше нещо повече от обещание? Нещо, останало неизказано?

Мислите му бяха прекъснати от баща му, който посочи към масата.

— Тъкмо сядаме за вечеря. Ще ни правите ли компания?

— Благодаря за поканата — отвърна сковано Сейчан — но няма да се задържам. Просто трябва да поговоря със сина ви.

Бадемовите очи, издаващи смесения ѝ евро-азиатски произход, се взираха напрегнато в Грей.

Нещо ставаше.

Сейчан беше бивш убиец за същата тайна група, отговорна за смъртта на майка му — международна престъпна организация, известна като Гилдията. Истинската ѝ същност и цели си оставаха неизвестни дори за собствените ѝ агенти. Организацията действаше чрез отделни клетки по целия свят, всяка от които работеше независимо и никоя не разполагаше с пълната картина. Сейчан в крайна сметка се беше обърнала против тях и бе вербувана от директор Кроу като двоен агент, докато не я бяха разкрили. Сега, преследвана от бившите си работодатели и от чужди разузнавателни агенции за миналите си престъпления, тя беше партньор на Грей и негова отговорност.

И може би нещо повече.

Грей пристъпи към нея.

— Какво има?

Тя заговори тихо:

— Обади ми се директор Кроу. Дойдох направо тук. Сомалийски пирати са извършили отвличане при Сейшелите. Много важна американска цел. Пейнтър искаше да знае дали си готов да поемеш нова мисия.

Грей се намръщи. Защо въвличаха Сигма в някакво обикновено отвличане? Имаше предостатъчно полицейски и военноморски агенции, които да се погрижат за подобно престъпление. Сигма Форс, съставена от бойци от специалните части, преминали и през обучение в различни научни дисциплини, беше секретното крило на АИП, Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната. Целта на екипите на Сигма бе да защитават света от глобални заплахи, не да се занимават с отвличането на отделни американци.

Сейчан като че ли долови подозрението му. Погледът ѝ се впи в него. Явно знаеше повече, но не можеше да говори свободно пред другите. Ставаше нещо голямо. Мисълта накара сърцето му да се разтупти по-силно.

— Времето е от голямо значение — добави тя. — Ако ще идваш, самолетът вече се зарежда и Ковалски ще дойде да ни вземе. По пътя можем да прескочим до апартамента ти. Ще бъдем инструктирани по време на полета.

Грей погледна към стола до студената камина. Баща му подслушваше разговора и погледът му не се откъсваше от лицето на сина му.

— Върви — каза му той. — Върши си работата. Имам достатъчно помощ тук.

Грей се успокои от намусеното разрешение и се замоли в него да има поне мъничко прошка от страна на баща му. Но следващите му думи, изречени с груба горчилка, пропъдиха тези надежди.

— Пък и колкото по-малко те виждам точно сега... толкова по-добре.

Грей се олюля назад. Сейчан хвана рамото му, сякаш се готвеше да го задържи. Не друго, а топлината на допира ѝ, нейната подкрепа му дадоха сили — също като целувката преди седмици.

Мери се беше върнала в дневната и бършеше ръцете си в кърпа. Тя също бе чула резките думи и погледна съчувствено Грей.

— Ще се погрижа за нещата тук. Ти си гледай своята работа.

Грей мълчаливо ѝ благодари и остави Сейчан да го поведе към вратата. Искаше му се да се сбогува с баща си. Желанието гореше болезнено в гърдите му, но нямаше думи, с които да го изрази.

Преди да се осъзнае, се озова на верандата. Спря на горното стъпало и пое дъх — дълбоко и треперливо.

— Добре ли си? — попита го Сейчан.

Той прокара пръсти през косата си.

— Ще се наложи да съм.

Тя обаче продължаваше да го гледа изпитателно, сякаш търсеше по-искрен отговор.

Преди да успее да го намери, свиренето на гуми по асфалт обяви пристигането на транспорта им. Двамата се обърнаха към черния джип, набил рязко спирачки пред къщата. Прозорецът се спусна и от купето блъвна облак дим. Последва го бръснатата глава на горила, дъвчеща угарка от пура.

— Идвате или какво? — дрезгаво им извика Ковалски.

Колкото и да го вбесяваше, Грей никога не бе изпитвал такава радост при вида на якия си сътрудник. Тръгна надолу по стъпалата, но Кени се втурна след него и му препречи пътя.

— Не можеш да заминеш сега. Аз какво да правя?

Грей посочи назад към къщата.

— Твой ред е. Какво си мислиш, че правех аз през цялото това време?

Мина покрай онемелия за миг Кени и тръгна към джипа и мотоциклета на Сейчан.

Тя вървеше до него и си сложи каската.

— Кой друг е в екипа? — попита той.

— Наредено ни е да вземем още двама. Местни хора, които вече са в района и имат уникални умения, с които могат да помогнат в мисията.

— Кои са те?

Сейчан отвърна с подобие на усмивка, докато спускаше предпазното стъкло. Мрачно развеселените ѝ думи прозвучаха приглушено отвътре.

— Надявам се, че са ти били инжекциите против бяс?

2.

1 юли, 18,32 ч.

Република Танзания

Тихото ръмжене го предупреди.

Вече напрегнат до краен предел, Тъкър Уейн се залепи за тухлената стена на тясната улица и се плъзна в плътната сянка на близкия вход. Преди час бе забелязал, че някой го следи и го наблюдава от разстояние. Беше успял бързо да се отърве от опашката в лабиринта от алеи и претъпкани улици на тази занемарена част на Занзибар.

Кой го беше открил?

Опря гръб в резбованата дървена врата. Смяташе да остане изгубен и неоткриваем. През последните три години се беше скитал по света, а до трийсетия му рожден ден оставаше една. Преди две седмици бе стигнал архипелага Занзибар, верига изпечени от слънцето острови покрай източното крайбрежие на Африка. Самото му име — Занзибар — сякаш говореше за друго време, за страна на мистерии и митове. Място, на което можеш да изчезнеш, да останеш незабелязан, където не се задават много въпроси.

Местните хора знаеха, че любопитството е нездравословно.

Въпреки това често се заглеждаха в него. Не защото беше бял. Древното пристанище Занзибар си оставаше кръстопът за хора от всеки цвят и раса. А и след цяла година пътуване из Африка кожата му бе почерняла като на местните търговци, предлагащи стоките си на пазарите за подправки в стария Каменен град. И определено правеше впечатление с високата си мускулеста фигура — имаше телосложението повече на защитник, отколкото на нападател — макар че не точно външният му вид, колкото твърдият му поглед караха любопитните бързо да се извържат.

Онова, което привличаше най-много вниманието към него, беше нещо друго — по-скоро някой друг. Каин се притискаше в бедрото му — не издаваше звук, но беше настръхнал. Тъкър постави длан върху кучето си — не за да го успокои, а за да даде знак на партньора си, ако

стане необходимо. Защото те бяха точно това. Партньори. Каин беше като негово продължение, като самостоятелна част от самия него.

Макар да приличаше на яка и компактна немска овчарка, Каин бе всъщност белгийско куче, известно като малиноа. Козината му беше черна и жълто-кафява, но предимно черна, също като тъмните му очи. Тъкър усети как мускулите на кучето се напрягат под дланта му.

От близкия ъгъл панически изхвърча хилава фигура. В бързината човекът се блъсна в отсрещната стена и се втурна по улицата, като често се озърташе през рамо. Тъкър впери поглед в него, преценявайки евентуалните опасности.

„В началото на двайсетте, може би по-млад, азиатско-индийски мелез, изпълнени с ужас очи, мършави крайници и лице — от пристрастяване или недохранване?“

Беглецът притискаше десния си хълбок, но не можеше да спре алената струя, просмукваща се през бялата му риза. Миризмата на кръв явно беше възбудила Каин заедно с вида на панически бягащи боси крака.

Тъкър понечи да излезе от входа и да се притече на помощ на младежа, но натискът в бедрото му се засили и го накара да остане на място.

Миг по-късно стана ясна и причината за предупреждението. От същия ъгъл изскочиха трима едри мъже африканци, с племенни татуировки по лицата. Бяха въоръжени с мачете и покриха двете страни на пустата улица с явното умение на опитни ловци.

Целта им също забеляза появата им и се втурна да бяга презглава, но загубата на кръв и изтощението си казваха думата. Няколко стъпки по-нататък жертвата се препъна и се просна на земята. Макар да се удари здраво в паважа, не издаде нито звук. Нямахше скимтене или вик, просто се беше предал.

Именно това накара Тъкър да излезе от прикритието си.

Другата причина бе онова, което му беше втълпил дядо му: „Изправен пред безчовечност, добрият човек *реагира*, а великият *действа*“.

Тъкър почука с три пръста хълбока на кучето. Сигналът бе ясен.

Пази.

Каин прескочи проснатото тяло на младежа и се приземи от другата страна с вдигната опашка и оголени зъби, като ръмжеше

застрашително. Внезапната поява на овчарката накара тримата нападатели да спрат изненадано, сякаш пред тях се бе материализирал някакъв демон.

Тъкър използва момента да излезе от сенките и да приближи най-близкия от тримата. С бързо хващане на китката, последвано от лакът в брадичката, мачетето се озова в ръката му. Плесна с плоското на, острието мъжа и го запрати назад, докато вторият нападател замахна с мачетето си като с бейзболна бухалка. Вместо да отскочи, Тъкър се хвърли напред, в гарда на противника. Улови замахващата ръка под своята, изви дланта си около крайника и го обездвижи. С другата си ръка заби дръжката на мачетето в носа на мъжа.

Изхрущя кост. Рукна кръв.

Мъжът се свлече, но Тъкър го задържа изправен в хватката си. С периферното си зрение видя как третият, който беше и най-едър, отстъпва две крачки назад и вади пистолет. Тъкър се завъртя и използва тялото на заловения нападател като щит, когато проехтяха изстрелите. От такова малко разстояние защитата се оказа недостатъчна. Един куршум премина през врата на пленника и одраска рамото на Тъкър.

Последва писък.

Тъкър блъсна тялото настрана и видя Каин, който беше забил дълбоко зъби в китката на стрелеца. Пистолетът изтрака върху паважа. С изцъклени от панически ужас очи мъжът се мъчеше да се освободи от овчарката. Хвърчаха кръв и слюнка.

Едва тогава огромният африканец се сети за мачетето в другата си ръка. Вдигна го високо, готов да посече кучето.

— Пусни! — извика Тъкър.

Каин се подчини, преди командата да е излязла от устните му — пусна китката и скочи обратно на земята. Мъжът обаче продължаваше да замахва към врата на кучето, като ревеше дивашки. Каин нямаше да успее да се измъкне навреме.

Тъкър вече действаше.

С бясно биещо сърце той се метна към изпуснатия пистолет и го сграбчи. Претърколи се през рамо да вдигне оръжието — но се оказа прекалено бавен.

Мачетето проблесна на слънцето.

Оглушително изтреця изстрел.

Мъжът политна назад, половината му череп се пръсна на парчета. Острието отлетя настрана. Тъкър зяпна пистолета си. Изстрелът и е беше дошъл от неговото оръжие.

На улицата се бяха появили три нови фигури. Двама мъже и една жена. Макар облечени нормално, всичко говореше, че са военни. Водачът в центъра държеше димящ „Зиг Зауер“.

— Погрижете се за него — посочи той кървящия младеж на земята. В гласа му се долавяше лек тексаски акцент. — Закарайте го в местната болница. Ще се видим на мястото на срещата.

Въпреки загрижеността към ранения, водачът нито за миг не откъсна поглед от Тъкър. Определено беше военен — личеше му по резките контури на лицето, късо подстриганата черна коса, която бе започнала да оредява, както и по гранитната твърдост на сивите му като буреносен облак очи.

Или по-скоро бивш военен.

Лошо.

Водачът тръгна към него, без да обръща внимание на предупредителното изръмжаване на Каин. Протегна ръка на Тъкър, за да му помогне да се изправи.

— Труден сте за откриване, капитан Уейн.

Тъкър се опита да скрие изненадата си и пренебрегна протегнатата ръка. Изправи се сам.

— Вие ме следяхте. По-рано сутринта.

— А вие ни се изплъзнахте. — В очите на мъжа проблесна весело пламъче. — Което е доста трудна работа. Това само по себе си е доказателство, че сте човекът, който ни трябва.

— Не проявявам интерес.

Обърна се, но мъжът застана пред него и му препречи пътя. Насочи пръст към гърдите му, с което само успя да го раздразни още повече.

— Изслушайте ме за минута, после можете да си вървите — каза мъжът.

Тъкър изгледа пръста. Единствената причина да не го сграбчи и счупи бе, че този човек беше спасил преди малко живота на Каин. Беше му дължник — и може би му дължеше и минута от времето си.

— Кой сте вие? — попита той.

Наглият пръст се смени с открит длан, протегна за ръкостискане.

— Командир Грей Пиърс. Работа за организация на име Сигма.

Тъкър се намръщи.

— Никога не съм чувал за нея. Какви сте в такъв случай? Контрактори на военните? Наемници? — Последната дума беше произнесена с неприкрито презрение.

Тъмното пламъче в очите на мъжа се разгоря и той свали ръката си.

— Не. Работим под шапката на АИП.

Тъкър се намръщи озадачено, но любопитството го накара да продължи да слуша. АИП беше Агенцията за изследователски проекти на Министерството на отбраната. Какво ставаше тук, по дяволите?

— Предлагам да обсъдим нещата на някое по-спокойно място — каза командирът.

Междувременно партньорите му бяха вдигнали ранения младеж и го водеха по улицата, като го подкрепяха от двете страни. От прозорци и открити врати започваха да надничат лица. Други фигури се появиха по ъглите. Занзибар се правеше на сляп за повечето престъпления, но престрелката и кръвопролитие не можеше да се игнорират дълго. Веднага щом се махнеха, телата щяха да бъдат ограбени, а на раните, колкото и ужасни да бяха, щеше да се гледа с безразличие.

— Знам едно място — каза Тъкър и поведе.

17,44 ч.

Грей отпи глътка горещ чай с кардамон. Седеше с Тъкър Уейн на един плосък покрив, от който се откриваше изглед към Индийския океан. Триъгълните платна на стари дървени доу^[1] се смесваха с товарни кораби и туристически яхти. Засега мъничкият ресторант на хотела бе изцяло на тяхно разположение.

До сградата имаше малък оживен пазар, от който се носеше аромат на индийско орехче, канела, ванилия, карамфил и други екзотични подправки, които навремето бяха привлекли султани към този остров и бяха подхранвали активна търговия с роби. Островът неведнъж беше сменял господарите си, което си личеше ясно по уникалната му смес от арабски, блискоизточни, индийски и

африкански традиции. На всеки ъгъл градът сменяше облика си и си оставаше неподатлив за каквато и да било категоризация.

Същото можеше да се каже и за непознатия, който седеше от другата страна на тясната масичка. Грей остави чашата си в пукнатата чинийка. Тлъста муха, привлечена от сладкия чай, кацна тежко на масата и запълзя към чашата.

Грей замахна, но преди дланта му да стигне до масата, пръстите уловиха китката му и го спряха.

— Недейте — каза Тъкър и леко пропъди мухата, след което продължи да съзерцава морето.

Грей разтърка китката си, като гледаше лениво летящото насекомо, което не подозираше за спасението си.

Накрая Тъкър прочисти гърлото си.

— Какво искате от мен?

Грей се съсредоточи върху работата. Беше прочел досието на бившия армейски рейнджър по време на полета до Африканския рог. Тъкър беше великолепен кучкар, според тестовите нямаше равен на себе си по отношение на емоционалната си съпричастност към кучетата, което му помагаше да изгражда силни, понякога прекалено дълбоки връзки с тях. Психологическо изследване приписваше тази реакция на дълбока травма от детството. Роден в Северна Дакота, той бе останал невръстен сирак, след като родителите му били убити от пиян шофьор. Останал на грижите на дядо си, който получил инфаркт, когато Тъкър бил тринайсет. След това живял при приемно семейство докато не подал молба за еманципиране на седемнайсетгодишна възраст и не постъпил във въоръжените сили. Покрай хаотичното си и нестабилно детство явно беше развил привързаност повече към животните, отколкото към хората.

Въпреки това Грей усещаше, че има и нещо повече от психологическите оценки и показателите от тестовите. Дълбоко в себе си Тъкър оставаше загадка. Например не беше ясно защо изведнъж беше напуснал армията и бе изчезнал веднага след уволнението си, оставяйки окичена с медали униформа. Сред наградите му имаше и „Пурпурно сърце“, заслужено след една от най-гадните престрелки в Афганистан — операция „Анаконда“ в Такур Гар.

Грей заговори по същество, тъй като времето изтичаше.

— Капитан Уейн, по време на кариерата ви в армията специалността ви е била изтегляне и спасителни операции. Командирът ви твърди, че сте били най-добрият.

Мъжът сви рамене.

— Вие и вашето куче...

— Каин — прекъсна го Тъкър. — Името му е Каин.

Косматото ухо се наостри, когато чу гласа на стопанина си. Малката овчарка лежеше просната на пода и изглеждаше сънлива и унесена, но Грей знаеше, че не е така. Муцуната ѝ бе полегнала върху крака на Тъкър, готова да реагира на всеки сигнал на партньора. Грей беше прочел и досието на Каин. Бойното куче имаше речник от хиляда думи, освен това разбираше сто команди с жестове. Двамата бяха свързани по-тясно от съпруг и съпруга — и заедно, със сетивата и способността на кучето да прониква на недостижими за човек места, бяха ужасяващо ефективни на терен.

Грей се нуждаеше от тяхната ефективност.

— Става въпрос за една мисия — каза той. — Ще бъдете добре възнаградена.

— Съжалявам. И златото във Форт Нокс няма да е достатъчно.

Грей бе готов за подобна реакция и се беше подготвил.

— Може би не, но когато сте напуснали армията, вие сте откраднали държавна собственост.

Тъкър го изгледа и очите му се втвърдиха като диаманти. По погледа му Грей разбра, че трябва да говори предпазливо и да изиграе единствения си коз колкото може по-внимателно.

— Обучаването на военно куче струва стотици хиляди долари и безброй човечески работни часа — продължи той. Не смееше дори да погледне към Каин; не сваляше поглед от Тъкър.

— Става въпрос за *моите* човечески работни часа — мрачно отвърна Тъкър. — Аз обучих Каин и Авел. И вижте какво стана с Авел. В този случай убиецът не се казваше Каин.

Грей беше чел бруталните подробности в досиетата и предпочете да избегне това минно поле.

— И въпреки това Каин си остава държавна собственост, военен актив, опитен боен следотърсач. Приемете тази мисия и той ще остане ваш. Всичко ще бъде официално и чисто.

Тъкър изви с погнуса устни.

— Каин не е ничия собственост, командир. Не принадлежи на американското правителство. Нито на специалните части. Нито дори на мен.

— Разбирам, но офертата ни е тази.

Тъкър го изглежда дълго и настойчиво — след което внезапно се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Позата му беше недвусмислена. Не се съгласяваше, само беше склонен да го изслуша.

— Питам отново: за какво съм ви притрябвал?

— За спасителна операция.

— Къде?

— В Сомалия.

— Кой?

Грей изглежда опонента си. Подробностите, кои щеше да разкрие, бяха известни само на шепа високопоставени хора в правителството. Самият той беше шокиран, когато научи. Ако вестта стигнеше по някакъв начин до похитителите...

— Кой? — настоятелно повтори Тъкър.

Каин явно усети растящата възбуда на партньора си и тихо изръмжа в знак на подкрепа.

Грей отговори и на двамата:

— Трябва ни помощта ви за спасяването на дъщерята на президента.

[1] Арабски едномачтов морски съд. — Б.ред. ↑

3.

1 юни, 11:55 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Сега можеше да започне и истинската работа.

Директор Пейнтър Кроу чакаше ситуационната зала в най-долното ниво на Западното крило да се изпразни. Целият процес беше внимателно дирижиран танц на властта — кой излиза пръв, кой с кого се сбогува, кой си тръгва сам или с някого другиго.

От всичко това му се завиваше свят.

Пейнтър беше прекарал цялата тричасова стратегическа сесия извън вътрешния кръг на Белия дом. Най-високопоставените служители се бяха настанили в кожени кресла около основната заседателна маса; сред тях бяха началникът на кабинета в Белия дом, съветникът по националната сигурност, шефът на Вътрешна сигурност, министърът на отбраната и неколцина други. Срещата беше закрыта — без помощници, заместници и секретари, само началници. Дори денонощните дежурни нямаха достъп до залата.

Обсъжданите тайни бяха предназначени за колкото се може по-малко уши.

В началото на срещата Пейнтър беше представен като човек от АИП, което предизвика повдигане на вежди, особено на сивите вежди на министъра на отбраната. Облечен в строг костюм, директор Кроу беше най-малко с десетилетие по-млад от всеки друг; в черната му коса имаше само един бял кичур, минаващ като перо зад едното му ухо, който само подчертаваше индианския му произход.

Никой не попита защо президентът е извикал Пейнтър на тази закрыта среща. Малцина изобщо знаеха за съществуването на Сигма, още по-малко за участието ѝ в този проблем.

А президентът искаше точно това.

Така че Пейнтър седеше мълчаливо на един стол в задните редове, наблюдаваше и си водеше бележки — наум и в лаптопа.

Президентът Джеймс Т. Гант беше извикал всички на сутрешния брифинг, за да научи новините за отвличената си двайсет и пет

годишна дъщеря Аманда Гант-Бенет. Бяха минали двайсет часа от среднощната атака срещу яхтата ѝ. Капитанът на съда беше успял да изпрати сигнал S.O.S. по радиостанцията и дори бе извадил от строя двигателите, преди нападателите да се качат на борда и да избият всички, в това число и съпруга на жената. Зловещите снимки от клането бяха показани на няколко екрана по стените.

Пейнтър изучаваше изражението на президента, докато образите се сменяха — болката в угълчетата на очите, стягането на челюстните мускули, пребледняло лице. Всичко изглеждаше съвсем истинско — неподправен страх на баща за изгубеното му дете.

Но някои детайли не се вписваха.

Например *защо* дъщеря му беше тръгнала на път фалшив паспорт.

Само тази загадка им бе струвала критични часове в издирване на изчезналото момиче. В отговор на сигнала за помощ, Бреговата охрана на Сейшелите незабавно бе реагирала на пиратската атака и бе установила, че става въпрос за американски граждани. Но тревогата в Съединените щати беше вдигната едва след снемането на пръстови отпечатъци от каютата, които идентифицираха жертвите като дъщерята на президента и нейния съпруг.

Бяха изгубили безценни часове поради тази суматоха. И това можеше да струва живота на момичето.

Джеймс Т. Гант стоеше край вратата на ситуационната зала и се ръкуваше с последния излизащ. Направи го с двете си ръце — проява на близост, която бе равносилна на прегръдка.

— Боби, благодаря, че успя да уредиш толкова бързо преместването на онзи сателит на НРС — Националната разузнавателна служба.^[1]

„Боби“ беше държавният секретар Робърт Лий Гант, по-големият брат на президента. Гладко обръснат, белокопос, с лешниково зеленикави очи, изтъкнат политик, на шейсет и шест години. Никой не беше повдигнал въпроса дали заслужава поста си — дори големите уста от противниковата партия не можеха да повдигнат обвинение в семейни пристрастия при това ние Робърт Гант бе служил в три администрации от двете страни на политическата бариера. Беше посланик в Лаос в края на осемдесетте и се сочеше като основна движеща сила зад

подновяването на дипломатическите отношения с Камбоджа и Виетнам през деветдесетте.

И сега служеше на по-малкия си брат със същата самоувереност.

— Не се безпокой, Джими. Националната разузнавателна служба ще изведе сателита на геостационарна орбита над сомалийското крайбрежие в рамките на един час. Ще се погрижа да обърнат всеки камък. Ще я намерим.

Президентът кимна, но не изглеждаше особено обнадежден от обещанието на брат си.

След като държавният секретар излезе, Пейнтър се оказа сам с лидера на свободния свят. Президентът прокара пръсти през прошарената си ръка и разтърка четината си. Не беше мигнал, откакто бе научил новината. Още носеше същите дрехи, само че беше свалил сакото и бе навил ръкавите на ризата си. Остана за момент неподвижен, с изправен гръб, унесен в собствените си мисли, след което най-сетне се отпусна и посочи една друга врата.

— Да се махаме от тази проклета барака — каза той, използвайки прякора на ситуационната зала. След напускането на екипа южняшкият му акцент се беше засилил. — Кабинетът за брифинг е от другата страна.

Пейнтър го последва в едно по-уютно помещение. Там също имаше заседателна маса, но по-малка и избутана до стена с два екрана на нея.

Президентът се отпусна с тежка въздишка на един стол, сякаш целият свят тежеше на плещите му. И това понякога си беше точно така, помисли си Пейнтър. Само че днес беше още по-лошо.

— Сядайте, директоре.

— Благодаря, господин президент.

— Наричайте ме Джими. Всички приятели се обръщат така към мен. А точно в този момент вие сте *най-добрият* ми приятел, защото имате *най-добрия* шанс да намерите момичето ми и внука ми.

Пейнтър седна бавно и предпазливо, усещайки как част от тежестта на света ляга и върху неговите рамене. Това беше другият повод за тревога. Аманда беше бременна в третия триместър.

„Тогаво какво е търсила на Сейшелите, при това с фалшиви документи?“

Леденосините очи на президента се впиха в него. Силата на харизмата му се усещаше почти физически, като полъх.

— Навремето Сигма спаси живота ми.

Наистина беше така. Това бе една от причините Пейнтър да бъде извикан да участва в издирването.

— Трябва ми ново чудо, директоре.

Поне разбираше сериозността на положението. Засега сомалийските пирати нямаха представа кого са отвлекли. За тях Аманда беше просто поредната американска заложница. Но ако научеха истинската ѝ самоличност, можеха да се паникьосат и да я убият, да изхвърлят тялото ѝ на крокодилите в най-близката река и да си измият ръцете. Или да я скрият така добре и да я напъхат в някоя толкова затънтена дупка, че всякаква надежда за спасяването ѝ да се окаже напразна, докато не бъдат изпълнени исканията им — след което можеха да я убият. Шефът на „Вътрешна сигурност“ сутринта беше предложил и трети смразяващ вариант — да бъде продадена на някое враждебно правителство и да я използват като пешка, за да принудят САЩ на някакви отстъпки.

И тъй, целта беше ясна — *намерете Аманда, преди похитителите да са научили истината.*

— Какво мислите за брифинга? — попита президентът.

— Хората ви са наясно с положението. Лично аз не бих постъпил по различен начин. Изпращане на екип за бързо реагиране в района, готов да действа по сигнал. Координиране с агентите на ЦРУ в Африканския рог. Но докато не получим сателитна картина на сомалийския бряг, работим слепешком.

При сравняването на времето на атаката с данните от преминаващите над Индийския океан сателити бяха успели да получат картина от самото отвлечане. Резолюцията беше лоша, но позволи да различат яхтата и съда на нападателите. След атаката той се бе насочил на изток към африканския бряг. За съжаление един час по-късно беше излязъл от обхвата на сателита, така че точното му място на акостиране бе неизвестно. Можеше да е стигнал до всяка точка на Източна Африка, но Сомалия, която беше прочута с пиратите си, беше най-вероятната му цел. Един нов сателит на Националната разузнавателна служба в момента правеше корекция на орбитата си, за да помогне за откриването на кораба покрай скалистия бряг.

Но това не беше най-добрата им надежда.

— Сър, трябва ни хора на място там — продължи Пейнтър. — Най-големият ни шанс за успех е в хирургическата операция и пускането на малък спасителен екип, който да действа незабелязано.

— Разбрано. Ако тръгнем да всяваме шок и ужас, ще схванат, че пленницата им е важна.

— И ще я заровят някъде. — Пейнтър съжали за подбора на думите си още докато ги произнасяше.

Лицето на Джеймс Гант посивя, но въпреки това той прояви достатъчно сила, за да даде знак на Пейнтър да продължи.

— Екипът, за който ви казах, вече е в района. Ще продължа да координирам операцията с Агенцията за национална сигурност, НРС и моите началници в АИП. Ако установим местоположението на пиратите, хората ми имат стриктната заповед да действат само ако успехът е гарантиран. В противен случай ще предадем координатите на флота и ще използваме екип тюлени.

Тревожно кимане одобри плана му.

— Похитителите ще отведат дъщеря ви на някое сигурно място и ще я разпитат — продължи Пейнтър. — Ще искат да научат телефонен номер и име за връзка в Щатите, за да предявят искането си за откуп. Ако дъщеря ви е умна...

— Такава е.

— ... ще запази самоличността си в тайна. Да се надяваме, че ще даде някакъв телефон извън президентския кръг. Може би на роднина или близък приятел. Трябва да бъдем готови за това. Да се погрижим получилият обаждането да запази мълчание и да не разтръби всичко на медиите.

— Ще направя необходимото.

Пейнтър зададе неудобен въпрос:

— Можете ли да се доверите на всичките си близки, че ще си мълчат?

— Няма да кажат нито дума. Кланът Гант знае как да пази тайни. „Това определено е вярно“.

През последния месец Пейнтър беше провел тайно разследване на фамилията Гант. Информацията бе излязла на светло при една неотдавнашна мисия на Сигма, която хвърли определени подозрения. Не че около известната династия вече не се носеха слухове. Бяха ги

кръстили Кенеди на Юга, а произходът им можеше да се проследи до основаването на Америка. И с разрастването на страната се разрастваше и фамилията, пускайки корени във всевъзможни индустрии, корпорации и в коридорите на властта. А ето че неин представител вече караше втория си президентски мандат.

Но миналия месец на светло излезе смущаваща информация за Южната династия. Засвидетелстван преди векове, същият този клан се оказа свързан с потаен заговор на стари аристократични фамилии. Имаха много имена — Гилдията, Ешелон, *Families de l'étoile*, или звездните фамилии. Единственото наистина известно за тази група беше, че тя е съществувала в цялата история, манипулирала е събития, набираща е мощ, богатство и познание, често чрез въвличането си в различни тайни организации, братства и ложи.

За тях се казваше, че са тайната във всички тайни общества.

Но изминалите столетия не се бяха отнесли благосклонно към тези фамилии и ги бяха свели до една-единствена — клана Гант.

Все пак това не означаваше, че президентът — или най-близките му — имат някаква представа за тази организация. Корените и клоните на фамилиното дърво на Гант се простираха надлъж и нашир по този и по други брегове. Невъзможно беше да се каже кои членове на рода са свързани със съвременното възплъщение на тази престъпна организация — разбира се, ако изобщо някой от тях имаше пръст в нея.

Всичко това можеше да се окаже гонене на вятъра, тъй като истинските лидери на Гилдията — поради липсата на по-добро име за тях — си оставаха неуловими както винаги. Едно се знаеше със сигурност — групата бе смъртоносна, разполагаше с ресурси и бе отговорна за безброй терористични актове, жестокости от глобален мащаб и неизвестно колко международни престъпления. Да се мисли, че президентът — човекът, който седеше срещу него, поразен и уплашен за дъщеря си — е част от същата организация, изглеждаше невъзможно.

Липсата на твърди доказателства бе една от причините Пейнтър да запази подозренията си за Гант за себе си. Не беше споделил информацията с никого, дори с колегите си от Сигма. И особено с командир Грей Пиърс, чиято майка беше убита неотдавна от агент на Гилдията. Ако той научеше, че президентът може да има пръст в това

хладнокръвно убийство, бе в състояние да направи какво ли не. Както беше ядосан, щеше първо да стреля и после да задава въпроси.

Така че въпросите трябваше да задава Пейнтър. Той погледна към Джеймс Гант.

— Простете за нетактичността — започна, — но така и не разбирам какво е търсила бременната ви дъщеря по външните острови на Сейшелите. И защо е пътувала с фалшиви документи?

В цялата тази ситуация имаше нещо *нередно*.

Пейнтър продължи натиска си. Знаеше, че това може да се окаже най-добрият му шанс да измъкне още информация за фамилията — и по-точно за *Първата фамилия*.

— Има ли нещо, което спестявате, господин президент? Нещо, което държите за себе си? Всеки детайл може да се окаже определящ за успеха или провала на мисията.

Този път нарочно избегна израза „въпрос на живот и смърт“.

Джеймс Гант се загледа в ръцете си, сякаш се мъчеше да открие някакъв смисъл в линиите на дланите.

— Аманда винаги е била своенравно дете — усмихна се измъчено и тъжно на Пейнтър. — Също като баща си. Беше на деветнайсет, когато влязох в Белия дом. И още по-малка, докато водех първата си кампания. Мразеше прожекторите и негодуваше, че е дъщерята на президента.

— Помня, че веднъж беше ударила агент на Сикрет Сървис^[2].

Гант се разсмя, като се облегна назад и прикри уста с длан, сякаш се изненадваше, че все още може да се смее.

— Такава си е Аманда. По време на втората ми кампания беше на двайсет и три, току-що завършила колежа и самостоятелна. Направо разцъфтя извън сянката ми, ако трябва да съм откровен. После се запозна с Мак Бенет, полицай от Чарлстън. След като се ожениха, си помислих, че това ще я накара да се укроти малко.

Пейнтър внимателно го върна към загадката, която го интересуваше.

— А това пътуване до Сейшелите?

Гант вдигна ръце и поклати глава.

— Дори от Сикрет Сървис не знаеха за неочакваното им заминаване. Проклет да съм, ако не се е измъкнала под носовете на всички ни. Единственото ми предположение е, че е искала да остане

сама със съпруга си, далеч от папараци и таблоиди, преди раждането на внука ми. След това и двамата трудно биха намерили и миг покой.

Пейнтър се вгледа в лицето на президента, търсейки и най-малката следа от шикалкавене. Откри единствено човек, потънал в мъка и страх.

— Ако няма друго... — каза Гант.

Пейнтър стана.

— Разполагам с всичко, което ми е необходимо. Екипът ми в момента би трябвало да лети за Сомалия и ще се върна в централата на Сигма.

— Добре. — Гант се надигна от стола си. — Ще ви изпратя — каза той като типичен южняшки джентълмен.

Двамата излязоха от кабинета на президента, като спряха само колкото Пейнтър да извади блекберито си от тапицираната в кожа кутия при входа на ситуационната зала. Докато се изправяше и прибираше телефона в джоба си, в дъното на коридора се появи позната фигура, съпроводжана от хора на Сикрет Сървис.

Беше облечена в сапфиреносиня рокля с дантелено елече, плътно прилепнало към корема ѝ. Пейнтър забеляза свитите ѝ юмруци и страха в очите, когато видя съпруга си.

Първата дама, Тереза Гант, забърза напред, колебаейки се между опитите да запази професионално благоприличие и неподправената паника.

— Джими... чух от секретаря ти, че срещата е приключила. Чаках толкова, колкото...

— Тери, извинявай. — Президентът прегърна жена си и махна няколко разпилени кичура от бузата ѝ. — Трябваше да се погрижа за някои допълнителни детайли. Тъкмо идвах при теб.

Тя загледа търсещо лицето му. Явно се страхуваше да го разпитва пред охраната. Никой не биваше да научава за положението, в което се намираше Аманда.

— Ела, да се върнем в резиденцията. — Президентът изглеждаше готов да я вземе на ръце и да я отнесе на някое сигурно място. — Там ще ти разкажа всичко.

Гант погледна към Пейнтър.

Той разбра. Тереза се нуждаеше от съпруга си. Точно в този момент не бяха президент и първа дама. А просто двама родители,

ужасени за детето си и опитващи се да намерят утеха в обятията на другия.

Пейнтър ги остави сами с мъката им, твърдо решен да открие дъщеря им. Но докато вървеше по коридора, не можеше да се отърси от чувството, че събитията в Африканския рог са параван за нещо много по-голямо — и много по-опасно.

Погледна часовника си. Грей и екипът му би трябвало да кацнат в Сомалия след около час. Ако някой можеше да изрови истината зад отвличането на младата жена, това беше командир Пиърс. Въпреки това Пейнтър изпитваше опасения, че е изпратил Грей на сляпо, като не му спомена подозренията си за президентската фамилия.

Молеше се това премълчаване да не струва човешки живот.

Особено животът на президентската дъщеря и нероденото ѝ дете.

[1] National Reconnaissance Office (NRO) — една от 16-те разузнавателни агенции на САЩ; проектира, изгражда и анализира наблюдението от въздуха на сателитни изображения. — Б.ред. ↑

[2] Буквално от англ. — Тайна служба. Агенцията отговаря за охраната на американските президенти и техните семейства, чуждите посолства в САЩ и гостуващите в страната чуждестранни ръководители, както и за сигурността за американската валута. — Б.ред. ↑

4.

1 юли, 08:02 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Джипът продължи бавното си пълзене през обгърнатата в мъгла джунгла.

Аманда Гант-Бенет седеше отзад в стария „Ленд Роувър“. Преустроен и със свален покрив, джипът вероятно е бил използван навремето като автомобил за сафари. Масивна броня защитаваше предната му част, а в горната част на рамката бяха монтирани четири мощни прожектора. Беше забелязала и две лебедки — по една отпред и отзад — както и лопата и брадва, закрепени за бронята и готови да влязат в употреба, ако колата затъне в тресавище или заседне някъде.

Теренът, през който пътуваха, обясняваше необходимостта от подобни модификации. Пътят беше по-скоро кална пътека през тъмната джунгла. Сомалия по принцип имаше сух климат, но дъждовният сезон — наричан *гу*, както бе подочула — беше свършил току-що. По-голямата част от дъждовете се изсипваха върху тези възвишения покрай Аденския залив. А влагата, която не падаше под формата на дъжд, се стелеше като гъста мъгла.

Рязко друсане я накара да подскочи високо. Единствено предпазният колан ѝ попречи да излети от колата. Отначало си бе помислила дали да не направи точно това — да скочи и да рискува в тъмната джунгла. До нея обаче седеше як пазач, въоръжен и потен, който дъвчеше — местен стимулант, използван от почти всички. Зад се движеше втори, още по-голям джип, който свежда до нула шансовете ѝ за спасение.

А и тя знаеше, че всеки опит да избяга щеше да изложи на риск не само нейния живот.

Свали колана надолу, под издутия си корем и над тазовата кост. Трябваше да пази детето си. Бебето, което растеше в утробата ѝ, бе по-важно от собственото ѝ благополучие. То беше причината тя и съпругът ѝ да рискуват и да отлетят на другия край на света.

„За да те предпазим...“

А сега бебето беше попаднало в чужди ръце, бе се превърнало в инструмент, чрез който пиратите щяха да поискат още по-голям откуп. Помнеше жадния поглед на англичанина върху корема ѝ, докато я отвеждаха от яхтата. Тук животът беше стока за покупко-продажба и това се отнасяше дори за новия живот, който растеше в нея.

„О, Мак, така се нуждая от теб“.

Затвори очи и сърцето ѝ се сви от последния спомен за съпруга ѝ, от страха и любовта в очите на Мак. Потръпваше от ужаса, който беше последвал, от начина, по който отрязаната му глава бе метната на леглото, където се бяха любили така нежно само часове преди това. Но Аманда нямаше време да скърби за съпруга си.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, поемайки влажното благоухание на хвойна и дива лавандула от гъстата гора. Макар вцепенена от мъка и ужас, трябваше да остане силна. В южните щати беше неприлично да те хванат, че се потиш пред хора. По време на тежката кампания на баща си се беше научила външно да изглежда спокойна и дружелюбна, дори вътрешно да крещеше с пълно гърло. Вместо това се усмихваше, стискаше ръце и търпеше топли потупвания по гърба. Дори с враговете... особено с враговете?

Така че продължаваше да сътрудничи на похитителите — изпълняваше всяка тяхна заповед, винаги беше отстъпчива и покорна. И през цялото време наблюдаваше. Това беше друг урок, който бе научила от баща си, и думите, с които ѝ обясняваше какъв е най-добрият начин да вземе надмощие над противника, сега отекваха в главата ѝ.

Дръж си очите отворени и езика зад зъбите.

Смяташе да прави точно това. Засега пиратите с нищо не показваха, че знаят чия дъщеря е. Дори не я бяха разпитали все още. Всъщност почти не бяха разговаряли с нея. Изсумтяване, инструкции с жестове, някоя и друга рязка заповед. Най-вече да пие вода.

„Не искаме на бебето ви да се случи нищо лошо.“

Предупреждението беше дошло от човека, който седеше на мястото до шофьора — англичанина с тънкия мустак и безупречното облекло. Той беше единственият, който неотменно бе около нея, макар че през по-голямата част от деня не ѝ обръщаше внимание, а седеше прегърбен пред лаптопа, свързан със сателитен телефон и джипиес.

Аманда се загледа в тила му, като се опитваше да разбере що за човек е, какви са слабите му места. Той чукна няколко клавиша и на екрана на компютъра се появи топографска карта. Тя се престори, че е схваната, и се наведе напред, опитвайки се да надникне над рамото му и да получи някаква представа къде се намира и накъде отиват. Пазачът ѝ обаче грубо я дръпна назад и ръката му се задържа върху лявата ѝ гърда, която бе чувствителна и подута. Тя плесна пръстите му, с което си спечели само похотлив поглед.

Претърпяла поражение, Аманда се загледа мрачно в мъгливата гора.

Изтощението и страхът бяха разтеглили деня в поредица размазани картини. На зазоряване бяха слезли на сушата при малко крайбрежно селище — оживени паянтови барове, хотели, ресторанти и публични домове. И всички обслужващи пиратите. А по броя скъпи автомобили по наскоро павираните улици и недостроени крайбрежни вили си личеше, че пиратството е доходоносен и процъфтяващ бизнес. Индустрията се охраняваше от милиция, която кръстосваше улиците в джипове „Мерцедес“ и размахваше застрашително оръжие през свалените прозорци, гарантирайки, че никой няма да се опита да спаси заложниците. А несъмнено имаше и други заложници, освен нея. Когато катерът им влезе в пристанището, тя бе забелязала множество заловени съдове — рибарски кораби, платноходки, една лъскава яхта, а също и петролен танкер, хвърлил котва в по-дълбоки води. Престоят им в селището продължи по-малко от час. Там беше предадена на друга пиратска банда и изведена от градчето в нагорещен, зле проветрен микробус „Фолксваген“. Пътуваха половин ден през изсушени и заравнени от безмилостното слънце земи. Монотонният пейзаж се разнообразяваше от време на време от някое село от кирпичени колиби. Спираха само колкото да се изпишка, което се случваше често и всеки път бе унизително. В далечината се извисяваха планини, които с всеки изминал час ставаха все по-високи и по-високи.

Метално изщракване привлече вниманието ѝ напред — англичанинът беше затворил рязко лаптопа, сякаш вече не се нуждаеше от него. Скоро причината за това стана ясна. В гората пред тях се появи огнено сияние, което превръщаше мъглата в алени нишки,

пълзящи през тъмнозелената джунгла. Аманда долови миризма на печено месо и пушек.

Джипът преодоля последните петдесет метра и излезе на открита поляна. Лагерът се прикриваше от огромна камуфлажна мрежа, която създаваше впечатлението, че се намират в просторна пещера. Скрытата поляна се осветяваше от три лагерни огъня и няколко походни лампи, закрепени за стълбове.

Джипът отби в края на поляната и спря до няколко коли. Недалеч се виждаха и три камили, които дигнаха глави да разгледат новодошлите.

Ококорената Аманда също се опита да проумее къде е озовала. Спретнат кръг от военни палатки заобикаляше по-голяма постройка, приличаща на живописна къща с фронтон, издигната върху подпори на около метър над земята. Отпред имаше старомодна веранда с два шезлонга, покрити с мрежа против комари. Приличаше на дом на африкански мисионер. Впечатлението се засилваше от големия кървавочервен кръст, украсяващ едната стена на сградата.

Но когато джипът спря, очарователната илюзия се изпари. Къщата се оказа импровизирана палатка с бяло платнище, опънато над дървена рамка. И аленият кръст не изглеждаше толкова религиозен символ, колкото медицински, сякаш платнището беше взето от Червения кръст. Само че този имаше странни означения по раменете — извиващ се, преплетен орнамент, който ѝ се струваше смътно познат. Преди да успее да разбере какво я тормози, англичанинът отвори вратата от нейната страна и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе.

— Дом, мил дом — каза той без следа от сарказъм.

Тя слезе несигурно, като поддържаше корема си, и се огледа. Постоянното боботене на дизелов генератор сякаш подигравателно повтаряше бесните удари на сърцето ѝ.

Мъже и жени излизаха от палатките, за да видят новодошлите. Повечето от лицата бяха черни, но тези хора не изглеждаха изгладнели и отчаяни като пирати. Дори оръжията им изглеждаха модерни и добре поддържани.

„Какво става тук?“

Другите лица приличаха на това на англичанина бели, европейски, професионални. Последното впечатление се подсилваше

от факта, че много от хората бяха облечени в сини престилки, сякаш току-що бяха излезли от някоя съвременна болница, за да изпушат една цигара.

Следван от пазача, англичанинът я поведе през кръга палатки към централната постройка. Аманда изкачи стъпалата на малката веранда.

Вратата на пружина се отвори, когато стигна до нея. Към малката група се присъедини висока жена, чиято руса коса бе подстригана късо като на атлет. Беше млада и със свежо лице, сякаш току-що бе сменила банския си костюм с хирургическото облекло. Суровото ѝ изражение и най-вече присвитите ѝ очи обаче разваляха това впечатление. Тя огледа всички със стоманеносините си очи и кимна едва-едва на Аманда. Погледът ѝ се спря върху англичанина.

— Всичко е готово, доктор Блейк.

Аманда изненадано се извърна към англичанина.

„Доктор...?“

Мъжът забеляза смайването ѝ.

— Извинете. Така и не се представих както трябва. — Той протегна ръка. — Доктор Едуард Блейк, акушер-гинеколог.

Тя не пое ръката му, а се загледа през рамото на блондинката към вътрешността на палатката. До отсрещната стена имаше болнично легло. До него бе поставена стойка за системи и монитори. От другата страна някакъв помощник подготвяше транс вагинална ултразвукова сонда.

Д-р Блейк като че ли не се засегна, че Аманда отказа да се здрависа с него, и потърка ръце.

— Добре, госпожо Гант-Бенет. Какво ще кажете да влезем?

Аманда се опита да скрие шока, когато чу името си.

„Той знае коя съм...“

Д-р Блейк я покани да го последва.

— Трябва да проверим как е понесло момчето ви дългото пътуване. Не можем да позволим да му се случи нещо, нали? Той е толкова важен.

Ужасена, Аманда се дръпна назад. Най-лошият ѝ кошмар се сбъдваше.

Те не само знаеха коя е, но и какво носи в утробата си.

— Не...

Нечии ръце сграбчиха раменете ѝ отзад и я блъснаха към отворената врата. „Помогнете — замоли се тя. — Помощ, моля ви“.

5.

1 юли, 20:34 ч.

Босасо, Сомалия

— Ще се грижат добре за нея — обеща Амур Махди. — Поне засега.

— Защо казвате това? — попита Грей.

Сейчан също изглеждаше скептично настроена. Беше облечена в джинси и местно гунтиино, което много ѝ отиваше — дълга алена тъкан, завързана на рамото и стегната в кръста. Външният ѝ вид явно беше проработил, защото Амур непрекъснато ѝ хвърляше погледи.

До нея седеше Ковалски, облечен в нормални цивилни дрехи, който бъркаше чая си и като че ли изобщо не слушаше.

Четиримата седяха на маса в ресторант, кацнал над пристанищния град Босасо. От откритата тераса се откриваше гледка към Аденския залив. Осветеният от луната залив бе пълен с големи кораби с флагове на различни арабски държави, както и с триъгълните платна стотици по-малки дървени платноходи.

Екипът на Грей бе пристигнал на международното летище „Бендер Касим“ край Босасо четирийсет минути по-рано под прикритието на Върховния комисариат за бежанците на ООН. Спасителната група избра да се настани тук, в Пунтленд — североизточната провинция на Сомалия, където действаха повечето пирати.

Предварителната среща беше с Амур Махди, бивш пират и настоящ агент на ЦРУ. Беше по-възрастен от американците, облечен в местна носия, състояща се от широки панталони и подобна на саронг туника, известна като макавиис. Върху прошарената си коса носеше традиционно бродирано кепе. Амур беше изгубил единия си крак до коляното преди няколко години и нараняването беше сложило край на кариерата му на пират.

Протезата напомняше на Грей за баща му, който беше пострадал по същия начин. Изпита вина, че се намира на половин свят разстояние от него, но потисна чувството и се съсредоточи върху разговора.

Срещата бе уредена от директор Кроу със съдействието на различни разузнавателни агенции. Целта бе да се прецени ситуацията в Сомалия. Все още чакаха информация от сателита за кораба на похитителите, но Пейнтър искаше да разполага и с очи на земята.

Междувременно двойка хеликоптери „Блекхоук“ беше в готовност в една американска база на север — в съседната малка източноафриканска страна Джибути. Шести екип на тюлените, който бе на разположение на Общото командване на специалните операции, чакаше заповеди за действие веднага щом бъде определено местоположението на Аманда.

Но къде се намираше дъщерята на президента?

АМУР обясни защо не е обезпокоен за безопасността на заложницата. Не знаеше, че става въпрос за президентската дъщеря, а само, че е американка.

— Като цяло сомалийските пирати са прилични домакини. Побоите са редки, но понякога се случват. Иначе държат гостите си защитени и нахранени. Никой няма изгода от смъртта на заложник. Всъщност изхранването и настаняването на заловените екипажи помага за поддържането на икономиката в Пунтленд.

Грей знаеше колко доходоносно е пиратството. Само за миналата година сомалийските пирати бяха събрали 160 милиона долара от откупи. И това беше само върхът на реалната цена на разбойничеството в района. За същия период търговските компании и правителствата бяха похарчили седем милиарда за застраховки, засилена охрана и дори за спасителни мисии като една неотдавна, при която бяха спасени един американски и един датски гражданин.

— А сомалийското правителство? — попита Сейчан. — То какви мерки взема срещу пиратството?

Амур се облегна назад и вдигна безпомощно ръце.

— Какво сомалийско правителство? Централното правителство падна през деветдесет и първа и страната потъна в хаос. Нямаше кой да патрулира териториалните ни води и богатото на риба тон море беше опоскано от чужди риболовни флотилии, които откраднаха храната и поминъка на местните хора. Нима е чудно, че рибарите ни се въоръжиха, организираха своя милиция и се опълчиха срещу незаконните кораби и екипажите им?

Грей беше чел съответните материали по време на полета насам.

— И тези сблъсъци в крайна сметка стигнали дотам, че рибарите започнали да конфискуват корабите и да искат откуп за тях и за хората...

— По-скоро такса — поправи го Амур, с което си спечели пренебрежително изсумтяване от страна на Ковалски. Лицето на информатора пламна и той се изпъна рязко в стола си. Макар да бе минал на другата страна, поговорката си оставаше в сила — „Веднъж пират, завинаги пират“. Или може би оправдателната реакция на Амур беше просто израз на национална гордост.

— Заслужавахме компенсация за ограбените ни води — продължи той. — Кого го е грижа за нас? Вижте пристанището. — Той кимна към оживения залив. — Това място навремето беше адска дупка без никаква инфраструктура, без надежди. Всичко се разпадаше.

Ковалски повдигна скептично вежда към прашния град. Явно смяташе, че определението „адска дупка“ продължава да е в сила.

— След падането на правителството — продължи Амур — сами поехме грижата за себе си. Един местен бизнесмен положи основите на телефонните ни съобщения. Учителите работеха без пари. Всички полицаи също са доброволци. Сега сме едно от най-оживените пристанища в региона. Бурно развиващ се град, както казвате вие. Изнасяме десетки хиляди кози, овце и камили в арабския свят.

Веждата на Ковалски си остана скептично повдигната. Грей разбра отношението му, когато погледна към цялото ново строителство из вечерния град, към подобните на дворци имения зад високи стени. Съмнително беше цялото това изобилие да идва от импортно-експортната индустрия на Босасо.

Грей беше чел, че градът продължава да е на челните места по опасност от отвличания. Това едва ли можеше да се нарече почетно звание. Все пак местните власти се опитваха да променят този имидж. Затворите бяха пълни с пирати — но дали това не бе само представление за пред света? Пиратството си оставаше основната индустрия, движеща икономиката на Пунтленд.

Как можеха да открият президентската дъщеря при подобни икономически условия? Парите бяха в състояние да развържат езиците (както бе станало с Амур Махди) но също така купуваха и мълчание.

— И сега рибата се завръща във водите ни — каза Амур с нотка на отмъстителност и категоричност. — Чуждите флотилии се

страхуват да приближават, морето ни отново е пълно с риба тон и хората ни вече не гладуват.

Грей трябваше да признае, че поне това е вярно. Сомалийското пиратство имаше положителен ефект върху рибната популация в териториалните води на страната. Но на каква цена?

Амур стана.

— Вечерта напредна. Ще видя какво мога да науча за изчезналата американка. Но както знаете, спасителните мисии през миналата година доведоха до смъртта на доста пирати. Няма да бъде лесно да намеря информация.

Грей също се изправи и стисна ръката му. Добре беше разбрал скрития намек за разчупването на мълчанието бяха необходими допълнителни средства. Той обаче се страхуваше, че ако за търсенето бъдат похарчени много пари, това ще събуди подозрението на похитителите на Аманда. Трябваше да се намери някакъв деликатен баланс, но засега нямаха избор.

— Разбирам. Направете, каквото трябва — рече Грей. Ръкува се с Амур и му пожела лека нощ на родния му език, с което си спечели усмивка на симпатия. — *Хабен ванаагсан.*

Грей изчака Амур да излезе от ресторанта и даде знак на останалите да стават.

— Да се връщаме в хотела.

Излязоха на група. Дори в този вечерен час градът беше задръстени с камиони, хора и колички. Покрай улицата имаше импровизирани сергии, предлага цвърчащо месо, чай и всевъзможни стоки. Босасо блъскаше, ръгаше и крещеше навсякъде около тях.

Вървяха плътно един до друг през претъпкани улици към хотела.

Сейчан заговори в ухото му и Грей усети горещия ѝ дъх.

— Прав беше. Имаме си опашка.

Грей спря при една сергия за плодове и се престори, че разглежда екзотичните стоки, докато в същото време изучаваше улицата. Забеляза две невзрачно облечени фигури, които побързаха да се скрият.

— Двама ли са?

— Трима — поправи го Сейчан. — И жената със зеления саронг при входа на онова интернет кафене.

Грей не забеляза нищо необичайно във външния ѝ вид, но имаше доверие на преценката на Сейчан.

Ковалски не подозираше нищо. Той взе един банан и го подуши.

— Ще купуваме или не?

Грей продължи нататък към хотела, увличайки опашката след себе си.

— Значи Амур не е толкова лоялен, колкото твърди ЦРУ — прошепна Сейчан.

Присламчи се към него като към любовник. В тази страна не се гледаше с добро око на физическия контакт между мъже и жени, но въпреки това имаше странно вълнуваща интимност в това да бъдат толкова близко един до друг, без да се докосват.

— Пейнтър го подозираше — промърмори Грей.

Директорът беше разгледал различните потенциални контакти и се беше спрял върху Амур най-вече поради противоречивото му поведение в миналото. Изглеждаше, че той няма нищо против да сменя страните, особено ако са замесени много пари.

„Веднъж пират, завинаги пират“.

Грей продължи да върви небрежно по улицата с другарите си, без да си прави труда да се отърве от опашката. Искаше да следят екипа му. Амур играеше опасна игра, но тя отговаряше на целите им.

Защото същата игра можеше да се играе от *двама*.

21,00 ч.

Тъкър Уейн спазваше безопасна дистанция зад Амур Махди — вървеше на една пресечка зад него.

Радиостанцията в ухото му избръмча.

— С него ли си?

Беше командир Пиърс. Тъкър докосна микрофона на гърлото си.

— Да.

За да се смеси с местните, беше нахлузил широк кариран макавиис над бронезилетката си и тюрбан, за да скрие косата и чертите на лицето си. Не че тук нямаше бели лица. Градът явно привличаше мъже без принципи от цял свят. Наред с вездесъщите африкански диалекти бе чул германска, испанска и френска реч.

Въпреки това Тъкър се стараяше изобщо да не попада в полезрението на целта си, като се доверяваше на другия чифт очи

повече, отколкото на своите.

На няколко метра пред него Каин се спотайваше в сенките и се прокрадваше напред, придържайки се плътно към рушащата се стена на нечие имение и прескачайки или заобикаляйки препятствията. Малцина обръщаха внимание на овчарката. По улиците скитаха предостатъчно бездомни кучета, измършавели от глад, с четящи се ребра.

Пред тях Амур зави на следващата пресечка и започна да се отдалечава от оживената зона на новите хотели и големите къщи. Движеше се решително към една изравнена от булдозери част на града, заета от кранове, купчини чакъл и метални фургони, подготвящи разширяването на деловия център.

Тъкър съобщи за промяната в посоката.

— Напуска новия град и върви към една по-занемарена част. Определено не се прибира у дома.

Беше запомнил всичко, което успя, за целта си къде живее, къде се среща с приятели на питие, къде намира любовницата му. Сега Амур не отиваше в никое от обичайните си свърталища.

— Продължавай да го следиш, но спазвай дистанция — предупреди го Грей. — Не искаме да го подплашваме.

„Знам как да си върша работата — кисело си помисли Тъкър, докато приближаваше ъгъла. — Нали затова ме нае... тоест нали затова ни нае“.

Каин вече беше спрял на ъгъла и погледна назад. Тъкър вдигна длан.

На място.

Тъкър огледа терена пред тях. Високи огради, скрити зад платнища, минаваха от двете страни на пътя и не позволяваха достъп на минувачите до строителните площадки. В този час наоколо нямаше жива душа. Не му оставаше друг избор, освен да чака.

„Ако го последвам, незабавно ще ме видят и с прикритието ми е свършено“.

Засега имаха известно преимущество. Грей беше направил всичко възможно да запази в тайна факта, че Тъкър участва в мисията. Дори пристигнаха от Танзания в Сомалия с различни самолети. Грей искаше очите на всички да бъдат насочени към екипа му, за да може Тъкър да действа необезпокояван.

В края на улицата Амур спря при заключена порта в оградата. Посрещна го охранител с АК-47. Двамата доближиха глави, след което охранителят кимна и отключи. После изчезнаха вътре.

„Какво е намислил?“

Тъкър тръгна напред и няколко метра по-нататък попадна на дупка между оградата и песъчливата земя. Висок метален контейнер за отпадъци скриваше мястото. Извика Каин, посочи дупката, направи кръг с пръст докосна носа си.

Изпълзи под оградата и потърси миризмата на целта.

Тъкър знаеше, че Каин може да се справи с тази задача. Хората имат 6 милиона обонятелни рецептори в носовете си; ловните кучета — 300 милиона, което прави обонянето им хиляда пъти по-силно и им позволява да надушат миризма от две футболни игрища разстояние.

В края на командата Тъкър свали ръка с дланта надолу, нареждайки по този начин на Каин да остане скрит, ако открие целта си.

След като приключи, прокара длан по черната жилетка на овчарката, която се сливаше идеално с козината. Това бе тактическа щурмова жилетка К9, водонепроницаема и подсилена с кевлар. Провери слушалката на Каин, която им позволяваше да общуват в полеви условия, след което включи миниатюрната камера за нощно виждане на нашийника и я закрепил между щръкналите уши на кучето.

Екипът се нуждаеше от очи и уши.

Тъкър извади мобилен телефон, въведе код и на малкия екран се появи собственото му зърнесто изображение. Наведе се и бързо почеса партньора си по врата, като не пропусна да провери жилетката, за да е сигурен, че нищо няма да издаде местоположението на Каин.

Удовлетворен, клекна и обгърна главата на кучето в дланите си. Треперещите мускули издаваха вълнението на Каин. Езикът му се изплези. Тъмните очи срещнаха погледа на Тъкър. Това бе една от уникалните черти на кучетата — те ни разглеждат така, както и ние тях.

— Кой е добро момче? — прошепна той на приятеля си. Това си бе техен малък ритуал.

В отговор Каин вирна нос и докосна неговия.

Тъкър най-сетне стана и посочи към дупката под сградата.

Тръгвай.

Каин се обърна и се пъхна плавно отдолу. Опашката му изчезна за секунди. Тъкър погледна телефона. На малкия екран се появи картина на булдозери и купчини трошени плочи от железобетон. Образът трептеше и люлееше като в някакъв зле режисиран филм на ужасите.

Тъкър докосна микрофона на гърлото си.

— Имаме видеовръзка, командире. Ако искате да гледате представлението.

Докато чакаше отговор, пъхна блутуут слушалка свободното си ухо. През нея чу тихото запъхтяно дишане на Каин.

— Разбрано — отвърна Грей в другото му ухо. — Да видим какво е намислил приятелят ни Амур.

Тъкър се спотаи в сянката на контейнера и загледа напредването на партньора си. Кожата му беше настръхнала от страх.

„Пази се, приятел“.

Каин се носи плътно долепен до земята, наострил всичките си сетива, издирващ плячката си. Ноцта около него е в различни оттенъци на сивото, примесени с приглушени цветове. Купчини камъни се извисяват от двете му страни и му осигуряват тайни пътеки напред. Смачкана картонена чашка оживява под лекия полъх на вятъра и движението отвлича вниманието му, но само за миг.

Когато видимостта е слаба, обонянието компенсира — миризмите се трупат пласт върху пласт, маркират времето, изграждат рамка на стари пътеки около него.

Горчива мускусна диря на диво животно...

Парлива воня на урина, бележеща територия...

Изгоряло масло откъм притихналите машини...

Каин се движи през лабиринта, като поема миризмите с влажния си език и ги прекарва дълбоко през гърлото и синусите си. Ушите му се обръщат и към най-тихия шепот на пясъка — от лекия вятър, от собствените му лапи...

Напред и пак напред...

Спира на един завой и вдига високо нос.

Ето... до него достига познатата миризма на пот, остра и пикантна, буквално бликаща от целта му.

Краката му забавят ход.

Снишава се, придържайки се към сенките.

Дишането му става тихо.

Целта приближава някакви други хора. Не се виждат, но миризмата им ги издава. Скрити са зад купчина метал, лъхаща на ръжда и някакви дребни животни. Миризмата на човек доминира над всичко, силна и неприятна.

Целта върви напред, следвана от друг човек с оръжие.

Каин познава оръжията — по миризма, външен вид и звук. Познава ги.

Скритите други най-сетне излизат на открито. Целта забавя крачка и миризмата му на страх става по-остра... след което бързо изчезва.

Четиримата раздвижват устни и оголват зъби, но не заплашително. Говорят, вдигат шум.

Каин изпълзва по-близо и си открива място, от което да наблюдава и да остане невидим. Ляга неподвижен по корем, но задните му крака си остават напрегнати, готов е да побегне или да нападне.

Засега остава на място. Послушен, наблюдаващ.

Защото той го беше помолил.

Каин остава на поста си, бдителен както винаги, възприемайки света около себе си в миризми и звуци. Надушва собствената си следа, която продължава назад, смесена със следите на много други. Но сред всичко това една диря блести като слънце в тъмнината и го води към другия, с когото са свързани чрез кръв и доверие.

Той знае това име.

Познава го по миризма, по звук, по външен вид.

Знае това име.

21,12 ч.

Тъкър шпионираше срещата на Амур с тримата сънародници — също пирати, ако се съди по белезите в грубите им маниери. Бяха спрели край купчина от стоманени греди и изпотрошени тухли. Чуваше резкия им смях и думите на местен сомалийски диалект. Програмата преводач предаваше разговора с тънък компютърен глас.

— Колко време ще можеш да ги разтакаваш? — попита един. — Колко пари можеш да измъкнеш? — добави втори.

— Хасан, Хабиб, повярвайте ми. — Амур се усмихна и вдигна ръце. — Работата е по-голяма от онова, което ми казват. И затова мога да ги накарам да ми играят по свирката.

— Така казваш ти — недоверчиво рече третият.

Като доказателство Амур извади пачка банкноти и отдели по няколко за всеки.

— Но първо — рече той, — трябва да пусна някаква муха на американците, за да продължат да ми вярват, нали така?

Останалите не го слушаха, а брояха банкнотите и ги прибираха в джобовете си.

— Какво сте чували за онази американка? — попита Амур, привличайки отново вниманието им.

— Само слухове, Амур. — Думите бяха съпроводени с кимания.

— Засега съм доволен и на слухове — обади се глас в другото ухо на Тъкър.

Коментарът беше на командир Пиърс. Явно водачът на екипа слушаше толкова внимателно, колкото и самият Тъкър.

— И каква е мълвата? — натисна ги Амур.

— Един приятел на чичото на брат ми от района на Еил казва, че през селото му минала някаква бяла жена. Откарвали я към планините.

— Към Кал Мадо ли?

В отговор единият от мъжете сви рамене.

— Това е голяма територия — отбеляза Амур, но не личеше да е разочарован. Той потърка замислено брадичка. — Ако наистина е там, никога няма да я намерят. Мога спокойно да предам тази информация на американците, без да им казвам нищо на практика. И ако Аллах е благосклонен, мога да продължа връзката с тях още няколко доходоносни дни.

— А след това?

— След това няма да ми бъдат нужни повече. Ще бъде жалко, ако с тях се случи нещо — жалко, но не и необичайно в тези коварни земи, нали така?

Четиримата се спогледаха ухилени.

— Значи Амур не е толкова добронамерен, колкото се представя — каза Грей в ухото на Тъкър. — Мисля, че ще се наложи да...

Думите на командира бяха прекъснати от тихо ръмжене.

Картината на малкия екран се промени — партньорът му се оттегляше, явно усетил нещо.

— Какво прави кучето ти? — попита Грей, който също бе забелязал внезапното раздвижване.

— Момент. Нещо го е стреснало.

Зърнестата картина подскочаше и се мятеше, докато овчарката се провираще и заобикаляше купчината бетонни отпадъци. Като че ли кучето се опитваше да заобиколи Амур и групата му.

После картината се успокои отново.

По-нататък на строителната площадка имаше група от шестима мъже, придвижващи се към групата на Амур. Бяха екипирани в черна броня и шлемове с очила за нощно виждане. На раменете си носеха щурмови карабини. Новодошлите не бяха пирати; личеше си, че са минали военно обучение. И намеренията им изобщо не изглеждаха приятелски.

Явно запитванията на Амур бяха достигнали до неподходящите уши.

Лошо. Особено сега.

Тъкър видя как водачът даде сигнал с ръка. Хората му се разделиха на две групи, хващайки като в клещи Амур и другарите му.

За съжаление бившият пират не беше единственият, попаднал в капана. Сърцето на Тъкър затуптя в гърлото му.

6.

1 юли, 21,15 ч.

Босасо, Сомалия

— Остани на място! — нареди Грей.

Сейчан беше от едната му страна, Ковалски от другата. Бяха спрели в началото на една алея на няколко преки от хотела и наблюдаваха сигнала от камерата на овчарката. Екипът командоси се беше разгърнал и обкръжаваше групата на Амур, явно с намерението да не позволи на никого да се измъкне.

— Не мога, командир — отвърна капитан Уейн. — Не и докато Каин е в опасност.

Грей знаеше, че не може да направи нищо, за да спре Тъкър. Нямахше власт над него и ако го забележеха — или още по-лошо, ако го хванеха — това щеше да изложи на опасност цялата мисия.

— Тогава поне изчакай, докато дойда — настоя Грей. — Ще го направим заедно.

Последва дълго мълчание — достатъчно дълго, за да се запита дали онзи вече не е напуснал поста си.

Най-накрая отговорът дойде.

— Ще изчакам — каза Тъкър. — Засега. Но не обещавам нищо.

Това беше максималната отстъпка, на която бе готов да се съгласи.

— Тръгвам — каза Грей в радиостанцията, след което се обърна към другите двама и посочи улицата. — Вие продължете към хотела. Постарайте се опашката да продължи след вас. Убедете ги, че се прибираме и ще си лягаме.

Сейчан пристъпи към него.

— Не трябва да отиваш сам. Почти не познаваш града.

Той почука картата на Босасо на телефона си.

— Ще се оправя. А и нямаме друг избор. Амур определено има и други приятели в града. Трябва ни алиби, ако му се случи нещо лошо на онази строителна площадка. Не искаме да ни лепнат убийството му, нали?

— Какво смяташ да правиш? — попита Сейчан.

С периферното си зрение Грей забеляза тримата мъже, пратени да ги следят. Бяха се събрали при една сергия за платове и се преструваха, че разглеждат натрупаните топове.

— На следващия ъгъл, щом се скрием от погледа им за момент, ще продължа по някоя странична уличка. Вие двамата бързайте към хотела. Нека ви видят как влизате, създайте някаква суматоха. Да се надяваме, ще си помислят, че аз вече съм вътре.

Ако можеше да се съди по намръщаното ѝ чело, Сейчан не одобряваше плана му.

Той хвана ръката ѝ и леко я стисна. Беше инстинктивен жест, който се получи по-интимен, отколкото беше възнамерявал.

— Ще се оправя — измънка Грей.

Ако не друго, краткият и изненадващ контакт я остави за момент без думи.

— Да вървим — каза той, преди да се е окопитила. Тръгнаха заедно по улицата, стараейки се да върви небрежно. След като завиха на следващия ъгъл, Грец забърза към една странична алея. Ако картата беше точна, би трябвало да успее да заобиколи и да отиде при капитан Уейн.

Когато погледна назад, изражението на Сейчан бе непроницаемо. Ковалски беше по-прямо.

— И да си пазиш задника.

Грей смяташе да направи точно това. Зад него Сейчан и Ковалски почти се втурнаха към широките стъпала на хотел „Джуба“ на следващата пряка.

Поне двамата знаеха как да изпълняват заповеди. Грей се замоли същото да се отнася и за Тъкър Уейн. Знаеше обаче, че това е малко вероятно, и затова ускоряваше темпото с всяка следваща крачка. Тъкър се ръководеше повече от инстинктите, също като косматия си партньор. Щеше първо да реагира, а после да мисли. Особено ако кучето му е в опасност.

Каин се е свил в сенките под стърчащите останки на разбита бетонна плоча. Ноцта около него е сложна смесица от миризми, отекващи звуци и движение. Той наблюдава всичко това, без да мига,

оставя картината да се изгради пред него — като карта и на настоящето, и на миналото.

Шепнещото скърцане на чакъл под кубинка...

Потупването на кожен ремък върху плат...

Тежкото възбудено дишане на хищник, приближаващ плячката си...

Неговата плячка си остава на място с групата си, напълно глуха за приближаващата опасност. Каин следите, които пресичат старите обонятелни следи, дори неговите собствени, и оставят своя, воняща на човек. Сега тази нова следа напълно обкръжава другите.

И започва да се стяга като обръч около тях.

Каин остава в скривалището си, напълно неподвижен, доверяващ се изцяло на сенките.

И на другия.

Тъкър клечеше до оградата зад контейнера, насочил цялото си внимание върху картината от камерата на Каин. Кучето все още следваше първоначалните инструкции и се бе съсредоточило върху групата на Амур, която продължаваше да обсъжда къде да похарчи парите, къде да вечеря и как да измъкне още средства от командир Пиърс.

А през цялото това време смъртоносната примка се стягаше около тях.

И около Каин.

Тъкър не смееше да рискува да извика партньора си обратно. Движението щеше да привлече вниманието на командосите.

Сякаш чул тревогите му, Каин се озърна назад и картината на екрана се промени. Обективът показва командос в черна броня, който приближаваше позицията на кучето. То остана на мястото си, както му бе наредил Тъкър.

„Мисли си, че се е скрил добре“ — осъзна Тъкър.

Но кучето грешеше.

Очилата за нощно виждане скриваха очите на командоса. Тъмното скривалище на Каин не му осигуряваше никаква защита срещу тази технология. Всеки момент той можеше да бъде забелязан,

наред с необичайната си жилетка — и тогава щеше да се отприщи същински ад.

Тъкър хвърли поглед към улицата. Командир Пиърс не се виждаше никакъв, а той трябваше да направи нещо.

Сега.

Обърна се и се метна към оградата, към дупката нея, през която бе пропълзял Каин. Беше твърде малка за него, ала намотките бодлива тел не позволяваха да прескочи препятствието. Но нямаше друг избор и Тъкър остави телефона си на земята и започна да рови отгъпкания пясък.

През цялото време се взираше в екрана и гледаше как командосът приближава към Каин. Започна да копае по-бързо, загребваше пясъка, разширяваше отвора, докато пръстите му се разкървавиха.

Накрая не издържа и изпълзя под оградата. Широката туника се разкъса от телта, разкривайки бронезилетката отдолу.

Пресегна се назад и грабна телефона.

Видеосигналът накара сърцето му да спре.

Зърнестият образ на командоса рязко спря, явно сепнат от нещо. Причината беше ясна. Войникът вдигна оръжието си и го насочи право към камерата.

Право към Каин.

21,23 ч.

„Проклет глупак...“

Сейчан влезе енергично и ядосано в облицованото с плочки лоби на хотел „Джуба“.

Ковалски я следваше по петите. Тя беше ядосана, че се налага да изостави Грей, и се ядосваше, че това я тормози толкова много, но в същото време си даваше сметка, че бяха постъпили правилно. Двамата бяха успели да увлекат опашката до входа и се надяваха, че преследвачите не са усетили изчезването на Грей.

Въпреки това напрежението в раменете ѝ не изчезваше. Грей не трябваше да отива сам. Ако бяха отделили още няколко секунди за планиране, можеха да измислят някакъв друг начин да заблудят опашката. Постъпката му беше необичайно прибързана, направо безразсъдна. И това не се случваше за първи път. Едва не бяха

изгубили Тъкър Уейн и кучето му в Занзибар. Грей обикновено не допускаше подобни грешки.

Можеше да отгатне причината за това. Яростта и отчаянието още бушуваха някъде дълбоко в него. Личеше си в буреносното сиво на очите му, в стиснатите зъби, в резкия му тон, когато разговаряха. В поведението на Грей имаше нещо налудничаво, което не бе виждала досега, и това я караше да се тревожи. Не за самата себе си, а за него.

Може би беше твърде рано да поема нова мисия.

Но вече бяха започнали и нямаше връщане назад.

Ковалски извади пура и я запали. Лобито вече беше пълно с гъст дим, който дразнеше очите ѝ. Големият телевизор в ресторанта предаваше футболен мач и оживена тълпа запалняковци изпълваше помещението и скриваше изгледа към стълбите.

Партньорът ѝ кимна към входа на хотела.

— Май нашите приятели ще се разположат на лагер там, за да са сигурни, че няма да излезем.

Сейчан погледна към триото, което ги следеше. Мачът между Бразилия и Германия ставаше напечен. Група немски запалняковци започнаха да пеят националния си химн.

— Да се махаме отгук — каза тя. Искаше да се приберат в стаите си.

Ковалски се задържа и запафка с пурата, вмирисвайки още повече лобито. Погледът му се насочи към мача. Краката сякаш сами го понесоха към мъжката компания, гледаща спортното предаване.

„Поне няма да направи някоя глупост тази вечер“.

Сейчан грешеше.

Само след няколко крачки Ковалски се блъсна в забързан сервитьор, понесъл над главата си огромен поднос с чаени чаши и чайници. Подносът полетя във въздуха и се стовари насред тълпата мъже, скупчили при входа на ресторанта. Разнесоха се викове и проклетия, когато врялата вода плисна върху намиращите се най-близо.

После блъскането премина в ръгане, нечий юмрук улучи нечий нос. Само за секунди настана същински хаос. Ресторантът се изсипа в лобито и свадата премина в масово меле.

Ковалски избута Сейчан в един ъгъл. Някаква бутилка профуча покрай носа му и се пръсна в стената.

— Какви ги вършиш? — сгълча го тя.

Ковалски ѝ се ухили, захапал пурата между зъбите си.

— Задният изход е през кухнята. Изчакай партито да стигне връхната си точка и ще можеш да се измъкнеш незабелязано.

Погледна я в очите. Сейчан забеляза пламъчето зад привидно тъповатата му физиономия. Не беше единствената, която се безпокоеше за партньора им.

— Готова ли си? — попита той.

Тя кимна, от което усмивката му стана още по-широка. Ужасяваща гледка.

С рев Ковалски се обърна и се хвърли в мелето — същински бик, пуснат сред себеподобни. За секунди биещата се тълпа се изсипа като вълна през входа на хотела и се изля на улицата, сеейки суматоха и хаос.

Сейчан се обърна в обратната посока, докопа някакъв шал и уви главата си и по-голямата част от лицето. Ковалски ревеше зад нея. Звучеше обезпокоително щастлив, явно най-сетне в стихията си.

Сега оставаше да намери Грей.

Сейчан знаеше позивната на Тъкър Уейн и последната му позиция, отбелязана в навигационната система на телефона ѝ. Грей би трябвало да е тръгнал именно натам.

Изхвърча през задната врата, оставяйки след себе си дрънчащи тенджери и тигани, и се озова в мрачната тишина на задната алея.

Преди да успее да направи и крачка, я прониза ярка светлина, която я заслепи.

Чу се груб глас със силен британски акцент, подсилен от изщракването на вдигнат ударник.

— Още една стъпка и ще ти пръсна красивия череп.

7.

1 юни, 21:24 ч.

Босасо, Сомалия

Застанал до оградата, Тъкър гледаше как оръжието се насочва към Каин. Зърнестият образ на екрана накара сърцето му да забие лудо. Нямахше шанс да стигне навреме до партньора си.

Напълно инстинктивно извади черния си „Зиг Зауер“, вдигна го във въздуха и стреля два пъти. От гърмежите ушите му писнаха и трясъкът отекна из притихналата строителна площадка.

Дулото от екрана рязко се измести настрани, когато стреснатият войник се просна на земята.

Тъкър вече се движеше към скривалището на Каин. Натисна зелената иконка с форма на малко ухо на екрана и приближи устройството до устните си. Изрече две команди, които бяха предадени на приемника зад лявото ухо на Каин.

— Свали! Обезоръжи!

Образът на екрана се размаза. Тъкър продължи да спринтира, приведен ниско.

„Идвам, приятел“.

Каин вкухва кръв, усеща пукането на кост под долните челюсти. Стиска здраво, докато болезненият писък пронизва нощта. После ритник в ребрата най-сетне го принуждава да пусне.

Нощта се завърта около него, но спира, когато краката му отново докосват земята.

Жертвата му е клекнала, притиска ръка към гърдите си. Китката е счупена, оръжието е на земята. Двамата ловци се озовават лице в лице — но само за миг. Каин се хвърля напред, захарва плата при глезена и се мята настрани, дърпайки крака на жертвата. Тя пада и удря глава в натрошения камък. Очилата отхвърчават нанякъде, разкривайки присвити очи. Каин надушва страха, все още усеща вкуса на кръв в основата на езика си.

*Но противникът му също е ловец.
Проблясък на острие в здравата му ръка. Ножът полита надолу
— но Каин вече не е там, измъкнал се е и тича снишен в тъмното.
Но не и без спечелената с труд награда в уста.*

21,25 ч.

Грей спринтираше покрай оградата, когато откъм строителната площадка проехтяха изстрели — задавено кашляне на автоматично оръжие и по-резки трясъци на пистолети.

Само преди секунди, точно когато стигна улицата, беше чул първите пистолетни гърмежи.

Два изстрела.

Идваха от друга част на площадката, далеч от сегашната престрелка.

„Трябва да е капитан Уейн“.

Предположението му се потвърди, когато Тъкър даде командите на партньора си. Капитанът не се виждаше никакъв на улицата, така че Грей хукна към портата на ъгъла. Не беше охранявана и той се втурна през нея с пистолет в ръка.

Изравнен от булдозери път водеше направо към битката.

Забеляза тела на земята.

Хората на Амур.

Грей се метна в сенките под купчина разбит бетон. Появи се командос и скрита едно от телата. От земята умолително се надигна ръка. Войникът насочи пистолета си надолу. Чу се трясък и ръката се отпусна безжизнено.

Убиваха всички.

Престрелката приключи така бързо, както беше започнала. Последните автоматични откоси замлъкнаха.

— Тъкър, приемам — произнесе Грей в микрофона си.

Радиостанцията мълчеше.

Изведнъж отново затрещяха изстрели — отляво, далеч от телата. Командосът се хвърли към тях.

Грей изруга под нос, претърколи се през купчината и също тръгна натам. Престрелката продължаваше. Тъкър си играеше на криеница с ловците.

Грей си проправяше път през лабиринта, като се мъчеше да се ориентира по гърмежите и в същото време се озърташе. Най-сетне успя да забележи капитана. Тичаше с пистолет в ръка покрай редица самосвали, паркирани до купища чакъл, като се мъчеше да остане скрит.

Грей се насочи към него — но преди да успее да направи и три крачки, на няколко метра отпред се появи тъмна фигура, обърната с гръб към него. Беше същият командос, който беше убил последния от хората на Амур. Войникът забеляза Тъкър и изстреля откос по целта си.

Куршумите рикошираха в самосвала.

Внезапно останал без прикритие, Тъкър се опита се хвърли настрани, но един куршум го улучи право в гърдите и го запрати с трясък в камиона. Падна на земята, а пистолетът му отлетя нанякъде.

Грей вдигна своето оръжие, направи две бързи крачки и простреля командоса отзад във врата. Войникът рухна на колене и после по лице, давейки се в собствената си кръв.

Грей мина покрай него, като изрита карабината ръцете му.

Тъкър се мъчеше да се изправи, притиснал длан към гърдите си.

„Извадил е късмет, че е сложил бронежилетка“.

Само че късметът му не продължи дълго.

Отдясно, извън полезрението на Грей, изтрещя пистолет. Тъкър приклепна, когато куршумът избръмча покрай ухото му и се заби в огромната гума на самосвала. Последваха още изстрели, които вдигнаха фонтанчета пясък между краката на Тъкър и край лявата му ръка. Той се хвърли настрани и изчезна.

Грей забърза напред, но стрелецът още не се виждаше никакъв.

„Къде...?“

Изведнъж командосът изскочи на открито — тичаше приведен в посоката, където бе изчезнал Тъкър, с готов за стрелба пистолет. Другата му ръка беше притисната към гърдите, китката бе изкривена под неестествен ъгъл и кървеше. Съдейки по начина му на стрелба, войникът беше заслепен от ярост.

Грей се опита да се прицели в нападателя, но мишената се движеше прекалено бързо, а и беше бронирана. Грей въпреки това изстреля целия си пълнител. Войникът обаче бе така съсредоточен, че

дори не трепна, когато куршумите рикошираха в самосвала, а един дори одраска шлема му.

Командосът отново изчезна, преследвайки го. После се втурна напред, като презареждаше в движение. След още няколко крачки забеляза командоса, надвесен над Тъкър. Капитанът лежеше по гръб до кабината, наведен на камиона, едното му рамо бе окървавено. Бронираният командос беше насочил пистолета си в лицето му, готов да го застреля от упор.

Грей не можеше да го спре — и тогава стана чудо.

21,26 ч.

Димящото дуло на пистолета се насочи между очите на Тъкър. Рамото му гореше, но не толкова, колкото кръвта му. Взираше се покрай оръжието в очите на убиеца. И разпозна яростта в тях.

Досуц като неговата собствена.

Докато стрелецът тичаше към него, Тъкър бе забелязал счупената му китка и разкъсаната плът. Разпозна работата на Каин. Това беше командосът, който бе заплашил партньора му.

Прочете в очите му задоволството от предстоящото убийство.

Досуц като неговото.

И на другия.

Свирепо ръмжене се разнесе от сенките, отвличайки вниманието на командоса. Пистолетът рязко се завъртя нагам.

Тъкър се възползва от момента и измъкна скритата под камиона карабина — оръжието на същия командос. Извъртя се и стреля в лицето на войника, запращайки го назад.

Докато тялото му падаше, се появи Грей — беше се втурнал напред, но се закова изненадан на място.

— Как... откъде докопа...?

Все още по гръб, Тъкър се обърна към сенките под самосвала. Каин беше легнал там с изплезен език и очите му ярко блестяха в тъмното. Както му бе наредено, партньорът му не само беше свалил противника, но го и беше обезоръжил. Тъкър си представи как кучето влачи карабината с ремък в зъбите, изпълняващо заповедта дума по дума.

— Добро момче — каза той, загледан в умните очи. — Добро момче.

Грей тръгна обратно към хотел „Джуба“. След като откри Тъкър, двамата бързо напуснаха строителната площадка. Не срещнаха друга съпротива. След като бяха изпълнили мисията си, останалите командоси — най-вероятно наемници — се бяха изтеглили и изчезнаха в нощта.

Който и да беше наел убийците, очевидно искаше да затвори устата на Амур. Въпросите му явно бяха разтревожили пиратите, въвлечени в отвличането на Аманда, и бяха предизвикали тази бърза реакция.

Грей и Тъкър отново крачеха сред уличните тълпи в новата част на града. Спряха колкото да превържат рамото на Тъкър. За щастие куршумът само го беше одраскал.

Тъкър завърши разказа си за случилото се:

— От камерата видях, че Каин се оттегля някъде сред самосвалите, и отидох да го търся.

— И попадна в засада.

Тъкър се намръщи и погледна към кучето. Беше махнал жилетката му и я държеше на топка под здравата си ръка.

— Нямаше да го оставя в беда, командире. И никога не бих го направил. Каин се грижи за мен също толкова всеотдайно. Нямаше да съм жив, ако не беше той.

„И нямаше да се окажеш в опасност, ако изпълняваше заповедите“.

Но Грей реши да премълчи засега.

— Щом стигнах при камионите, Каин явно ме откри по миризмата и приближи, без да се издава — продължи Тъкър.

— И ти е донесъл пушката — не успя да скрие възхищението си Грей.

— Наредих му да обезоръжи противника. Добре е обучен.

Грей подозираше, че подобна координация не може да се постигне единствено с обучение и че е свързана по-скоро с необяснимата връзка между двамата — нещо много по-дълбоко от заповедите с жестове и думи.

Каквато и да беше причината, всички се бяха отървали живи и здрави, само с няколко драскотини. Групата на Амур беше

ликвидирана — накарана да замълчи от наетите убийци, но благодарение на Каин сега знаеха, че дъщерята на президента се намира някъде в планините Кал Мадо на запад.

Преди да успее да формулира план за действие от тук нататък, Грей забеляза суматохата пред хотела. Преобърнати маси, катурнати сергии, изпотрошени стъкла. Мъже седяха на улицата и ближеха рани. Сякаш в района беше избухнал малък бунт.

— Какво е станало? — попита Тъкър.

— Нямам представа.

Грей забърза по стълбите. Лобито също беше разпердушинено. В съседния ресторант имаше телевизор, предаващ футболен мач. Неколцина мъже стояха безучастно сред хаоса и отпиваха чай, сякаш всичко е съвсем в реда на нещата.

Грей докосна микрофона на гърлото си и се опита да се свърже с Ковалски и Сейчан.

Отговор не последва.

Двамата с Тъкър се спогледаха разтревожено.

Хукнаха заедно нагоре по стълбите. Апартаментът им с две спални се намиреше на втория етаж. Грей поведе по облицования с плочки коридор, застлан с износена персийска пътека. Приблужи безшумно вратата.

Отвътре се чуваше рев на публика — телевизорът работеше и вероятно предаваше същия мач.

Грей извади пистолета си и докосна дръжката на вратата.

Тъкър задържа длан върху хълбока на Каин, готов да му даде команда.

Грей нахлу в стаята — и откри Ковалски, разположи се по боксерки на дивана в дневната. Притискаше кърпа с лед към дясното си око.

Почти не им обърна внимание, напълно погълнат от футбола.

Грей огледа апартамента. Като че ли нищо не липсваше.

— Защо не отговори на повикването ми? — попита той.

Ковалски погледна смутено към масата. Радиостанцията и предавателят му лежах там.

— Взех душ и забравих да...

— Няма значение — прекъсна го Грей. — Какво е станало долу?

Ковалски спусна крака на пода и изстена болезнено.

— Каза да създадем суматоха, когато пристигнем.

— Имах предвид отвличане на вниманието, а не трета световна война.

Ковалски сви рамене.

— Нещата малко излязоха от контрол. Мен ако питаш, тези мюсюлмани покрай липсата на секс и алкохол имат нужда да изпуснат някак парата.

Грей се отпусна и прибра пистолета.

— Къде е Сейчан?

Ковалски свали леда от лицето си. Окото му беше подуто и кървавочервено.

— Мислех, че е с вас.

— С нас? Как така? — Сърцето на Грей се сви болезнено. Следващите думи на Ковалски само влошиха положението.

— Тръгна да те търси.

8.

1 юли, 22,22 ч.

Босасо, Сомалия

Сейчан седеше в циментово мазе без прозорци. Над главата ѝ висеше гола електрическа крушка. Помещението вонеше на белина и имаше канал в средата на пода.

„Лош знак“.

Лявата ѝ ръка туптеше — беше порязала лошо палеца си на парче счупено стъкло, когато я бяха проснали по корем в задната уличка. Незабавно ѝ бяха взели всички средства за комуникация и бяха надянали качулка на главата ѝ. Принудена под дулото на оръжие, беше извървяла пеша няколко преки, като се препъваше, след което продължиха в открит джип, ако можеше да се съди по вятъра, рева на двигателя и друсането. Наложиха се да се държи за рамката на вратата, за да не падне, болката от порязаната ръка я пронизваше при всяко подскочане. Опреният в ребрата ѝ пистолет я възпираше от опити за бягство. Пътуваха не повече от десет минути, така че едва ли беше далеч от хотела, но този оплетен лабиринт, минаващ за град, със същия успех можеше да се намира и на друга планета.

Щом стигнаха, махнаха качулката и ѝ бе наредено да се съблече по сутиен и гащета, за да я претърсят основно. След това се погрижиха за ранената ѝ ръка, макар че кръвта продължаваше да се стича по пръстите ѝ и да капе по пода. Позволиха ѝ да се облече отново, но въпреки това се чувстваше полугола.

Напъна пластмасовата свинска опашка, с която я бяха завързали за металния стол. Опита се да се залюлее, но столът се оказа завинтен за пода.

Предаде се и мислено наруга небрежността си, без да пропусне да обвини и Грей.

„Ако кучият син не беше тръгнал така безразсъдно...“

Знаеше, че самата тя е не по-малко виновна. Беше действала толкова необмислено, колкото и Грей. И, това я смущаваше — още повече че знаеше причината. Помнеше онази целувка в болницата. И

дватамата се нуждаеха един от друг, макар и поради съвсем различни причини. Небрежната ѝ постъпка сега беше резултат от целувката. Страхът за неговата безопасност и тревогата, че може да го изгуби, я бе заслепила и допускаше грешки.

Разбира се, че не биваше да се втурва презглава в алеята. Нима в предварителния инструктаж не ги бях предупредили за високия брой отвличания в града. Единственият балсам за егото ѝ бе, че похитителите не бяха пирати.

Вратата на помещението най-сетне се отвори. Влязоха двама души. Единият носеше дебела папка, а вторият — стол като онзи, на който седеше тя. Столът беше поставен пред нея и мъжът, който ѝ бе устроил засадата, седна на него и остави папката на коляното си. Имаше къса светлоруса коса, която оредяваше на темето. Беше грубовато красив по един особен начин.

Спътницата му — стройна индийка със светлокафява кожа и тъмносиви очи — застана сковано зад стол с ръка върху дръжката на пистолета си. Подобно на мъжа, тя носеше панталони в цвят каки и закопчана синя блуза; облеклото ѝ беше безупречно изгладено и създаваше впечатление за униформа.

Сейчан я погледна в очите.

— Ти ни следеше цялата вечер. Беше със зелен саронг.

Жената не реагира.

Сейчан премести погледа си върху мъжа. Видя своя стара снимка, закрепена с кламер за папката — зърнеста, но нямаше как да сгреша.

— Нека позная. Нямате абсолютно нищо общо с Амур Махди.

— Мисля, че аз съм онзи, който ще задава въпросите — любезно, но твърдо отвърна мъжът с британския си акцент. Той отвори папката и прегледа първите няколко страници. — Предвид броя на псевдонимите ви, дори не зная как да се обръщам към вас.

— Какво ще кажеш за „най-лошият ти враг“? — кисело предложи тя.

Думите ѝ накараха устните на жената да се извият едва-едва нагоре — не в усмивка, а презрително.

Мъжът игнорира предложението.

— Преди няколко години работодателят ви е извършил терористичен акт на наша земя, в Британския музей, организиран от

терорист на име... — той прелисти няколко страници — Касандра Санчес. Доста гадно изпълнение.

Студени тръпки полазиха Сейчан. Касандра беше агент на Гилдията като нея, внедрена при Пейнтър Кроу, преди да стане директор на Сигма. Сейчан не знаеше почти нищо друго за операцията — само това, че жената е мъртва.

Още от залавянето си се опитваше да определи кои са похитителите ѝ и беше прехвърлила различни варианти през ума си. Фигурираше в списъка на множество чужди разузнавателни служби заради дейността си за Гилдията. Акцентът ѝ позволяваше да стесни възможностите. Можеха да са от ТРС, британските тайни разузнавателни служби, наричани понякога МИ-6, но у мъжа се долавяше нещо военно.

— Вие сте от СРП — заключи Сейчан.

Мъжът изправи гръб и я изгледа.

— Впечатляващо.

Специалният разузнавателен полк беше сравнително нов отдел на британските специални части, който се занимаваше с тайно наблюдение, целящо предимно подпомагане на контратерористични мерки. Там подбираха много внимателно кадрите си и бяха изключително потайни — и единствените от британските специални части, които приемаха и жени.

Сейчан се загледа в индийката.

Малцина знаеха нещо реално за дейността на СРП. Все пак можеше да се очаква, че имат свои агенти в Сомалия. Пирати бяха отвлекли неколцина британци през изминалото десетилетие, а селските райони, където не действаше никакъв закон, бяха тренировъчен лагер за ислямски терористи.

За съжаление явно беше попаднала случайно в мрежата им за наблюдение.

Мъжът потвърди подозрението ѝ.

— Успяхме да внедрим софтуер за разпознаване в системата, управляваща камерите на летището. Извадихте късмет, че ви открихме ние. Доколкото разбирам, от Мосад са издали заповед да бъдете ликвидирана на място веднага щом бъдете забелязана.

Сейчан продължи да сглобява пъзела в главата си.

— Следите ни... при това нарочно така, че да го забележим. Искали сте да знаем, че ни държите под око.

— И очаквахме да се опитате да се измъкнете през задната врата и да попаднете право в ръцете ни. — Мъжът се наведе напред. — Но с кого пътувате? Кои са другите двама? Идентифицирахме ги като бивши служители от американските въоръжени сили, но само дотам. Досиетата им са безупречно чисти чак будят подозрение. И те ли са агенти на Гилдията? Просто наемници? Или ги използвате по някакъв друг начин?

Сейчан се поколеба. Не беше сигурна как да отговори. Никой не знаеше, че е предала Гилдията и сега работи за Сигма. Само шепа хора в американското правителство бяха наясно с ролята ѝ. Престъпленията ѝ от миналото не позволяваха да бъде наета официално. Затова, ако бъдеше заловена — както стана сега — щяха да отрекат всякакви връзки с нея. Щяха да я оставят да се оправя сама и със сигурност щеше да изчезне завинаги при някоя тайна операция.

— Ако продължавате да отказвате да ни сътрудничите... — започна мъжът и точно тогава вратата се отвори с трясък зад него, изтръгната от пантите си.

В помещението се затъркаля сребрист предмет.

Сейчан затвори очи. Искаше ѝ се да може да запуши и ушите си.

Зашеметяващата граната експлодира в закритото помещение, ослепи я през затворените клепачи и я оглуши до степен да ѝ прилошее. Пое тежко дъх, когато ефектът отшумя, и отвори очи. Смътно успя да различи как някаква дребна фигура се шмугна в стаята. Усети допира на козина по голия си прасец, след което студен нос допря кървавите ѝ пръсти.

— Крайно време беше — изграчи тя, без да чува собствените си думи.

Грей и Тъкър нахълтаха с пистолети в ръце. Двамата агенти на СРП лежаха агонизиращи на пода — гранатата не ги беше пощадила. Жената обаче намери достатъчно сили да насочи оръжието си към Сейчан. Макар и заслепена, беше достатъчно на себе си, за да извади пистолета и да стреля слепешком в посока на стола.

От дулото проблесна огън и куршумът вдигна искри от пода. Остри парченца бетон ужилиха краката на Сейчан. Стресната, овчарката отскочи от стола.

Грей се извъртя и насочи пистолет към жената.

— Спри! — извика Сейчан. — Не стреляй!

Тъкър, който се намираще по-близо, халоса жената с дръжката на пистолета си и прибра оръжието ѝ.

— Те са от британските специални части! — извика Сейчан, която най-сетне започна да чува собствените си думи.

Грей посочи към двамата.

— Дръж ги на прицел — нареди той на Тъкър. — Докато не разберем какво става.

Обърна се към Сейчан. В ръката му се бе появила малка военна кама. Освободи я бързо, като внимаваше с окървавената ѝ ръка. Приклепнал до нея, той постави длан върху голото ѝ коляно. Допирът сякаш пусна електричество по бедрото ѝ.

— Добре ли си?

Ушите ѝ още пищяха, но въпреки това тя го разбра и кимна.

— Нищо ми няма. Нарочно се порязах. Погрижих се да оставя раната отворена, докато ме караха насам. Държах се за рамката на вратата. Реших, че е крайно време проклетото псе да си заслужи кльопачката.

Тъкър я чу.

— Оставила си кървава следа, която Каин да проследи. Умно.

Не беше умно. *А планирано.*

По време на полета до Африка Сейчан беше проучила потенциалния нов член на екипа, преценявайки силните и слабите му страни — точно така, както би направила с всеки партньор. В един доклад се казваше, че добре обучено куче може да различи една-единствена капка кръв в олимпийски басейн. Не бе имала намерение да проверява тази му способност, но сега беше радостна, че се оказва вярно.

Изправи се несигурно на крака, все още зашеметена от гранатата. Поне можеше да чува.

— Какво стана с другите от СРП?

— Справихме се с един при хотела — отвърна загрижено Грей. — Още е вързан в задната уличка, в безсъзнание. Ковалски държи под око друг горе. Свали го с един удар, когато нахълтахме. Май му счупи крака.

— Определено го счупих — обади се груб глас откъм входа. Ковалски се появи на прага и посочи с палец към стълбите за мазето. — Запуших му устата и го вързах. Е, колко сме загазили заради това, че сме наритали английски задници?

Отговорът дойде от пода. Мъжът беше дошъл достатъчно на себе си, за да ги изгледа кръвнишки, макар и с насълзени очи.

— Мисля, че у вас в такива случаи се казва „нагазване в лайната“. — Огледа новодошлите. — Кои сте вие, по дяволите?

Грей прибра пистолета си и протегна ръка, за да му помогне да се изправи.

— Хора, които се нуждаят от помощта ви.

Мъжът пое ръката му с подозрение, но позволи да бъде издърпан.

— Чудесен начин да помолите за такова нещо.

Ковалски даде единственото възможно обяснение.

— Ние сме американци. Така вършим нещата.

23,34 ч.

Един час по-късно Грей беше събрал всички в апартамента им в хотел „Джуба“. Настаниха се в дневната. Обаждане до директор Кроу, последвано от бързи разговори между разузнавателните служби на двете страни, донякъде спомогна за един по-нормален разговор.

— Отвлечената жена на Сейшелите — каза капитан Тревър Алдън, държейки чашата димящ чай. — Значи е дъщерята на президента?

— Точно така — отвърна Грей. — Аманда Гант-Бенет.

Двете групи бяха седнали на поставените едно срещу друго канапета — американците на едното, британците на другото. Подносът с чая беше на масата между тях. Каин не се откъсваше от Тъкър, който беше пуснал ръката си надолу, но носът на кучето непрекъснато се обръщаше към купчината бисквити.

Погледът на капитан Алдън се премести от Сейчан върху Грей.

— И сега тя работи с вас.

Грей само кимна, без да си прави труда да обяснява сложните подробности на професионалните им отношения.

Алдън се облегна назад.

— Някой можеше да ни информира за всичко това, преди да дойдете тук. Така майор Пател щеше да си спести много неприятности.

Ковалски крачеше зад канапето недалеч от вратата на балкона, за да не одимява цялата стая с пурата си.

— Съжалявам. Може би не трябваше да го блъскам така здраво, но ми се изпречи на пътя. — Сви рамене, без да проявява каквото и да било чувство за вина. — Но не трябваше ли да носите някакви специални барети или нещо такова?

— Не и в този случай. Ние сме таен екип — обясни Алдън. — Само четиримата... или вече тримата, ако трябва да съм точен.

Пател беше на морфин и спеше в съседната стая очакване на евакуация заради счупения крак. На канапето от двете страни на капитана седяха другите му двама сътрудници — индийката, майор Бела Джейн, жилавият чернокож майор Стюарт Бътлър.

Грей насочи разговора към належащия проблем:

— Капитан Алдън, ще бъдем много благодарни за всякакви сведения, които можете да ни предоставите относно местоположението на дъщерята на президента.

Алдън се наведе напред и протегна ръка.

Грей я пое. Дланта на англичанина бе суха и силна.

— Имате пълното ни съдействие — обеща той.

Грей си помисли, че човекът срещу него започва да му харесва. След като беше загърбил типичната си британска резервираност, изглеждаше достатъчно свестен. Пък и бе успял да залови Сейчан, а това определено не беше лесна работа.

Но съдейки по начина, по който седеше със скръстени на гърдите си ръце и си играеше с малкия дракон на шията си, тя определено не споделяше мнението на Грей за английския капитан. Майор Джейн също почти не говореше и седеше сковано, с напълно непроницаемо изражение. Грей си помисли, че главата сигурно все още я боли от зашеметяващата граната. А и Тъкър я беше ударил здравата с пистолета си.

Ситуацията не беше най-добрата за среща на съюзници.

Все пак трябваше да намерят начин да работят заедно.

— Имате ли някаква представа къде са отвели младата жена? — делово попита Алдън. — Къде са слезли на брега? Кой я е отвлякъл?

— Не знаем почти нищо.

Грей им разказа за срещата с Амур Махди и атаката на убийците на строителната площадка. Капитанът нямаше представа за случилото се, така че се наложи да го запознаят набързо.

Грей застана до масата и разви топографската карта на страната. Алдън се приближи до него, за да следи показалеца му, който бързо премина през планинска верига на запад от града и спря в най-отдалечената част на северна Сомалия.

— Знаем само, че най-вероятно е отведена някъде в планините — каза той.

— Доста голяма и труднодостъпна територия. Джунгли, пропасти, пещери. Ще са нужни години да се претърси само една десета от онези върхове. Имате ли някакви други сведения?

— Все още чакаме сателит да претърси крайбрежието за кораба на похитителите.

— Все едно да търсиш игла в купа сено — мрачно поклати глава Алдън. — Освен това местят корабите си непрекъснато. Дори да го откриете, това няма да означава, че са стъпили на сушата на същото място.

Грей беше съгласен с мнението на англичанина. Затвори очи и си припомни разговора между Амур и хората му. Групата неслучайно беше накарана да замълчи завинаги. Трябваше да има някаква следа, нещо, от което да започнат.

Изведнъж си спомни и се напрегна. Думите отекнаха в главата му.

Един приятел на чичото на брат ми от района на Еил казва, че през селото му минала някаква бяла жена. Откарвали я към планините.

Грей отвори очи и заразглежда картата.

— Да знаете някакво селище на име Еил?

Алдън кимна и погледна крайбрежието.

— Малко градче, пиратско свърталище. — Той най-сетне почука по картата. — Ето тук, при този дълбок залив.

— Един от хората на Амур каза, че чули за някаква бяла заложница, която минала оттам. Ако отидем...

— Ще ви застрелят на място — прекъсна го Алдън. — А дори да успеете по някакъв начин да оцелеете, няма да ви кажат нищо. Всички

си държат езика зад зъбите. Иначе ги чака смърт.

Грей си спомни как застреляха последния от хората на Амур.

Въпреки това Алдън не изглеждаше обезсърчен.

— Ако са тръгнали от Еил направо към планините, това може да стесни района на издирване. — Прокара пръст към вътрешността. — Съветвам ви да се обадите на шефа си и да му кажете да поиска сателитът да престане да търси кораба, а да се съсредоточи върху тази част от планините.

Пръстът му очерта район на картата.

— Но това са стотици квадратни километри — каза Грей.

— Така е.

— А инфрачервено претърсване? — предложи Тъкър. — Ако сателитът може да засича топлинни сигнатури и да стесни параметрите...?

— Възможно е. Но като се има предвид колко горещо е лятото тук, скалистите върхове задържат много топлина през цялата нощ. — Алдън се наведе над картата. — Имам по-добра идея.

— Каква?

Той се усмихна и погледна към затворената врата на спалнята.

— Май току-що намерих добра роля за горкия майор Пател.

9.

1 юли, 16,55 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър седеше в кабинета си и се бореше с пъзела, от който го заболяваха зъбите. След сутрешния брифинг при президента се беше затворил в помещението без прозорци в централата на Сигма, на няколко нива под Смитсъновия замък и в същото време само на няколко крачки от коридорите на властта и до много от най-добрите научни институти и мозъчни тръстове на страната.

Беше получил видеозапис от Сомалия и бе прослушал разговорите. Нямаше съмнение, че ексекутирането на Амур Махди целеше да му затвори устата. ЦРУ вече мърмореше заради убийството на своя човек, макар да нямаше съмнение, че Амур беше играл двойна игра. И в този случай си беше получил заслуженото, озовавайки се между чука и наковалнята.

Въпреки това убийството му подкрепяше версията, че отвличането на Аманда Гант-Бенет не е обикновено пиратство.

Пейнтър беше сигурен в това.

Но какво точно беше?

Засега не беше отправено искане за откуп. Нямаше разговори между различните местни терористични групи, никой не бе поел отговорност. Ако те държаха дъщерята на президента, щяха да надигнат вой до небето.

Каква игра се играеше?

Пейнтър не можеше да се отърси от чувството, че отвличането на Аманда е свързано по някакъв начин с Гилдията. Може би тя беше използвана като пешка от някаква друга престъпна организация, която упражнява натиск върху фамилията Гант — разбира се, стига Гант да бяха истинските кукловоди зад загадъчната Гилдия.

Трудно му беше да съчетае тези подозрения с неподправения страх в очите на президента, с мъката в прегръдката на първата дама. Дори по-големият брат на Гант, държавният секретар, му се беше сторил напълно искрен с обещанието си, че ще открият Аманда.

Но това не означаваше, че няма замесени *други* членове на фамилията.

Насочи вниманието си обратно към монитора на бюрото. Прелисти с мишката дългия списък имена екрана, свързани помежду си с множество линии, бележещи роднинските връзки — бракове и деца, дори любовници и незаконно потомство. Схемата показваше генеалогията на клана Гант два века назад. Беше не толкова родословно дърво, колкото взаимосвързана матрица — толкова сложна, че се налагаше да бъде представена в три измерения.

С щракане и влачене той завъртя бавно матрица — спирална галактика на власт и влияние, започнала от основаването на страната. И все още незавършена. Беше мобилизирал историци и специалисти по генеалогия по целия свят, които се трудеха тайно върху пъзела и продължаваха да го попълват, показвайки реалните размери на древния клан. Съмняваше се, че някой някога е извършвал толкова подробен анализ на фамилията Гант.

Не пропускаше и линиите, които излизаха и влизаха обратно в матрицата. Далечни братовчеди, женени или омъжени за свои роднини — нещо, което не бе необичайно за подобни силни аристократични фамилии. Сякаш поколение след поколение никой не бе пожелал да се отдели твърде много от извора на власт и богатство.

А за какъв извор ставаше дума...

Пейнтър беше изгубил броя на изобретателите, учените, държавниците и индустриалните лидери, които блестяха като звезди в това родословие. Без да се споменават черните овце и неколцина с лоша репутация.

„Но пък всяка фамилия си има такива“.

Намръщи се, когато видя смътното си отражение на екрана, наложено върху матрицата. Наистина ли тук бе скрита истината за Гилдията, или гонеше вятъра?

За да си припомни истинската природа на противника, Пейнтър щракна върху един файл и отвори символа на екрана — или по-скоро вписаните един в друг символи.

Знакът на Гилдията.

В центъра имаше малък лунен сърп и звезда — един от най-древните символи на света, който можеше да се проследи до езотеричен орден в древен Египет. Около него бяха разположени по-

познатите пергел и прав ъгъл, символите на друго тайно братство — свободните зидари. И накрая, около всичко това, бе щитът на тамплиерите — средновековен орден, прочут с тайните и загадките си.

— Тайната във всички тайни общества — прошепна той, повтаряйки последните думи на един умиращ представител на Гилдията. Това беше значението на вписаните символи. Твърдеше се, че те представляват пътя на Гилдията и проследяват коварната ѝ история назад в миналото.

Същият умиращ мъж подозираше, че има повече нива и пръстени, други тайни общества отвъд онези разкрити в стария символ — тайни, които продължава до нашата епоха и водят до онова, което той бе нарекъл *Истинската кръвна линия*, върховните господари на потайната Гилдия.

— Една фамилия — промълви Пейнтър, взирайки се в огромното родословно дърво на Гант.

За да оцелее във времето. Гилдията се бе скрила в поредица тайни общества. Дали и тук не бе изправена пред същата маневра? Дали истинската сърцевина на тайната организация не е скрита в разпъзлялото се великолепие на тази фамилна династия?

„И ако наистина е така, колко са въввлечените?“

Продължи да изучава триизмерната карта. Имаше чувството, че пропуска нещо — нещо, което е пред очите му, но само го тормози, а така и не излиза наяве.

Почукване на вратата го откъсна от унеса му. На прага стоеше висока жена с кестенява коса и строго облекло. Пейнтър чукна клавиатурата и генеалогията Гант изчезна.

Засега тя беше само за негово ползване.

— Кат — каза той и ѝ махна да влезе.

Капитан Катрин Брайънт беше негов заместник, специалист по събиране на разузнавателна информация за Сигма.

Пейнтър насочи вниманието си изцяло към настоящето и събитията в Сомалия.

— Англичаните поуспокоиха ли се след кашата в Босасо?

— Не бих казала. Но от СРП се съгласиха да потулят нещата и предложиха сътрудничеството си.

— Чудесно.

— Но не това е причината да се отбия — рече Кат. — Доведох ти един човек.

Тя се дръпна настрана. Зад ъгъла срамежливо надникна лице, обрамчено от руса коса.

— Лиза! — радостно възкликна Пейнтър. Стана и заобиколи бюрото си. — Мислех си, че ще се върнеш едва довечера.

Доктор Лиза Къмингс се вмъкна вътре, облечена в джинси и широка светлосиня блуза. Тя почука по китката си.

— Колко е часът според теб?

Както обикновено, не беше усетил колко неусетно си е отишъл денят — но нямаше намерението да позволява и приятелката му да направи същото. Прегърна я топло и я целуна по бузата, оценявайки колко добре се чувства.

Тя се сгуши в него — явно напълно споделяше мислите му.

— Хубаво е да си отново у дома.

Останаха прегърнати още малко, докато най-сетне не се разделиха, но без да пускат ръцете си. Лиза беше отсъствала цяла седмица заради някакъв медицински симпозиум. Пейнтър едва сега осъзна колко много му беше липсвала.

Той я поведе към един стол и я настани, преди да пусне ръката ѝ.

— Чух за дъщерята на президента — кисело рече Лиза. — Помня я от едно официално събиране в Белия дом преди няколко месеца. Току-що беше разбрала, че е бременна.

— Като стана въпрос за това... — Кат се настани на съседния стол. — Директоре, бяхте ме помолили да намеря информация за бременността на Аманда.

Пейнтър се облегна на бюрото си. Разполагаше с пълното досие на дъщерята на президента, но не знаеше почти нищо за бебето, което носеше тя. Не искаше да оставя бели петна. В цялата афера имаше нещо странно — от фалшивите документи до пътуването до Сейшелите, а сега и отвличането.

Трябваше да провери абсолютно всичко.

— Първо, нероденото дете не е от съпруга ѝ — започна Кат.

Пейнтър повдигна изненадано вежди. Това беше новина за него.

Кат обясни:

— Оказа се, че Мак Бенет е имал проблем с плодовитостта, налагащ използването на донор на сперма оплождане ин витро.

— Интересно. — Пейнтър добави новата информация към досието и незабавно започна да обмисля различните последици и пермутации от нея.

„Възможно ли е в това да има някакъв мотив? Нещо свързано с попечителство?“

— Къде е било извършено оплождането? — най-сетне попита той.

— В една клиника в Южна Каролина, недалеч от Чарлстън. Проверих я. Използват най-новите технологии. Има клиенти от цял свят.

— А донорът?

Кат поклати глава.

— Поверителна информация.

Пейнтър мразеше непроверените неща — обикновено именно те забъркваха кашата по-нататък.

Кат сякаш прочете мислите му.

— Мога да се обадя тук-там, но без съдебна заповед...

Пейнтър поклати глава.

— Всяко официално действие ще запали червени лампички и всички ще започнат да питат къде е Аманда. Не можем да рискуваме подобно нещо.

— Да не споменаваме и сериозното навлизане в личното ѝ пространство — напомни му Лиза.

— Пък и в крайна сметка, детето може да няма нищо общо с отвличането ѝ — добави Кат.

Пейнтър скръсти ръце. Не беше особено убеден.

— Аманда е избягала на Сейшелите само няколко седмици преди термина си. Пътувала е с фалшиви документи, сякаш е бягала от някого — или е искала да защити някого.

— Мислиш, че е свързано с бебето — рече Кат. — Но защо?

— Не знам. Но според мен в клиниката ще открием някои отговори.

— Мога да изпратя екип, който да проучи нещата.

— Или пък аз да го направя — предложи Лиза. — Все пак съм лекар. Най-обикновената колегиалност може да отвори вратите по-лесно от рейд на командоси.

Пейнтър сви устни. В миналото Лиза неведнъж беше помагала на Сигма. Медицинската ѝ специалност, особено по отношение на бременността на Аманда, можеше да се окаже полезна — и най-вероятно Кат я бе довела тук именно заради това. Пък и трябваше да признае, че предложението ѝ беше разумно. Така намаляваше рискът да бъдат забелязани, но от друга страна, изобщо не искаше да я излага на опасност.

— Аз ще ида с нея — предложи Кат. — Може да се представя като потенциален нов клиент.

— Имаш си новородено и друго малко дете у дома.

— Плюс съпруг с предостатъчно свободно време — посочи тя. — Монк ще успее да се справи с Хариет и Пенелопи за един-два дни.

Съпругът ѝ Монк Кокалис беше бивш агент на Сигма, който бе избрал да се пенсионира, за да прекарва повече време с жена си и семейството си. През последните мисии на няколко пъти му се случи да се размине на косъм от смъртта и нямаше нищо чудно, че излезе от играта.

— Не ми се вярва мъжът ти да хареса идеята, че работиш на терен — предупреди я Пейнтър.

— Все пак не става въпрос за пътуване до другия край на света. Южна Каролина е на две крачки.

Лицето ѝ я издаваше. В очите на Кат танцуваха пламъчета при мисълта, че ще може отново да си изцапа ръцете. След две последователни бременности определено се нуждаеше от малко свеж въздух и раздвижване. Колкото и да бе ефективна в централата на Сигма, тя си оставаше войник по душа. Не беше завършила Военна морската академия и не се бе издигнала до капитан, за да кисне по цял ден в офис.

Пейнтър понякога забравяше това.

Той кимна.

— Мога да ви уредя полет утре сутринта.

Тя се усмихна и погледна към Лиза, която също бе ухилена.

Едва тогава Пейнтър се усети. Двете го бяха разигравали от самото начало, за да постигнат тъкмо тази цел. Вместо да ги скастри, той просто се примири с неизбежното.

— Да идем в кабинета ми — каза Кат на Лиза. — Трябва да обмислим всичко преди полета.

Лиза стана, целуна го бързо по бузата и тръгна след Кат — но не и преди да спре на прага и да се обърне усмивка, криеща безброй обещания.

— Ще се видим довечера.

Пейнтър ги гледаше как се отдалечават по коридора. Гледката не беше от неприятните. Когато изчезнаха зад ъгъла, тревогите отново го налегнаха.

Посегна към папката на бюрото и извади най-горната фотография. Беше последната снимка на Аманда — стоеше усмихната до съпруга си и придържаше закрилнически и гордо корема си с ръка.

Пейнтър се загледа в снимката. Едва сега забеляза спотаения в крайчеца на очите ѝ страх, начина, по който се беше присламчила към Мак, сякаш търсеше закрила. Дори ръката около кръста на партньора ѝ като че ли беше малко по-напрегната от обичайното.

„Какво те е уплашило, Аманда?“

23,59 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Иглата потъна в корема на Аманда, вкарвайки изгарящата упойка. Пръстите ѝ се забиха в тънките чаршафи на болничното легло. Гледаше всичко, отказваше да се извърне.

Болничната ѝ дреха бе вдигната нагоре, разкривайки издутия ѝ корем и щръкналия пъп. Един чаршаф я покриваше от кръста надолу — не че досега ѝ бяха спестили униженията.

— Това би трябвало да е достатъчно, доктор Блейк — каза високата блондинка, докато изхвърляше употребената спринцовка в червен контейнер за отпадъци. Имаше лек германски акцент. Или може би швейцарски.

— Благодаря, Петра.

Британският доктор потупа ръката на Аманда. Подобно на сестрата, той беше в хирургическо облекло — но вместо типичното синьо, неговото беше старомодно, напълно бяло. — Ще приключим за няколко минути, след което ще можете да си починете. Знаем, че денят е бил дълъг за вас.

Двамата я оставиха, за да довършат последните подготовки за процедурата.

Аманда нямаше друг избор, освен да чака. Погали корема си, за да вдъхне увереност на себе си и на детето. Забеляза кожените ремъци на перилата на леглото. Плашеше я, че не си бяха направили труда да я завържат. Това показваше пълната им увереност в охраната около палатката.

Впери поглед в ултразвуковия монитор — в момента изключен, но готов да влезе в употреба при предстоящата процедура. След пристигането ѝ я бяха прегледали веднъж, за да установят положението на бебето, да измерят черепа и приблизителната дължина на тялото. Аманда не се бе съпротивлявала на първия ултразвук. Самата тя искаше да знае какво е състоянието на детето ѝ не по-малко от доктора.

Накрая изпита огромно облекчение, когато видя пулса му, мъничките свити юмручета и бавните сънени движения. След внимателно преглеждане на сонограмата докторът обяви, че момченцето ѝ е в чудесно здраве.

Но явно медицинският екип още не беше приключил с нея.

Доктор Блейк се върна. Петра носеше поднос голяма спринцовка и тринайсетсантиметрова игла. Аманда беше подлагана на амниоцентеза през осемнайсетата седмица на бременността си, така че знаеше какво да очаква.

Петра почисти корема ѝ със спирт, включи ултразвука и подаде смазаната сонда на доктор Блейк. Без да откъсва поглед от монитора, Блейк насочи иглата дълбоко в корема ѝ. Болката беше минимална, като слаб менструален спазъм.

Аманда се извърна от монитора, когато иглата доближи спящото ѝ дете. Беше твърде обезпокоително да гледа. Можеше само да си представя до какви поражения може да доведе и най-малкото погрешно движение.

В крайна сметка всичко мина добре.

Докторът умело взе проба от околоплодната течност и извади иглата. Аманда най-сетне се пристраши да издиша. Сълзите внезапно размазаха зрението ѝ.

— Наблюдавайте я за треска — нареди докторът на Петра. — И следете за вагинално кървене.

Сестрата кимна.

Доктор Блейк се обърна към Аманда.

— Няма нужда от сълзи. Поне засега. Ще получим резултатите от генетичните тестове чак сутринта.

Първата ѝ амниоцентеза беше рутинна и целеше установяването на различни хромозомни аномалии, като синдром на Даун, и генетични нарушения, като кистозна фиброза. Но Аманда знаеше, че това не беше всичко, което търсеха докторите — нито тогава, нито сега.

Съобщението, което я бе накарало да избяга от Щатите, я беше предупредило, че бебето ѝ е генетично *различно* — че има нещо, към което се домогват други. Аманда не разбра кой знае колко от останалото, но наученото беше достатъчно, за да побегне, преди да са дошли за детето ѝ.

— Ако показателите са стабилни, детето ви ще живее. И ще бъде първото по рода си — продължи Блейк. — Ако не... е, тогава ще му мислим, нали?

И отново я потупа бащински по ръката.

Дори резултатите да бяха *стабилни*, Аманда знаеше колко ужасни ще бъдат последиците за момченцето ѝ. А ако не бяха, медицинският екип сигурно щеше да прибегне до принудителен аборт.

Обърна глава настрана. Не знаеше на какъв резултат да се надява на сутринта. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и ръцете ѝ намериха корема ѝ. Беше сигурна в едно. Щеше да защитава бебето си до последния си дъх.

„Няма да им позволя да те наранят“.

Лагерен огън сияеше през платнената стена и очертаваше аления кръст, който бе забелязала на идване. Аманда отново видя необичайната му украса — извиващ се преплетен мотив, който вървеше по раменете му. Само че сега, след амниоцентезата и тревогите за хромозомни аномалии, тя разпозна шарката.

Това беше спиралата на ДНК.

Генетичен код.

Взираше се, без да вярва на очите си. В тялото ѝ пропълзя студ. Макар никога досега да не бе виждала този кръст, тя бе чувала да се шепне за символа, който говореше за древна загадка, продължаваща до началото на фамилията ѝ, до тайната, скрита в сърцето ѝ.

Беше го смятала за мит, за история, с която се плашат малките деца.

Но вече не можеше да отрече ужасната истина. Именно за това я предупреждаваше загадъчното съобщение, което я бе накарало да побегне в ужас към Сейшелите.

„Кръвната линия.

Открили са ме“.

10.

2 юли, 10,12 ч.

Във въздуха над Сомалия

Грей нагласи масивните слушалки, заглушаващи рева на двата двигателя на хеликоптера. Погледна на там, накъдето сочеше капитан Алдън.

— Ето го! — извика британският офицер от СРП.

Машината се носеше ниско над изпечени от слънцето ниви, натрошени червени скали и отделни групи жилави дървета. Стада кози се разбягваха под въздушната струя на роторите. В далечината към утринното небе се издигаше планински масив, превръщащ хоризонта в назъбена линия. Но медицинският транспортен хеликоптер нямаше да лети чак дотам.

Алдън сочеше голям лагер от палатки и колиби, разположен на кръстопът. Върху покривите на много от палатките имаше червени кръстове. Около лагера се виждаха паркирани превозни средства — цивилни коли и камиони на ООН, както и множество камили.

Това беше помощен лагер на УНИЦЕФ, ръководен от френската организация „Лекари без граници“. Беше се сгушил сред възвишенията между океана и планините и служеше като пътна станция за живеещите по крайбрежието и във вътрешността.

Стон привлече вниманието на Грей към задната част на хеликоптера. Майор Пател беше завързан с ремъци за носилката на пода. Действието на морфина отминаваше — полетът от летището в Босасо до този медицински анклав бе продължил четири часа. Френските доктори би трябвало без проблем да наместят счупения му пиццал и да го стабилизират достатъчно за връщането му в Европа.

Но това не беше истинската причина да дойдат тук.

Състоянието на Пател беше просто прикритие, което да оправдае пътуването им във вътрешността.

Алдън се наведе към Грей, но въпреки това предпочете да използва радиото.

— Имам човек, който би трябвало да ни чака долу. Ако в лагера се носят приказки за отвличена жена, ще научи.

Грей кимна и погледна към Тъкър и Сейчан. Ковалски беше отпред с майор Бътлър, който пилотираше.

Планът не беше лош. Лагерът се намиреше в сянката на Кал Мадо. Беше единствен по рода си в радиус от стотици километри и се бе превърнал в основен кръстопът за целия район — сомалийци, пътешественици и номади се стичаха тук за медицинска помощ и движението бе непрекъснато. Именно затова лагерът беше и стратегически център за събиране на информация. Нищо чудно, че от СРП бяха внедрили свой човек тук.

С повече предпазливост екипът на Грей можеше да научи нещо жизненоважно за Аманда — или най-малко то да стесни периметъра на търсенето. От Вашингтон Пейнтър координираше сателитното претърсване на околните планини. С хората на земята и с очите в небето надеждата беше местоположението на Аманда да бъде установено преди падането на вечерта.

Внезапно зад прозорците на хеликоптера се завихри пясък, вдигнат от роторите. С едно последно спускане от което стомасите им подскочиха, машината най-сетне докосна земята.

Алдън отвори вратата на кабината. Вътре нахлу пясък и жега, докато двигателите постепенно заглъхваха. Всички излязоха и бяха посрещнати от четирима медици, които се втурнаха да помогнат за разтоварването на майор Пател. Носилката беше отнесена до чакащ джип. Майор Бътлър придружи ранения си партньор, за да се увери, че ще положат необходимите грижи за него, и да разпростра ни слуха, че групата им е от чуждестранни доброволци.

Тъкър потупа кучето си, за да го успокои след дългото шумно пътуване.

Ковалски пък се намръщи на обстановката.

— Защо поне веднъж не се окажем на някой плаж, където жените са по бикини, а питиетата се поднасят кокосови орехи?

Сейчан пренебрегна коментара му и застана до Грей.

— И сега какво?

— Насам! — отвърна Алдън и тръгна напред заедно последния член на британския екип — майор Бела Джейн. Капитанът посочи група колиби със сламени покриви.

Прекосяха паркинг с ръждиви камиони, голи като скелети пустинни бъгита и очукани мотоциклети. Охраняваше ги стар „Даймлер Ферет Скаут“, боядисан в бяло и със синята емблема на ООН. Приличаше на малък танк с бронираната си кабина и белгийската картечница L7 отгоре. На колата се беше облегал миротворец на ООН, който ги изгледа подозрително.

Алдън забеляза накъде е насочено вниманието на Грей.

— Подобни лагери се нуждаят от защита. Нападенията не са рядкост — заради лекарства и дори за вода. Сушата е опустошила почти целия район, допринася за глада и високата смъртност и прогонва хората от крайбрежието към планините.

Стигнаха кръга от колиби и откриха френски доктор, клекнал до дълга редица сомалийски деца. Една сестра приготви спринцовка и я подаде на доктора, който я заби в кокалестата ръка на първото момче.

Грей беше чел за последствията от гражданската война върху хората от южната част на страната и как стотици хиляди цивилни и техните деца са били принудени да се изселят. Всичко това водеше до епидемии от холера, дизентерия и хепатит. Все пак програмата за ваксиниране срещу дребна шарка и полиомиелит беше спасила живота на безброй деца.

— Това е контактът, за когото говорех — каза Алдън и посочи доктора. — В течение е с всичко ставащо в лагера, не пропуска нищо. Много ценен кадър е.

Грей погледна френския лекар — мъж на средна възраст с дебели очила и изгорели от слънцето нос и уши. Оказа се обаче, че е насочил вниманието си не към когото трябва.

— Бааши! — извика Алдън и пристъпи напред, махайки с ръка.

Шпионинът в лагера трепна, когато му биха инжекцията.

— Мерси — благодари на френски тъмнокожото момче, спусна ръкава на туниката си и тръгна към тях. — А, господин Тревър. Дойдохте!

— Това ли е контактът? — промърмори под нос Ковалски. Очевидно не беше очарован. — На колко е? Четиринайсет?

— Всъщност на тринайсет — тихо отвърна майор Джейн. Тя се взираше с нескрито възхищение в началника си. — Капитан Алдън го спаси от група мюсюлмански бунтовници край Могадишу. Дете войник. Тогава беше само на единайсет, натъпкан с проклетите

амфетамини, жестоко малтретиран, целият в белези от изгасени в тялото му цигари.

Сърцето на Грей се сви при вида на широката усмивка на момчето. То се втурна напред и прегърна капитан Алдън, който се беше отпуснал на коляно. Изглеждаше невъзможно да съчетае тази проста радост с ужасите, описани от майор Джейн.

Алдън прегърна момчето през кльощавите рамене й го поведе към групата.

— Това са хората, с които исках да те запозная, Бааши.

Момчето се усмихна отново и ги заразглежда, но Грей забеляза лекия страх в очите му, типичната предпазливост от срещата с непознати. Бааши се присламча по-плътнo до Алдън. Явно старите рани не бяха заздравели напълно.

Кучето на Тъкър приближи и го подуши, за да опознае новия член на глутницата.

Очите на Бааши станаха като паници. От гърдите му се изтръгна тих писък на ужас.

— Айййй...

— Каин, ела тук — нареди Тъкър, когато видя страха на момчето.

Овчарката се върна до стопанина си.

— Долу — подсили Тъкър командата с жест. Коленичи до кучето си, но думите му бяха отправени към момчето. — Няма да те нарани. Обещавам. Той е добро куче.

И протегна ръка, приканвайки момчето да приближи.

Бааши стоеше като закован до капитан Алдън.

— Остави момчето на мира — предупреди Сейчан. — Личи му, че се страхува от кучета.

Ковалски изсумтя в знак на съгласие. Дори Джейн присви загрижено очи.

Тъкър не им обърна внимание и остана с протегнатата ръка.

Сейчан погледна към Грей за помощ. Той само поклати глава — спомни си показателите за съпричастност на Тъкър. Бяха много над нормата. Тъкър имаше свръхестествената възможност да прониква в душата на другия. И може би това не се отнасяше само за животни.

Алдън, който несъмнено бе свързан с детето, като че ли също споделяше разбирането на Тъкър.

— Всичко е наред, Бааши. Ако искаш...

Момчето гледаше кучето, наклонило глава на една страна, сякаш търсеше в себе си онази изгубена връзка, която имаха децата с всички мъхнати и топли неща. Накрая се отдели от крака на Алдън, като леко трепереше.

Погледът му нито за миг не се откъсваше от Каин.

— Той добро куче? — попита Бааши.

Тъкър кимна веднъж.

Бааши запристъпва напред, сякаш приближаваше ръба на бездънна пропаст.

Каин седеше нащрек, само върхът на опашката му потръпваше от вълнение. Бааши посегна към кучето. Каин проточи нос и подуши шумно.

Бааши се придвижи сантиметър напред — и това беше достатъчно.

Дълъг розов език изскочи напред и близна върховете на пръстите му. Опашката се размаха енергично.

— Харесва те — тихо рече Тъкър.

Усмивката на Бааши се появи отново — отначало колебливо, после по-уверено. Приблужи достатъчно, за да докосне главата на Каин. Носът на кучето задуши ръката му.

Бааши се изкиска и каза нещо на сомалийски диалект.

— Гъдел го е — преведе Алдън.

Секунди по-късно момчето седеше на земята, рошеше козината на кучето и се мъчеше да избегне езика му. Грей ги гледаше и си спомняше вчерашната свирепа атака на Каин срещу командоса. Опита се да си представи и момчето с автомат на рамо. В известен смисъл двамата — момчето и кучето — бяха бойци и може би Тъкър беше доловил, че такъв суров живот се нужда от отдушник — невинност и игра, а също и доверие.

Алдън застана до Грей.

— Бааши се възстановява бавно. Тук работят с деца като него. Опитват се да ги рехабилитират, да ги освободят от кошмарите, които са преживели. — Погледна към момчето и кучето, а после и към Тъкър. — Имате чудесен човек в екипа си.

Грей нямаше как да не се съгласи.

Тъкър се дръпна настрана и се загледа в далечните планини. След като беше видял как се бяха представили кучкарят и кучето в Босасо, как Каин бе последвал кървавата следа на Сейчан през безбройните миризми на града, Грей се зачуди дали няма да е по-добре просто да пуснат двамата в планините, да ги оставят да открият Аманда сами и да съобщят местоположението ѝ.

Но това можеше да отнеме дни... дни, с които дъщерята на президента вероятно не разполагаше.

10,34 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

От виковете и развълнуваните гласове навън Аманд разбра, че става нещо. Чу задавеното кашляне на колко двигателя, съпроводено от резки заповеди.

Един африкански войник нахлу в палатката, каза нещо на доктор Блейк, обърна се кръгом и се втурна отново навън. Блейк прекоси палатката и изчезна зад един параван, който скриваше друго легло. Силуетът на сестрата се очертаваше зад паравана. Двамата бяха приближили глави и си говореха тихо.

Аманда напрегна слух. Ако можеше да слезе тихомълком от леглото и да подслуша, щеше да го направи. Но точно сега „потайност“ не беше сред думите, които можеха да опишат състоянието ѝ. Желанието обаче се подклаждаше и от друга причина. Силуетът на другото легло ясно показваше, че то е заето.

Аманда нямаше представа кой е зад паравана. Ранен войник? Някой разболял се член на медицинския екип? Който и да бе, беше вкаран в палатката посред нощ, докато тя е спяла. Видя паравана на сутринта, а докторът и сестрата редовно отиваха зад него, за да се погрижат за новия си пациент.

Знаеше също, че става въпрос за жена — беше чула тих вик зад преградата, несъмнено женски. Но след това пациентката бе замлъкнала. Най-вероятно ѝ бяха дали успокоителни.

Най-сетне Блейк отново се появи и тръгна към Аманда с някаква разпечатка в ръце. Явно забеляза безпокойството ѝ.

— Няма защо да се тревожите, скъпа. — Той махна с ръка към суматохата отвън. — Изглежда, че някой е започнал да задава въпроси за местоположението ви. Буквално чука на вратата ни.

Думите му изпълниха Аманда с надежда и вълнението ѝ се предаде на бебето, което ритна.

— Шшш — прошепна тя и погали корема си.

Беше пътувала с фалшиви документи и се страхуваше, че никой не знае, че именно тя е станала жертва на среднощното отвличане на Сейшелите. Избягваше да поглежда към кръста с украсата му. Знаеше истината. Отвлечането не е било въпрос на лош късмет. А внимателно планирана и изпълнена акция.

„Но как... възможно ли е някой да се опитва да ме спаси?“

Надеждите ѝ бързо бяха попарени от Блейк.

— Но ние бързо ще се справим с тях — продължи той и я погледна в очите. — Не искаме да ни прекъсват. Особено след като разполагаме с такива добри новини.

Аманда го разбра и погледна разпечатката.

— Получили сте резултатите от амниоцентезата.

Блейк прелисти няколко страници.

— Тестовите са идеални. Генетиката е стабилна. Показателите са по-добри, отколкото се надявахме. — Той се усмихна. — Скоро ще родите чудо.

11,42 ч.

Лагер на УНИЦЕФ, Сомалия

Сейчан се гушеше с Грей в една от колибите в края на болничния лагер. Ковалски и майор Джейн стояха стража отпред, за да не може никой да подслуша разговора им — а като се има предвид на колко висок глас спореха, вероятността за подобно нещо беше голяма.

— Защото да ядеш телешко е убийство! — каза Джейн. — Индуистите вярват, че бог...

— Но ако Бог не е искал да ядем крави, нямаше да направи толкова вкусни! Особено със сос за барбекю.

— Това не е аргумент. Сигурно ще изядеш и собствената си обувка, ако я полееш със сос за барбекю. Така де, виж си задника.

— Какво му е?

— Виждала съм крави с по-малки задници.

Последва пръскане на слюнки.

— Стига си ми зяпала дирника!

Тъкър се загледа към вратата.

— На това му се вика висша дипломация — промърмори той. — Приятелят ти определено знае как се изглаждат отношения.

Тъкър беше включен в срещата в колибата — но не защото се нуждаеха от способностите му, а заради кльощавата черна ръка около врата на кучето му. Бааши направо се беше влюбил в Каин и онова, което бе започнало като ужас, сега изглеждаше като извор на сила.

— Не, отново ви казва — повтори момчето. — Не чул никой да говори за бяла жена в планини. Не тук. Изобщо.

На пръстения под беше разстлана карта.

Капитан Алдън беше клекнал от другата ѝ страна, до момчето.

— Добре, Бааши. — Той се облегна назад и въздъхна. — Съжалявам, командир. Може да съм ви отклонил на километри от пътя ви напразно. Вестта може изобщо да не е стигала дотук.

Грей се взираше в картата.

— Беше си риск — призна той.

Сейчан долови характерното „щрак“ в гласа на Грей. Не виждаше очите му, но можеше да си представи как зъбчатите колелца се въртят. Все още нямаше намерение да се отказва.

И това не се отнасяше само за него.

— Мога пак да изляза — предложи Бааши. — Да обиколя лагера. Да задавам въпроси. А не само да слушам.

— Не — рязко рече Сейчан. Категоричният ѝ тон изненада и самата нея.

Грей обаче я подкрепи.

— Сейчан е права. Едно е просто да подслушва и да съобщава какво е чул. Започне ли да задава въпроси, ще попадне на мушката на противника. Да не забравяме какво се случи с Амур Махди в Босасо.

— И рискът не е само за момчето — започна Сейчан. — Има и повече.

Грей я изгледа загрижено. Явно беше усетил напрежението ѝ. Тя леко поклати глава — не искаше да продължи, нямаше си доверие. Момчето вече беше използвано и малтретирано като дете войник. Нима те постъпваха по различен начин, като го превръщаха в шпионин? Достатъчно лошо бе, че от СРП го използваха като информатор.

Сейчан се загледа в ръцете си и видя, че е сплела пръсти. Знаеше колко лесно е да поквариш подобна невинност и да я използваш за

долните си цели. Та силните прекършваха слабите, превръщаха децата в чудовища, правеха от тях войници или разузнавачи, дори ги пускаха пред напредващата войска като живи детектори на мини.

Раздели ръцете си. Пръстите ѝ намериха сребърния дракон на шията. Знаеше защо положението на момчето я беше засегнало толкова дълбоко, така лично. Осъзнаването я изпълни едновременно с гняв и срам.

Почти не помнеше детството си във Виетнам. Само отделни моменти, в които баща ѝ не фигурираше. И ѝ се искаше да може да забрави онова, което помнеше за майка си — как я бяха изтръгнали от обятията ѝ, как мъже в униформи я извлякоха през вратата, пищяща и с окървавено лице. След това Сейчан беше израснала в мизерни сиропиталища в Югоизточна Азия, повечето време полумъртва от глад, а през останалото малтретирана — докато не се озова на улицата. Именно там, когато бе малко по-голяма от Бааши, Гилдията я откри и вербува. През следващата една година я бяха лишили не само от малкото останало детско, но до голяма степен и от човешкото в нея. Накрая остана само един убиец.

„Аз бях това момче — помисли си тя. — Тормозена измъчвана, превърната в роб“.

Но също така знаеше, че между нея и него има една важна разлика. Припомни си как Бааши си играеше безгрижно и щастливо с кучето. За разлика от нея той бе все още млад и достатъчно податлив, за да възвърне човешкия си облик.

Пръстите ѝ се откъснаха от дракона, споменът за майка ѝ се разтвори в тих шепот в нощта и нежни целувки по бузата — но дори тогава имаше сълзи, сякаш майка ѝ беше знаела, че ще изгуби детето си.

От спомена изведнъж я осени нова мисъл.

— Тя е и майка — каза Сейчан, привличайки вниманието на Грей. — Дъщерята на президента...

Очите му се присвиха — и после се разшириха, когато разбра. Пръстите му намериха нейните и той стисна благодарно ръката ѝ, но после не я пусна.

Тя сведе поглед. Искеше ѝ се да почувства нещо повече, но в момента усещаше единствено загуба — загубата на детството си, на

майка си, дори на Грей. Как можеше да иска повече от сърцето му, когато не беше сигурна какво е останало в нейното собствено?

— Тук Аманда ще се откроява не само защото е бяла — обясни Грей на останалите. — А и защото е бременна.

Алдън кимна.

— Рядко се случва да отвлекат жена в подобно положение. Някой може да е забелязал.

— И да се е разприказвал, ако имаме късмет. — Грей се обърна към Бааши. — Да си чувал нещо за бременна жена, която карат към планините наоколо? За жена с голям корем?

Грей подчерта думите си с жест.

Бааши сви замислено устни и остана мълчалив за известно време, после бавно отпусна рамене.

— Не. Не чувал нищо за жена с голям корем и пирати.

Сейчан загледа внимателно момчето. Взираше се прекалено съсредоточено в картата, правеше се на разсеяно. Дори престана да прегръща Каин през врата.

— Той знае нещо — рече тя. Тъкър не беше единственият, способен да долови скрити емоции.

Особено емоциите на момчето.

„Аз бях това момче“.

— Не би ме излъгал — каза Алдън.

— Той не лъже — ядосано се съгласи Сейчан. — Ние просто не задаваме правилните въпроси.

Бааши я погледна. В очите му се четеше страх — и съпротива.

„Колко пъти същите тези емоции са се сблъскваха вътре в мен?“

Тъкър седна до момчето.

— Всичко е наред, Бааши. Каин и аз няма да позволим на никого да ти стори нещо лошо.

Последва неуловим жест — движение на пръсти, показалец, насочен към скута на момчето. Бааши не забеляза, но Каин се подчини. Кучето се присламчи положи муцуна на коляното му.

Момчето постави длан върху раменете му, сякаш да почерпи сила.

— Можеш да ни кажеш — тихо рече Алдън. — Никой не ти се сърди.

Бааши го погледна стеснително, сякаш гледа баща си.

— Аз не лъже. Не чувал приказки за жена с голям корем.

— Не съм и помислял, че си чувал, момчето ми. Какво те плаши? Какво се страхуваш да ни разкажеш?

Бааши най-сетне се пречупи.

— Чувал други истории. За човек демон в планините. Направил място като това. — Момчето обгърна с жест всичко около себе си.

— Като тази болница.

Бааши кимна.

— Но само за големите кореми на жените.

— Значи се грижи за бременни жени? — попита Алдън повтаряйки пантомимата на Грей с издутия корем.

— Да, но казват лоши неща. Майки отиват там. И не се връщат. Много лошо място.

Тъкър потупа момчето по рамото.

— Справи се чудесно, Бааши.

Момчето не вдигна глава, не показваше признаци на облекчение.

Грей отново погледна картата.

— В историите казва ли се къде в планините работи този доктор?

— Да — отвърна Бааши, но не погледна към картата.

— Можеш ли да покажеш на Каин? — попита Тъкър. Момчето погледна войника и кучето, след което бавно кимна.

— Аз покаже. Но мястото е лошо.

Тъкмо посягаше към картата, когато Ковалски нахълта в колибата.

— Приближава хеликоптер.

Новината не впечатли особено Алдън.

— Тук непрекъснато пристигат хеликоптери. Може да е пациент, материали или...

Майор Джейн изблъска Ковалски и също се втурна вътре.

— Стрелят! Залегнете!

Грей свали Сейчан на пода. Тъкър и Алдън прикриха момчето с телата си. Бааши се вкопчи в Каин.

Разнесе се пронизителен вой, последван от силна експлозия, който разтърси колибата от пода до покрива. Джейн се върна при вратата.

Последва нов писък на ракета.

Джейн скочи обратно назад с още по-лоши новини.

— Тази лети право към нас!

11.

2 юли, 05,04 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър се събуди от звъна на телефона — засилващо се кресчендо възходящи тонове, от които сърцето му заблъска бясно в гърдите. Лежеше до Лиза, голите им тела бяха преплетени, ръката му беше отпусната върху извивката на гърба ѝ.

Тя се надигна заедно с него. Годишната работа на повикване в болницата я бяха научили да се буди за миг. Чаршафът падна от гърдите ѝ; очите ѝ блестяха в мрака преди зазоряване. Тя също познаваше тази мелодия, избрана за крайно спешни ситуации.

Пейнтър грабна мобилния си от нощното шкафче.

— Директоре, имаме проблем.

Беше Кат Брайънт, обаждаше се от централата на Сигма. Пейнтър погледна часовника. Беше едва пет сутринта.

Когато си тръгна снощи с Лиза, Кат още беше в бункера, осигуряваше логистиката за мисията на Грей и координираше различните разузнавателни звена. Беше ли се прибирала изобщо у дома?

— Какво се е случило? — попита той.

— Има сигнал за помощ от онзи лагер на УНИЦЕФ в Сомалия, към който отиваше Грей. Съобщава се за ракетен обстрел. Някаква атака.

— Разполагаме ли с картина?

— Още не. Вече работя с НРС. Опитвах се да се свържа с Грей, но засега няма отговор.

„Сигурно е малко зает“.

— Ами подкреплението? Имам тюлени, които чакат в готовност в съседно Джибути.

— Мога да ги вдигна по тревога, но ще им трябват между четирийсет и петдесет минути, за да стигнат лагера във вътрешността.

Пейнтър затвори очи и трескаво запрехвърля наум различните параметри и сценарии. Ако вдигнеха по тревога тюлените, това

можеше да застраши цялата мисия и щеше да разкрие преждевременно коза им. Шести екип беше разположен там с конкретната задача евакуира дъщерята на президента, а не да си играе миротворци от ООН.

— Имаме ли представа кой е нападателят? — попита Пейнтър.

— Лагерът е бил нападан двукратно през последните деветдесет дни. И двата пъти заради лекарства. И преди два месеца един от лекарите бил отвлечен от местен главатар. Възможно е тази атака да няма нищо общо с Грей или издирването на Аманда.

Пейнтър не вярваше в това. Представи си убийството на Амур Махди. Противникът сякаш знаеше всеки техен ход. Покрай всички разузнавателни агенции, заети с мисията — а сега и с намесата на англичаните от СРП — отнякъде изтичаше информация.

Пейнтър имаше доверие в собствената си организация, но в тази международна кухня се бяха събрали прекалено много готвачи — без да се брои президентската фамилия. Изтичането можеше да е отвсякъде.

Налагаше се да вземе трудно решение. Не биваше да действа хаотично. Трябваше да запази екипа тюлени и готовността му за евентуална бърза евакуация.

— Директоре? — попита Кат.

Гласът му беше твърд.

— Осигури ми колкото може по-бързо картина от мястото, но засега Грей ще трябва да се оправя сам.

Кратка пауза, последвана от:

— Разбрано.

Лиза бе пхнала ръка в неговата. Не каза нито дума, предлагаше само топлината си.

— Да отложи ли мисията в Южна Каролина? — попита Кат.

Пейнтър си спомни планираното разследване в клиниката, където бе станало оплождането на Аманда. Не можеше да се освободи от чувството, че внезапното ѝ бягство на Сейшелите е свързано по някакъв начин с детето. Първо убийството на Амур, а сега и тази атака срещу болничния лагер... някой явно бе твърдо решен Аманда никога да не бъде открита.

— Не — каза той, поглеждайки към Лиза. — Още сега тръгваме към централата. Искам и двете да се качите на първия самолет до

Чарлстън.

Последва малко по-дълга пауза. Пейнтър започна да се чуди дали връзката не е прекъснала, но накрая Кат, отново се обади:

— Директоре, получих няколко снимки на лагера. От френски метеорологичен сателит. Не са най-добрите, но въпреки това ги пращам на телефона.

Пейнтър свали устройството от ухото си, превключи на спикърфон и изчака картината да изпълни малкия екран. Ужасът на ситуацията в Сомалия се разкриваше ред след ред.

Беше снимка от голяма височина. Различаваха се малко детайли, особено в гъстия пушек, скриващ по-голямата част от лагера. Мънички точки означаваха хора и коли, опитващи се да се спасят от атаката. Над хаоса се рееше размазаното очертание на хеликоптер, подобно на хищна птица, чакаща да покоси слабите.

— Снимката пристигна ли? — попита тънкият глас на Кат от високоговорителя.

— Да.

Лиза надникна над рамото му и закри уста с ръка.

Пейнтър се опита да се придържа към първоначалния план. Беше по-лесно да изостави екипа на Грей в опасна ситуация, когато не я виждаше с очите си. Но колкото и коравосърдечно да бе, той знаеше, че решението му е правилно.

Даде още няколко нареждания, прекъсна връзката и остави телефона. Загледа се в мрака.

Някой отчаяно искаше да попречи Аманда да бъде намерена.

Но кой?

12,12 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Доктор Едуард Блейк притискаше слушалките към ухото си. Стоеше в свързочната палатка, пълна с апаратура и окичена със сателитни чинии. Денят беше горещ и на челото му бе избила пот.

Но той знаеше, че тази пот не се дължи единствено на жегата.

Дори държеше бялата си шапка за сафари в другата си ръка — но не защото бе вътре, а заради онзи от другата страна на линията. Малцина си позволяваха да го заплашват. Беше израснал в аристократично семейство в Лийдс и в рода му имаше графове и

херцози, всички далечни роднини на кралската фамилия. Прочути личности от миналото и настоящето бяха посещавали приемите в дома им, като се започне от генерал Джордж Патън и се стигне до хора на изкуството, удостоени от кралицата с рицарско звание. В Оксфорд съквартирантът му беше син на милиардер, принц от Саудитска Арабия — смъртоносен човек, който по-късно бе застанал начело на група ислямски фундаменталисти, преди да го заловят и обесят.

Но нищо от това не го беше впечатлявало толкова, колкото случващото се сега.

Пръстите на Едуард се стегнаха около слушалките.

Гласът от другата страна беше минал през компютърни филтри, които скриваха самоличността на събеседника. Едуард нямаше представа с кого разговаря, но беше наясно със силата зад маскирания глас. В известен смисъл беше уместно, че гласът е компютъризиран, защото той знаеше, че разговаря с огромна машина, която бе работила векове наред, унищожавайки всичко по пътя си и прекроявайки хаоса за собствените си цели.

А Едуард искаше да е нещо повече от колелце в тази огромна машина; възнамеряваше да я управлява. Беше извадил късмет, че Аманда се бе появила на прага му — неговата клиника за събиране на яйца, една от многото в района, бе избрана за решаването на този проблем — но сега трябваше да използва уменията си, за да превърне късмета във възможност за изкачване по стълбицата.

А за целта му трябваше успех.

— Вземаме мерки за решаването на проблема — обеща Едуард.
— Американците никога няма да стигнат навреме планината.

— *А плодът?* — попита гласът.

— Имаме стабилна ДНК. Както се надявахме.

Попи потта от челото с опакото на ръкава си. Поне това беше добра новина. Можеха да продължат по план — вярно, с известно закъснение, но все още не всичко беше изгубено.

— Колкото до другия въпрос, мога да извърша секцио веднага — продължи той. — Всичко е подготвено.

— *Много добре.* — Макар гласът да бе равен и безизразен, Едуард си представи задоволството зад бездушните думи.

— А какво ще правим с майката? — попита Едуард. Подозираше, че въпросът е деликатен.

В отговора нямаше нито капка колебание.

— *Тя вече не ни е необходима. Смъртта и ще послужи за една по-важна цел.*

— Разбрано.

Гласът продължи с детайли за подготовката и процедурите оттук нататък. Накрая бе дадена още една инструкция относно майката.

— *Изгорете тялото ѝ. Трябва да бъде неразпознаваемо.*

Потта по гърба му изведнъж стана студена. Чистата безсърдечност едновременно го ужасяваше и възбуждаше. Какво беше да се движиш из този свят с подобно; пълно безразличие към смъртността, да се интересуваш единствено от целта си?

Разговорът най-сетне приключи.

Потънал в мисли, той излезе навън, прекоси озарената от слънцето поляна на лагера и изкачи стъпалата към импровизираната медицинска палатка. Направи всичко по силите си да сложи мантията на същото безразличие, докато прекрачваше прага и оставяше вратата да се затвори зад него.

Петра вдигна глава, отметна русата си коса назад и го погледна открито и въпросително.

Едуард погледна покрай нея към болничното легло в дъното. Аманда се взираше в него. Явно не бе успял да надене добре студената мантия и на лицето му се беше изписало нещо. Пациентката сви крака в инстинктивен опит да защити детето си.

„Точно сега не детето ти се нуждае от защита...“

Едуард се обърна към Петра.

— Пригответе всичко. Ще го направим сега.

12.

2 юли, 12,15 ч.

Лагер на УНИЦЕФ, Сомалия

Последният взрив още кънтеше в главата му, когато Тъкър изправи зашеметеното момче на крака. Каин се отърси от праха и сламата от покрива. Въздухът бе изпълнен с пушек и пясък. Вонеше на изгоряло месо и възпламенено гориво.

Ракетата беше паднала до колибата, разбивайки ъгъла на кирпичената постройка. На няколко метра от тях се бе образувал голям черен кратер. По края му се търкаляха тела като захвърлени парцалени кукли.

Тъкър установи, че се задъхва. В ума му преминаваха образи от други престрелки в Афганистан. Скри лицето на момчето в гърдите си — не искаше то да вижда касапницата. Макар и оглушен, знаеше, че детето плаче от ужас, долавяше хлиповете му.

Капитан Алдън изстена и се претърколи по гръб. Половината му лице беше в кръв, но като че ли само от одраскване. Вероятно го беше улучило парче кирпич.

— Махни го оттук! — извика Алдън и махна немошно към вратата.

Другите също се надигнаха в пушека и започнаха да се отърсват. Всички имаха драскотини и синини. Грей се запрепъва напред със Сейчан.

Ковалски помогна на майор Джейн да се изправи. Тя леко се олюля, но запази равновесие.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя се освободи от него, залитна настрани и отново се вкопчи в ръката му.

— Май не.

После индийката видя капитана си и се опита да стигне до него. На лицето ѝ се изписа загриженост. Алдън ѝ махна.

— Излез с тях, Джейн. Помогни им да се отдалечат.

— А вие? — Грей грабна картата от пода и я подаде на Бааши. Момчето още не им беше показало мястото на тайния медицински лагер в планината, за който се носеха зловещи слухове. Макар и пораздрусан, командирът не беше забравил целта на мисията. — Капитане, имате нужда от медицинска помощ.

Алдън се ухили през кръвта и мръсотията.

— В такъв случай едва ли мога да мечтая за по-добро място, нали така, командир? — Изправи се с мъка на крака. — Освен това разполагам с двама души. Няма да ги оставя, докато не съм сигурен, че са в безопасност.

„Или мъртви“ — помисли си Тъкър.

Сякаш за да подчертае мрачната му мисъл, друга ракета се взриви навътре в лагера. Каин трепна и се сниши.

Грей стисна капитана за ръката.

— Сам с нищо няма да помогнете на хората си — каза той и помъкна англичанина към вратата. — Елате с мен.

Алдън изглеждаше готов да спори, но майор Джейн подкрепи Грей.

— Командир Пиърс е прав, сър.

— Хайде да оставим споровете за по-късно! — извика Ковалски от вратата. — Хеликоптерът отново се насочва насам!

— Вън! Веднага! — нареди Грей.

Капитанът го последва с неохота. Заобиколиха колибата и тръгнаха между паркираните превозни средства.

Тъкър позна накъде ги води командирът. Той би сторил същото — щеше да използва всеки ресурс, за да оцелее.

Грей ги поведе направо към малкия бял танк с емблемата на ООН. Бронираният кола все още стоеше на същото място, където я беше видял преди. Миротворецът се беше качил в кулата и седеше зад картеницата. Дулото на оръжието димеше от стрелбата, но в момента хеликоптерът беше извън обхват от другата страна на лагера, макар че скоро щеше да се върне насам.

— Чудесна мишена си, войнико! — извика му Грей, докато шепа цивилни бягаха към тях. — Размърдай машината, помогни за защитата на лагера!

Тъмнокожият мъж с каска на главата беше млад, като че ли нямаше дори двайсет. В думите му се долавяше страх.

— Сам съм! — извика той с френски акцент. — Не мога едновременно да стрелям и да карам, мосю.

Грей се обърна към Алдън:

— Ето как можете да помогнете по най-добрия начин на хората си. Подкарайте танка. Привлечете вниманието на хеликоптера към вас и свалете кучия син.

Алдън го разбра.

— Ще направя всичко възможно, за да прикрия измъкването ви. — Капитанът посочи към две пустинни бьгита на петдесетина метра от тях. — И да нямат ключове, лесно ще ги подкарате. Просто пъхнете нещо остро в контакта и завъртете.

Следващите му думи бяха към подчинената му:

— Остани с тях, Джейн. Помогни им да се измъкнат, а аз ще видя какво мога да направя оттук.

Индийката изглеждаше вбесена, но знаеше как да приема заповеди и само кимна.

Грей стисна ръката на Алдън.

— И да се пазите.

— Вие също. — Капитанът спря само колкото да прегърне бързо Бааши. — Прави каквото ти казват!

— Аз... добре, господин Тревър.

Капитанът кимна и се качи в бронираната кола.

Грей поведе бързо останалите, като им нареди да си сложат слушалките.

Бьгитата пред тях бяха на практика двигатели, закрепени за рамката с колелата и с добавени седалки. Нямаше никакви прозорци, брони или врати. Тъкър обаче си беше играл с подобни машини сред дюните при Кемп Пендълтън. Преимуществото им беше в ниския център на тежестта и високите гуми, които бяха идеални за каране по пясък и преодоляване на препятствия.

Ковалски явно също имаше опит с тях и потърка доволно длани в панталоните си, когато стигнаха колите.

— Коя е за мен?

Зад тях затреця картечница. Всички се втурнаха напред и се разделиха в движение. Грей и Сейчан се качиха в по-малката двуместна машина, а останалите се наговариха в четириместната, която имаше и пейка отзад.

Джейн стигна първа до мястото на шофьора, но Ковалски нямаше намерение да отстъпва.

— Аз ще карам! — извика той.

— Виж какво, момченце, имам сума ти часове тактическо...

— А аз пък нямам мозъчно сътресение. Така че мърдай, сестро!

Тя го изгледа така, сякаш ѝ идеше да му отхапе главата, но наистина все още се олюляваше. Накрая отстъпи и му предостави шофьорското място. Той откри, че в контакта вече е пъхната отвертка, играеща ролята на ключ. Съдейки по рева наблизо, Грей също не бе имал проблеми със запалването.

Джейн седна отпред до шофьора, оставяйки малката пейка на Тъкър и момчето. Каин се сви запъхтян между тях. От възбудата малко се беше разлигавил.

— Дръжте се! — извика Ковалски и се ухили до уши.

Бъгито подскочи и се понесе напред като ужилен от стършел кон — точно когато оглушителна експлозия вдигна във въздуха един камион наблизо.

Отново ракета.

Тъкър се обърна. Хеликоптерът се появи над лагера и се насочи към тях. Тежката картечница M230, монтирана под кабината, затрещя и фонтанчетата пясък започнаха да ги настигат бързо.

Но те не бяха беззащитни.

Бронираният „Ферет“, пъргав на големите си гуми досущ като животното, на което бе кръстен^[1], изскочи пъргаво зад тях и пресече пътя на атакуващия хеликоптер. Картечницата на кулата му затрака, насочена към птичката в небето.

В кулата седеше капитан Алдън, полускрит от пушек и прахоляк. Малкият танк рязко зави и се оказа лице в лице с нападателя. Куршуми улучиха предното стъкло на хеликоптера. Пилотът изпадна в паника и машината се стрелна настрани.

Брониранията кола обърна и се понесе напред между паркираните превозни средства. Хеликоптерът се завъртя във въздуха и пое след нея, подобно на ястреб, подгонил заек — или по-точно *por*.

Тъкър се обърна напред точно когато Ковалски стигна един пясъчен хребет и бъгито полетя във въздуха. Шофьорът изрева ликуващо. Тъкър и Бааши полетяха нагоре и блъснаха глави в алуминиевото подобие на покрив над задната седалка. Тъкър успя като

по чудо да хване кожената каишка на Каин, докато падаха обратно на местата си.

Кучето изръмжа гневно, готово да ухапе някого.

Тъкър не можеше да го вини. Изглежда кръвнишки късо подстригания тил на Ковалски. Изведнъж му се прииска да бяха останали при ракетите и картечниците. Там щеше да е в по-голяма безопасност, отколкото на задната седалка.

Нищо чудно, че Грей бе избягал с другото бѐги.

Явно не беше глупак.

12,48 ч.

Може би планът не беше чак толкова умен.

Бѐгито на Грей поднесе странично по стръмния склон, коварно хлъзгав от песъчинките и чакъла. Помете някакви храсти в подножието и си проби път през тях.

Сейчан се сниши, когато тръни и изпочупени клони полетяха през откритата клетка.

След като излязоха от храстите, тя му извика:

— Карай към черния път, който видяхме от въздуха!

— Точно това се опитвам!

Първоначално бе тръгнал през пустошта, защото бе сметнал, че пътят е прекалено очевиден избор, ако хеликоптерът реши да ги преследва. Вече беше забелязал други коли, камиони и дори камили, бягащи по пътя, подгонени в същата посока от атаката. Не искаше да попадне в задръстване, особено по време на престрелка.

Най-напред планът му беше да се отдалечи колкото може повече, след което да излезе на пътя. Хълмистият терен обаче се оказа по-тежък, отколкото изглеждаше — скалисти хълмчета, неочаквани дерета, гъсти храсти и групи дървета. Напред положението изглеждаше още по-лошо, когато теренът започваше да се изкачва към планините.

Рискован или не, пътят им трябваше да е по-безопасен от този.

С тази мисъл Грей подкара бѐгито нагоре по следващия хълм, за да може да се ориентира. В огледалото видя, че Ковалски го следва. А на хоризонта зад тях се издигаше зловеща колона мазен черен пушек.

„Да се надяваме, че е от хеликоптера“.

— Натам! — посочи Сейчан.

Грей насочи вниманието си напред. Пътят се намираше на около четиристотин метра от тях и приличаше по-скоро на пресъхнало речно корито, което изчезваше между хълмовете и рехавата гора в подножието.

Ковалски спря с поднасяне до тях.

Грей докосна микрофона на гърлото си, докато насочваше бъгито надолу по склона.

— Ковалски, връщаме се към пътя. Там ще се движим по-бързо.

— Жалко — отвърна партньорът му в слушалката. — Тъкмо започна да става весело.

Ако се съдеше по побелелите кокалчета на пътниците му, вкопчили се в металната рамка, те едва ли биха описали изживяването така въодушевено.

Макар да бяха направени за въртене, скокове и резки завои — все необходими умения за справяне с тежкия терен, да се возиш в пустинно бъги бе все едно да възседнеш пневматичен чук. И последните четиристотин метра до пътя не бяха много милостиви към бърбеците им.

Накрая Грей се озова на чакъла, който след дивото препускане през пустошта му се стори гладък като току-що асфалтирана магистрала.

Понесе се с благодарност по пътя, който се изкачваше на серпентини по планинския склон. През следващия час поддържаха високо темпо, като от време на време задминаваха бавно движещи се камиони.

С навлизането в планината гората постепенно ставаше по-гъста и по-висока. На един остър завой Грей едва не се блъсна челно в камила. Създанието отскочи с недоволен рев настрана. Грей забеляза празното седло и багажа, завързан за него.

Обезпокоен, той натисна спирачката.

Ковалски излетя на завоя с рев и скърцане. Едва не ги блъсна отзад, но успя да спре навреме.

Грей изключи мотора и направи знак на партньора си да стори същото.

Напрегна слух — и чу далечно бум-бум-бум.

Карабина.

Спомни си празното седло.

— Засада — каза той.

Сейчан го разбра моментално.

— Някой е блокирал пътя пред нас. Правят прочистване след хеликоптера.

Грей кимна. Бегълците, опитващи се да се спасят в планината, биваха застреляни на пътя. Но една друга увереност накара стомаха му да се свие на топка. Мисълта го тормозеше още от първата изстреляна ракета. Беше се надявал, че въздушната атака е дело на някакви местни бунтовници или главатари. Лекарствата и медицинските материали бяха ценни като злато тук, особено в разкъсвания от размирици Юг. Но тази засада на пътя в планините премахваше всички колебания.

Всичко това беше заради Аманда Гант-Бенет.

И нещо по-лошо...

— Подобен ход е прекалено дързък за пирати — каза той. — Първо въздушна атака, а сега и блокада на пътя. Вече не се опитват да прикрият действията си, а вадят големите оръжия и се сражават до последно.

— Накъде биеш? — попита Сейчан.

— Това не е отбрана. А край на играта. — Той се обърна към нея. — Не биха действали толкова открито и безсрамно, освен ако вече не виждат смисъл да пазят в тайна местоположението си в планините.

По очите на Сейчан беше ясно, че е разбрала какво иска да каже.

— Или вече са преместили Аманда... — започна тя.

— ... Или тя е мъртва — довърши Грей.

13,48 ч.

Аманда напъна кожените ремъци, които я държаха прикована към леглото. Преди няколко минути ѝ бяха сложили система на дясната ръка и ѝ направиха инжекция, от която умът ѝ се замъгляваше. Бавно капеше физиологичен разтвор.

Искаше да изпадне в паника, но не можеше.

Спокойствието ѝ се дължеше не толкова на упойката, колкото на равномерното писукане на монитора, следящ сърдечния ритъм на плода. Сестрата беше сложила колан с датчици на корема ѝ, които бяха свързани безжично с апаратурата до леглото.

„Бebето ми е добре... бebето ми е добре...“

Това беше мантрата, която не ѝ позволяваше да изгуби разсъдък.

Особено покрай цялата суматоха в палатката. Влизаха и излизаха хора в сини облекла, които се суетяха зад паравана. Войници изнасяха оборудване под надзора на доктор Блейк.

Някакво движение отстрани я накара да се обърне. Петра мъкнеше преносим анестезиологичен апарат към леглото ѝ.

При вида на прозрачната маска с маркучи Аманда отново напъна ремъците, но вече се чувстваше ужасно слаба.

Доктор Блейк приближи и докосна китката ѝ. Вдигна спринцовка, пълна с млечнобяла течност.

— Спокойно. Няма да позволим нищо лошо да се случи на бебето ви.

Аманда не можеше да го спре и той вкара иглата на спринцовката в системата и бавно натисна буталото.

Петра приближи маската към лицето ѝ.

Аманда извърна глава настрани. Точно тогава един от медицинския екип избута паравана настрани. Най-сетне тя видя с кого беше делила палатката, кой лежеше на другото легло.

Изпълни я ужас.

Изкрещя, когато Петра сграбчи главата ѝ и насила сложи маската върху устата и носа ѝ.

— Спокойно, спокойно, всичко ще свърши за секунди — обеща ѝ Блейк. — Три, две...

Мракът се сгъсти около нея, стеснявайки полезрението ѝ до точка.

— ... Едно...

После и точката изчезна.

[1] Пор (ferret). — Б.пр. ↑

13.

2 юли, 13,55 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Грей крачеше покрай пътя. Слънцето бе напекло безмилостно чакъла и над него трептеше мираж. Грей и останалите се стараеха да останат под сянката на дърветата. Гората бе изпълнена с песента на цикади и, пойни птици. Нагоре по склона ги примамваха зелени: дървета, обвити в мъгла, като че ли приближаваха някакво райско кътче. Сякаш за да подсили впечатлението, лекият ветрец донасяше от време на време аромата на див жасмин.

Грей държеше сателитния телефон и обмисляше рисковете от установяването на шифрована връзка с централата на Сигма. Съдейки по атаките в Босасо и тук, явно към неприятеля изтичаше информация.

А точно сега екипът му имаше малко преимущество.

„Никой не знае, че още сме живи“.

Той искаше преимущество да се запази. Пък и каква полза, ако се свърже със Сигма? Каква поддръжка можеха да му предложат? Търсенето на адекватен отговор щеше да издаде, че са живи и къде се намират. Не можеха да задействат дори тюлените, които очакваха сигнал в съседно Джибути. Екипът трябваше да се намеси и да се изтегли за съвсем кратко време. Хората на Грей имаха за задача да установят преди това местоположението на дъщерята на президента.

Ако се опиташе да се обади в Щатите и похитителите й научеха, че екипът му приближава позицията им, противникът щеше да бъде принуден да действа по-грубо и можеше да я убие на място.

Ясно беше какво трябва да прави. Пъкна телефона обратно в раницата си.

„Трябва да се оправяме сами, докато не я открием“.

След като взе решение, махна на Сейчан да дойде при него. Тя приближи заедно с Бааши, беше поставила ръка на рамото му. Грей забеляза колко покровителствено се държи Сейчан с момчето. Никога не я беше виждал да установява толкова бързо връзка с някого.

Той приклепна пред Бааши.

— Можеш ли да ни покажеш на картата къде е скрита другата болница? Онази с лошия доктор?

Момчето заби поглед в пръстите на краката си и поклати глава.

— Не може.

Изглеждаше уплашено. Стрелбата вероятно беше събудила спомени за други престрелки, в които бе попадало като дете войник. Каин вероятно можеше да помогне и да го успокои, но Тъкър беше клекнал с кучето си в края на гората и му слагаше бронезилетка. Двамата се готвеха за разузнавателна мисия, за да огледат мястото на засадата и да преценят силите на противника, разположен между тях и планините.

Ковалски и майор Джейн от СРП пък се бяха върнали до последния завой, блокираха пътя с двете бързи и връщаха превозните средства, опитващи се да продължат към планините. Джейн говореше достатъчно добре местните диалекти, за да убеди хората да изберат друг маршрут, макар Грей да подозираше, че пистолетът на жената и пушката на Ковалски играеха основна роля в убеждаването.

Грей трябваше да признае, че британският майор е ценен кадър, и ако се съдеше по начина, по който се оправяше с Ковалски, явно беше отличен войник.

А това щеше да им е нужно в най-близко бъдеще.

Грей насочи вниманието си наред. Най-добрият шанс за малкия екип бе да се промъкне незабелязано покрай противника. Не разполагаха с достатъчно сили за фронтална атака.

След блокадата обаче трябваше да са наясно накъде да продължат — при това колкото се може по-бързо. Часовникът тиктакаше безмилостно за Аманда. Сигурен беше.

Наведе се към Бааши и накара тъмните му очи отново да го погледнат.

— Няма да позволим на никого да те нарани, обещавам.

Физиономията на момчето се скова обидено.

— Аз не страхува.

— Разбира се, че не се страхуваш. Знам, че капитан Алдън много се гордее с теб. Така че защо не ми покажеш на картата къде се намира тайният лагер?

Бааши оклюма и призна причината, поради която не му се говореше.

— Нямам картата.

Грей скри шока си. Не искаше да подплашва момчето. Беше дал на Бааши топографската карта още в колибата, за да може да я разгледа.

— Къде се е дянала?

Бааши като че ли беше готов да се разплаче. Той махна в посоката, от която бяха дошли.

— Не у мен. Изхвърчала.

Грей разбра, че момчето явно я е изгубило при дивото каране из пустошта.

— Вината не е негова — рече Сейчан. — Ако друсането се беше засилило още мъничко, и аз щях да изгубя някоя пломба.

Права беше и Грей знаеше кой е истинският виновник. Не беше помислил, когато бе поверил картата на момчето. Бааши изглеждаше толкова голям за възрастта си; суровият живот го бе накарал да порасне преждевременно. Но Грей знаеше също, че това не е първата му грешка от началото на тази мисия.

Суровият проблясък в ледените очи на Сейчан показваше, че грешките му не са останали незабелязани.

— Но аз покаже — каза Бааши и лицето му се поразведри. Той смушка с палец кокалестите си гърди. — Няма карта, но аз карта. Ще ви заведе там.

Сейчан изгледа решително Грей.

— Не можем да излагаме момчето на такава опасност. То дори не знае какво ни чака напред.

Грей кимна и погледна към Тъкър и Каин.

— Ще изчакаме да видим какво ще открият те. Ще продължим само ако има безопасен начин да заобиколим засадата.

14,02 ч.

Тъкър клекна пред Каин. Посочи гората и докосна с пръст устните си. Стигнаха ли до нея, трябваше да станат абсолютно невидими.

Разроши козината на врата на Каин и го погледна в очите.

— Кой е добро момче?

Кучето допря нос в неговия.

„Точно така — ти“.

Тъкър чувстваше погледите на останалите. Не му пукаше, че изразява привързаността си пред тях.

— Да тръгваме — каза той и вдигна пет пръста, с което нареждаше на Каин да върви пет метра пред него.

Двамата поеха към по-плътните сенки на гората. Каин изчезна от поглед, без да раздвижи и едно листо. Тъкър го следваше, като стъпваше внимателно, оставяйки кучето да бъде като продължение на сетивата му.

В слушалката чуваше тихото дишане на Каин наред с песента на птиците и скърцането на клони. Следеше с едно око екрана на телефона, по който получаваше представа за терена отпред, какъвто го виждаше кучето.

Двамата бавно, но сигурно вървяха през гората успоредно на пътя.

Камерата за нощно виждане на Каин пропъждаше сенките и гарантираше, че няма да се натъкнат на постове в гората. Тъкър обаче се доверяваше не толкова на оборудването, колкото на носа на партньора си.

Когато Каин забавяше крачка, Тъкър правеше същото. Когато кучето заобикаляше, човекът повтаряше маневрата. Макар и на няколко метра един от друг, двамата се движеха в синхрон, подобно на балетисти.

През цялото време Тъкър тихо даваше команди на Каин, за да следва приблизително пътя.

— Бавно — каза той на партньора си. — Пълзи. Наляво.

Картината от камерата се сниши; отново приближаваха пътя.

Дърветата започнаха да оредяват.

Отпред се появиха три джипа „Ленд Роувър“, препречващи пътя точно там, където беше изсечен направо в един стръмен хребет. Пред джиповете крачеха войници; други седяха в каросериите. Трети пък преобръщаха коли или влачеха трупове, оставящи кървави дири след себе си.

Всички бяха в черни бронезилетки и шлемове и въоръжени с щурмови карабини.

Досущ като екипа, който беше убил Амур Махди.

Тъкър преброи най-малко петнайсет неприятели.

— Долу — нареди той на Каин. — На място.

Докосна микрофона на гърлото си и се свърза с Грей.

— Командире, виждаш ли това?

— Да. Няма да можем да минем през тази тълпа без сериозна престрелка. Можеш ли да намериш някакъв заобиколен маршрут?

— Ще опитам.

Остави Каин на поста му край пътя, за да пази гърба му. Докато идваха насам, беше чул ромон на вода от микрофона на кучето. Запълзя бавно назад през гората, като се оглеждаше за източника на шума. Не след дълго откри поточе, минаващо по едно песъчливо дере.

Беше широко само една стъпка и дълбоко няколко сантиметра — последен остатък от дъждовния сезон, толкова немощен, че никога не би могъл да стигне до сухите равнини.

Въпреки това потоци пръст в него и си спомни старата поговорка на инструктора си по оцеляване: „Където има вода, има и път“.

Тръгна нагоре по течението с надеждата, че думите му са верни.

Петдесетина метра по-нагоре потокът стигаше до стръмния хребет, който препречваше пътя. Тук стана свидетел на силата на водата дори когато става въпрос за такъв незначителен поток. През столетията дъждовните сезони постепенно бяха ерозирали пясъчника.

Проходът беше тесен и минаваше през серия стъпала, които лесно можеха да се изкачат и осигуряваха достъп до възвишенията.

Съсредоточен напред, Тъкър не забеляза фигурата, която клечеше до малкия вир под водопадите и пълнеше манерката си. До нея имаше автомат.

Тъкър беше забравил другото правило за оцеляване сред дивата природа.

„Винаги бъди нащрек.“

14,13 ч.

Макар да бяха на сянка, жегата изтощаваше Грей. Гледаше екрана на телефона, предаващ картина от камерата на Каин. Противниците се намираха на около четиристотин метра нагоре по пътя. Гледаше ги как се мотаят, чуваше грубия им смях. Всеки момент обаче можеха да пратят надолу разузнавач или някой от джиповете.

Трябваше да се махнат, преди това да се е случило.

Погледна часовника в ъгъла на малкия екран. Тъкър го нямаше от десет минути. Нито вест от него. Доста се беше забавил. Грей

посегна към микрофона на гърлото си.

Преди да успее да заговори, някакво шумолене насочи вниманието му към гората.

Сейчан вдигна пистолета си.

Тъкър изхвърча от храстите на открито. Изглеждаше някак покрусен и ужасно уморен.

— Намерих път — каза той. — Да вървим.

Грей бързо събра останалите. Двамата със Сейчан застанаха от двете страни на Тъкър, докато бързаха към гората. Ковалски и Джейн ги следваха с Бааши между тях. Жената беше прегърнала през рамо момчето, за да го пази.

— Някакви проблеми? — попита Грей, който усети, че нещо е разстроило кучкаря.

— Само един, незначителен — кисело отвърна Тъкър.

Стигнаха малък поток и тръгнаха покрай него, като гледаха да вдигат колкото се може по-малко шум. Потокът ги отведе до стръмен хребет, в който водата бе издълбала серия малки водопади.

— Кой е този? — попита Джейн, посочвайки с дулото на пушката си някакъв войник, който лежеше проснат в безсъзнание до малък вир. Беше завързан и със запушена уста.

Сейчан го приближи предпазливо, като оглеждаше гората около тях.

— Сам е — мрачно рече Тъкър. — Беше дошъл за вода. Но някой може да дойде да го търси.

— Защо просто не го уби? — попита Ковалски. — И после да скриеш тялото?

— Почти го убих — промърмори Тъкър. — Изненада ме.

Сейчан приклепна и огледа войника, после погледна към Бааши. Гласът ѝ беше остър.

— Та той е само момче.

Грей успя да разгледа по-внимателно лицето му. Изглеждаше по-малък и от Бааши.

— Нахвърлих му се — каза Тъкър, който явно дишаше с усилие. — Действах бързо, почти не мислех. Не исках да предупреди останалите. Задуших го и тъкмо щях да му счупя врата, когато забелязах, че е дете. Въпреки това стиснах достатъчно, за да го накарам да припадне.

Тъкър се загледа засрамено в ръцете си, сякаш не вярваше какво е направил.

Грей си спомни мухата, която Тъкър бе спасил в Танзания, като му попречи да я убие. На този човек несъмнено му беше дошло до гуша да убива когото и каквото и да било, освен ако не е при самозащита или за да защити други.

Бааши зяпаше изцъклено момчето на земята.

„Дали не вижда самия себе си?“

Бааши погледна към Тъкър — и уплашено отстъпи назад.

Този страх рани кучкаря по-силно от всичко друго.

— Да вървим — рече Грей. — Ще се оправи. Някой ще го намери, но е по-добре да не сме наблизко, когато се случи това.

Тъкър се обади на кучето, докато останалите изкачваха подобните на стъпала водопади. Грей изчака до него.

— Не си имал избор — каза му той.

— Винаги имаме избор — горчиво отвърна Тъкър.

Каин се появи безшумно и се втурна напред, но не радостно. Застана до водача си и се отърка в краката му, сякаш усещаше мрачното настроение на партньора си. Тъкър го потупа ободрително.

Грей подозираше, че двамата се утешават един друг.

Беше работил и по-рано с военни кучкари. Те имаха поговорка „Нещата се предават по повод“, която описваше как с времето човек и куче започват да споделят емоциите си и това ги свързва по-силно от всеки ремък.

Сега, докато гледаше Тъкър и Каин, Грей повярва, че това наистина е така.

Двамата се утешаваха, подкрепяха се, намираха сила, която можеше да се появи единствено в подобна силна връзка.

Накрая Тъкър погледна към Грей; Каин направи същото.

Той им кимна.

Те бяха готови.

Те бяха войници.

И тримата.

И имаха мисия.

14.

2 юли, 08,01 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър отново се намираше в ситуационната зала. Шефът му, началникът на АИП генерал Грегъри Меткаф, го беше извикал на тази сутрешна среща. Останалите присъстващи също се събираха в личната заседателна зала на президента.

Генерал Меткаф вече се бе настанил. Беше афроамериканец, завършил Уест Пойнт, в средата на петдесетте и як като футболен защитник. Беше наклонил глава към началника си, министъра на отбраната Уорън У. Дънкан, облечен в безупречен костюм, чиято сива коса изглеждаше като намазана с брилянтин, за да стои покорна.

Тримата други участници в сбирката бяха от семейството. Двама седяха срещу военните. Първата дама, Тереза Гант, изглеждаше като повехнала лилия в бежовата си рокля. Тъмнорусата ѝ коса бе прибрана на кок, но отделни кичури се бяха освободили и се спускаха покрай лицето ѝ. Погледът ѝ беше измъчен. До нея, поставил голямата си длан върху нейната, беше нейният зет, държавният секретар Робърт Гант, който седеше сковано, сякаш заел отбранителна позиция. Стоманеният му поглед пронизваше Пейнтър като нож.

Поздравът на последния член на групата също не беше много по-дружески.

Президентът Джеймс Т. Гант се бе настанил в далечния край на масата. Обърна се към Пейнтър с обичайната прямота, калена през годините му като директор на различни компании на фамилията.

— Каква е онази атака в някакъв болничен лагер в Сомалия? Защо едва сега научавам за нея?

Пейнтър беше предположил, че това е причината за внезапното повикване в Белия дом. Разузнавателните общности вече бяха на тръни и положението се усложняваше от участието на британските специални части. Той се беше надявал да удържи капака на димящото буре поне още един-два часа, за да запази в тайна връзката между нападението и отвличането на Аманда.

Не било писано.

Уорън Дънкан заби пирон в ковчега.

— Разговарях с британския Специален разузнавателен полк. Казаха, че имат хора на терен, които помагат на някакъв секретен американски екип.

Джеймс Гант посочи с пръст към Пейнтър.

— Вашият екип. — Обърна се, без да може да скрие отвращението си. — Покажи му, Боби.

Братът на президента вдигна дистанционното и пусна сателитна картина от болницата на УНИЦЕФ. Лагерът беше превърнат в димящи развалини, изровени с кратери. Оцелелите се щураха напред-назад, опитваха се да помогнат на ранените, коленичеха край тела, мъчеха се да потушат пожарите.

Президентът Гант посочи ядосано екрана.

— Вие казахте да избягваме открита атака, да не позволяваме на похитителите да научат, че са попаднали на ценна плячка. На дъщеря ми!

Почти изрева последните думи, все едно беше някакъв генерал на Конфедерацията, опитващ се да повдигне бойния дух на войниците си преди битка.

Ясно беше, че се очертава разправия.

И че Пейнтър ще играе ролята на боксова круша.

— Това за мен е открито нападение, директоре — каза Гант. — И определено не съм в захлас от куцата операция, която провеждате. Не и когато дъщеря ми и нероденият ми внук са изложени на опасност.

Пейнтър понесе унищожителната тирада, без да откъсва поглед от президента. Човекът имаше нуждата да изпусне по някакъв начин парата. Изчака пламъка да утихне достатъчно, за да може разумът да измести паниката на уплашения родител.

— Какво можете да кажете във ваша защита? — завърши Гант, прокарвайки пръсти през прошарената си коса. Гласът му трепна накрая.

Това беше покана да вземе думата. Пейнтър отговори също толкова прямо и без усуквания:

— Господин президент, похитителите знаят, че държат дъщеря ви. Подозирам, че са го знаели от самото начало. Поради някаква неизвестна причина тя е била целта на отвличането.

Заявлението му усмири президента и в същото време накара страха в очите му да пламне с нова сила.

— От тази атака — продължи Пейнтър, кимайки към стената, — както и от други инциденти става ясно, че похитителите на Аманда са решили да престанат да крият, че знаят кой е в ръцете им. Дързостта на нападението им предполага две неща. — Преброи ги на пръсти. — Първо. Врагът явно е подплашен, за да действа така открито, което означава, че хората ми приближават скривалището му. Второ. Най-добрата надежда за оцеляване на Аманда е именно в този екип.

Подкрепата дойде от неочаквана посока. Шефът на Пейнтър прочисти гърлото си.

— Съгласен съм с директора, господин президент — каза Меткаф. — Не разполагаме с други хора в района. Дори тюлените в Джибути се нуждаят от ясно посочена цел, с каквато не разполагаме. Колкото и да е издънена операцията, нямаме други реални опции за спасяването на дъщеря ви.

Добре, беше хладка подкрепа, но Пейнтър беше доволен и от такава. След първоначалните сблъсъци двамата с шефа му вече се отнасяха с професионално уважение един към друг, макар отношенията им да си оставаха резервирани. И Меткаф беше достатъчно вещ в политиката във Вашингтон, за да не си пъха носа навсякъде — или поне да не прекалява.

— Но откъде можем да сме сигурни, че екипът ви все още е там? — попита Гант и въпросът му бе посрещнат с кимане от страна на брат му. — Може вече всички да са мъртви.

Пейнтър поклати глава.

— Не са.

— Откъде сте толкова сигурен?

— От това.

Пейнтър излезе напред, взе дистанционното и въведе кода. Беше подготвил снимките предварително с помощта на един техник в ситуационната зала. На монитора на стената се появи зърнесто изображение, нарушавано от постоянния шум.

— Съжалявам за сигнала. Това са данни от ПНР самолет, кръжащ на височина единайсет хиляди и шестстотин метра над Сомалия.

Тереза Гант се размърда в стола си.

— ПНР?

— Подслушване, наблюдение, разузнаване — обясни зет й. — Казано по-просто, уши и очи в небето.

— След това пуснах сигнала през сателита на НРС, който е на геостационарна орбита.

— Значи сигналът е на живо? — оживи се Уорън Дънкан.

— Имаме забавяне с около шест секунди. Поисках установяването на връзката едва преди половин час.

Президентът присви очи към екрана.

— И какво гледаме?

Картината се движеше бързо успоредно на черен път. По краищата профучаваха дървета и храсталаци.

— Според координатите, това е пътят, който минава през гористите части на Кал Мадо.

На екрана се появи чифт крака, а после и лице на малко чернокожо момче. Звукът беше по-лош и от видеото, прекъсваше непрекъснато.

— ... тук... насам... бързо...

Момчето се отдалечи от камерата. Тичаше с характерната за младостта енергия.

— Кой снима това? — попита министърът на отбраната.

Пейнтър си позволи момент на задоволство.

— Един от най-новите ми сътрудници.

15,08 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Каин тичаше след Бааши.

— Вижте! — извика момчето и рязко спря. Ръката му сочеше към джунглата. Изровена пътека се отделяше от главния път.

„Ако изобщо може да се нарече път“ — помисли си Грей.

Вървяха през планината вече четирийсет и пет минути и засадата беше останала на километри зад тях. Бяха се върнали на пътя, след като заобиколиха отдалеч смъртоносната блокада.

Грей непрекъснато се ослушваше за ръмженето на двигатели отзад и наложи бързо темпо през планините. Постепенно чакълът под кубинките му се смени с пръст, а когато се озоваха сред обвитите в мъгла възвишения, само следите от гуми показваха къде е пътят.

Не след дълго сухите низини останаха далеч назад, сякаш бяха в някакъв друг свят. Злачни поляни се спускаха към долини, в които растяха хвойни и тамянови дървета. Навсякъде около тях към небето стърчаха върхове, подобни на неравните зъби на някакъв дракон.

— Това Шимбарис — каза Бааши, сочейки към най-високия връх. Приличаше на килнат небостъргач, покрит с изумрудена гора. — Казват, лош доктор в долина Каркор. Натам.

Момчето посочи към изровената пътека, която се отделяше от пътя.

Тъкър клекна на разклонението и огледа наскоро преобърнатата пръст.

— Наскоро нещо е минавало оттук. Гуми с големи грайфери.

— Джиповете от блокадата — каза Грей. Погледите им се срещнаха.

Вървяха в правилната посока.

Грей се обърна към момчето.

— Бааши, искам да останеш тук, встрани от пътя. Скрый се хубаво. И не излизай, докато не видиш някой от нас.

— Но аз помагам! — възрази момчето.

— Вече ни помогна достатъчно. Казах на капитан Алдън, че ще те пазя.

Сейчан посочи с пръст към носа на момчето.

— А ти му обеща да ни слушаш, нали така?

Двамата се държаха като строги родители — и получиха обичайния отговор на намусен тийнейджър. Бааши въздъхна тежко и скръсти ръце на гърдите си, изразявайки разочарованието си с всяка своя фибра.

След като решиха въпроса, момчето тръгна да се скрие, а Грей и останалите се насочиха към пътеката, която приличаше на тунел заради сплетените клони на дърветата. Не бяха направили и няколко крачки, когато майор Джейн извика отзад:

— Спрете!

Грей се обърна. Индийката още стоеше на края на главния път, на слънце. Тя вдигна ръка и посочи ухото си.

Грей наклони глава и се заслуша. Първо чу тихото ръмжене на Каин, който също беше усетил нещо. След това в далечината, отеквайки от околните върхове, се разнесе стон на двигатели.

— Ще си имаме компания — отбеляза Ковалски.

Джейн се махна от пътя и забърза към тях.

Тъкър се намръщи.

— Сигурно са открили момчето, което завързах.

— Или им е писнало да убиват за днес — каза Ковалски.

— Или пък си търсят още мишени — добави Джейн.

Ковалски я изгледа кисело.

— Трябваше ли да го казваш?

Тя сви рамене.

— Вари го, печи го, здравата сме загазили, момко.

Грей не искаше да спори с нея. Нямаха избор. Трябваше да продължат напред, да открият Аманда и да направят всичко по силите си, за да оцелеят.

— Да вървим. — Той посочи напред. — Тъкър, искам Каин да бъде очите и ушите ни напред. За днес изненадите ми дойдоха в повечко.

Тъкър кимна отсечено и отиде при кучето си.

Забързаха покрай пътеката. Гората от двете ѝ страни предлагаше добро укритие, но гъстата растителност ги бавеше и вдигаха прекалено много шум.

Точно сега трябваше да увеличат колкото се може повече разстоянието между тях и приближаващите коли.

— Не можем да го направим сами — каза Сейчан, докато крачеше енергично до него. — Охраняван лагер отпред, наемници отзад. Шансовете ни не са кой знае какви.

Грей вече беше стигнал до същото заключение. Трябваше да се надява на интуицията си, че Аманда е тук, че има причина за такава смъртоносна и открита реакция на появата им в планините. Свали раницата си и извади сателитния телефон.

Време беше да извика кавалерията.

А това означаваше, че трябва да се свърже с Вашингтон.

Грей набра номера на централата на Сигма с надеждата, че вграденото в телефона квантово кодиране ще попречи обаждането да достигне до нежелани уши. След дълго чакане и серия пароли чу познат глас:

— Командир Пиърс?

Грей въздъхна с облекчение.

— Директоре, мисля, че открихме къде е отведена Аманда. Не съм сигурен дали още е там, но за всеки случай трябва да мобилизираме тюлените да тръгнат към моите координати, за да бъдат в готовност...

— Вече е направено — прекъсна го Пейнтър. — Получих одобрението на военния министър преди няколко минути. Тюлените са на път към вас и имат заповед да се намесят само ако дъщерята на президента бъде идентифицирана. Ще пристигнат след около четирийсет минути.

„Четирийсет минути? Може да се окаже късно“.

Ревът на двигателите се засилваше, сякаш потвърждавайки мислите му. Аманда не разполагаше с четирийсет минути.

Грей изведнъж се разтревожи.

— Директоре, откъде знаете позицията ни?

— Наблюдавахме ви през последния половин час.

„Но как?“

Грей се огледа и видя как Тъкър пуска овчарката си напред, покрай края на гората.

„Каин...“

Тъкър явно беше оставил камерата на кучето включена още от блокадата.

— Идеята беше на Кат — обясни Пейнтър.

„Естествено, че е нейна“. Ако някой имаше достатъчно мозък да ги открие, без да задейства алармите, това беше Кат Брайънт. Беше доказала безброй пъти, че когато става дума за разузнавателна мрежа, тя е неуловима и находчива като паяк.

— Кат състави алгоритъм за пасивно търсене, настроен на честотата на камерата на кучето. Нищо, което да бъде засечено. Можехме да надзъртаме над рамото ви, без да издаваме къде се намирате.

Грей беше благодарен за тайната подкрепа, но това го изпълваше и със смъртно безпокойство. В бъдеще трябваше да се погрижи да намери начин за заобикаляне на тази възможност, ако иска пълна самостоятелност.

— Звукът обаче е лош — завърши Пейнтър. — Все прекъсва, така че имайте го предвид. Можем да ви виждаме, но невинаги ви чуваме.

— Разбрано.

Тъкър се връщаше тичешком към тях.

— Трябва да затварям — каза Грей.

— Виждам причината — заяви Пейнтър. — Действайте. Но се...

Грей прекъсна, преди да бъде посъветван да се пази.

Нямаше нужда да чува предупреждението — а и нямаше нужда да му се казва. Все едно да пожелаеш на актьор да не си счупи крака на сцената.

Тъкър спря задъхан до него.

— Друг джип е блокирал пътя отпред. Преброих шестима около него. Има и други в лагера. — Изражението му стана тревожно. — Виж това.

Вдигна телефона си, на който се виждаше картина от лагера.

В центъра се издигаше голяма палатка върху издигната платформа. Около нея имаше пълни с пепел ями на стари лагерни огньове. Боклук, ръждясали рейки, локви разлято масло и няколко съборени палатки, зарязани в бързината — това бе всичко, което беше останало от големия лагер. От някои дървета по края на гората продължаваха да висят парцали камуфлажна мрежа, но това беше всичко.

— Като че ли лагерът е почти вдигнат — каза Тъкър. — Мисля, че е станало преди не повече от час.

Грей започна да се отчайва и стомахът му се сви на топка.

Нима бяха закъснели?

— Видях обаче някакви силуети да се движат в палатката — продължи Тъкър. — Някой все още е там.

Сейчан го чу.

— Може да са се уплашили от последствията и да са се пръснали, като са оставили жертвата си.

Грей се хвана за предположението й като удавник за сламка.

Ковалски застана до тях.

— Е, какво правим?

Джейн застана до него. На лицето й беше изписан същият въпрос.

Нуждаеха се от план за действие.

Грей прехвърли наум различни сценарии.

— Не можем да рискуваме и да подплашим останалите войници. Освен това не искаме да се сблъскваме без нужда с противника, ако Аманда вече е преместена. Няма да ѝ помогнем особено, ако сме мъртви.

— Тогава какво? — попита Ковалски.

Грей се обърна към Тъкър.

— Трябва да надникнем в палатката.

15.

2 юли, 15,24 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

Тъкър лежеше по корем до Каин на края на гората. До палатката имаше четирийсет метра открито пространство. Покрай мъжете на пътя и тримата войници, ровещи из останките на лагера в търсене на нещо ценно, всеки опит за преминаване нямаше как да остане незабелязан.

Щяха да видят бягащото куче.

Тъкър се взираше през оптичния мерник на карабината си. Един войник буташе изкривена ръчна количка, като от време на време спираше да вземе нещо от отпадъците.

Радиото изпращя в ухото му. Беше Ковалски, който докладваше от поста си на пътя.

— Компанията пристигна. Три джипа стигнаха до отбивката.

Грей отговори по всички канали:

— Ковалски, изтегли се при нас.

Останалите от екипа — Грей и двете жени — бяха изпъзели през гората и лежаха спотаени на няколко метра от единствения джип, който охраняваше останките от лагера. Всички чакаха сигнала на Тъкър. Ако Аманда беше в палатката, щяха да атакуват колата, разчитайки на елемента на изненада и на джунглата, за да не позволят на врага да осъзнае, че има огромно числено превъзходство. Ако дъщерята на президента вече я нямаше, трябваше да се оттеглят в гората и да решат как да действат от тук нататък.

— Тъкър, сега или никога — напрегнато рече Грей.

— Още не е чисто — прошепна в отговор Тъкър.

На трийсет метра от него войникът с количката вдигна някакъв компактдиск без опаковка, огледа го и го метна с рязко движение на китката.

Явно днес всички бяха познавачи.

„Размърдай се, задник такъв“.

— Тъкър — притисна го Грей. — Другите джипове завиват и се насочват насам. Имаш две минути, в противен случай се налага да открием огън и да се надяваме на чудо.

Тъкър се загледа в калашника на рамото на войника, който продължаваше да рови в боклука.

„Няма да пратя Каин на сигурна смърт“.

Припомни си онзи болезнен момент в Афганистан. Отново чу пукането в очите си, когато спасителният хеликоптер се вдигна във въздуха, усети горещия вятър. Беше се вкопчил в Каин, и двамата окървавени в престрелката и от експлозията. Но Тъкър нито за миг не откъсна поглед от Авел, другия си партньор, който ги беше съборил, преди импровизираната бомба да се взриви. Ако Каин беше дясната ръка на Тъкър, Авел бе лявата му. Беше обучил и двете кучета, но така и не се бе оказал подготвен за този момент.

Авел тичаше долу на три крака, опитвайки се да се измъкне. Талибаните приближаваха от всички посоки. Тъкър се помъчи да се хвърли през вратата, за да се притече на помощ на другаря си, но двама войници го приковаха за пода.

Тъкър извика на Авел.

И беше чул. Авел спря и погледна нагоре, изплезил език. Ярките му очи го виждаха. Споделиха този последен момент.

Докато стрелбата не прекъсна завинаги тази връзка.

Пръстите на Тъкър се свиха около оръжието. Нямаше да забрави онзи урок. На лявото си рамо беше татуирал малка черна лапа, която да му напомня непрекъснато за Авел, за саможертвата му. Никога нямаше да пропилее отново живот по този начин, да прати друго куче на сигурна смърт.

— Трябва ми отвличане на вниманието — свирепо отвърна той на Грей. — Иначе Каин ще бъде застрелян, преди да е изминал и половината път до палатката.

Отговорът на отчаяната му молба дойде от неочаквано място — директно зад Тъкър.

— Аз направи — каза тънък глас, който се мъчеше да звучи храбро. — Не иска Каин застрелян.

Тъкър успя да се обърне навреме, за да види как Бааши изчезва в гората. Изруга под нос и се свърза с Грей.

— Бааши е тръгнал след нас. Чу ме. Мисля, че ще направи някоя глупост.

— Виждам го — отвърна Ковалски. — Ще го хвана.

Гласът му прозвуча секунди по-късно. Звучеше като победен.

— Това хлапе е като проклет заек.

През гората проехтя вик, идващ откъм тесния път.

— *Иска варан!* — викаше Бааши. — *Ха ридин!*

Тъкър си го представи как приближава джипа с вдигнати ръце.

Последва бърз разговор на местен диалект.

— Казва им, че майка му е болна — преведе Джейн по радиото.
— Изминал дълъг път от селото си, за да стигне до доктора тук.

Пръстите на Тъкър се впиха в ръкохватката. Тримата войници, които се мотаеха из лагера, тръгнаха към портала, привлечени от суматохата. За добро или лошо, искането на Тъкър беше изпълнено.

Пресегна се и стисна топло Каин по ухото. Нямаха време за обичайния ритуал.

Изпълнен с опасения, той махна с китка, посочвайки с пръст палатката.

Каин се понесе като куршум през откритото пространство.

— *Дааво!* — извика Бааши.

— Моли за лекарство — каза Джейн.

Получи нещо друго.

Свирепо изтрещя автомат.

15,26 ч.

Сейчан гледаше как Бааши отскача назад, а пръстта експлодира пред пръстите на краката му. Събралите се пред джипа войници се разсмяха. Явно се забавляваха чудесно.

Някакъв здравеняк с неравномерен белег, който минаваше през брадичката и долната устна, от което изглеждаше непрекъснато намръщен, махна на останалите да млъкнат и тръгна напред с увереността на господар. Беше килнал каската си назад, бронираната жилетка беше разкопчана. С длан върху дръжката на пистолета си приближи Бааши, който се сви уплашено пред него.

— *Джиифсо!* — нареди мъжът. — *Максбуус баад тахай!*

Майор Джейн, която се криеше от другата страна на пътя с Ковалски, преведе тихо по радиото:

— Казва на Бааши да легне на земята, че е пленник.

Бааши се подчини, отпусна се на коляно и опря покорно длан в земята.

Войникът се ухили и долната устна направи физиономията му още по-гадна. Извади пистолета си.

„Ще екзекутира детето — но първо ще го измъчи“.

Сейчан си спомни друг мъж, друго оръжие. Онзи беше опрял нож в голото ѝ гърло, тя чувстваше дъха му по бузата си. Беше два пъти по-тежък от нея, целият мускули. Изпратиха го срещу нея, когато беше на седемнайсет, за тренировка. Садист от най-отвратителните, перверзен хищник. Не можеше просто да я убие; възнамеряваше да я превърне в животно, преди да отнеме живота ѝ. За да оцелее, тя трябваше да се подчини, да понесе докосването му — но само докато не му отне ножа, когато страстта го накара да свали гарда си. Накрая го беше изкормила, но още си спомняше последиците от онзи ден, пълната деградация, властта на силния над слабия и най-лошото — какво беше унищожено завинаги у нея.

Не можеше да позволи подобно нещо да се случи на друг.

Сейчан насочи своя „Зиг Зауер“ към войника. Грей беше клекнал близо до нея, на метри в гората, скрит от гъстите храсти. Докосна я с пръст по рамото, предупреждавайки я да не стреля — засега.

В другата ръка на Бааши, наполовина скрита от тънкото му тяло, проблесна метал; беше успял незабелязано да измъкне военен нож от задния си джоб. Изглеждаше дълъг като подлакътницата на момчето.

Гледката шокира Сейчан и доказа преценката ѝ. Двамата с момчето бяха еднакви.

„Аз бях това момче“.

Но Бааши го очакваше сигурна смърт.

Сейчан се прицели и усети как пръстите на Грей се стягат около рамото ѝ, нареждайки ѝ да не стреля. Подчини се, но тялото ѝ трепереше от ярост — и от доста срам.

„Защо Тъкър се бави толкова?“

Нуждаеха се от потвърждение от негова страна — или по-точно, от потвърждението на партньора му.

От ярката слънчева светлина Каин се озовава на тъмно, когато се шмугва между солидните подпори и се озовава под издигнатата дървена платформа. Тук е по-хладно. За момент е напълно сляп, докато зениците му се разширят достатъчно, за да свикнат с тъмното. Въпреки това ушите му са наострени, сетивата му се пресягат дълбоко в сенките. Използва ги всичките, за да запълни мрака със смисъл и съдържание.

Скърцане на дърво над него...

Тропот на пета върху дъски...

Равномерно падащи капки по-навътре...

Каин вкухва сенките с език и нос. Отпадъци и дири, масло и утайки. Някъде назад — по-остра миризма, от която козината му настръхва. Зловоние с намек за месо. Следва звука на тлъстите капки, подушва — падат някъде отгоре.

Кръв.

Но той не е тук заради нея.

Беше му дадена миризма, запазена в парче плат — миризма на сладко, на солено, на масло и на жена. Беше изпратен да търси още от нея. Повдига нос нагоре към дъските, между които се процежда кръвта. Подушва, вдъхва силния мирис, проследява следи във всички посоки.

И сред грялата тази буря от миризми открива една-единствена нишка, която свързва това място с онзи плат. Открил е целта си.

Насочва нос към миризмата и съобщава за успеха — но не с воя на дивото, който още е скрит дълбоко в него. Това не е неговият начин. Изскимтява тихо, гърлено, за да обяви победата си.

Чува думи в едното си ухо. Думи, от които се разтапя.

— Добро куче.

Въздъхва доволно и сяда; едва сега очите му следват празнините, останали незапълнени от миризмата и звуците.

От мрака към него светват две червени светлини, тънки и остри. Идват от устройства, закрепени за големи варели, вонящи на ръждив метал и горчиво масло.

Козината му настръхва отново. Опасност.

В края на гората Тъкър живее наполовина в собствената си кожа, наполовина в друга.

Чул е онова, което е чул Каин — скърцане и стъпки. И е видял същото, което е видял Каин — течност, процеждаща се между дъските. Кръв, масло или вода? Не може да каже със сигурност.

След това Каин насочва носа си нагоре и тихо изскимтява.

Успех.

Свърза се с Грей.

— Каин откри миризмата на Аманда в палатката. Била е вътре.

„И може би все още е“.

— Разбрано — прозвуча напрегнатият отговор. — Разчисти си пътя и стигни дотам. Идвам при първа възможност.

Точно когато Грей приключи, зърнестият образ на малкия екран се смени. Камерата на Каин показа два големи варела, разположени в пространството под палатката. Тъкър прочете надписа върху единия — КЕРОСИН. Най-лошото бе, че към тях бяха прикрепени два предавателя, осветяващи експлозивни заряди.

Обхванат от внезапна паника, Тъкър докосна микрофона на гърлото си.

— Командир...

Стрелбата заглуши предупреждението му.

15,27 ч.

Сейчан стреля и улучи мъжа с белега в лявото коляно. Той рухна с рев на изненада. Грей откри огън по войниците, събрали се от тяхната страна на джипа. Ковалски и Джейн започнаха да стрелят по останалите.

Сейчан се втурна от скривалището да защити момчето, което се бе проснало на земята при първия изстрел. Тръгна към поваления войник, като изстреля два куршума по друг командос, опитващ се да се скрие зад отворената врата на джипа. Белязаното чудовище на земята насочи пистолета си към нея, но тя го застреля в гърлото, грабна оръжието му и откри огън с двата пистолета едновременно по колата.

— Махай се от пътя! — изрева на Бааши.

Той скочи и се хвърли като подплашено еленче към гората.

Един командос, който беше успял да се настани зад кормилото на джипа, запали двигателя и натисна газта. Машината се понесе към нея.

Сейчан остана на място, прицели се и изстреля по един куршум от двата пистолета.

Наляво, за да пръсне предното стъкло.

Надясно, за да улучи окото на шофьора.

Отстъпи настрани и изгубилият управление джип профуча покрай нея, залитна като пиян и навлезе в гората.

Престрелката продължи само десет секунди — и приключи толкова внезапно, колкото бе започнала. Безжизнените тела на войниците се търкаляха в праха.

Грей излезе от гората с ръка на лявото си ухо, явно слушаше Тъкър. Погледна към палатката. На лицето му бе изписана тревога. Посочи с другата си ръка надолу към пътя.

Ревът на двигатели накара Сейчан да се обърне. Изпищяха спирачки. Идващите бяха чули стрелбата.

— Задръж ги колкото може по-дълго — нареди Грей и се втурна към лагера.

Сейчан се обърна към тунела в гората. Досега групата й беше разчитала на изненадата, но положението вече бе друго. И врагът беше три пъти по-многоброен от тях, имаше както числено, така и огнево превъзходство.

Ковалски и Джейн застанаха до нея разтревожени, но с решителни физиономии.

Сейчан погледна през рамо в посоката, където беше изчезнал Грей. Надяваше се дъщерята на президента още да е там и да е жива. Така или иначе, връщане назад нямаше. Махна на другите двама да се скрият отново.

— Чухте Грей — каза тя. — Държим позициите си тук.

Дано да си заслужаваше.

15,28 ч.

Тъкър свали последния от тримата войници в лагера, онзи с количката. Имаше чувството, че убива като страхливец, но нямаше време за деликатност — единственото, което можеше да си позволи, бе да ги убие бързо с куршум в главата.

Знаеше, че има най-малкото още един враг, онзи в палатката, под чиито стъпки скърцаха дъските. Който и да бе той, със сигурност беше чул атаката — но как ли щеше да постъпи?

Грей се появи от лявата му страна с пистолет в ръка. Тичаше към самотно стърчащата палатка. Тъкър беше успял да се свърже с него след престрелката и да го предупреди за запалителната бомба, скрита отдолу.

Хвърли бърз поглед към екрана на телефона. Играещата картина показваше, че Каин още се опитва да махне първия светец предавател от детонатора. Тъкър беше изгубил ценни секунди в опити да накара кучето си да го разбере и да го насочва с команди по радиостанцията. Колкото и близки да бяха двамата, общуването им си оставаше донякъде ограничено.

Трябваше да направи нещо. Изскочи от скривалището си и също спринтира към палатката. Беше по-близо до нея, но пък Грей имаше преднина. Би трябвало да стигнат едновременно.

Вдигна телефона. Каин рязко дръпна глава и ярката светлина на предавателя угасна.

„Добро момче“.

Каин се обърна към другия детонатор, който сияеше ярко в тъмното. Пристъпи към него — и точно тогава светлината започна да примигва бързо.

Върху устройството светнаха цифри.

00:30

00:29

Тъкър изруга и рязко спря. Копелето вътре беше активирало детонаторите и обратното броене бе започнало. Изстрели го накараха да откъсне поглед от екрана. Последният войник изхвърча от палатката с оръжие на бедрото, като стреляше безразборно с надеждата да се измъкне, преди секундите да изтекат.

Грей се хвърли напред, плъзна се по корем, хванал пистолета си с две ръце. Стреля бързо три пъти.

Войникът се катурна през глава по стъпалата на верандата. Падна тежко, но Грей се беше целил право в лицето му и противникът със сигурност бе мъртъв още преди да се строполи на земята.

Тъкър погледна към малкия екран. Каин приближаваше втория варел.

00:23

Кучето нямаше да успее да се справи навреме с детонатора, а и след активирането му всеки опит да го махне щеше да го задейства

предварително.

— Каин! — извика той, без да си прави труда да използва радиото. — При мен!

Грей скочи на крака и погледна към него.

Тъкър посочи под платформата.

— Ще се взриви! Двайсет секунди.

Двамата се втурнаха към палатката.

Каин изхвърча навън с високо вдигната опашка и изтича до Тъкър. Стигнаха стъпалата на верандата заедно, понесоха се нагоре и нахълтаха през летящата врата.

Импровизираната лечебница изглеждаше опоскана и опразнена като останалия лагер — преобърнати кутии, изоставено медицинско оборудване, катурнат параван. Мястото беше изоставено набързо. Явно са подозирали, че времето им изтича.

Но помещението не беше съвсем празно.

До задната стена имаше болнично легло. Заето. Под тънкото одеяло лежеше руса жена с кислородна маска на лицето. Ръцете и краката ѝ бяха завързани за рамката с кожени ремъци. Завивката върху издутия ѝ корем беше пропита с червена течност. Кръв течеше изпод одеялото и образуваше локва върху дъсчения под.

Грей се втурна напред, издърпа маската и махна завивката, разкривайки онова, което бе така благоприлично скрито.

Тъкър рухна на колене от ужас.

Бяха закъснели.

16.

2 юли, 08,30 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

— НЕ!

Мъката в тази единствена дума, тази дълго подхранвана болка и скръб, отекна от стените на малката заседателна зала. Първата дама се извърна от екрана и закри лице, сякаш за да накара гледката да изчезне.

Съпругът ѝ стоеше скован, замръзнал, вперил немигащ поглед в екрана.

Никой не каза нито дума — викът на Тереза обхващаше всичко.

Последният образ остана запечатан в съзнанието на Пейнтър — онзи, когато Грей дръпна завивката. Някой беше оперирал Аманда, беше я отворил от гръдния кош до пелвиса, таза, разкривайки остатъците от празната ѝ утроба. Бяха направили секцио, бяха откраднали бебето и бяха изоставили мъртвото тяло на Аманда като използвана опаковка.

Сега Пейнтър гледаше как Грей се обръща и вдига Тъкър от пода. Образът играеше диво, докато двамата мъже и кучето бягаха навън. Знаеше защо бързат толкова. Всички бяха видели варелите с керосин, сиянието на детонаторите и таймера, отброяващ секундите.

На екрана се появиа бягащи крака, далечна гора — и ослепителен взрив, от който всички полетяха напред. Над тях се издигна огнено кълбо. Вторият варел с керосин се изтъркаля настрани, изхвърлен от ударната вълна, и изчезна, оставяйки след себе си следа от гориво.

Звукът се накъса и накрая изчезна напълно.

Секунда по-късно се появи лицето на Тъкър, който проверяваше кучето си. Устните му се движеха, но не се чуваше нищо. Отзад Грей се надигна на четири крака и бързо се освободи от раницата си, която гореше. Захвърли я настрани и се затъркаля в праха, за да угаси пламъците по гърба си.

Щяха да оцелеят.

Пейнтър би трябвало да изпитва облекчение, но все още бе рано за това.

Тереза скочи от стола си и се хвърли в обятията на съпруга си. Не търсеше утеха. Юмруците ѝ заудряха тялото му, цялата се тресеше от ридания. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Ти си виновен! — извика тя в гърдите му, докато Джеймс Гант придърпваше жена си към себе си. — Ти си виновен за всичко... те... те разрязаха детето ми!

Отпусна се в обятията на мъжа си и притисна лице в гърдите му, като все още клатеше глава, мъчейки се да пропъди видяното.

Той я поддържаше. Погледна над главата ѝ към Пейнтър.

Ярост гореше през мъката в каменните му очи. Ярост, насочена към Пейнтър и към Сигма.

Братът на президента стана и нежно поведе скърбящите родители към изхода.

— Върви, Джими — подкани го Робърт. — Погрижи се за жена си. Ние ще поемем нещата от тук нататък.

Гант не възрази. Все още прегърнати, свързани от невъобразимата скръб и ужас, двамата излязоха от стаята, следвани от хората на Сикрет Сървис.

Министърът на отбраната Уорън Дънкан постави ръка на рамото на Робърт.

— Сър, защо не идете и вие с тях? Семейството трябва да е заедно в подобни моменти.

Обикновено вежливият и равен тон на Робърт стана саркастичен. Изпепеляващият му поглед се спря върху Пейнтър.

— Някой от семейството трябва да види с очите си края на тази прецакана мисия.

Шефът на Пейнтър затвори очи и поклати глава, абсолютно победен и унижен.

Картината на екрана показваше два джипа, които влетяха в лагера. Автомати стреляха беззвучно през страничните прозорци.

Въпреки безполезността си операцията не беше завършила.

15,24 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

— Прикрийте се! — изрева Грей.

Втурна се с Тъкър и Каин по-надалеч от останките от палатката. Черен пушек се виеше из лагера, навсякъде се валяха пламтящи парчета плат и дърво. Гъстият дим им осигури достатъчно прикритие, за да стигнат гората точно когато двата джипа влетяха от пътя в лагера.

Автоматите стреляха, но огънят беше насочен предимно към посоката, от която бяха дошли, към другите в гората. Там се водеше ожесточена престрелка; явно екипът му бе успял да устрои засада на третата кола, но битката далеч не беше приключила.

Преди да успеят да се скрият в гората. Грей, Тъкър и Каин бяха забелязани. Стрелбата тутакси се насочи към тях. Каин изквича и побягна още по-бързо. Тъкър се втурна след него, но не и преди Грей да сграбчи пушката от ръцете му.

Той се обърна към джиповете и откри огън, като счупи едното стъкло и принуди стрелеца да се сниши.

— Давайте! — извика Грей на Тъкър. — Тичайте към останалите!

Той хукна в другата посока, привличайки огъня към себе си. Единият джип поднесе на пясъка, обърна и се понесе обратно към пътя с намерението да се притече на помощ на третата кола. Последният „Ленд Роувър“ заобиколи димящите останки на палатката и се озова право пред Грей.

Точно тогава наскрещ гърмежите се разнесе нов звук.

Престрелката секна за момент, когато и другите го чуха.

Бумтене на ротори, което ставаше все по-силно.

Грей погледна към небето — беше твърде рано за тюлените. Оказа се прав. Познат сив хеликоптер се появи над върховете на дърветата откъм главния път. Беше същият, който бе атакувал и попилял базата на УНИЦЕФ.

Като че ли целият купон се изнасяше насам.

От гнездото под хеликоптера с писък излетя ракета, оставяйки след себе си диря от огън и дим. Насочи се надолу и улучи кабината на джипа, който се беше насочил към гората. Колата се превъртя във въздуха, след което експлодира и рухна на земята.

Зашеметен, Грей приклезна.

От задната кабина на хеликоптера зачатка картечница. На отворената врата висеше позната фигура, насочила оръжието надолу.

Капитан Тревър Алдън.

Грей си спомни как беше видял за последен път британския войник — в кулата на бронираната кола, зад картечницата. Явно беше успял да принуди хеликоптера да се приземи и го бе пленил. И сега британските специални части им се притичваха на помощ.

Решение, за което капитанът можеше и да съжالياва.

Вторият джип, който беше взел пристигналия хеликоптер за съюзник и бе набил спирачки, рязко даде газ и се понесе през лагера. Хеликоптерът трябваше да се завърти във въздуха, за да насочи ракетите си.

Един войник се подаде през капака в покрива на джипа и нагласи на рамото си черната тръба на гранатомет. От такова малко разстояние нямаше начин да не уцели.

Грей вдигна пушката, но джипът правеше луди маневри през горящия лагер. Никога нямаше да улучи войника с гранатомета. Но намери друга мишена, която бе неподвижна.

Вторият варел с керосин, изхвърлен от експлозията, лежеше сред локва гориво. Цялото внимание на шофьора на джипа беше насочено нагоре и колата се носеше към него — или поне в неговата посока. Грей не можеше да разчита на шанса и да стреля в самия варел. Независимо какво показваха по филмите, подобни изстрели рядко предизвикват експлозии.

Вместо това трябваше да запали фитила на варела.

Прицели се през оптичния мерник и стреля в една тлееща част от дървената платформа. Дървото се пръсна и изхвърли живи въглени върху разлетия керосин. Пламъците лумнаха и се понесоха по дирята право към варела.

В следващия момент джипът се озова пред него и закри изгледа му.

Беше ли улучил момента...?

Експлозията изхвърли огнено кълбо във въздуха и запрати джипа настрани. Горящ керосин нахлу през отворените прозорци и подпали всичко.

Чуха се писъци.

Едната врата се отвори, разкривайки огнения ад вътре.

Точно тогава в кабината експлодира сандък с гранати и пръсна джипа на парчета.

Грей се просна на земята.

Хеликоптерът успя да се дръпне настрани и изчезна в пушека.

Грей се изправи и когато ушите му престанаха да пищят, установи, че стрелбата е спряла. Обърна се и видя Ковалски и Сейчан да влизат в лагера откъм пътя, поддържайки тънкото тяло на Джейн. Тримата явно бяха успели да се справят сами с последния джип, но не и без жертви. Майорът подскачаше на един крак, другият кървеше жестоко.

— Простреляна е! — изрева Ковалски.

Джейн го изгледа намръщено.

— Нищо ми няма. Твоята проклета воня би ме убила по-бързо от тази драскотина.

Алдън обаче явно бе видял, че един от хората му е пострадал.

Хеликоптерът зави и затърси безопасно място за кацане.

Тъкър също се появи от гората с кучето. Грей забеляза, че обективът на камерата е насочен към него. Сателитният телефон сигурно беше станал на буца стопена пластмаса в остатъците от раницата му.

Болката от изгорения гръб го прониза, докато претърсваше останките. Трябваше да се свърже с Пейнтър. Не можеше да чака. Директорът обаче го беше предупредил, че аудиосигналят през камерата не става за нищо. Грей не можеше да допусне съобщението да е бѐде разбрано погрешно.

Намери парче плат от палатката с обгорени краища и използва овъглена прѐчка, за да напише кратката бележка.

Молеше се картината да достига до Пейнтър.

8,44 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пушекът скриваше почти целия лагер. Нямаше много за гледане, особено след като хеликоптерът кацна, вдигайки вихрушка от отломки.

Пейнтър не беше единственият, който го осъзнаваше.

Министърът на отбраната още стоеше до Робърт Гант с ръка на рамото му.

— Върви — каза Дънкан. — Всичко приключи, Боби. Иди при семейството си. Нужен си повече на тях, отколкото тук.

Робърт продължаваше да се взира в екрана, но Пейнтър подозираше, че не вижда нищо, а е напълно погълнат от трагедията.

Накрая въздъхна треперливо. Погледна към Пейнтър, но пламъкът в очите му беше утихнал, оставяйки само глуха мъка. Изглеждаше с десет години по-стар от своите шейсет и шест. Потупа Дънкан по гърба и излезе, без да каже нито дума.

Министърът на отбраната обаче не беше приключил. Посочи към шефа на Пейнтър.

— Искам да разговарям с вас, генерал Меткаф — с леден глас рече той. — Насае.

— Разбирам. — Меткаф хвърли изпепеляващ поглед на Пейнтър.

Двамата излязоха, но не и преди Дънкан да смушка с пръст Пейнтър в гърдите.

— Искам след час доклада ви на бюрото си. — Махна към екрана. — И копие от записа. Искам пълен отчет за тази трагедия... пълно обяснение как всичко отиде по дяволите.

Двамата излязоха, оставяйки Пейнтър сам в заседателната зала.

Пушекът на екрана се разсея. Лицето на Грей изпълни обектива. Устните му се движеха, но звук още нямаше. После той отстъпи и вдигна парче изгорял плат пред камерата. Беше написал нещо на него.

Пейнтър прочете надрасканите думи и залитна от изненада. Едва успя да се задържи за ръба на масата.

„Как е възможно?“

Обърна се към вратата, готов да изтича навън, да извика останалите. Дори направи крачка напред — и спря. Умът му заработи бясно, прехвърляйки различни варианти.

Закри уста с длан.

Бяха останали твърде много променливи, твърде много неизвестни и необясними величини. Истината, разкрита на екрана, беше твърде ценна, за да се оповестява прибързано. Но в същото време беше невъобразимо жестоко да запази мълчание.

Въпреки това се обърна бавно към масата, взе дистанционното и изключи екрана. Щеше да се наложи да отреже последната част от записа, преди да го предостави на Уорън Дънкан.

Загледа се в потъмнелия монитор, като обмисляше дали е в състояние да направи това. Работата му бе да взема трудни решения, независимо кой ще пострада. А това решение беше едно от най-трудните.

Представи си Тереза, съсипана от отчаяние и мъка; чу отново писъка ѝ, отказа ѝ да приеме нещо, което не можеше да е истина.

В крайна сметка първата дама се бе оказала права.

Макар екранът да беше изключен, последното съобщение на Грей продължаваше да стои пред очите му.

„НЕ БЕШЕ АМАНДА“

„Господи, прости ми“.

Никой не биваше да научава.

17.

2 юли, 15,48 ч.

Във въздуха

Сетивата ѝ се пробудиха като ярка светлина, която бавно се разпълзява настрани, леко размазана по краищата. Чувстваше се като плувец, изплуващ от дълбините на черно море. Лица се рееха над нея. Чуваха се гласове, приглушени и неясни. Гърлото я болеше, езикът ѝ бе сух, трудно можеше да преглъща.

— ... Идва на себе си — каза познат глас с немско-швейцарски акцент.

Успя да различи късата руса коса и ледените очи.

Петра.

Ужасът от положението ѝ отново я изпълни и изостри сетивата ѝ, когато се върна в студената и сурова реалност на настоящето.

Над нея се наведе друго лице. В очите ѝ блесна ярка светлина, която пареше, сякаш изгаряше тила ѝ. Помъчи се да избяга от нея, като обърна глава.

Лежеше в плитък тапициран сандък. Чуваше бръмченето на самолетни двигатели, усети вибрацията на полета.

— Зениците реагират добре — каза доктор Блейк. — Понася нормално упойката. Какво е положението с плода, Петра?

— Пулсът и кислородът продължават да са в нормата, докторе. Благодарение на безжичния монитор ще можем да следим състоянието ѝ от разстояние, след като кацнем.

— Още колко път имаме?

— Около три часа.

Лицето на д-р Блейк се отдръпна.

— Значи не е нужно да я събуждаме напълно. Засега я дръжте леко упоена с пропофол. Можем да я упоим по-дълбоко преди кацането.

— Трябва да си оставим поне петнайсет минути, за да поставим дипломатическите печати върху ковчега.

„Ковчег?“

Аманда насочи замъгленото си внимание към тапицираните стени на сандъка. Страхът я прониза.

— Права си, Петра. Въпреки че дарителите ни са се погрижили за всичко, не бива да допускаме проблеми при прекарването на ковчега през митницата. За щастие вече всички вярваха, че тя е мъртва.

„Мъртва?“

— Затова никой не я търси — продължи Блейк. — След като се отървахме от всички, най-сетне имаме време да извадим безопасно бебето. С радост очаквам да загърбя вонята на джунглата и да се озова в нормална медицинска лаборатория. — Чуха се отдалечаващи се стъпки. — Отивам до барчето. Искаш ли нещо за пиене?

— Вода, с резенче лимон.

— Професионалист до последно, Петра — шеговито я сгълча той. — Стига си се безпокоила. До довечера пратката ще бъде доставена. Може би след това ще успееш да се отпуснеш.

Лицето на Петра се надвеси още по-ниско над нея. Лъхна я миризмата на канела и цигари.

— Ще се отпусна, след като видя плода ѝ на масата за вивисекция в лабораторията.

— Все забравям специалността ти, скъпа. Мислех си, че аз съм опитен със скалпела и форцепса... но ти ме засрами с умението си да превърнеш едно тяло в толкова много съвършени анатомични образци.

— Това е лесната част — каза Петра, докато се изправяше.

— Разбира се — каза той и леко се засмя. — Истинският ти талант се проявява в способността ти да запазиш тези образци живи.

„Живи?“

Какво искат да кажат? Какви ги говорят?“

Аманда се опита да не си представя ужаса, но той така или иначе изпълни съзнанието ѝ. Искаше ѝ се да запуши уши с длани. Винаги беше знаела, че бебето ѝ е застрашено — именно затова бе избягала от Щатите, но никога не ѝ беше минавало през ума, че подобно нещо е възможно. Надхвърляше и най-лошите ѝ кошмари.

„Не искам да чувам нищо повече за това“.

Мълчаливата ѝ молитва беше чута.

Отляво изскърцаха панти. Тъмна сянка се надигна и се спусна над нея, заглушавайки светлина и звук. Капакът на ковчега ѝ беше затворен.

Аманда потръпна в мрака, молейки се този сандък наистина да се превърне в неин ковчег, да се задуши, преди да кацнат. По-добре това, отколкото да позволи момченцето ѝ да понесе жестокостите, които го очакваха.

„... да запазиш тези образци живи...“

Ужасяващите думи я преследваха в тъмното — наред с въпрос, който не я оставяше на мира.

„Къде ме карат?“

16,00 ч.

Планините Кал Мадо, Сомалия

— Определено са я държали в този лагер — каза Грей в сателитния телефон, с който се бе свързал с централата на Сигма. — Кучето на Тъкър потвърди миризмата на Аманда, преди адът да се отприщи.

Правилно беше подбрал думите си. Взираше се в димящите остатъци от палатката и горящите джипове. Останалите от екипа му вземаха мерки никой от оцелелите противници да не представлява заплаха. Хеликоптерът на капитан Алдън беше кацнал на пътя с все още запален двигател, перките му се въртяха бавно. Британски лекар от екипа на Алдън се грижеше за крака на Джейн.

Ковалски следеше действията му със загрижена физиономия. Въпреки разликите в размерите и пола, двамата бяха като две капки вода. Плашеща мисъл. Женски Ковалски.

Грей използваше сателитния телефон от раницата на грамадния мъж. Не знаеше дали Пейнтър е получил бележката му и искаше да се обади колкото се може по-бързо.

— Но защо искате да запазите оцеляването на Аманда в тайна? — попита Грей. Жестоката заблуда още го озадачаваше. — Разбирам страха от изтичане на информация, но да държите президента и семейството му на тъмно... това сигурно ги убива.

— Така е, но онези от администрацията — ако заподозрат, че тя е още жива, ще настояват за пълно мобилизиране на всички сили, за да я открият. Виж какво се получи дотук. За доброто на Аманда трябва да ограничим максимално информацията.

Грей пое дълбоко дъх. Постъпката на директора определено беше дръзка, но брутално смислена, особено в светлината на

собствените му подозрения. Сподели ги с Пейнтър.

— Директоре, почти съм сигурен, че случилото се тук е било нарочно аранжирано, за да се създаде впечатление, че Аманда е била убита.

— Защо мислиш така? — попита Пейнтър.

— Заради жената на леглото. Беше руса, с ръста и телосложението на Аманда. Съдейки по корема и утробата, тя също е била бременна, вероятно дори в същата седмица. Но още по-важното е, че под кислородната маска устата ѝ беше кървава пихтия. Някой не е искал да познаят по зъбната картина, че овъглените останки не са на Аманда.

Пейнтър запази мълчание, явно обмисляше чутото.

— Дори набързо извършеното секцио насочва към същите заключения — каза Грей. — Страхували са се, че останките от плода няма да отговарят на онези, които са записани при прегледите на Аманда.

— Значи са извадили бебето. — Гласът на Пейнтър беше станал дрезгав от ужаса, който се бе разиграл тук.

— Именно. И са го премахнали, за да прикрият следите си. Освен това надуших гориво в чаршафите. Явно последният войник е подготвял останките. Искали са да са сигурни, че тялото ще изгори до такава степен, та да не може да бъде взета ДНК проба. Ние обаче ги сварихме неподготвени, преди да си свършат работата.

— Защо им е трябвало на похитителите да хвърлят толкова много труд? — попита Пейнтър, но въпросът му прозвуча така, сякаш го задаваше на самия себе си.

Грей все пак отговори:

— Явно искат всички да се откажат да я търсят. Ако светът мисли, че тя е мъртва, ловът приключва.

— Така е. Но се боя, че врагът ни е още по-умен.

— Какво искате да кажете?

— Помисли само. Знаели са, че приближаваме и ги принуждаваме да действат. Трябвало е да я преместят, но използвах ситуацията в своя полза. Като са инсценирали смъртта на Аманда, но същевременно постигайки и друга цел.

Грей се мъчеше да следва хода на мислите на директора. Знаеше какво беше сполетяло Пейнтър в Белия дом. И изведнъж разбра.

— Врагът е успял да хвърли вината за смъртта на Аманда върху нашата операция.

— Поне отчасти.

Когато Грей си помисли кой би могъл да има подобна цел, кръвта му се смрази. Съществуваше само една организация, която мразеше до такава степен Сигма.

— Директоре, да не би да намеквате, че Гилдията по някакъв начин има пръст в отвличането на Аманда?

Полезрението му се стесни, представи си ковчега на майка си, спускан в студената земя.

— Командир Пиърс, не можем да бъдем сигурни. Но така или иначе, Сигма получи сериозна синина — ако не и фатален удар.

Грей знаеше, че именно това бе целта на Гилдията от години. Неведнъж се бяха опитвали да унищожат Сигма, веднъж дори бяха предприели атака срещу централата им.

Затвори очи.

„Нима съм играл точно по свирката им и съм им свършил черната работа?“

— Какво ще правим? — попита той.

— Целта на мисията ви си остава същата. Да откриете Аманда. В момента само това е от значение.

Грей потисна гнева, пламнал в гърдите му. Прокара енергично пръсти през косата си, от което изгореният му гръб запротестира. Директорът беше прав. Трябваше да продължи мисията, което означаваше отговор на най-важния въпрос относно Аманда.

Откъде да започне търсенето?

Пейнтър зададе същия въпрос на глас.

— Успяхте ли да откриете някаква следа в палатката, която би могла да ви каже къде отвеждат Аманда?

Грей се загледа в димящите руини.

— Нямахме време. Може да е къде ли не.

Пейнтър въздъхна дълбоко — не от отчаяние, а изпълнен с решимост.

— В такъв случай започваме от нулата. Няма да се отказваме. Ще видя какво мога да направя тук. Искам ти и капитан Алдън да разпитате всички местни в района. Някой трябва да знае нещо. Несъмнено са пропуснали нещо в суматохата, докато са се изнасяли.

Грей споделяше мнението му. Врагът явно не беше очаквал екипът му да стигне до лагера толкова бързо — ако изобщо пристигне.

— Пиърс! — извика Тъкър.

Грей се обърна и го видя да му маха от пътя, който излизаше от лагера. Тъкър се дръпна настрана, за да стори път на дребна фигура. Беше Бааши. Грей го беше видял за последен път, когато момчето побягна в гората, след като едва не го застреляха.

Сейчан беше отишла да го търси.

Тя вървеше няколко крачки след него, като мъкнеше пленник, когото държеше за яката, а той се препъваше до нея.

Грей заговори в телефона:

— Директоре, ще ви се обадя отново след малко. Май намерихме нещо.

Прекъсна връзката и тръгна към групата. Капитан Алдън също вървеше натам.

Сейчан погледна Грей в очите, когато той застана до нея.

— Намерих Бааши да води това хлапе през гората. Вървяха насам.

Бааши кимна енергично.

— Аз му казва вие добри.

Тъкър беше пребледнял.

— Това е същото момче, на което скочих при потока.

Прав беше. Това беше детето, което Тъкър бе успял да завърже и да му запуши устата. Значи вързаното момче наистина е било открито от неприятеля. Нищо чудно, че трите джипа се бяха втурнали обратно към лагера.

— Явно е избягал по време на атаката ни срещу третия джип — каза Сейчан. — Бааши го е открил в гората и го е убедил, че нищо няма да му направим.

Съдейки по ококорените му очи, момчето явно се чудеше дали не е взело погрешно решение.

— Господин Тревър! — извика радостно Бааши и се втурна към британския капитан, който вървеше към тях. Потупа Алдън по гърдите и се обърна към другото момче. — За този човек ти говоря.

Когато видя обърканата физиономия на пленника, Бааши повтори думите си на сомалийски диалект. След това отиде като развълнуван гид при Каин и също го потупа.

— Той добро куче.

Докато траеше всичко това, Грей застана до Алдън.

— Вижте дали Бааши може да попита момчето дали знае къде са откарали Аманда.

— Ще направя всичко възможно.

Наложи се да изчака, докато траеше трескавата размяна на реплики. Разговорът бе съпроводен с много въпроси и не по-малко подозрителни погледи от страна на момчето. Накрая то като че ли отстъпи. Заговори бързо на своя език, като сочеше в различни посоки.

Накрая Алдън се изправи и се върна при Грей.

— Явно хората са склонни да говорят по-свободно пред деца, също като в случая с Бааши. Чул е някои от медиците в лагера да говорят, че се готвят да преместят младата жена на едно летище, използвано от контрабандисти на наркотици. Чул ги е да споменават за полет до Дубай. Но не знам дали това е междинна спирка или крайна дестинация, защото казали също, че смятали да отидат в рая.

„Да отидат в рая? Какво означава това? Да не става въпрос за някакво самоубийство?“

Подобно нещо не беше характерно за врага — и със сигурност още по-малко за Гилдията. Алдън явно усети объркването му и сви рамене. Нямаше по-добро обяснение.

Все пак настроението на Грей се разведри.

— Е, поне разполагаме с отправна точка — Дубай. Да се надяваме, че отново ще намерим следата.

Алдън се загледа към Джейн. Тя лежеше на носилка, крачолът на панталона ѝ беше срян.

— Успех, командире. Ще се погрижа за момчетата тук. — Той посочи към Бааши и другото хлапе. — А междувременно...

Трясъкът на хеликоптер го прекъсна и го накара да погледне нагоре.

— Мисля, че това са вашите тюлени — рече капитанът. — Малко закъсняха за кървищата, но могат да ни помогнат за обезопасяването на района. Съветвам ви да вземете моя хеликоптер и да се махнете, преди да са започнали да ви задават прекалено много въпроси.

— Преди това — започна Грей. — За Аманда...

Алдън му смигна.

— Чух, че е загинала тук. Истинска трагедия. — Явно капитанът вече се беше досетил, също като Пейнтър, че Аманда има най-много шансове за оцеляване, ако всички продължат да вярват в тази лъжа. — Това смятам да докладвам на началниците си.

— Благодаря ви — каза Грей и силно стисна ръката му.

— За нищо, приятел. Ако не беше бързата ти мисъл, в лагера на УНИЦЕФ щеше да има много повече жертви, вероятно и моите хора сред тях.

Грей събра групата си и забърза към чакащия хеликоптер. Искеше да се махнат, преди тюлените да се намърдат тук. Тяхната заповед беше да вземат овъгленото тяло и да върнат останките на „дъщерята на президента“ обратно в Щатите. На никого не би пожелал подобна задача.

Отново се обади на Пейнтър, съобщи какво е научил и координира логистиката по следващия им ход.

— Омитаме се оттук — каза Грей. — Щом стигнем Дубай, всяка информация от страна на Кат ще ни бъде от полза.

— Разбрано. Ще натоваря екип със задачата. Пратих Кат да работи по друга следа.

Грей спря, докато останалите се качваха в хеликоптера. Тъкър вдигна кучето си.

— Каква друга следа?

Докато Пейнтър обясняваше тревогата си, че цялото това кръвопролитие и ужаси са свързани по някакъв начин с нероденото дете на Аманда, Грей си представяше бруталното цезарово сечение, извършено върху анонимната жена, чието тяло вече бе овъглено до неузнаваемост.

Дълбоко в себе си той знаеше, че директорът е прав.

Всичко това беше заради бебето.

Приключи разговора и докато си слагаше предпазния колан, започна да го гризе друга тревога. Тя също бе свързана с Аманда и детето ѝ. Не можеше да се освободи от чувството, че Пейнтър му спестява нещо. Решението на директора да запази оцеляването на Аманда в тайна от собствените ѝ родители не пасваше от самото начало. Пейнтър несъмнено беше майстор играч и трябваше да бъде хладнокръвен и здравомислещ, когато е притиснат в стената, но не и

толкова коравосърдечен. Обяснението му звучеше насилено, сякаш имаше нещо за Аманда и семейството ѝ, което не искаше да споделя.

Но какво можеше да бъде това?

Двигателите изреваха и хеликоптерът бавно се издигна над останките от лагера, вдигайки облаци пушек и пепел, които скриха ужасите долу.

Може и да не знаеше какъв гамбит играе Пейнтър, но едно беше сигурно.

Това бе едва началото.

Очакваха ги далеч по-лоши неща.

11,00 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Робърт Гант мина през въздушния шлюз и влезе в стерилната стая клас 1000 — ослепително бяло помещение със стъклени стени, през които се виждаше останалата част от генетичната лаборатория. Центърът, в който имаше само трима изследователи, се намиреше в промишления район в покрайнините на Александрия, Вирджиния, и официално се водеше като частна лаборатория за ДНК тестове.

Предназначението ѝ обаче не беше такова.

Истинската ѝ функция беше гравирана на едната стъклена стена на стерилното помещение — кръст, украсен със спиралите на ДНК покрай раменете.

— Покажете — каза той с дълбокия си баритон, който му бе служил така добре в миналото като посланик на Съединените щати, а сега и като държавен секретар.

Нарочно позволи в гласа му да прозвучи и известно раздразнение. Беше оставил Джими и Тереза на мъката им, за да се погрижи за фамилния бизнес, но искаше това посещение да бъде колкото се може по-кратко.

Ученият, доктор Емет Филдинг, облечен в бял комбинезон, с ръкавици, гети и качулка, го поведе към лабораторната маса. Върху нея имаше запечатан кристален цилиндър с приблизителните размери и форма на хоккейна шайба, пълен с мътна зеленикавосиня течност. До него имаше статуетка от титан, която приличаше на рак без щипки и с шест крака. Равната метална черупка бе с диаметър около трийсетина сантиметра и напомняше на Робърт за противопехотните мини, все

още дебнещи жертвите си из Югоизточна Азия, където бе преминала голяма част от дипломатическата му кариера.

Филдинг вдигна цилиндъра и го задържа в дланта си.

— Това е последното поколение — гордо рече той. — Половин милиона неврони, взети от мозъчната тъкан на човешки зародиш, за формирането на новия мозък. След като се имплантира, той ще комуникира с помощта на пет хиляди микроелектрода. Четирикратно подобрене в сравнение с предишното поколение.

Огромна напредък в сравнение с онова, с което бяха започнали.

Това беше любимият проект на Робърт. Беше научил за първите несигурни стъпки, направени в университета в Рединг в Англия през 2009 г. Един изследовател в областта на невророботиката беше открил, че няколко неврона от мозъчната кора на лабораторни плъхове, отгледани в културна среда, могат да бъдат свързани с малък робот на колела. Малкото устройство можеше да се управлява чрез стимулация с електроди и да образува нови синапси, докато се учеше да преодолява препятствия и да се ориентира в лабиринти. Малко по-късно друг учен от университета във Флорида направи следващата стъпка, като свърза двайсет и пет хиляди неврона от плъх със симулатор за полети. След време този миниатюрен мозък се беше научил да лети безупречно през планини и гръмотевични бури.

Години по-късно, използвайки финансовите и технологичните ресурси на фамилията, Робърт беше придвижил проучването на много по-високо ниво. Първоначално изследванията бяха част от по-мощен проект, който продължаваше от десетилетия и целеше сливането на човек и машина като средство за продължаване на живота — цел, преследвана от Кръвната линия от столетия.

Но това изследване върху киборгите се оказа задънена улица. Стана ясно, че никога няма да стане приемливо средство за поддържане или удължаване на живота, особено предвид обещаващите проучвания върху стволовите клетки. Именно тогава Кръвната линия насочи вниманието си в нова посока, изоставяйки макросвета на роботите за сметка на микросвета на генетиката.

Но дори Робърт нямаше пълен достъп до най-новите начинания.

Вместо това беше оставен да наглежда този по-стар проект. Невророботиката все още показваше известен потенциал като доходоносна нова военна технология. Щом мозък на плъх можеше от

години да управлява реактивни самолети, защо в бъдеще на бойното поле да не се появи нещо по-амбициозно?

— Позволете да ви демонстрирам хексапода — каза Филдинг.

Ученият отвори титаниевата черупка на рака, разкривайки микроелектрониката вътре. Постави невронния цилиндър в гнездото му и закрепил всичко на място. След това отнесе устройството в съседното отделение на стерилното помещение. То бе преустроено като тестов лабиринт — но не обикновен двумерен, а изпълващ цялото помещение с размери три на три метра — петнайсет нива тунели, шахти и спирали.

— Вече пуснах веднъж хексапода през лабиринта. Гледайте.

Филдинг пхна подобната на рак машина през един отвор, затвори вратата и използва блутуут устройство, за да го активира.

По жлеба, минаващ по периферията на черупката, светнаха зелени светлинки. Металните крака се разпънаха и затропаха.

Робърт се наведе напред. Не изглеждаше особено впечатлен.

— Защо не...?

Устройството полетя напред на шестте си крака и набра скорост, докато не се превърна в размазано сребристо петно. Носеше се през тунелите с изумителна скорост и нито веднъж не направи погрешен завой. Беше запомнило идеално сложния път през лабиринта.

— Според преценката ми новият мозък е интелигентен горе-долу колкото едно средностатистическо куче — с гордост заяви Филдинг.

Половин минута по-късно хексаподът стигна изхода в горната част и рязко спря.

Робърт се ухили.

— Впечатляващо.

Филдинг също се усмихна, развълнуван от рядката похвала. Пресегна се към вратата и я отключи. Преди да успее да я отвори, хексаподът се хвърли напред, изхвърча навън и се вкопчи с краката си в ръката на учения. Острите върхове се забиха в плътта му. През бялата тъкан изби кръв.

— Мамка ти... — извика Филдинг и натисна блутуут контролера, за да изключи устройството.

Наложил се да се върне на масата и да освободи ръчно краката един по един.

— Агресията на новото поколение също е необичайно висока — каза Филдинг, като се мръщеше и търкаше наранената си ръка. — Създали сме еквивалент на лимбичната система на мозъка на бозайник с мозъка на влечугото под кората, воден единствено от инстинкта за оцеляване.

— На бойното поле това не е нежелателна характеристика.

— Така е.

— И като стана въпрос за бойно поле, обещахте полеви изпитания на най-новите хексаподи. Именно затова дойдох лично.

— Разбира се. Пригответил съм монитор, даващ картина от пет камери от Хижата. Всичко е готово. Очакват да им дадете сигнал.

Робърт последва Филдинг до 52-инчовия монитор. Екранът бе разделен на отделни части, даващи различни изгледи към изолиран, покрит с гора хълмист терен на стотици километри отгук.

В централния прозорец се виждаше малък бетонен бункер на сред поляна, подобен на гигантски мравуняк. Имаше метална врата, която бе плътно затворена.

— Готов ли сте? — попита Филдинг.

— Започвайте — рязко нареди Робърт.

Филдинг заговори в мобилния си телефон. Секунди по-късно металната врата се отвори и навън беше избутана някаква жена. Беше облечена само в болнична престилка. Жената падна на колене и закри очи от яркото слънце. Робърт разсеяно се запита колко ли време не е виждала дневна светлина.

Съдейки по начина, по който подскочи и погледна назад към вратата, някой явно й беше извикал.

— Казват й да бяга, ако иска да остане жива.

Робърт се намръщи. Точно в този случай садизмът не му допадаше. Това беше експеримент, а не някакъв кървав спорт, и трябваше да се проведе като такъв.

Субектът се втурна през глава към гората.

— Ето там! — Филдинг посочи някакво движение в тревата — дузина стрели, насочили се към бягащата жена. Две се отделиха и се отклониха настрани с по-висока скорост с намерението да я заобиколят. — Вижте как се движат съгласувано. Използвах нова система за безжична комуникация и свързах отделните хексаподи един

с друг, за да могат да действат като група или глутница. Вижте колко бързо се учат.

Робърт гледаше — наполовина отвратен, наполовина възбуден.

Жената стигна до края на гората, но явно чу ловците. Озърна се през рамо и ужасът от видяното я накара да се препъне. Тя падна на колене и устата ѝ се отвори в беззвучен писък.

После ловците я настигнаха.

Не продължи дълго.

Филдинг докосваше брадичката си и коментираше опита.

— Новата бойна модификация на хексаподите като че ли работи според проекта. Режещите дискове, ножовете по краката... всичко се представи безупречно. Може да си поиграя с лопатите, за да могат да се заравят по-добре.

— Видях достатъчно — заяви Робърт, изправи се и обърна гръб на екрана.

Филдинг го последва.

— С ваше одобрение, бих искал да премина към тестване на по-голям, четирикрак модел.

— Чудесно.

— Само че са ми нужни още няколко тестови субекта — натисна го Филдинг. — Които да представляват по-голямо предизвикателство.

Робърт си представи обезобразените останки на жената.

— Сигурен съм, че ще успеем да осигурим отнякъде.

II. РАЙ И АД

18.

2 юли, 11,56 ч.

Чарлстън, Южна Каролина

Капитан Катрин Брайънт беше дошла да продаде тялото си.

Слезе от градския автобус в задушаващата жегата на чарлстънското лято. Чакълът покрай пътя заскърца под износените ѝ маратонки. Сложи си чифт евтини слънчеви очила, които си бе купила на летището. Предпазваха я донякъде от ослепителното слънце, но не правеха нищо срещу горещината.

Трийсет и два градуса при деветдесет процента влажност.

„А аз си мислех, че лятото във Вашингтон е непоносимо“.

В недотам добър опит да компенсира жегата беше прибрала дългата си кестенява коса на опашка и носеше каскет. Освен това бе облякла леки къси панталони и обикновена широка блуза, без сутиен, с което завършваше образа си на жена, на която късметът е изневерил и която се нуждае от малко допълнително пари.

Автобусът потегли, оставяйки след себе си задушлив облак изгорял дизел. Кат тръгна след него.

Клиниката по фертилитет в северен Чарлстън (КФСЧ) се намираше две преки по-нататък. Комплексът заемаше обширна площ и бе разположен наред малък парк с извисяващи се дъбове и палми. Наоколо имаше бизнес центрове и паркинги за камиони. Кат не познаваше този район — беше прекарала в Чарлстън няколко месеца, докато служеше в една оръжейна станция на Военноморските сили, но тя се намираше на брега на река Купър на пет километра отгук.

Докато вървеше към клиниката, извади мобилния си телефон, за да спази даденото обещание. Телефонът беше предплатен, свързан към идентификатора ѝ. Прехвърли обаждането през Сигма, за да е сигурна, че няма да може да се проследи. Ако някой се опиташе да измъкне информация за разговорите, щеше да открие, че се е обаждала в местна заложна къща.

Чу се изщракване и груб глас отговори:

— Още ли си жива?

Мъжът й Монк правеше всичко по силите си да обърне нещата на шега, но тя долавяше прикритото напрежение в гласа му. Не беше очарован, че е приела тази мисия, но разбираше необходимостта от нея.

— Засега — отвърна с усмивка тя. — Тъкмо тръгвам към клиниката.

— Наритай им задниците.

Усмивката й стана по-широка.

— Точно такъв е планът.

Представи си Монк в апартамента им, с едно от бебетата на коляно. Повечето жени едва ли биха го нарекли красив с неговата бръсната глава и набито мускулесто тяло, но въпреки това усмивката му я караше да се разтапя. И никога не бе срещала мъж с по-голямо сърце, което сякаш растеше с всеки нов член на семейството.

— Нахрани ли Хариет? — попита тя.

Последва раздражена въздишка.

— Да, скъпа. Освен това отидох до магазина и купих памперси. Ти върви да спасяваш света. Аз ще се погрижа за нещата тук.

Кат се беше надявала обаждането да изтрие опасенията, които се спотайваха зад жизнерадостните й приказки, но те като че ли само се засилиха.

— Монк, почти стигнах клиниката. Целуни Пени и Хариет от мен.

— Готово. И ще пазя онова, което имам за теб, когато се прибереш.

— Ах, моят галантен рицар — саркастично рече тя... но сарказмът й беше пресилен. Защото той беше нейният рицар. И винаги щеше да си остане такъв.

Гласът му стана дрезгав.

— И да се върнеш жива и здрава.

— Обещавам.

— Гледай да спазиш обещанието си. Ще го запомня.

Тя затвори, а денят като че ли бе позагубил от яркостта си. Жегна я чувство за вина, докато прибираше телефона.

„Какво правя тук? Трябва да съм си у дома“.

Въпреки това не можеше да пренебрегне наелектризиращата тръпка, когато стигна до района на клиниката и се съсредоточи върху

предстоящата задача. Така беше при всяка мисия. Имаше задължения и беше добра в това, което правеше. И съзнанието, че семейството ѝ е в безопасност — както беше винаги, когато и Монк е до нея — ѝ помагаше да се успокои. Той бе нейната скала, дори на стотици километри оттук.

С подновена решимост мина през портала от ковано желязо във високата каменна ограда и се озова в зелен оазис наред бизнес парковете. Алеята се виеше покрай старателно подстригани ниски дръвчета, малки бълбукащи фонтанчета и грижливо поддържани благоуханни рози.

Някой беше вложил много средства и усилия да направи клиниката топла и гостоприемна, същинска райска градина, в която мечтите на безплодните двойки могат единствено да се сбъднат. Нищо чудно, че това място привличаше известни и богати клиенти от цял свят. В това число и дъщерята на президента.

Но пък от друга страна, комплексът бе собственост на филиал на една компания на фамилията Гант, занимаваща се с биотехнологии и генно инженерство. Клиниката, основана в началото на осемдесетте, беше краен резултат от изследванията в тази насока и предлагаше на клиентите си най-новите постижения в областта. Освен това имаше свои собствени изследователски проекти и привличаше учени чак от Япония. Продължаваше да заема челни места в изследването на плодовитостта и стволите клетки.

През последните осемнайсет часа Кат беше проучила подробно клиниката — от екипа и клиентелата до последните ѝ отчети и баланси. Знаеше всичко — откъде купуват чаршафите си, средното количество опасни отпадъци на ден и т.н. Колкото повече задълбаваше, толкова по-сигурна ставаше, че причината за отвлечането на Аманда е скрита някъде в четирите сгради на комплекса.

Тази увереност идваше не от нещата, които беше открила, а от онова, което липсваше. След десетилетие събиране на информация по цял свят Кат се беше научила да надушва кога крият нещо от нея. По време на проучването бе стигнала до прекалено много необясними задънени улици и до неща, които не се връзваха помежду си. Най-лошото бе, че в един момент се беше натъкнала на непробиваема корпоративна защитна стена с алгоритми за криптиране, каквито се ползваха само от военните. Дори да можеше да я пробие, страхът я бе

спрял. Самият опит щеше да вдигне тревога и да предупреди командващите тук, че някой души около вратата им.

Затова предпочете по-директен подход.

Да дойде лично.

Стигна паркинга и видя кола под наем, сребрист „Ауди А6“. Лиза Къмингс я беше изпреварила, но на приятелката ѝ не се бе наложило да сменя автобуси от летището, за да стигне до клиниката. Бяха дошли поотделно, всяка със своя мисия.

Кат изкачи стъпалата на широката веранда пред главната сграда. Мястото изобщо не приличаше на медицинско заведение. Фасадата бе типична за Чарлстън — каменно имение, сякаш от епохата на крал Джордж, с парапети от ковано желязо, три етажа с балкони и двускатен покрив с покрити с мъх керемиди.

Мина през вратата и се озова в прохладно лоби, което ѝ дойде освежаващо след автобусите и краткото вървене. Рецепцията сякаш я подканваше. Тя тръгна натам, като забеляза с периферното си зрение, че Лиза вече е в чакалнята. Помещението бе обзаведено толкова пищно, колкото можеше да се очаква, съдейки по екстериора — цялото в кадифе и меки тапицерии.

Лиза отговаряше на декора с великолепната си платинена рокля на „Сейнт Джон“ с връзки на кръста. Русата ѝ коса бе разпусната и блестеше под меката светлина, гримът ѝ беше безупречен. Беше дошла в ролята на частен доктор за подбрана клиентела от Вашингтон, за да се запознае с клиниката и евентуално да я препоръча на някои от клиентите си. След няколко минути имаше уговорена среща с директора.

Тя провеждаше общо разследване от горе надолу.

Кат работеше в обратната посока.

— Мога ли да ви помогна? — попита рецепционистката. Беше дребна жена с големи очи, допълнително подчертани от сенките.

Кат приближи бюрото, облегна се на него и се наведе напред малко повече от необходимото, сякаш се страхуваше някой да не подслуша разговора.

— Чух... казаха ми... че търсите донори.

Веждите на рецепционистката се повдигнаха раздражено.

Кат се наведе още повече, озърна се през рамо и се изчерви от смущение.

— Нали се сещате. Търсите яйцеклетки. Чух, че плащате добре.

Рецепционистката се поизправи и заговори тихо, с донякъде снизходителен тон, подсилен от южняшкия ѝ акцент.

— Скъпа, тези въпроси се разглеждат другаде. Тук се приемат пациенти. Иди ей там... — Тя махна с лакираните си пръсти в противоположната на чакалнята посока, към един ъгъл. — Ще извикам някой да те вземе и да те отведе в отделението за донори, става ли?

Кат кимна и се дръпна назад.

— Благодаря.

Жената изсумтя и вдигна телефона.

Докато вървеше към ъгъла, Кат срещна погледа на Лиза. В момента двете бяха разделени от културна и финансова пропаст. Лиза представляваше крайния купувач; Кат въплъщаваше стоката за продан. Все още имаше много етични и морални спорове около продажбата на човешки яйцеклетки. След като им беше сложен етикет с цена, те бяха обвързани с правилата за търсене и предлагане — и със съответните злоупотреби.

В много страни от Третия свят цели села продаваха бърбреците си или ставаха сурогатни майки, които отдаваха под наем утробите си. Търговията на едро с части от тялото се наричаше „червен пазар“ и се превръщаше в бизнес, както законен, така и незаконен. Беше чела доклад за боливийски убийци, които продаваха мазнините на жертвите си на европейски козметични компании.

В Китай затворници изкормваха мъртвите си съкилийници и вземаха органите им, като се носеха слухове, че някои били убивани нарочно заради печалбата. А в Непал имаше случай с животновъд, който се бе превърнал от производител на мляко в доставчик на кръв. Залавял туристи, затварял ги в обора си и периодично източвал кръвта на новата си стока, като ги държал през цялото време на границата между живота и смъртта.

Най-лошото бе, че стоките на този пазар се движеха само в една посока — от бедните към богатите. Това беше лош страничен ефект след появата на ценоразпис на органите. Плътта неизбежно се движеше само нагоре по социалната стълбица, никога надолу.

Някакво движение привлече вниманието на Кат. Отвори се махагонова врата и в чакалнята влезе грубоват мъж на около четирийсет и пет. Имаше гарвановочерна коса, беше висок около метър

и осемдесет и бе облечен в дълга до коленете лабораторна престилка върху скъпи тъмносини панталони, безупречна бяла риза и алена вратовръзка. Усмиваше се пресилено широко, докато вървеше към Лиза, която стана да го поздрави.

— Добре дошли в Клиниката по фертилитет в северен Чарлстън — каза той и стисна ръката ѝ.

Това беше доктор Пол Кранстън, директорът на КФСЧ. Кат знаеше всичко за него, дори номера на социалната му осигуровка и къде е бил подпечатан паспортът му за последен път — в Нова Зеландия.

Директорът поведе Лиза от чакалнята към дебрите на клиниката. Докато вратата зад тях се затваряше, друга се отвори. Някакъв мъж, най-вероятно санитар, стоеше на прага до рецепцията. Приличаше на питбул в болнични дрехи. Рецепционистката направи знак на Кат да приближи.

Тя пристъпи напред.

— Елате с мен — изсумтя мъжът, без да си направи труда да се поинтересува за името ѝ.

Тя забърза напред, но спря при рецепцията, за да вземе визитка. Засуети се и уж неволно бутна поставката с картички.

— Ужасно съжалявам — каза Кат и се втурна да събира разпилените визитки.

Рецепционистката въздъхна раздражено и вдигна няколко картички от пода до стола си. Кат използва момента да пхне скритата в ръката ѝ химикалка в чашката на бюрото. В нея имаше миниатюрна камера, която записваше картина и звук на пасивен микро SD чип. Малка антена позволяваше предаване на записаните данни при обаждане от мобилен телефон.

В чантата си имаше още четири подобни химикалки и смяташе да ги постави на ключови места в клиниката — или поне там, където можеше да стигне, без да буди подозрения. Ако се отвореше възможност, едно объркано момиче лесно можеше да се изгуби на подобно място и да се озове на места, където не би трябвало да бъде.

Но първо трябваше да си изиграе ролята.

— Върви — каза ѝ рецепционистката и посочи страничната врата.

Кат се извини смирено и последва санитаря. Той я поведе извън света на градините и кадифето към стерилната среда на подове от винил и голи бели стени. Това беше болницата, скрита зад фасадата — строга и функционална.

Накрая стигнаха до къс остъклен прелез, който свързваше основната сграда с една по-занемарена постройка в дъното на комплекса. Докато вървеше, Кат забеляза, че четирите крила на клиниката са свързани по подобен начин. Явно нямаше нужда човек да се лишава от удоволствието на климатиците и да излиза на лятната жегга, за да отиде от едно място до друго. Обърна внимание и на стъклените стени от двете ѝ страни. Бяха дебели и като че ли бронирани.

Но пък често клиентите на клиниката бяха знаменитости или високопоставени лица от чужбина. Може би имаше нужда от допълнителни защитни средства.

Въпреки това я побиха студени тръпки, които нямаха нищо общо с климатиците. Това място се усещаше не толкова като убежище, колкото като затвор.

Влязоха в следващата сграда и Кат бе отведена в малка стая за прегледи, една от многото, подредени в дълга редица в това крило. Санитарят ѝ подаде тесте формуляри, закрепени за клипборд.

— Попълнете всичко. След няколко минути ще дойдат да поговорят с вас.

Излезе, изглеждайки толкова отегчен, колкото и когато беше дошъл да я вземе.

Кат започна да попълва формулярите, когато чу тихото изщракване на бравата. Отиде до вратата и завъртя дръжката.

Беше заключено.

Намръщи се и се опита да сподави надигналата се паника. Заключването на вратата може би беше изискване на протокола, целящо запазване на поверителността. Така или иначе, връщане назад нямаше. Трябваше да изиграе ролята си, но нещо в това място определено не беше наред.

Надяваше се Лиза да е по-добре.

— Както виждате, вършим всичко на място — каза доктор Пол Кранстън, спирайки пред стъклената стена, гледаща към стерилната лаборатория за оплождане ин витро.

Лиза огледа критично помещението. Беше оборудвано по последна дума на техниката, с изолирани работни станции с лазерни орцитни скенери и микроманипулатори „Наришиге“ за оплождане на яйцеклетки. Всичко беше според най-високите стандарти, от маклеровите камери за преброяване до автоматизирания анализ на сперматозоидите, затоплящите блокове и криогенните камери.

Вече беше видяла хирургичното отделение, използвано за вземане на яйцеклетки и имплантиране на ембриони. Високотехнологичното оборудване на клиниката можеше да посрами повечето болници. Дори стаите за възстановяване спокойно можеха да се представят на кориците на водещи архитектурни списания с изисканите си линии, дискретно осветление и изящна украса.

Явно целта на обиколката беше да впечатлява.

И наистина впечатляваше.

— Ние сме всичко в едно — завърши Кранстън и се усмихна самодоволно. — От вземането на сперма и яйцеклетки до оплождането и имплантирането. Следим изцяло пациентите си, но определено ще бъдем радостни да работим с първокласни външни специалисти.

Лиза кимна.

— Сигурна съм, че някои от клиентите ми биха предпочели анонимността извън вашингтонските кръгове.

— Разбирам.

Погледът му се задържа малко по-дълго от необходимото върху нея. Явно му се искаше да разбере кого точно представлява тя, но знаеше, че не е разумно да зададе направо въпроса. Желязното прикритие на Лиза беше изградено така, че да събуди личния интерес на директора на клиниката, и явно имаше успех. Беше ѝ предложена обиколка, наред с пълен ценоразпис на услугите.

— Какво ще кажете да се върнем в кабинета ми? Мога да ви предложа брошури, обясняващи всяко ниво на услугите ни, в това число отчети за извършеното. И разбира се, ще се радвам да отговоря на всички ваши въпроси.

Кабинетът му се намираще на етаж над работните помещения. Приличаше на библиотека от махагон, с шкафове за книги покрай

стените, награди и дипломи в рамки, сред които диплома от Харвард, неговата Алма матер. Подобно на самата обиколка, помещението имаше за цел да впечатлява. Огромни засводени прозорци гледаха към парка и трите други сгради на комплекса.

Кранстън заобиколи тапицираното с кожа бюро, на което вече лежеше подготвена папка. Подаде ѝ я, но Лиза не ѝ обърна внимание, а се загледа през прозореца. Едновременно с това следеше зорко реакциите му. Освен докторската си степен по медицина Лиза беше бакалавър по физиология. Разбираше реакциите на тялото и можеше да ги чете безпогрешно като детектор на лъжата, но за разлика от машините, знаеше и как да манипулира тези реакции, за да постигне желанния резултат.

Сега това умение можеше да ѝ послужи.

— Какво има в онези сгради? — попита тя.

Кранстън остави папката и проследи погледа ѝ.

— Крилото точно зад нашето е за изследване на донори и събиране на материал.

Лиза погледна триетажната постройка.

„Значи Кат е там“.

— Другите две са изцяло за изследвания — каза той. — Правим репродуктивни проучвания за дузина университети, сред които Токийският университет и Оксфорд.

Лиза обърна гръб на прозореца.

— Надявам се, че никакви биологични материали от моите пациенти, било то яйцеклетки или ембриони, няма да се използват за подобни проучвания без тяхното съгласие.

— Разбира се, че не. Имаме сериозна донорска програма, която осигурява необходимия материал. Позволете да ви уверя, доктор Къмингс, че изследователската ни програма и услугите за пациентите ни са напълно отделни. Между тях няма пресечни точки.

— Много добре. — Лиза се върна при креслото срещу просторното бюро и седна, като постави чантата си в скута. — А сега позволете да бъда открита с вас, доктор Кранстън.

— Моля, наричайте ме Пол.

Тя се усмихна и отстъпи.

— Пол, трябва честно да кажа, че проучих и други центрове. И изборът ми се ограничава или до вас, или до една клиника край

Филадельфия.

— Разбира се.

Кранстън външно запази спокойствие, но Лиза не пропусна да долови желанието му — по-добре беше да открадне клиент, отколкото просто да го спечели. Това беше стръвта.

— Но ви уверявам — продължи той, — че няма да намерите клиника с по-модерни технологии, най-нова екипировка и професионален екип, който се грижи за всеки етап от процеса.

Кранстън явно държеше на нейните въображаеми високопоставени клиенти — но доколко?

Реши най-напред да отпусне малко въжето, колкото да го изнерви малко.

— Разбирам и оценявам това, Пол, но Филадельфия е много по-близо до Вашингтон. Трябва да имам предвид и това удобство. За клиентите ми времето е особено важно.

Кранстън оклюма.

— Не мога да оспорвам подобно нещо.

А сега идваше ред на малка доза надежда.

— Но вашата клиника има едно характерно преимущество. Освен невероятната ви медицинска репутация, вие имате и великолепа социална репутация, отлично родословие, ако мога така да се изразя.

— В смисъл?

— Аманда Гант-Бенет.

Тъгълчетата на очите му се напрегнаха, когато тя спомена Аманда.

— Някои от пациентите ми са близки приятели на първото семейство — продължи Лиза. — Те знаят за деликатното положение на президентската дъщеря и че въпросът е бил решен във вашата клиника. В много отношения Вашингтон е като село.

И му се усмихна скромно.

Той отвърна със същото — точно както целеше.

— Една моя пациентка е изправена пред подобен проблем — безплоден съпруг. Помоли ме да се поинтересувам конкретно за донорската ви програма. Или ако позволите да я цитирам дословно, „щом е достатъчно добра за президентската дъщеря, значи е добра и за мен.“

Завъртя очи с престорено шеговито пренебрежение.

— В някои вашингтонски кръгове, независимо дали става въпрос за дамски чанти или модни течения, марката е единственото, което е от значение. Същото се отнася дори за избора на медицинското обслужване, а в този случай — за предпочитанията за донор.

Той кимна разбиращо и сплете пръсти под брадичката си.

— Разбира се, няма как да разкриваме кой е мъжкият донор в тази ситуация. Но мога да ви гарантирам, че всеки от тях се подлага на много обстойно и всеобхватно проучване. Всички са класифицирани според няколко критерии — външност, интелект, медицинска история, етнически произход и много други.

— А ако някой поиска да си избере донор с — да кажем — същите критерии като онзи на президентската дъщеря...?

Усмивката му стана по-сигурна, когато откри начин да я спечели. Типично за човешката природа — ако почти си се добрал до нещо и внезапно го изгубиш, това само засилва желанието ти да си го върнеш. Именно затова хазартът бе така пристрастяващ.

— Сигурен съм, че това може да се уреди — каза той. — Не бихме искали да ви изгубим.

„Не се и съмнявам“.

— Чудесно. — Тя го награди с искрена доволна усмивка. — А ще мога ли да получа списък и описание на подобни донори? Нещо вещественно, което да представя на клиентката си? Както казват, око да види, ръка да пипне.

Кранстън се обърна към компютъра си.

— Разбира се. Ако ми дадете няколко минути...

Лиза се настани удобно в креслото си. Пейнтър искаше този списък на донорите като средство да намали броя на потенциалните биологични бащи на нероденото дете на Аманда. Но също така се нуждаеше от начин да превърне анонимността им в реални имена.

А това означаваше осигуряване на достъп до архива на клиниката.

Докато Кранстън работеше, Лиза отвори чантата си и се престори, че проверява телефона си. Натисна бутон, както я бе инструктирал Пейнтър, след което пъкна тънкото устройство между меката седалка и облегалката, като прикриваше действията си с чантата. Телефонът имаше вграден безжичен микрорутер, който щеше

да позволи на Сигма да се свърже със сървъра на клиниката и да проникне в него. Пейнтър се беше опитал да ѝ обясни по-подробно, но електрониката не беше нейната стихия. Просто изпълняваше инструкциите — да изчака Кранстън да влезе в системата с паролата си, след което да активира рутера и да го остави някъде наблизо.

Закопчалката на чантата ѝ щракна.

Задачата ѝ тук беше изпълнена.

Изглеждаше прекалено лесно, но пък това се очакваше.

Пейнтър беше описал мисията като мека инфилтрация. Вместо да атакуват фронтално портата, Кат и Лиза имаха за цел да оставят следа от електронни трохи — подслушващи устройства, камери, безжични микрофони. Повечето инструменти бяха проектирани от самия Пейнтър, пригодени за лесно скриване и с минимална сигнатура.

„Но всичко може да бъде открито, стига да има достатъчно време“ — беше я предупредил Пейнтър.

Затова втората част на мисията ѝ беше да не се заседава тук.

И сега трябваше да изпълни и тази инструкция.

Набързо взе всичко необходимо от д-р Кранстън, заедно с папката брошури и отчети. Той я изпрати обратно до лобито, обеща да поддържат контакт и не след дълго Лиза се озова отново под безмилостното лятно слънце.

Качи се в колата си — луксозен седан, който трябваше да отговаря на прикритието ѝ. Макар нейната част от мисията да беше изпълнена, тя си оставаше напрегната. Планът беше да се срещнат с Кат в хотела им в центъра на Чарлстън. Щеше да се успокои едва след като двете отново бъдат заедно. От там нататък електронните устройства щяха да поемат шпионирането.

Обърна седана и излезе на улицата, все още разтревожена за Кат. Чувстваше се виновна, че изоставя партньора си.

Единствената ѝ утеха беше, че Кат е професионалистка.

Нищо не можеше да я извади от равновесие.

13,14 ч.

„Какво става, по дяволите?“

Крачейки напред-назад в малката стая, Кат погледна часовника на предплатения си телефон. Беше минал повече от час, откакто влезе

в клиниката. Вече трябваше да е излязла. Бе попълнила формулярите и ги беше предала на същия санитар, който я доведе тук и я заключи.

Беше ѝ казано да чака, първоначалното одобрение щяло да отнеме известно време. И че процедурата не се изчерпваше с формулярите. „След няколко минути ще дойде доктор, който ще ви прегледа и ще ви направи ултразвук. Ще получите скромна сума, за да ви вземем кръв и урина. В рамките на пет работни дни ще ви бъде съобщено по телефона дали сте одобрена за донор“.

Това ѝ бе съобщено с отегчен монотонен глас, сякаш санитарят изнасяше една и съща реч стотици пъти на ден. Може и да беше така. Чуваше как идват и си отиват други мъже и жени, как се отварят и затварят врати в дългия коридор за прегледи.

Беше се надявала да я разведат из донорския център и да успее да постави камера и там, може би дори да се опита да стигне и до другите две изследователски сгради. Сега това не изглеждаше особено вероятно, освен ако не проявеше повече дързост.

Отиде при заключената врата. Имаше шперц в токчето на дясната си обувка и сгъваем нож в лявата, но трудно щеше да обясни бягството си, ако я хванеха. Имаше и по-лесен начин.

Почука силно и завика умоляващо:

— Ехо! Трябва да отида до тоалетната! Моля ви, някой може ли да ми помогне?

Не след дълго вратата беше отключена.

Очакваше да види същия санитар — но вместо това се озова пред облечена в бяло стройна лекарка със сиви очи. Санитарят беше зад нея с поднос стъкленици за кръвни проби и няколко спринцовки.

Единственият сигнал за тревога беше, че една от спринцовките бе пълна.

Преди да успее да реагира, жената пристъпи напред и опря къса черна палка в корема ѝ. Електрическият заряд изпраща високо в тясното пространство. Агония прониза цялото ѝ тяло, концентрира се в корема ѝ и стегна мускулите ѝ. Крайниците ѝ излязоха от контрол и Кат залитна настрани, на път да изпадне в конвулсии.

Лекарката явно очакваше това, подхвана я и я положи на пода. Санитарят затвори вратата и застана от другата ѝ страна със спринцовка в ръка. Дори през болката от електрошока Кат усети как иглата се забива в шията ѝ.

Полезрението ѝ започна моментално да се стеснява.

Тя се опита да се съпротивлява, като се питаше как ли са я разкрили. Беше положила сериозни усилия да изгради фалшивата си самоличност на случайно минаваща жена, без роднински връзки в района — нищо, което би могло да се проследи и провери лесно.

За съжаление това се оказа фатално.

— Изглежда в по-добра форма от средната — каза жената на санитаря, като оглеждаше Кат, сякаш беше свиня на селски панаир. — Странно. Виж само мускулите ѝ. Не виждам признаци за хронична употреба на наркотици или нещо подобно. Сигурни ли сте, че отговаря на стандартния протокол?

— Всичко е проверено, доктор Маршал. Току-що се е преместила тук. Няма работа. Няма семейство. Сменяла е градове три пъти през изминалата година, преди да дойде тук. Гейнсвил, Атланта, а сега и Чарлстън. Никой няма да забележи изчезването ѝ.

Светът се нагъваше и затваряше около Кат.

Разговорът им я последва в забравата.

— В такъв случай е пристигнала точно навреме. Преди малко получих съобщение от Хижата. Искат още опитни образци.

Кат усети как якият санитар я вдига.

— Хижата? — попита той. — С какво се занимават там?

— Повярвайте ми, по-добре да не знаете.

19.

2 юли, 22,20 ч.

Дубай, ОАЕ

Грей стоеше пред прозореца на хотела и се взираше във вълшебния силует на Дубай, изумруден оазис, кацнал между пустинята и синьото море. Небостъргачи и извисяващи се до облаците заострени кули сияеха от светлини, издигаха се от съвременната Мека на огромни молове, хотели и модерни жилищни комплекси, свързани с ивици неон с всички възможни оттенъци. Панорамата приличаше не толкова на град, колкото на светеща платка, бръмчаща с електричеството на целия регион.

Изглеждаше му невероятно, че само преди пет часа се беше намирал в страна, съсипана от войни, глад и суша — страна, управлявана не толкова от правителство, колкото от пирати.

А сега погледът му се рееше над град — чудо.

Разраснал се с шеметна скорост, Дубай бе изникнал като мираж от пустинята. Перлата в короната му беше небостъргачът Бурдж Халифа, висок над двеста етажа, най-високата постройка в света, приличаща на тънък планински връх на ръба на морето. Архитекти от целия свят продължаваха да си съперничат в изграждането на бъдещи благоговение проекти, в които имаше една обща тема — противопоставянето срещу природата и стихииите ѝ. В рамките на града човек можеше да се излежава на слънчев плаж, а час по-късно да кара сноуборд в най-големия закрит ски курорт в света. А който искаше най-доброто от всичко, новооткритият хотел „Палацо Версаче“ имаше свой плаж с климатични инсталации, които да охлаждат туристите, докато се пекат на слънце.

Но най-големият от тези непокорни на природата проекти се намираше отвъд плажовете — прочутите изкуствени острови на Дубай. Техният хотел се намираше недалеч от Палм Джумейра, изкуствен архипелаг във формата на палма, който бе толкова голям, че се виждаше от космоса. Стъблото на палмата започваше от материка и се разделяше на шестнайсет листа, обкръжени от вълнолом във

формата на лунен сърп. Изграждаха се още два подобни острова, които щяха да удължат десетократно бреговата линия на Дубай.

Грей беше чел и за други проекти в страната — подводен хотел „Хидрополис“ с площ единайсет хектара; проектиран от германци плаващ дворец, направен изцяло от лед и с подходящото име „Синият кристал“, а още по-навътре в морето се намираше частично завършеният остров Утопия във формата на морска звезда и защитен от вълнолом, извит като лунен сърп, замислен както за туристи, така и като корпоративен анклав поради уникалната си изолираност.

Тук, в Дубай, природата сякаш нямаше думата пред възвишените мечти на човека.

— Трябва да опиташ душа, Пиърс. — Ковалски излезе от банята с кърпа около слабините. — Има струи, които уцелват всички подходящи места — и някои неподходящи.

Изглежда, че мечтите на някои хора не бяха чак толкова възвишени.

Грей обърна гръб на градския силует. Раменете му още бяха в мехури и душът изобщо не му изглеждаше примамливо предложение.

„Може би една вана“.

Групата се беше настанила в апартамент с две спални. Ковалски и Грей бяха в едната, а Сейчан в другата. Тъкър и Каин заемаха дивана в дневната, където имаше маса за бiliarд, мокър бюфет и огромен телевизор с плосък екран. Грей чу, че текат новините на Би Би Си.

— Отивам да видя дали Тъкър иска да изгуби няколко кинта на бiliarд — каза Ковалски и тръгна към вратата, докато намяташе халат, оставяйки кърпата да падне на пода.

Грей тръгна към банята.

Нямаха какво да правят, освен да чакат допълнителни сведения от централата на Сигма.

Пейнтър събираше данни за полетите от и до Сомалия, като сравняваше маршрутите, по които похитителите на Аманда биха могли да стигнат Дубай. Освен това проверяваше митническите декларации на пътниците и митническите доклади, като следеше за лица, които да приличат на Аманда — някой можеше да се опита да я прекара с фалшив паспорт. Един екип преглеждаше записите от камерите на международното летище на Дубай.

Грей не таеше особена надежда. Хората му вече бяха прекарвали цял час на летището и обиколиха всички изходи и районите за багаж, за да видят дали Каин няма да може да открие миризмата ѝ.

Без резултат.

„Може изобщо да не е идвала тук — или да е дошла и да е заминала“.

Не му се вярваше, но и не можеше да каже защо точно. Беше по-скоро като предчувствие — нещо, което те тормози подсъзнателно, нещо, което пропускаше.

Пусна водата, провери я на топлина и след като остана доволен, бавно свали ризата си. На места платът беше залепнал за спуканите мехури по раменете му. Със стон успя да се отърве от ризата, свали останалите си дрехи и влезе във ваната.

Беше чудесна агония да се потопи в димящата жега.

Остави ваната да се пълни, докато не заля корема му. Наведе се напред и обви с ръце коленете си, като внимателно опъваше кожата по раменете си.

— Мили Боже, Грей... гърбът ти изглежда ужасно.

Извъртя се към вратата. Сейчан стоеше на прага, без да се притеснява от голотата му. Той беше твърде уморен, за да се смущава. И двамата се бяха виждали в добри и лоши ситуации. Какво означава малко гола кожа?

Завъртя кранчето на водата.

— Добре съм. Какво има?

— Не си добре. Защо не каза на някого, че си изгорял толкова лошо? Отивам за медицински пакет. Вземи. — Тя пристъпи в банята и му подаде сателитния телефон. — Обаждана от Сигма.

Грей взе телефона.

— Директоре?

— Грей, просто реших да те държа в течение, докато имам свободно време.

Грей се надигна във ваната.

— Някакви новини?

— Боя се, че не. Претърсихме всички записи от летището в Дубай. Не намирам никакви данни, че Аманда е минавала оттам. Ще продължа да наблюдавам летището и документите на пристигащите

самолети, но освен това разширих търсенето и върху заминаващите. Трябва да имаме предвид, че е възможно вече да е била преместена.

— Ако наистина е така, малко вероятно е да я открием.

„Не и жива“.

— Ще продължа да търся — каза Пейнтър. — Но засега екипът ти остава на място. Дори да е заминала, може да не е отишла далеч и искам ти и останалите да сте в района.

— Разбрано.

Грей тъкмо затваряше, когато Сейчан се върна. Тя взе телефона, остави го и потупа ръба на ваната.

— Кацай тук. С гръб към мен.

Отвори военния медицински пакет и извади тубичка с крем против изгаряне и марля с гел на водна основа.

— Не е нужно да...

— Мога да накарам и Ковалски да го направи. Но подозирам, че и на двамата няма да ви хареса.

Грей въздъхна тежко, надигна се и седна на ръба на ваната. Сейчан много внимателно изсуши кожата му. С периферното си зрение той зърна отражението ѝ в огледалото. Тя разтърка крема между дланите си и ги постави върху сгорещената му кожа.

Охлаждащият агент на балсама проникна дълбоко в плътта му, очертавайки всеки неин пръст. Грей тихо изстена.

— Боли ли те?

— Не — каза той малко по-дрезгаво, отколкото му се искаше.

Ръцете ѝ се разделиха, прогонвайки най-лошото от болката. Грей изпъна гръб и отпусна още повече рамене. Дишането му стана по-дълбоко и равномерно. Клепачите му започнаха да се затварят.

Сейчан мълчеше. Той чуваше само дишането ѝ. Пръстите ѝ се движеха по врата му и надолу по гръбнака. Откри, че се отпуска под докосването ѝ — и не само заради охлаждащия ефект на балсама. Всъщност топлината се връщаше в кожата му, но не от изгарянията. Надигаше се от огън, който се разгаряше дълбоко вътре. Тялото му реагира, но той не си направи труда да го скрие — не че можеше да го направи.

— Грей...

Чу в гласа ѝ копнеж, досущ като неговия.

Пресегна се назад и улови едната ѝ ръка. Задържа я, колебаейки се дали да я придърпа, или да я отблъсне, уловен между рая и ада. Меките ѝ копринени пръсти трепереха в ръката му като птичка, мъчеща се да избяга.

Не и този път.

Пръстите му се стегнаха около нейните. Най-сетне бе взел решение.

Избра „рай“.

Докато я прегръщаше и се обръщаше към нея, устните им се докоснаха — и изведнъж прозря истината. Замръзна от шок.

— Грей? Какво има?

Той се дръпна назад и очите му се разшириха. Сигурен беше.

— Знам къде е Аманда.

23,32 ч.

— Продължавайте да вървите — каза доктор Блейк, като я придържаше за лакътя. — Това ще помогне на бебето да заеме по-добре позиция.

Аманда се тътреше по безличен бял коридор. Нямаше представа къде се намира, нито кое време от денонощието е. Беше се събудила преди четири часа в болнична стая без прозорци. Направиха ѝ нов ултразвук и преглед на таза, като махнаха някакъв подобен на гъба предмет от нея.

„Вкарахме синтетичен осмотичен разширител, докато бяхте под упойка, за да разширим шийката — беше ѝ обяснил д-р Блейк. — Стара техника, но доста ефективна при подготовката за раждане“.

Едва тогава беше научила, че предизвикват преждевременно раждане. Запротестира, но никой не я чу. Единственото, което получи, бе снизходителното уверение, че е добре и че няма никакъв риск за бебето или за самата нея.

Това не я успокои. Спомни си какво беше чула по време на полета — плановете детето ѝ да бъде подложено на дисекция като лабораторно животно. Трябваше да намери начин да ги спре.

Вървеше, като поддържаше корема си с една ръка, сякаш се опитваше да задържи бебето си на сигурно място, заповядваше на тялото си да не се предава. Но преди десетина минути ѝ бяха

приложили вагинално гел простагландин — първата стъпка към предизвикване на преждевременно раждане.

„Няма да им дам бебето си“.

Отпред видя широк прозорец от едната страна на коридора, от който струеше ярка светлина. Забърза натам, като се освободи от ръката на Блейк.

„Може би там има някакъв изход. Или ще успее да разбере къде съм“.

А дълбоко в нея се надигна мрачната мисъл да се хвърли някъде от високо, да предпочете смъртта, вместо да им позволи да измъчват бебето ѝ.

Стигна до прозореца и замръзна, след което отстъпи назад, обзета от ужас. Светлината не идваше от слънцето, а от ярките халогенни лампи на стерилна лаборатория. За миг през съзнанието ѝ мина картина на подобна лаборатория в Чарлстън, където бяха извършили оплождането ин витро. Тази лаборатория също имаше множество работни станции и микроскопи. Всичко беше сияеща неръждаема стомана и гладки повърхности.

Но онова, което накара краката ѝ да омекнат, беше изследователският проект, който я гледаше — в буквалния смисъл на думата. Пред нея стърчеше човешка глава, закрепена на подпора върху стойка, висока колкото човек. На една стъпка под този ужас имаше плетеница от пластмасови тръби и човешко сърце. Подобно на пейс-мейкър устройство беше включено към тъмния мускул и бе кацнало върху тъканта като някакъв сребрист паяк. Сърцето се свиваше на всеки две секунди, като леко подскачаше в мрежата си. А под него в стъклен резервоар имаше розови бели дробове, които се разширяваха и свиваха, свързани към вентилатор. В по-тъмни съдове отдолу се виждаха други човешки части, но тя се извърна уплашено от страх какво може да види.

Погледът ѝ се насочи към лицето на жертвата. Устата беше залепена, клепачите бяха отпуснати. Краят на отрязания врат беше здраво бинтован и от него стърчаха тръби, пренасящи кръв, както и плетеница от жици, спускащи се към машина с размерите на бюро зад стойката.

Сякаш някой беше разглобил човек на съставните му части и ги бе отделил за някакво страховито изследване.

— Какво е това? — изплака Аманда.

— Спасяваме живот — спокойно отвърна Блейк. — Продължаваме една руска изследователска програма, започнала през четирийсетте години на миналия век. По онова време са използвали кучета, за да открият колко дълго могат да запазят частите на тялото живи по изкуствен начин. Дори преди седем десетилетия и с грубите инструменти, с които са разполагали тогава, учените са успели да запазят отделените глави на опитните образци живи дни наред и в достатъчно добро състояние, за да реагират на звук, да се опитват да лаят и да мърдат уши.

Аманда поклати ужасено глава.

— А, това може да ви се струва отвратително, Аманда, но именно онези ранни експерименти довели до разработването на първия медицински вентилатор и първата машина за кардиопулмонарен байпас. Огромен скок напред в технологията, спасила живота на десетки хиляди души през следващите десетилетия.

— Но това... — Аманда махна немощно към прозореца.

— Това е също толкова важно и революционно. Животинският модел може да се използва само до определен момент. И с все поголемия напредък в областта на нанотехнологиите, микрохирургията, неврологията, кардиопулмонарната медицина и фармацевтиката, няма граници за нещата, което сме на път да постигнем. Това, което правим тук — експериментиране върху запазването на живота на основните тъкани — обещава не само да спасява живот, но и да го удължава.

Аманда долови екзалтацията в гласа му. Блейк открито свещенодействаше пред олтара на студената наука, където моралът нямаше дума. Той вярваше в истината на убежденията си непоколебимо като проповедник и подобно на всеки отдаден вярващ, се опитваше да приобщи неверниците.

Но тя нямаше намерение да се хваща точно на тези проповеди.

Движение в лабораторията привлече погледа ѝ отново към ужаса вътре. Някаква фигура, облечена в защитен костюм с качулка, се появи от съседно помещение, носейки поднос с хирургически инструменти. Забеляза публиката при прозореца и погледна към тях.

Аманда разпозна студените воднисти очи над бялата маска.

Петра.

В същото време си спомни похвалата на Блейк за страховитите умения на сестрата, за таланта ѝ, който щеше да приложи върху детето в утробата ѝ. Погледът ѝ се премести от лицето на Петра върху отрязаната глава. Нима възнамеряваха да направят същото на момченцето ѝ?

Думите на Петра отекнаха в съзнанието ѝ.

Ще се отпусна, след като видя плода ѝ на масата за вивисекция в лабораторията.

Аманда впери поглед в подноса с остриите инструменти.

Кръвта се оттече в краката ѝ и тя се олюля.

„Защо?“ — изкрещя мислено. Защо точно нейното дете беше важно за тези отвратителни „проучвания върху продължителността на живота“? Какво се опитваха да открият в бебето ѝ?

Петра пристъпи напред и остави подноса на една маса. Стомана издрънча в стомана. Звукът бе рязък като изстрел.

Клепачите на главата се вдигнаха.

Мъртви зеници погледнаха към Аманда.

Тя изпищя и в писъка ѝ бяха събрани всички насъбрани ужаси от този ден. Падна на колене, усети как нещо поддава дълбоко в корема ѝ. Между бедрата ѝ рукна гореща течност.

Доктор Блейк клекна до нея и я подхвана.

— Водите ѝ изтекоха! — извика той на Петра през стъклото, след което отново насочи вниманието си към Аманда. Потупа крака ѝ. — Още малко остава.

Аманда затвори очи. Най-сетне беше разбрала къде е.

„Попаднала съм в ада“.

23,45 ч.

— Тя е в рая — каза Грей на групата в дневната и на Пейнтър във Вашингтон.

Беше включил сателитния телефон на говорител. Отиде отново до големия прозорец, който гледаше към града и морето. Далеч при хоризонта среднощното море беше озарено от сияние, сякаш лунните лъчи се отразяваха във водата. Но това не беше отражение или луната, а друго небесно тяло.

Грей дъхна върху стъклото и започна да рисува с пръст.

Петолъчна звезда.

— Новият остров Утопия има формата на морска звезда. — Грей се обърна към останалите. Пейнтър също слушаше от другия край на света. — Момчето в Сомалия каза, че Аманда била отведена в рая. Може би е разбрало погрешно думата утопия и е превело името по най-добрия възможен начин, като някакво място на небето. Или може би е чуло, че целта на похитителите е някакво място с формата на звезда, част от небето — или от рая.

— Или може би се хващаме за сламка — предположи Ковалски.

Сейчан стоеше със скръстени ръце и също не изглеждаше впечатлена.

Грей си спомни интимното изживяване в банята. През онзи кратък момент тревогите за семейството и мисията бяха избледнели. Съществуваше в простата чистота на докосването и възможностите. Умът му се бе изчистил и парчетата от дразнещия пъзел се бяха наредили сами, без участието на съзнанието му. Отговорът се бе появил напълно оформен, сияещ с увереността на истината.

Може би той беше единственият убеден в правотата си.

Дори Пейнтър реагира резервирано на откровението му.

— Мога да проверя. Може би до сутринта...

— Не можем да чакаме до сутринта. Аманда може да бъде преместена отново или наранена. Трябва да се възползваме от тъмните часове, които са ни останали.

— Това означава да хвърлим много ресурси само въз основа на едно предчувствие — възрази Пейнтър. — Можете да издъните прикритието си и ако не друго, да покажете на противника си, че знаете, че Аманда все още е жива.

— Знам, че съм прав — не отстъпваше Грей.

— Откъде си така сигурен? — попита Сейчан.

Грей се върна при прозореца.

— Защото вълноломът около Утопия е същият като онзи, който можем да видим оттук около палмовите острови.

Отново дъхна върху стъклото и допълни рисунката си с вълнолом във формата на лунен сърп около звездата на острова.

— Луна и звезда — каза той и мушна с пръст символа.

Сейчан ахна.

Ковалски изруга.

Тъкър сви рамене.

— Не схващам.

Грей го погледна и едва сега си спомни, че той няма представа за Гилдията.

— Това е основният символ на една тайна организация, извършваща терористични актове по целия свят. Директорът вече подозира, че именно те стоят зад отвличането на Аманда.

— Ако го знаех, нямаше да го подмина просто така, нали? — измърмори Ковалски.

Тъкър обаче поклати глава.

— Полумесец и луна. Подобна емблема може да се види на повечето арабски национални флагове. Обединените арабски емирства са ислямска страна. Дизайнът на островите може просто да представя този техен символ.

Пейнтър се съгласи с него.

— Той е прав, Грей. Но въпреки това ме убеди, че островът си заслужава да бъде проучен. Наредих на екип да събере информация за онова място. Вече намерих снимки в мрежата, показващи строящите се небостъргачи в централната част. Впечатляващо. Няколко вече са заети от различни фирми, а останалите места — от корпорации от цял свят. Доколкото виждам, охраната е доста сериозна.

— Именно затова поисках да тръгнем натам през нощта. Докато е тъмно.

— Идеята не е добра. — Пейнтър звучеше така, сякаш четеше доклад. — Разполагат с радарна система за наблюдение, обхващаща целия остров. Ще ви засекаат от километър и половина.

— В такъв случай трябва да приближим максимално и да използваме водолазни костюми, за да...

— Май мога да предложа по-добър начин — каза Пейнтър и въздъхна дълбоко. — В района има един човек, с когото ще се свържа. Името му се появи при първоначалното събиране на информация от Дубай. Занимава се с изваждане на потънали съдове и товари. Има две подводници, с които може би ще ви помогне да стигнете до Утопия. В момента се занимава с проучване на морското дъно за някакъв подводен хотел, чието строителство тече в момента.

— „Хидрополис“ — каза Грей, спомняйки си последното допълнение към морските чудеса на Дубай.

— Именно.

Съдейки по гласа му, Пейнтър не беше особено склонен да ангажира трета страна, особено този човек.

— Директоре, ако му нямате доверие...

— Не е това. Може да му се вярва. Работил е върху множество свръхсекретни проекти за правителството и дори за военните.

— Тогава какъв е проблемът?

Последва нова тежка въздишка.

— Той е бивш приятел на Лиза.

Ковалски се извърна и измърмори под нос:

— Сега се вкарахме във филм.

20.

2 юли, 16,34 ч.

Чарлстън, Южна Каролина

— И Джак се е съгласил да помогне? — попита Лиза.

Стоеше до отворения прозорец на балкона на втория етаж на „Харбървю Ин“, историческа сграда в сърцето на Чарлстън с изглед към реката и крайбрежния парк.

— Съгласи се — рече Пейнтър. — Дори се съгласи да запази среднощната мисия в тайна от останалия екипаж на „Дийп Фатъм“. Лично ще управлява подводницата.

Лиза затвори стъклената врата и се върна в хладния лукс, поддържан от климатиците. Стаята ѝ имаше легло с балдахин и стари мебели, а също и гола тухлена стена с работеща камина. Целият този разкош трябваше да отговаря на прикритието ѝ.

От доста време не се беше сецала за Джак Къркланд. Тъкмо беше завършила медицина в Калифорнийския университет и бе спечелила стипендия на Националната научна фондация за проучване на въздействието на работата на големи дълбочини върху физиологията на човека. Джак беше капитан на двайсет и пет метровия „Дийп Фатъм“ с екипаж от учени и ловци на съкровища. Двамата имаха кратка и пламенна връзка, която изгоря толкова бързо, колкото беше започнала. Беше изцяло физическа, но не от липса на опити — напротив, имаше предостатъчно опити, по много пъти на ден. Усмихна се на спомена. Макар да бяха минали по-малко от десет години, онова време ѝ се струваше като момент от друг живот.

„Какво се е случило с онова момиче с бикините и бронзовия загар?“

Обзе я внезапна меланхолия.

Пейнтър я върна в настоящето и отново раздуха тревогите, които бяха позатихнали благодарение на разговора.

— Кат още ли не се е върнала?

— Не.

Лиза погледна часовника си. Наближаваше пет следобед. Тя се беше прибрала в хотела преди повече от два часа и очакваше Кат да се появи малко след нея. Дотогава трябваше да се държат на разстояние една от друга и да не се срещат или разговарят.

— Никаква вест ли нямаш от нея? — попита тя.

— Абсолютно никаква, но когато ти се обадох преди час, проверих записващите ѝ устройства. Камерата на рецепцията още работи, но не дава никаква информация за местоположението ѝ. Другите устройства така и не са били активирани. Рутерът продължава да действа. Засега не са го открили и получаваме купища данни.

— Нещо за Аманда?

— Получих профилите, които ми прати, но ударихме на стена, когато потърсихме медицинското ѝ досие — сериозна стена. Един от най-добрите ни инженери се опитва да си пробие път през нея, но е много сложно да се направи, без да се задействат алармите. Ако са заловили Кат обаче, не ми се вярва устройствата да продължават да работят. Щяха да претърсят навсякъде.

— Тогава къде е тя според теб?

— Не зная. Може би докторите ѝ правят изследвания или охраната я е хванала не където трябва и сега Кат дава обяснения.

Лиза потърси успокоение в думите му. Поради ремонтни работи ѝ се беше наложило да заобикаля из целия град и пътят ѝ обратно до хотела бе отнел близо час. А Кат трябваше да смени два автобуса, за да стигне дотук.

„Може пък да е прав...“

Въпреки това не можеше да се освободи от чувството, че нещо не е наред.

— Първоначалният план не беше ли да се срещнете в хотела в шест часа? — попита Пейнтър.

— Да. Но защо поне не ти е докладвала, ако е напуснала клиниката?

Пейнтър дълго мълча, преди да отговори.

— Не зная — призна най-сетне той. — Ще продължа да следя положението. Ще дадем на Кат време до шест часа, след което ще действаме.

Лиза знаеше, че този час ще ѝ се стори цяла мъчителна вечност.

Пейнтър отново заговори — но този път не на нея, а на някого, който явно бе влязъл в кабинета му. Макар да бе дръпнал слушалката. Лиза чу как гласът му става по-рязък.

— Изпратете ми всичко — нареди той и отново насочи вниманието си към нея. — Кат е активирала втора камера. Техниците в момента свалят записа и го прехвърлят на компютъра ми.

На вратата се почука.

— Някой идва — каза тя.

Чу суматоха по телефона, след което Пейнтър изруга цветисто.

— Лиза, не отваряй! Махай се оттам!

Дървото се пръсна, когато някой изрита вратата.

Обхваната от паника, Лиза рязко се извърна.

Зад нея последва втори ритник.

Вратата се отвори с трясък.

16,46 ч.

Лявата ръка на Кат се отпусна и събори чантата от металната маса до носилката на колела. Съдържанието ѝ се пръсна по пода, но тя бе твърде слаба, за да успее да го спре. Беше напрегнала всичките си сили, за да вдигне ръка и да бръкне в чантата, да напипа една химикалка и да натисне маскираното копче, активиращо камерата.

Нямаше да има картина, но устройството щеше да долавя звука. Същото можеше да се каже и за Кат в сегашното ѝ състояние. Зрението ѝ продължаваше да е замъглено и стеснено, стомахът ѝ бушуваше. Чуваше обаче достатъчно добре, за да разбере, че някой влиза тичешком в малката стая, привлечен от шума.

— Май се е опитвала да извади телефона си.

Някаква сянка приклепна до нея и започна да събира съдържанието на чантата ѝ и да го прибира обратно вътре. Май беше същият онзи санитар.

Другият глас подкрепи предположението ѝ. Съдейки по характерния за Нова Англия хладен акцент, това беше доктор Маршал, която я беше зашеметила с електрическата палка.

— Рой, нали каза, че щяла да бъде в безсъзнание поне още десетпетнайсет минути?

— Би трябвало — според дозата и теглото ѝ. Просто излязох да се преоблека, преди да я подготвя за прегледа.

— Нали те предупредих, че е в добра форма и яка. Не е като обикновените недохранени образци, които се озовават тук. Трябваше да го вземеш предвид, Рой. Можеше да се нарани.

— Съжалявам. Няма да се повтори.

Съдейки по същината на разговора, явно още нямаха представа за истинската самоличност на Кат и за връзката ѝ със Сигма. Но къде се намираше? Люшна глава настрани, за да прецени обстановката. Вътрешно усещаше, че не е минало много време. Можеше само да каже, че са я преместили в друга стая, най-вероятно в същия комплекс. Помещението изглеждаше стерилно. Множеството полирани повърхности дразнеха очите ѝ, а във въздуха се носеше характерната антисептична миризма на болница.

Инстинктът на Пейнтър за клиниката се беше оказал верен. Нещо тук не беше наред. Но какво? Защо я бяха дрогирали и отвлекли?

— Още не съм готова за прегледа — каза доктор Маршал. — Така че можеш да я откараш в килията ѝ.

„Килия?“

— Нека да ѝ мине упойката — довърши тя. — Ще бъде по-лесно да работим с нея, ако не е отпусната като парцалена кукла. Пък и колкото по-скоро се научи да се държи както трябва, толкова по-добре.

Доктор Маршал продължаваше да държи електрическата палка и почукваше с нея по носилката, може би, за да подчертае кой е шефът.

Санитарят Рой избута количката от стаята в слабо осветен коридор. Макар да нямаше прозорци. Кат усещаше, че се намира в някакво подземно ниво.

Рой спря при заключена врата и използва магнитната карта, която носеше на връв около шията си. Застана при главата ѝ, завъртя количката и я вкара през двойната врата в голямо кръгло помещение с боядисани в успокояващо светлосиньо стени. Имаше маси и голям телевизор, който работеше с изключен звук. Отсреща имаше друга двойна врата в предупредително червен цвят, която бе също заключена.

Санитарят избута количката настрани. Кат забеляза, че жилищното отделение има книжни шкафове и душове, а по периферията — дузина малки стаички или „килии“, всяка със стъклена врата в метална рамка.

Само една жена стоеше зад вратата на една от килиите, облечена в синя престилка. Косата ѝ беше късо подстригана, а на лицето ѝ бе

изписан страх и мъка. Тя опря длан на стъклото — или в знак на солидарност, или като предупреждение.

Кат обаче не можеше нищо да направи.

Поне засега.

Беше обърнала глава настрани и изучаваше червената стоманена врата. Едва сега забеляза релефния символ върху нея. Беше кръст, украсен със стилизираната спирала на ДНК. Усещаше, че каквито и тайни да крие тази клиника, отговорите им се намират отвъд този праг.

Но точно сега трябваше да се тревожи за друга врата.

Рой стигна до една празна килия — а такива май имаше много — и използва картата си, за да я отвори. След това нарами Кат. Изразът на доктор Маршал „парцалена кукла“ беше много точен. Кат не можеше да се държи на крака; ръцете ѝ се отпуснаха безжизнено надолу.

Санитарят я замъкна до неоправения нар и я метна отгоре.

— Този път гледай да не загазиш.

Кат имаше достатъчно сили, за да го гледа как излиза. Докато затваряше вратата, тя забеляза чантата си върху носилката. Представи си записващото устройство вътре.

„Господи, дано някой да слуша“.

17,02 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Все още нямаме никакъв звук или картина — докладва техникът.

От противоположния край на помещението се обади един анализатор.

— Получавам сигнал от „Харбървю“.

Пейнтър посочи техника.

— Продължавайте да следите всички устройства на Кат — нареди той и тръгна към анализатора. — Покажете ми сигнала от хотела на Лиза.

Пейнтър пресече комуникационния център на Сигма, премествайки окото на бурята със себе си. Други анализатори и агенти се трудеха зад компютри и монитори, подредени в полукръг в дъното на помещението. Отляво имаше кабинет, отделен от центъра със стъклена стена.

Това беше командният център на Кат, нейното гнездо в гнездото. В тъмното пространство работеше един-единствен монитор, осветяващ лицето на главния ѝ анализатор Джейсън Картър, който се беше прегърбил над клавиатурата и работеше по отделен проект.

От тази страна цареше пълен хаос. Пейнтър се опитваше да разбере каква е съдбата на Кат и Лиза. Непрекъснато следеше потока информация, а с лявата си ръка придържаше блутуут слушалката и очакваше още записи от устройството на Кат. Два монитора на стената показваха картина от двете химикалки, които беше активирала. Единият показваше рецепцията на клиниката по фертилитет. Другият беше тъмен, не предаваше образ.

Пейнтър беше чул първоначалния разговор, свален след активирането на втората химикалка. Някой като че ли беше упоил и отвлякъл Кат и сега я държеше в плен.

Но след това нямаше нищо.

През последните дванайсет минути по линията цареше изнервяща тишина.

В момента не знаеше дали Кат е все още в клиниката, или е била преместена другаде. Опитаха се да проследят предплатения ѝ телефон, но удариха на камък. Или нямаше обхват, или бяха махнали батерията.

Пейнтър беше готов да се свърже с правозащитните организации в Чарлстън и да им нареди да нахлуят в клиниката, но каква полза? Кат можеше да не е там или ако беше, похитителите ѝ вероятно щяха да я убият преди издаването на разрешителните за обиск. Подобно начинание щеше също да издаде продължаващото разследване на Аманда и фамилията Гант.

А това не биваше да се допуска.

Мислите му прехвърляха различните ходове, сърцето биеше бясно в гърлото му, подхранвано от друг страх, от друга неизвестност.

„Къде си, Лиза?“

Разговаряше с приятелката си по телефона, когато получи сигнала от Кат. Щом разбра, че Кат е в беда, безпокойството му незабавно включи и Лиза — особено след като секунди по-късно един анализатор нахълта в кабинета му и му съобщи, че връзката с компютрите на клиниката е била прекъсната.

Успя да предупреди Лиза — и чу трясък на врата, след което телефонът ѝ замлъкна.

— Установих връзка с хотела. — Агентът посочи монитора пред себе си. Играещият образ без звук показваше грима нападатели в някакъв коридор. И тримата носеха скиорски маски.

„Значи знаят за камерите“.

Единият почука и поклати глава, после втори се засили и изрита вратата. Тримата нахлуха в стаята и изчезнаха. В самата стая нямаше камери и нямаше как да разберат какво се бе случило след това.

Пейнтър установи, че гледа със затаен дъх. Заповяда си да диша. Паниката нямаше да е от полза нито на Лиза, нито на Кат.

След като телефонът на Лиза замлъкна, той незабавно се беше обадил на охраната на хотела и бе съобщил за нахлуването. Началникът му се обади пет минути по-късно. Това бяха най-дългите пет минути в живота му.

Когато най-сетне се чуха отново, изпита облекчение, но далеч не се бе успокоил. „Подгонихме нападателите, но стаята беше празна. Намерихме само чанта, мобилен телефон и багаж“.

Пейнтър гледаше случилото се на екрана. Двама души от охраната се втурнаха по коридора и тримата нападатели побягнаха. Единият стреля по приближаващите охранители и ги принуди да потърсят прикритие. След това маскираните изчезнаха надолу по стълбите.

Друг анализатор обърна стола си към него.

— Директоре, отново се обаждат от охраната на „Харбървью“.

— Свържете ме.

Когато говориха за последен път, охраната продължаваше да издирва Лиза.

— Съжалявам, сър, но не открихме никаква следа от приятелката ви в района на хотела. Разпитах персонала и гостите. Никой не е виждал да извеждат жена навън.

Пейнтър отново изпита облекчение. Щом Лиза не е била в стаята и не е засечена от камерите или персонала, може би беше успяла да избяга през прозореца.

Мъжът от другата страна стигна до същото заключение.

— Полицията оглежда местопроизшествието, но на мен ми се струва, че е избягала.

— Благодаря. Ако чуете или научите нещо...

— Вие ще сте първият, на когото ще се обадя.

Пейнтър си представи как Лиза бяга уплашена по улиците без пари и телефон, опитвайки се да се изплъзне от преследвачите и без да знае към кого да се обърне. Трябваше да стигне до някакво обществено място, да намери телефон. Тогава можеше да помогне за спасяването ѝ. Агенти вече летяха натам. Щяха да пристигнат в Чарлстън в рамките на един час.

Надяваше се, че през това време ще получи повече информация и за местоположението на Кат. Пейнтър погледна към техника, които следеше устройствата и. Той му отговори с поклащане на глава.

„Още няма нови сведения от втората камера“.

Останал с време за размисъл, Пейнтър мереше с крачки комуникационния център. Започна да съставя най-вероятните сценарии. Лиза е била разкрита след намирането на рутера в кабинета на директора на клиниката. А тъй като камерите на Кат продължаваха да работят, нейното прикритие явно все още бе непокътнато.

„Никой не е направил връзка между двете“.

Това беше единствената светла нишка в черния облак — но той щеше да я използва.

Пейнтър все така крачеше напред-назад, когато Джейсън Картър се изпречи на пътя му. Младият мъж беше тънък като рейка, бивш моряк като Кат, само на двацет и две. Според Кат светлокосото хлапе беше нещо гений в анализирането на разузнавателна информация. Оправяше се и доста добре с компютрите. Бяха го изхвърлили от флота, защото бе блокирал сървърите им с най-обикновено блекбъри и айпад — или така гласеше легендата. Накрая Кат успя да го открадне за Сигма.

Лицето на Джейсън беше по-бледо от обичайното. Обвиняваше себе си, че без да иска, е предупредил клиниката при опитите си да хакне защитната стена и така е разкрил Лиза. Освен това се тревожеше до смърт за Кат. Младежът гледаше на нея като на някаква богиня.

За да го разсее и да насочи вниманието му другаде, Пейнтър му бе наредил да обобщи наличната информация за Утопия.

— Директоре, трябва да видите нещо — посочи Джейсън към кабинета на Кат.

Пейнтър го последва и затвори вратата след себе си. Още можеше да долови аромата на жасмин във въздуха, призрачна диря от предишния обитател на помещението.

Джейсън го поведе към големия компютърен екран. На него се въртеше триизмерен модел на Утопия. По повърхността на изкуствения остров като настръхнала козина се извисяваха кули, чиято височина растеше от лъчите към центъра. В средата се издигаше най-високата кула, подобна на стопена пирамида, чийто връх се извисяваше на сто и петдесет метра над повърхността.

— Откъде намери този макет?

— Сам го направих.

— На това му се вика бърза работа.

Джейсън сви рамене.

— Преди да настъпи цялата тази суматоха, вече ме бяхте натоварили да проуча различните корпорации, свързани с Утопия. Просто изтеглих чертежите за всяка сграда, вързах ги с координатите им на острова и получих триизмерен модел. Трудната част беше да се покаже доколко е завършена всяка от кулите. Готовите части са в сиво. Останалите показват етажите или фазите, които или още не са довършени, или са в етап на планиране.

— Впечатляващо. Можеш ли да пратиш макета на екипа на командир Пиърс?

— Няма проблем, сър, но исках да поговорим за друго. — Джейсън махна към екрана. — Това беше само занимавка, докато чаках обобщаването на сведенията за различните фирми, инвестирани в Утопия. Нека ви покажа.

Чукна клавиатурата и сивият чертеж грейна в цветове с всички възможни оттенъци, които изпълниха офиси и жилищни пространства.

— Всеки цвят представлява различна компания, инвестирала в Утопия — обясни Джейсън. — Общо двеста и шестнайсет.

Пейнтър зяпна към екрана. Екипът на Грей беше изправен пред непосилната задача да издири Аманда сред тази корпоративна плетеница.

Но явно Джейсън не беше приключил.

— Освен това ми казахте да проуча компаниите и да разбера кои са истинските им собственици.

Пейнтър кимна. Беше наредил на Джейсън да махне люспите и фиктивните компании, за да покаже кой всъщност е инвестирал време и пари в Утопия.

„Да разкрие истинските зърна в шушулките“.

— Наложих се да поработя здравата — каза Джейсън и се ухили гордо. — Гледайте.

На екрана разноцветните точки и петна взеха да се променят, преминаваха през различни оттенъци, след което започнаха да се сливат — докато по-голямата част от екрана не засвети в алено.

— След като магнах люспите, открих, че седемдесет и четири цяло и четири процента от острова всъщност е собственост на една-единствена компания.

Пейнтър усети как стомахът му се свива на ледена топка. Можеше да познае отговора.

— „Гант Корпорейт Ентърпрайзис“.

Джейсън го изгледа изненадано.

— Как познахте? Какво общо има фамилията на президента...?

Пейнтър го прекъсна и се наведе към екрана.

— Завърти макета и ми дай изглед отгоре.

Джейсън заработи с мишката. Гледната точка се отдалечи нагоре, показвайки отгоре острова с формата на звезда, обагрен в корпоративно червено. Хлапето подсвирна.

— Изумително! — възкликна Джейсън. — Получава се съвършен кръст.

— Тамплиерски кръст — промърмори Пейнтър, представяйки си символа, който бе изучавал само преди няколко дни — емблемата на Гилдията.

Съмненията му се изпариха окончателно.

„Гант са Гилдията“.

И екипът на Грей пътуваше слепешком към най-новата им крепост.

21.

3 юли, 01,20 ч.

Дубай, ОАЕ

Грей водеше останалите по дългия кей, минаващ през центъра на огромния яхтклуб. Пълната луна и ярките светлини на Дубай превръщаха нощта в ден, от някакъв нощен клуб на открито долитаха звуците на джаз музика. Откъм морето подухваше лек бриз, който внасяше прохлада в топлата нощ и миришеше на морска сол и дизел.

Малкият залив се намираще на края на изкуствения остров Палм Джумейра. Трябваше да се срещнат с ескорта си в отдалечена част на яхтклуба, където вероятността от любопитни очи бе по-малка.

Отляво на Грей гигантският ствол на дървото — остров се простираше на два километра до брега. Блестяха хотели и жилищни сгради, разделени от магистрала с осем ленти. Грей не беше оценил размерите на архипелага, докато не се озова на него. Всяко палмово листо беше дълго километър и половина и бе заето от вили и имения. А от дясната му страна, срещу яхтклуба, се простираше дългият десет километра вълнолом във формата на лунен сърп, превърнат в място за забавление с хотели и водни паркове. В момента се изграждаха още две подобни палми, всяка по-голяма от следващата. Третата трябваше да бъде седем пъти по-голяма от Палм Джумейра.

Друг член от групата на Грей също беше поразен от мащабите на всичко в Дубай.

— Май размерът наистина има значение — каза Ковалски, зяпнал огромната яхта, акостирала пред тях. Имаше си даже хеликоптер на кърмата, а дори не беше най-големият съд в яхтклуба. — Някой явно компенсирал нещо, ако разбирате какво искам да кажа.

Сейчан крачеше до него.

— Всички разбираме какво искаш да кажеш, Ковалски. Затова никой от нас не коментира онези пури, дето смучеш непрекъснато.

Ковалски извади пурата от устата си и я изгледа намръщено.

— К'во искаш да кажеш?

Сейчан сви рамене.

Тъкър се наведе и откопча ремъка на Каин. Най-сетне на свобода, овчарката тръгна в тръс пред тях, с високо вдигнати муцуна и опашка. Държаха Каин на повод в Дубай, тъй като градът не обичаше особено кучета, но тук и в този късен час нямаше кой да се оплаква.

Водачът му вървеше зад него, потънал в мисли.

Грей следваше Каин по кея. Празните места за съдове зачестиха, когато приближиха края на листото и разкошът и великолепието на модерен Дубай останаха зад тях. Луната осветяваше тъмната вода, без да се съревновава с отраженията на небостъргачите и увеселителните паркове. Лекият бриз прогонваше жегата. Като гледаше към морето с блещукащите звезди и слушаше призива за молитва, долитащ отнякъде, човек лесно можеше да се върне в друго време, в средновековието на Али Баба и изгубените царства в пустинята. Въпреки мегаломанията и екстравагантността на Дубай древният свят продължаваше да наднича през цепнатините, трептящ мираж от славното минало.

— Най-сетне се появихте — обади се глас от сенките при следващото място за акостиране. Единствената следа, издаваща човека, беше огънчето на пурата му. Мъжът излезе на светлината на една улична лампа. Беше облечен в черни бермуди, джапанки и разкопчана бяла риза.

Напрегнат, Грей се огледа, за да се увери, че мъжът е сам. Каин като че ли нямаше подобни опасения. Кучето изтича напред и поздрави топло непознатия, като дори подскочи леко.

— Долу, Каин — предупреди го Тъкър.

— Нямам нищо против. — Мъжът се наведе и почеса енергично кучето по врата. — Напомня ми на моя стар Елвис. Също беше овчарка. Немска, по-точно. Това момче какво е?

— Каин е белгийска овчарка — каза Тъкър. — Малиноа.

— Хмм. Военно куче, предполагам.

— Точно така. Армейско. От запаса.

— Нещо против да попитам какъв е чинът му?

— Майор.

Ковал ски зяпна Тъкър.

— Какво? *Майор* Каин? Кучето е с по-висок чин от теб?

Грей знаеше, че това не е необичайно. Военното куче беше винаги един чин по-високо от водача си, така че всяка злоупотреба с

животното беше грубо нарушение на правилника. Не че Тъкър би сторил нещо лошо на партньора си.

Мъжът се изправи и протегна ръка на Грей.

— Джак. Джак Къркланд.

Останалите също се представиха.

Къркланд бе висок над метър и осемдесет, с прошарена коса. Съдейки по белега, спускащ се отстрани на тялото му, беше имал доста бурно минало. В грубата му, неподвластна на годините мъжественост се долавяше момчешка грация. Дори Сейчан беше поразена от излъчването му.

Грей никога не я беше виждал толкова захласната. Чу я как се изкиска на някакво подмятане на мъжа. Сейчан никога не се кискаше. Това леко го ядоса. Изненада се от собствената си реакция. Само за няколко минути мъжът бе успял да очарова целия му екип.

Или почти целия.

Ковалски стисна ръката му.

— Какво пушиш?

Джак погледна пурата между пръстите си.

— Кубински. „Ел Президенте“.

— Ох, човече... — Ковалски загледа разочаровано угарката си.

— Имам цяла кутия на борда на „Дух“ — кимна Джак към тъмното място за акостиране. — Сигурен съм, че ако на някоя ѝ пораснат крака и реши да се разходи, няма да ми липсва.

И тръгна към сенките.

Ковалски остана на мястото си.

— Този тип определено ми допада.

Грей поклати глава.

„Чудно, изгубих ги всичките“.

Сейчан застана до него, докосна рамото му и се наведе.

— Уау.

Краткото възклицание чудесно обобщаваше Къркланд.

Грей въздъхна и тръгна след Джак. Нищо чудно, че Пейнтър така се беше колебал да вкарва този човек отново в живота си. „Ако бях на мястото на шефа, не бих позволил на Джак да се доближава и на хиляда морски мили от Лиза“.

Поне мъжът носеше халка.

— Ето я и нея — обяви Джак и спря. — Моята нова гордост и радост. „Дух“.

Грей не видя нищо на мястото за акостиране.

Джак скочи от кея, сякаш искаше да се хвърли във водата, но се приземи на твърдо. Едва тогава Грей забеляза съда, който се заклати под тежестта на мъжа. Въпреки това беше трудно да го разгледа добре в тъмната вода.

Корпусът на подводницата оставаше под водата. Над повърхността стърчеше само конусовидната кула и част от горната палуба. Съдът беше трудно различим, защото бе изработен сякаш от стъкло и буквално се сливаше с водата.

Джак тропна с крак по прозрачната повърхност.

— Корпусът е от нов боросиликатен полимер, як като стомана и с много нисък отражателен индекс, което го прави идеален за гледане под вода. И колкото по-дълбоко се спускаш, толкова по-яко става стъклото. До известна граница, разбира се. Макар че днес нямам намерение да я достигам.

— Сега разбирам защо се нарича „Дух“ — обади се Сейчан.

— Тя е новата ми любов. Идва с всички дрънкулки и екстри, за които може да си мечтае човек. — Започна да ги изброява с гордост: — Най-нов модел сонар и комуникационно оборудване, джойстик за управление, електронен контрол на плаваемостта, повишен запас кислород. Но онова, което наистина ме кара да мъркам, са секси заоблените линии. Проектирах я по модела на старите миниподводници X-1. Заоблена, бърза и прелъстителна.

Ковалски изсумтя, като чу сравнението.

— Да те оставим ли насаме с нея?

— Още ли искаш онази пура? — не му остана дължен Джак.

Ковалски малко провеси нос.

— Извинявай, не биваше да обиждам момичето ти. Секси е. Страшно, страшно секси.

— Така ми харесваш — окуражи го Джак с огромна цинична усмивка. — Скачайте на борда. Настанявайте се. Очаква ни доста път до Утопия, но пък кой е казал, че до рая се стига лесно?

Грей игнорира приповдигнатия тон на Джак и се загледа към хоризонта. Не можеше да се отърси от мрачното си настроение. Аманда едва ли се забавляваше толкова.

Следващата контракция разтърси цялото ѝ тяло.

Аманда изхлипа и сълзите потекоха по сгорещеното ѝ лице. Гаденето прииждаше на вълни. Цялата беше плувнала в пот. Болката беше притъпена от слабата обезболяваща инжекция в гръбнака, но не напълно.

— Разкритие осем сантиметра — съобщи Петра между краката ѝ.

— Точно по график. — Доктор Блейк стоеше до леглото и гледаше лабораторния монитор. — Беше добра контракция. Но ще сложа още една доза пит.

„Пит“ беше жаргонното наименование на „питоцин“ — вещество, предизвикващо преждевременно раждане.

Блейк инжектира съединението в системата ѝ и насочи вниманието си към Аманда. Хвана ръката ѝ, която бе завързана за леглото, и стисна пръстите ѝ.

— Искате ли още малко лед?

Обзе я ярост. Тя заби нокти в меката плът на китката му.

— Майната ти! — озъби се. Никога не ругаеше, но сега ѝ хареса. — Проклето чудовище.

— Ще ви донеса лед — каза той, без да се смущава от избухването ѝ. Внимателно, но решително освободи ръката си и потупа нейната. — Всичко върви добре. Справяте се чудесно.

Други медици работеха по периферията, следяха показателите ѝ, сменяха изцапаните чаршафи, внасяха и изнасяха уреди. Двама приготвиха апарат за нагrevки за новороденото.

Блейк се върна с малка картонена чашка с начукан лед. Поднесе я към устните ѝ, но Аманда извъртя глава. Не искаше да приема дори такъв малък жест.

Опитваше се да заповяда и на тялото си да се съпротивлява.

„Няма да им позволя да вземат момчето ми“.

Но природата, подсилена от лекарствата, не можеше да бъде спряна. Минути по-късно натискът в корема ѝ отново се засили — буреносен фронт, надигащ се дълбоко в нея, неустоим като приливна вълна. Аманда стисна очи. Знаеше какво предстои.

„Не... моля ви, не...“

Молбите ѝ останаха без отговор. Следващата контракция сякаш щеше да я разкъса. Тя изкрещя — не толкова от болка, колкото от осъзнаването, че губи битката.

— Напъвай! — каза Блейк, но гласът му долетя сякаш някъде отдалеч.

Бореше се, но тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше, беше се превърнало в примитивна машина, изкована в еволюционната пещ на оцеляването. Независимо от желанието ѝ цялата ѝ плът се беше мобилизирала за изпълнението на една-единствена функция — да се размножи, да продължи гените си напред в бъдещето. Аманда нямаше сили и воля да не се подчини.

Коремните мускули се свиха в смазващ напън.

Разкъса се тъкан.

Рукна кръв.

Болката се превърна в цел.

— Бебето излиза! — триумфиращо извика Петра.

Изгубена в насилието на раждането, Аманда изкрещя на света, предала се на неизбежното, водена вече от най-животинската от всички майчински нужди.

„Някой да спаси бебето ми“.

01,44 ч.

Грей завъртя стола си към заоблената стъклена стена на подводницата. Лъчите на мощните прожектори осветяваха тъмните води около „Дух“, който се отдалечаваше от Палм Джумейра. Пясъчното дъно се носеше на няколко стъпки под краката му.

Ефектът беше изнервящ. Прозрачната боросиликатна обвивка позволяваше панорамен изглед към водите наоколо. „Все едно сме във въздушен мехур“ — помисли си той. И това не беше далеч от истината.

„Дух“ беше по същество стъклен цилиндър със заострени краища и двигател, захранван от акумулатор с водородни клетки. Самите електрически, механични и машинни системи играеха ролята на екзоскелет около мястото за пътниците.

Привлечени от светлината, от време на време ги доближаваха любопитни морски обитатели, зяпваха с изцъклени очи необичайната гледка и изчезваха обратно в мрака.

Грей можеше да си представи какво виждат.

Подводницата му напомняше за неоновите тетри, които бе отглеждал като момче. Можеше да лежи часове наред в леглото си и да гледа как малките рибки се стрелкат напред-назад в аквариума си. Тетрите бяха известни най-вече с пъстроцветната си окраска във всички тонове на дъгата и с червените си ивици, но Грей винаги се захласваше от прозрачната им кожа. Гръбнакът им, ребрата, дори мъничките им трептящи сърца бяха изложени на показ пред света. В момента се чувстваше разголен по подобен начин, все едно е бил погълнат от гигантска стъклена тетра.

Все пак трябваше да признае, че панорамата беше зашеметяваща. Един от пътниците не беше толкова впечатлен.

— Адски е сбъркано — заяви Ковалски. Беше седнал срещу Грей; големият мъж бе опрял едната си длан на стъклената стена, а другата на тавана. Взираше се между краката си. — Колко време ще продължи това? Ами ако останем без въздух?

Грей разбираше, че мястото е тясно, особено за човек с размерите на Ковалски. Джак управляваше подводницата от единственото кресло на носа. Четирите стола отзад почти не оставяха място за движение. Дори Каин трябваше да се настани в скута на Тъкър, гледаше задъхано навън с блеснали очи и целият трепереше.

Сейчан седеше зад Ковалски и сега постави ръка на рамото му, за да го окуражи.

— Успокой се. Имаме предостатъчно въздух. — Потупа гърба му. — Аз бих се безпокоила повече, ако се появи теч.

Ковалски моментално започна да се върти и да оглежда ококорено стените.

Грей я изгледа кръвнишки. Паникьосан бик в това тясно пространство беше последното, което им трябваше.

— Още колко? — изстена Ковалски.

Отговорът дойде откъм носа.

— Трябва да прекосим целия Свят, за да стигнем до целта си.

Джак чукна някакъв бутон на тъчскрийна пред себе си. Върху стъклото над уредите за управление светна екран, показващ карта на повърхността със стотици малки острови, образуващи силуетите на седемте континента.

Грей се сети, че това е друг дубайски проект. Светът беше едно от най-новите начинания на града — държава — триста миниатюрни

острова, предлагани за продан на частни купувачи. Реализацията на проекта обаче бе застрашена от финансови проблеми. Островите си оставаха предимно пусти, а морето вече бе погълнало някои от тях.

Червена точка на екрана отбелязваше самата подводница, която се движеше между изкуствения архипелаг.

Отвън се появи тъмната могила на един от малките острови. Докато го заобикаляха, голям скат, стреснат от преминаването им, изскочи ненадейно от пясъка и изчезна в мрака. Появиха се други морски форми на живот, които ставаха по-многобройни, докато се носеха през плитчините около малките острови — раци отшелници се щураха по пясъчното дъно, розови анемонии и зелени водорасли се поклащаха на теченията, самотна баракуда мина като торпедо покрай тях, ята малки рибки проблясваха и се стрелкаха в зашеметяващи разноцветни вихри.

Внезапно Гъкър изруга. Каин излая.

Грей се обърна и видя няколко риби чук, които се появиха ненадейно от мрака и профучаха над тях. Всички неволно се снишиха. Акулите не представляваха реална заплаха, но им поддействаха отрезвяващо и им напомниха за опасностите, които ги очакваха.

След още няколко мълчаливи минути Светът остана зад тях.

Откритото море ги очакваше.

„Дух“ се носеше в мрака и плавно се спускаше в дълбините. Континенталният шелф остана назад. Докато се потапяха, смътното сияние на луната постепенно угасна. Вече единствената светлина идваше от прожекторите им.

И дори тя трябваше да помръкне.

— Продължаваме на тъмно — предупреди ги Джак. — Под седалките ще намерите очила.

Преди Грей да успее да намери своите, всички външни лампи угаснаха. Чернотата ги погълна. Ковалски изпъшка. Единственото осветление в подводницата идваше от конзолата, като дори то беше помръкнало.

Грей напипа каишката на очилата за нощно виждане и ги извади. Щом ги нагласи на очите си, светът отвън се появи отново, този път осветен от инфрачервените светодиоди, разположени по носа на подводницата. Очилата можеха да улавят този спектър на светлината и превръщаха света в сива сянка на предишната пъстрота.

— Не искам да приближаваме Утопия с включени прожектори — обясни Джак. — Макар да сме под вода, някой може да ни види. За щастие не се нуждаем от светлини. Включих военноморската инфрачервена система заради нощните потапяния. Така нахлуването в света на дълбоководните обитатели не е толкова грубо.

„И е много удобно, ако искаш да останеш невидим, като сега“.

Планът беше да се промъкнат под системата за сигурност на острова. Радарната защитна система имаше за цел да не позволява пиратски кораби като онези в Сомалия да стигнат до острова незабелязани. Освен това имаше въоръжена охрана, която следеше кейовете и бреговата линия, а водите около острова се патрулираха от малки бързоходни катери.

Пейнтър и Джак вече бяха избрали алтернативна точка на влизане, но първо трябваше да стигнат до нея.

„Дух“ продължи да плава още двацетина минути, носейки се бързо с тихо бълбукане на двигателите. Джак го управляваше с педалите и джойстика над морското дъно, над гъмжащи от живот рифове и ивици гол пясък.

Разположен на петнайсет километра от брега, остров Утопия бе построен във води с дълбочина осемдесет метра. Представляваше инженерно чудо, първият изкуствен остров в открито море. Дисплеят върху предното стъкло продължаваше да отбелязва маршрута им от птичи поглед. В горната част на екрана се появи единият лъч на острова с форма на звезда и бавно запълзя надолу. Подводницата приближаваше целта си. Появиха се още части от острова, разкривайки уникалната му форма.

Но формата далеч не беше най-уникалното в случая.

Когато приближиха върха на лъча, от мрака изникна масивен бетонен пилон, широк двацет метра. По-нататък имаше цяла гора от подобни стълбове. Именно те бяха тайната на Утопия.

Той не беше толкова остров, колкото масивна фиксирана платформа със суша върху нея.

Грей беше чел историята на Утопия. Проектирането не беше нещо ново или революционно, а се основаваше на технологии, развити и патентовани преди много години; на същия принцип бе изградена и нефтената платформа „Хиберния“, построена при брега на

Нюфаундленд през 1997 г. Същите инженери и строителна компания бяха наети като консултанти за дубайския проект.

В много отношения Утопия беше по-лесна за изпълнение. Нефтената платформа бе построена в по-дълбоки води и неспокойно море, открито за атлантическите ветрове и айсберги. Тук морето бе по-спокойно и стихии не бяха така свирепи. Освен това мястото беше избрано поради минаващия крайбрежен хребет. Скалата беше подсилена и надстроена с камъни и пресован пясък, за да се получи защитен лунен сърп, простиращ се на шест и половина километра.

И пет години по-късно от морето се бе появил нов остров.

— Сега започва трудната част — каза Джак.

Той поведе „Дух“ в гъстата гора от масивни железобетонни пилони, поддържащи острова. Колоните се издигаха от морското дъно, разположени сред купчини грамадни камъни и планини баласт. Джак намали скоростта и подводницата запълзя напред.

Грей проточи врат и се загледа през прозрачния покрив. В далечината успя да различи дъното на платформата. Представи си смазващата тежест над тях и издигащите се корпоративни кули от горната страна.

Ковалски изстена.

Този път Сейчан не му се подигра.

Подводницата внезапно се разклати и се наклони на една страна.

Джак изруга, сграбчи уредите за управление и изправи съда.

— Извинявайте — рече той. — Теченията тук са гадни. Един от помощните източници на енергия на острова представлява серия турбини, задвижвани от приливите и отливите. Именно те правят маневрирането тук доста забавна задача.

Изминаха още пет мъчително дълги минути. Островът с форма на звезда бе широк близо три километра, но те трябваше да преодолеят само четвърт от това разстояние под масивното му туловище. Въпреки всичко, пътуването опъна нервите им докрай.

— Сонарът твърди, че сме стигнали — посочи нагоре Джак.

Всички се загледаха натам. Далеч над тях в мрака светеше мъничка звезда. Джак се насочи към нея, като се движеше по спирала около една колона.

С издигането звездата ставаше все по-голяма и по-ярка. Накрая се оказа, че е процеп в платформата. Няколко подобни процепа бяха

оставени от инженерите и служеха като точки за освобождаване на налягането. Градските архитекти пък се бяха възползвали от тях и ги бяха превърнали в различни елементи от дизайна.

— Изключвам инфрачервените излъчватели — каза Джак. — Можете да свалите очилата. Вече трябва да има достатъчно светлина, за да виждаме.

Грей свали очилата си за нощно виждане. Черно-белият свят се преля в нюанси на аквамарина. Светлината отгоре ги къпеше в сиянието си.

Под ловкото управление на Джак подводницата увисна на едно място. Той изхвърли баласт и „Дух“ плавно се понесе нагоре, издигайки се през шестметров пролом от бетон и стомана в платформата. По-нагоре индустриалните стени се накланяха навън, преминавайки в пясъчни плажове.

Подводницата забави издигането си и се понесе напред, докато пясъкът отново не започна да се вихри на няколко стъпки под Грей. Джак се загледа в малък монитор на контролния панел. Грей надникна над рамото му и зърна света горе — Джак беше извадил цифровия перископ.

— Изглежда чисто — заключи пилотът.

Гъргоренето на двигателите утихна напълно — и секунди по-късно носът на подводницата леко опря в пясъка.

— Аз съм дотук — обяви Джак, обръщайки се към останалите. — Горният люк стърчи на пет-шест сантиметра над водата. Ще измокрите само обувките си, докато слизате на брега.

Оказа се, че греши. Когато излезе на твърда земя, Грей бе мокър от коленете надолу. Сейчан не се беше отървала по-леко. Тъкър слезе последен с помощта на Ковалски. Двамата заедно измъкнаха Каин от подводницата.

Грей събра екипа си под група палми, посадени на брега на тъмното езерце. Трудно беше да повярват какво се крие под спокойната повърхност — индустриален ад от стълбове, канари и баласт. Подводният свят беше рязка противоположност на света отгоре.

Ковалски се присъедини към групата. Погледът му обходи района около езерцето и ченето му увисна.

Край тях имаше полегати хълмчета, покрити с грижливо подстригана трева. Тук-там стърчаха групи палми. Отвъд парка се

издигаха небостъргачи и кули, образуващи палисада от стъкло и стомана. Някои сгради бяха тъмни, наобиколени от кранове, в различни стадии на завършеност. Други се извисяваха в небето с блеснали прозорци и окъпани в светлина.

В самия парк около тях имаше участъци съвсем късо окосена трева с флагчета с номера. Сребристите лунна светлина осветяваше и пясъчни капани.

— Дебаркирали сме на проклето игрище за голф — поклати глава Ковалски.

„Така си е“.

Грей се върна при езерцето, което имаше много предназначения — елемент от ландшафта, водна преграда и съществена част от конструкцията на острова.

Джак остана на борда на „Дух“ и се беше подал наполовина от люка. Посочи с палец към средата на езерцето.

— Ще чакам точно под повърхността, но ще оставя перископа вдигнат. Ако не успеете да се върнете тук, използвайте сигналното устройство. Просто го включете и ще ви намеря.

— Благодаря — потупа джоба на ризата си Грей, за да покаже, че устройството е у него.

Джак се поколеба, преди да се скрие. Изглеждаше леко смутен, сякаш искаше да попита нещо, но не му стискаше.

— Какво има? — попита Грей.

Джак въздъхна.

— Може би не ми е работа, но... как я кара Лиза?

Грей вече бе разговарял с Пейнтър в Дубай, така че знаеше ужасното положение на Лиза и Кат. Тревогата за приятелите си оставаше като тежест в стомаха му. Джак обаче не питаше за това. Грей прочете истинския въпрос в очите му.

„Щастлива ли е от живота си?“

Грей отвърна толкова честно, колкото можеше, но по отношение на директния въпрос на Джак предпочете да излъже.

— Справя се страхотно.

22.

2 юли, 17,46 ч.

Чарлстън, Южна Каролина

„Иди на безопасно място... не на улицата, но сред хора“.

Думите звъняха в главата на Лиза. Болката пронизваше крака ѝ на всяка стъпка, докато бързаше по Ийст Бей Стрийт. Правеше всичко по силите си да скрие куцането си. Следобедното слънце я печеше безмилостно.

Когато Пейнтър ѝ изкрещя по телефона да се маха от стаята, не се бе поколебала нито за миг. Всяка сутрин тичаше по шест километра, повечето вечери се занимаваше с йога, а брат ѝ, който беше професионален алпинист, я бе научил и на няколко щури трика.

В паниката си и в желанието да освободи ръцете си, тя пусна мобилния телефон, обърна се и се втурна към балкона. Чу как вратата се отваря с трясък зад нея, но вече бе излетяла през френската врата и се прехвърляше през перилата. Хвана се за парапета и се спусна на ръце надолу по железата, след което скочи на тротоара.

Макар да носеше удобни обувки, падна достатъчно тежко, за да изкълчи левия си глезен. Погледна нагоре и видя маскиран нападател, надвесен над парапета. Той вдигна пистолет, но Лиза се хвърли под балкона. Отгоре се разнесоха викове, последвани от изстрели.

Тя побягна.

Нямаше друг план, освен да се отдалечи колкото се може повече от хотела. Можеше да избира между съседния крайбрежен парк или тесния лабиринт стари къщи с причудливите им веранди, дърворезба и пъстроцветни градини. Избра тях, не се доверяваше на откритите пространства в парка. Освен това туристи и местни изпълваха уличките, магазините и кафенетата в квартала. Инстинктивно знаеше, че трябва да е сред хора.

Изминаха цели дваайсет минути, преди сърцето ѝ да забие нормално и притокът на адреналин да намалее достатъчно, за да може да мисли. Въпреки това продължаваше да се озърта през рамо, макар да не знаеше кои лица да търси и колко са преследвачите ѝ. Всеки

можеше да представлява заплаха за нея. Нямахте пари и телефон, не познавахте никого в този чужд град, на когото да се довери. Затова се обърна към единствения човек, който можеше да ѝ помогне.

Зае телефон от един клиент в кафене на открито и се обади на Пейнтър. Не можеше да каже кой изпита по-голямо облекчение да чуе гласа на другия, но Пейнтър си остана строг и рязък. Нареди ѝ да се махне от улицата, да не се набива на очи. Нападателят най-вероятно претърсваха района.

„Остани на обществено място...“

Това означаваше, че трябва да влезе вътре — в бар, ресторант, в лобито на някой хотел.

Някаква суматоха привлече вниманието ѝ към калдъръмената пресечка на главната улица. Жени в красиви рокли и мъже в смокинги се бяха събрали недалеч, смееха се и се поздравяваха. Като че ли имаше сватбено празненство или годеж в близкия ресторант; съдейки по облеклото и леко надутия тон на южняшкия им акцент, компанията беше доста състоятелна.

„Идеално“.

Скри куцукането и докосна прическата си, за да се увери, че ще я допуснат в ресторант от подобна класа. Надяваше се празненството да е в отделен салон и да успее да си намери място в основната зала или на бара.

Над табелата светеше малък газен фенер.

„При Макрейди“.

Стигна до ресторанта и се извини, докато си пробиваше път през събралата се група — както се беше надявала, празненството се провеждаше в отделни салони на втория етаж. Отиде при бюрото на разпоредителя.

— Извинете. Боя се, че нямам резервация, но се надявах, че ще успея да си намеря маса.

Разпоредителят, слаб мъж с меки маниери, се усмихна.

— Това не би трябвало да е проблем в този ранен час. Само момент, ако обичате.

Лиза се дръпна настрана, но остана права. Страхуваше се, че ако седне, няма да може да се изправи. Кракът ѝ пулсираше чак до коляното. За да се разсее, прочете малкото табло за историята на ресторанта. Сградата била построена през 1788 г. През вековете

служила като склад, таверна и дори като публичен дом. Твърдеше се, че дори Джордж Вашингтон веднъж посетил заведението за официална вечеря. Лиза се надяваше, че това не е било по времето, когато сградата е била бардак.

При подобна история нямаше нищо чудно, че каймакът на Чарлстън беше избрал това място за специални събития. Отгоре се чуваше смях и музика.

В лобито влязоха още неколцина участници в партито. Съдейки по количествата дантели и скъпо фризираните бели коси, явно сред посетителите имаше и грандами от висшето общество на града.

— Последвайте ме, ако обичате — покани я разпоредителят. — Масата ви е готова.

Една от възрастните жени я изгледа от висотата на положението си, след което се наведе към друга и зашепна нещо. Очите на другите също я заразглеждаха оценяващо.

Лиза изведнъж се смути, приглади с длан скъпата си рокля и тръгна с разпоредителя.

Той се наведе съзаклятнически към нея.

— Сега е сезонът на светските забави. Организирали са малък бал за дебютантка горе.

Лиза си представи парти с шифон и диаманти, официалния дебют на някоя млада жена във висшето общество. Подобни балове в миналото са играли роля на място за запознанства и срещи, за да се представят порасналите дъщери на ергените от подбрани кръгове.

Иначе казано — изложба на висококачествен добитък.

— Много специално празненство — каза разпоредителят, докато я водеше към масата. Погледна я и вдигна вежда. — Някаква далечна племенница или втора братовчедка на президента.

Лиза се почувства по-добре. Едва ли някой щеше да се осмели да нахълта на подобно място. Правеше всичко по силите си да не куца, докато прекосяваше основната зала. Въпреки това болката явно си беше проличала — може би в изпотената кожа или нещо в очите ѝ.

— Добре ли сте, госпожо? — попита разпоредителят, когато стигнаха масата и той ѝ дръпна стола, за да седне.

— Добре съм — отвърна тя и се усмихна, но усети, че лицето ѝ е сковано. — Просто прекарах дълъг ден по магазините.

— Разбира се — отвърна той, но погледът ѝ се задържа за момент върху нея. Явно беше забелязал, че няма чанта. — Очаквате ли някого?

Лиза погледна часовника си. „Надявам се“. Пейнтър ѝ беше казал да си намери сигурно място и да му се обади. Екип вече пътуваше към центъра на града, за да я измъкне. Тя взе менюто — надяваше се, че спасителите ѝ ще оправят и сметката. Нуждаеше се от нещо силно във висока чаша, без лед.

— Моят човек май закъснява — рече тя. — И се боя, че съм забравила мобилния си. Мога ли да използвам телефон на заведението?

— С удоволствие ще ви донеса.

— Идеално. Благодаря ви.

Облегна се назад и се потопи в тихото бърборене на ранните вечерни посетители. Ресторантът имаше колониален чар с дървените греди по тавана, полирания паркет, голите тухлени стени и камината, която бе достатъчно висока, за да влезеш в нея, без да се навеждаш.

Разпоредителят се върна с мобилен телефон. Лиза каза поръчката си на келнера — малцово уиски.

— „Макалън“, ако обичате. От шейсетгодишното.

Скъпо, но си го предписа като лекар.

„И определено ще мине по сметката на Сигма“.

Набра личния номер на Пейнтър — не само да го информира къде се е свряла, но и защото с нетърпение очакваше да научи новини за Кат.

Чу се изщракване.

— Къде си? — незабавно попита той.

Тя му каза и съобщи адреса.

Пейнтър въздъхна с облекчение.

— Екипът е на петнайсет минути от теб. Остани на място.

— Никъде не смятам да ходя.

Келнерът пристигна с питието ѝ. Уискито трептеше в кристала, когато вдигна чашата. Отпи глътка, за да се успокои, и се наслади на начина, по който отлежалият алкохол се изпарява на езика ѝ и загарява хранопровода.

— Тук съм в безопасност — каза тя, опитвайки се да увери колкото Пейнтър, толкова и себе си. — Поръчах си питие и съм

заобиколена от хора. Събрал се е елитът на Чарлстън. — Чу музиката от партито горе. — Всъщност има цяло празненство. Някакви далечни роднини на президента Гант. Но пък в Чарлстън едва ли можеш да намериш някого, който да не е свързан по един или друг начин с тази фамилия.

Следващите думи на Пейнтър последваха твърде бързо и едва не я задавиха.

— Някой от тях разпозна ли те?

Лиза изсумтя развеселено.

— Разбира се, че не. Трябва ли някой от фамилията на президента...?

— Сигурна ли си?

Паниката в гласа му се предаде и на нея. Лиза впери поглед към дървените греди, вслуша се в музиката и смеха. Спомни си погледа на грандамата, шепненето.

— Пейнтър, за какво става дума?

— Искам да се махнеш оттам. Веднага.

Лиза погледна скъпото питие в ръката ѝ.

— Нямам как да платя. Ако се втурна навън, ще предизвикам суматоха и само ще привлеча още внимание към себе си.

Пък и не знаеше как точно ще се втурне с този неин глезен. Седеше от няколко минути и болката я пронизваше до бедрото дори при най-малкото движение.

— Какво не ми казваш? — тихо попита тя. — Едвам ходя... Трябва да знам срещу какво съм изправена.

Мълчанието се проточи. Лиза си представи как Пейнтър търка с пръст бръчката между веждите си, като се чудеше какво да каже или изчисляваше следващия си ход. През годините, прекарани в директорския кабинет, тази бръчка бе станала по-дълбока — и никакво търкане не можеше да я изглади.

— Кажи ми. — Беше ѝ писнало от всички тези полуистини и тайни.

Накрая Пейнтър заговори. Бързо.

— Не съм ти казвал това. Нито на Кат, нито на Грей или на някой друг от Сигма. Дори на теб. Преди беше само опасно подозрение, но преди няколко минути май получих доказателство.

— За какво?

— За Гилдията.

Лиза изстина. Знаеше, Пейнтър бе разтревожен, че отвличането на Аманда може да е свързано със смъртоносния картел. Нима вече беше намерил доказателство?

Пейнтър изрече следващите думи внимателно, сякаш ги произнасяше за първи път на глас:

— Знам кой управлява Гилдията.

— Фамилията на президента.

Нужни й бяха няколко секунди, за да осъзнае чутото. Пейнтър със сигурност се шегуваше. Умът й се опита да събере всички парчета в една картина, да проумее как е възможно подобно нещо да бъде истина. Заключениеето беше само едно.

— Невъзможно — с премалял глас промълви Лиза.

— Именно затова не казах на никого — докато не разбрах със сигурност. Ще обясня по-подробно, когато се върнеш във Вашингтон. — Гласът му отново стана твърд. — Лиза, вече разбираш. Искам да се махнеш оттам колкото може по-незабелязано.

Въпреки страха я жегна гняв, че е крил тайната от нея. И не само от нея.

— Какво става с Кат?

— Не се безпокой за нея... просто се махни от ресторанта.

Обеща да го направи и затвори телефона. Погледна към тавана. Още не можеше да повярва. Трябваше да се довери на Пейнтър, че е прав. Събра кураж и пресуши на един дъх остатъка от уискито — истинско прахосване на такова фино питие, но се нуждаеше от допълнителни сили.

Изправи се предпазливо на крака, като се вкопчи в облегалката на стола. Вече не можеше да скрие болката в крака си. Закуцука обратно към лобито.

— Госпожо, сигурна ли сте, че сте добре?

„Не. Изобщо не съм“.

— Нищо ми няма — излъга тя и вдигна телефона на заведението. — Обхватът тук е лош. Нещо против да изляза навън, за да довърша разговора?

— Разбира се. Позволете да ви помогна.

— Не е необходимо. — Тя забърза към изхода и излезе на улицата. Направи няколко крачки, но неравният калдъръм се оказа

прекалено голямо предизвикателство. Залитна и за малко да падне.

Някакъв мъж се хвърли да ѝ помогне и я хвана.

— Благодаря... — промълви тя... и впери поглед в лицето на д-р Пол Кранстън, директорът на Клиниката по фертилитет в северен Чарлстън.

В ребрата ѝ опряха пистолет.

Други двама мъже се появиха зад него.

Директорът се усмихна.

— А, доктор Къмингс. Крайно време е да довършим започнатия разговор.

Направи знак на другите. Железни пръсти се вкопчиха в ръцете ѝ със сила, от която щяха да ѝ излязат синини — но това беше най-малкият от страховете ѝ.

Лиза погледна назад към ярките светлини на втория етаж, чу звуците на пиано.

Кранстън изсумтя пренебрежително.

— Досещам се какво си мислите, но не се бойте, късметът ви не ви е изневерил чак толкова. Тази част на фамилията не знае нищо съществено, освен как да харчи пари и да си вири носа пред обикновените хора. Не, следяхме ви, откакто напуснахте хотела. Имах хора отвън, когато предприехте онова дръзко бягство.

Лиза впери поглед в него.

— Надявахме се, че ще ни отведете при онези, с които работите — каза Кранстън и извади химикалка от джоба си.

Беше химикалката на Кат. Явно я бяха открили в лобито, но още не знаеха кой я е оставил.

— Жалко — каза той и я поведе. — Май се налага да го направим по трудния начин. Но трудно или не, ще открием партньора ви.

18,16 ч.

Бръмчащата машинка мина покрай лявото ухо на Кат. Дълги кичури кестенява коса паднаха по раменете ѝ и на пода, увеличавайки още повече купчината около стола.

Все още усещаше устата си като пълна с памук от упойката. Седеше в центъра на кръглото помещение. Единствено тънкото болнично облекло я отделяше от студения метал. Китките ѝ бяха

закопчани отзад и се налагаше да изтърпи унижението — а несъмнено целяха именно да я унижат и пречупят.

Другата затворничка, млада жена с очи на кошута, на не повече от двайсет и пет, гледаше зад стъклената врата на килията си и мълчаливо я подкрепяше. Двете с Кат като че ли бяха единствените тук. Останалите килии бяха празни. Явно отделението беше останало без материал.

Кат си спомни думите на доктор Маршал за някаква си хижа.

„Искат още опитни образци“.

Явно това бе едно от предназначенията на това място — осигуряване на човешки опитни зайчета за различни проекти. Събираха жени без минало и семейства, които можеха лесно да изчезнат. И вероятно това не беше единственото подобно място. Най-вероятно имаше и много други подобни обекти по цял свят.

Но с каква цел? Какво правеха тук?

С периферното си зрение зараглежда червените стоманени врати и релефния генетичен кръст.

В тази клиника се вършеше нещо важно.

И тя знаеше, че евентуалните отговори се крият зад онези врати.

По-рано Кат бе насилствено съблечена гола в килията си, за да може доктор Маршал да ѝ направи подробен преглед с помощта на санитаря Рой. След това Маршал беше изчезнала с поднос епруветки, пълни с кръвта на Кат.

Пръстите ѝ се свиха в юмруци, докато Рой приключваше с остригването на косата ѝ. Може да бяха отнели дрехите и голяма част от достойнството ѝ, но тя изчакваше удобен момент, за да си ги върне.

— Готово — обяви Рой и прокара длан по късите косъмчета на скалпа ѝ, от което по тялото ѝ полазиха тръпки. — Винаги ми харесвате прясно обръснати.

Кат яростно тръсна глава.

— Майната ти.

— Ама че огън момиче — разсмя се той и хвърли поглед към затворената врата. Явно се оглеждаше за доктор Маршал.

Личеше си, че Рой прекарва повечето си време в слушане на конско и изпълняване на заповедите на шефката си. Несъмнено му доставяше удоволствие да излее част от натрупаното върху онези, които бяха поверени на внимателните му грижи.

Ръката му посегна към оръжието на колана му. Не беше електрически остен като онзи на д-р Маршал, а просто сгъваема палка. Веднъж вече я беше използвал върху Кат — беше я шибнал през прасците, защото се събличаше прекалено бавно.

Кожата ѝ още пареше от удара.

Кат беше забелязала следите от удари по ръцете и краката на другата пленничка.

„Копеле мръсно“.

Рой откачи палката и с майсторско движение на китката я разгъна до пълната ѝ дължина. Най-вероятно компенсираше нещо по-късо другаде.

— Няма да си имаме повече неприятности, нали? — подигравателно прошепна той в ухото ѝ.

Кат стисна зъби и наведе глава.

— Така е по-добре. — Той опря палката на рамото ѝ и се наведе, за да я откопчае. — Стани. Ръцете на гърба.

Кат се подчини. От упойката още ѝ се виеше малко свят. Студеният въздух лъхна през цепката на дрехата ѝ, когато се обърна с лице към Рой. Ръцете ѝ останаха зад гърба ѝ.

Рой повдигна брадичката ѝ с върха на палката.

— Така е по...

Кат сграбчи мълниеносно палката и я дръпна към себе си. Изненаданият Рой залитна напред. Кат замахна с другата ръка и в нея нещо проблесна. Заби ножа в гърлото му, под ларинкса, прекъсвайки трахеята.

Рой я зяпна зашеметен, давец се, неспособен да изкрещи... но тя разбра безмълвния му въпрос.

„Как?“

— Тази котка е с нокти — изсъска му Кат.

Завъртя рязко камата. Кръвта пръсна на цял метър по безупречно белия под. Секунди по-късно той беше мъртъв и Кат остави тялото му да тупне в краката ѝ.

Избърса острието в дрехата и сгъна ножа. Когато Рой я беше хвърлил в килията, докато действието на упойката отмине, Кат се беше преборила достатъчно с мъглата, за да събуе лявата си обувка и да извади сгъваемия нож, скрит в подметката. Остави шперца в подметката на дясната обувка; за съжаление вратата на килията

нямаше ключалка отвътре. След като се obu отново, тя скри оръжието в гънките на одеялото.

По-късно, когато я съблякоха, за да я прегледат и надупчат с игли, Кат изчака да остане сама, за да може да се облече. През цепката на гърба беше пъхнала сгънатия нож между бузите на задника си и го бе задържала там. Не беше най-пристойният начин за укриване на оръжие, но понякога и една дама трябва да действа според обстоятелствата.

След това трябваше само да изчака да остане насаме с Рой.

Знаеше, че ще има само една възможност.

Кат се възползва от момента и бързо прибра ключовете му, електронната карта и палката. Изтича при другата килия и я отвори.

Младата жена излезе, залитайки, и се опули към трупа.

— Благодаря... казвам се Ейми.

— Да вървим — подкани я Кат.

Прекуси бързо помещението към купчина дрехи и навлече късите панталони, блузата и обувките. Прибра ножа в джоба си и подаде палката на Ейми.

Ейми стисна оръжието и погледна към изхода.

— По коридора има въоръжена охрана. Не знам как ще минем през нея. — Забеляза, че Кат се насочва към червената врата от другата страна. — Те... те отведоха сестра ми оттам преди две седмици.

— Значи тръгваме в тази посока — заяви Кат.

Нямаше намерение да се махне оттук, без да разбере какво става.

Ейми вървеше до нея и явно беше готова да я следва във всичко.

— Вземи картата — нареди ѝ Кат. — Ще разберем какво се е случило със сестра ти.

Ейми кимна отсечено.

Кат не пропусна да вземе чантата си, която беше оставена при дрехите. Отвори я и извади химикалката, която бе активирала преди това. Пъхна я в джоба на блузата, като камерата стърчеше отгоре.

„Ако не успея, искам да остане запис на всичко това“.

Двете спринтираха към другия край на помещението. Щом стигнаха вратите, Кат взе картата от Ейми и я прекара през електронния четец. Тежко се задвижи механизъм. Червена светлина замига ярко над главите им, вероятно свързана с аларма за охраната от

другата страна. При всички мерки за сигурност тук някой знаеше, че вратата се отваря.

Колко време щеше да мине, преди да проверят какво става?

Тежките врати се разтвориха с тихо съскане на въздух под налягане.

Кат надникна през тях — и в същия миг Ейми запищя.

18,18 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Разпитайте всички в проклетия ресторант.

Пейнтър крачеше из комуникационния център на Сигма, придържайки слушалката към ухото си, и даваше указания на екипа в Чарлстън, който издирваше Лиза. Най-сетне хората му бяха пристигнали на място.

Обърна се към един от анализаторите, седнал зад работната си станция.

— Кога ще получим записите от уличните камери?

— След пет до десет минути.

Пейнтър се обърна отчаяно.

„Лиза, къде изчезна?“

След като й нареди да се махне от ресторанта, очакваше тя да му се обади минути по-късно и да му каже къде е, за да могат хората му да я приберат. Времето обаче минаваше без никакви вести от нея и започваше да го обзема паника.

— Директоре — обади се друг техник и посочи тъмен монитор.

— Още не мога да получа сигнал от камерата на капитан Брайънт. Онази, която беше оставила на рецепцията. Или са я открили, или батерията ѝ се е изтощила.

Пейнтър кимна, че е разбрал, и заговори на водача на екипа.

— Отдели двама души. Прати ги в клиниката по фертилитет. Искан пълнен доклад за положението там.

— Разбрано, сър. Приключихме с разпита на персонала на ресторанта. Потвърдиха, че е дошла жена, отговаряща на описанието на доктор Къмингс. Поръчала си питие, след което внезапно, без никаква причина, напуснала сградата. Разпоредителят я видял да разговаря с трима мъже навън и каза, че тръгнала с тях. Според показанията му тя му казала, че очаква гости.

Пейнтър затвори очи. Лиза беше очаквала екипа му.

Нещо не се връзваше.

— Разширете периметъра на издирване — нареди той. — Вижте дали някой е забелязал накъде са заминали.

— Слушам, сър.

Кръвта туптеше в ушите му, но въпреки това чу плътния бас откъм вратата.

— Директор Кроу... ако обичате.

Обърна се. Шефът му, генерал Меткаф, стоеше на прага. Беше облечен в същия костюм, в който го бе видял сутринта. Още изглеждаше свеж и сякаш току-що изгладен. За лицето на генерала обаче не можеше да се каже същото. Беше изтощено, със зачервени очи и хлътнали бузи.

— Сър?

— Трябва да поговорим.

Пейнтър изобщо не искаше да чува тези думи. Меткаф разбираше сериозността на работата на Сигма и рядко стъпваше в централата. Предпочиташе имейлите, факсовете и конферентните разговори. Присъствието му тук не вещаеше нищо добро.

Пейнтър стисна и отпусна юмрук. Точно сега не бе моментът да го прекъсват, но нямаше избор.

— Можем да използваме кабинета на капитан Брайънт.

Отведе Меткаф до стъкленото помещение и разкара Джейсън Картър от стола на Кат. Младият анализатор продължаваше да работи върху един личен проект на Пейнтър.

— Дай ни няколко минути — каза Пейнтър на хлапето. След като останаха сами, той се обърна към Меткаф. — Какво има?

— Бях на среща с министъра на отбраната и началник-щабовете. Президентът също се появи за малко.

Пейнтър чу барабаните на войната, биещи в такт със сърцето му.

— И? — попита той, усещайки какво предстои.

— Закриваме Сигма.

Пейнтър поклати глава — не от неподчинение, а защото отказваше да повярва на ушите си. Очакваше сипна отрицателна реакция от шефа си, но не и това. И определено не толкова бързо.

— Кога? — попита той.

На лицето на Меткаф бе изписано съжаление, но гласът му не трепна.

— Трябва да прекратите всякаква дейност незабавно.

Това дойде на Пейнтър като удар в корема.

— Сър, имам агенти на терен, много от които в опасни ситуации.

— Отзовете ги. Прехвърлете всяка от тези ситуации на местните власти или нагоре по веригата на военното командване.

— А ако откажа... ако някои агенти не се съгласят...?

— Всякакви по-нататъшни действия ще се смятат за несанкционирани и за неподчинение. Може да се стигне до повдигане на обвинения в зависимост от спецификата на случая.

Пейнтър пое дълбоко дъх и загледа мъжете и жените, които работеха трескаво в гнездото от другата страна на стъклената стена. С периферното си зрение зърна проекта, върху който работеше Джейсън — родословното дърво на Гант бавно се въртеше на екрана като спирална галактика на мощ, студена и неуморима като всяко небесно тяло.

Пейнтър разбра истината.

Гилдията беше спечелила.

— Прекратете дейността си — нареди Меткаф. — И изтеглете всички агенти.

23.

3 юли, 2,18 ч.

Териториални води на Дубай

Грей и екипът му бяха приклекнали в края на тъмното игрище за голф, скрити в сянката на клуба. Луната беше залязла, докато прекосяваха поляните, бързайки от една група палми към друга. Въпреки че нощта беше тъмна, етажите на няколко небостъргача наблизо сияеха ярко, осветявайки зелените площи.

Според предварителния инструктаж по-голямата част от охраната на острова обикаляше покрай брега и на пристанищата, но въпреки това имаше известна вероятност някой случаен патрул да ги забележи и тук.

А ето че беше изникнал и друг проблем. Грей свали сателитния телефон. Минута преди това се бе свързал с Пейнтър, за да докладва, че са стигнали до Утопия. Искаше му се изобщо да не се беше обаждал.

— Сега пък какво има? — попита Сейчан, която бе успяла да прочете изражението му.

— Наредено ни е да прекъснем мисията и да се върнем в Щатите — каза Грей на останалите. — Явно големите клечки във Вашингтон се нуждаят от изкупителна жертва за смъртта на президентската дъщеря.

— Тоест от нас — кисело промърмори Ковалски.

— Пейнтър готви обжалване на решението, но се налага официално да ни нареди да си обираме крушите.

— Но Аманда не е мъртва — обади се Тъкър. — Защо директорът не съобщи това на президента?

Още в Сомалия Грей беше обяснил на останалите решението на Пейнтър — как най-добрият шанс за спасяването на Аманда е в удара по врага, докато той смята, че никой не я търси.

Въпреки това нещо не му се връзваше. Грей вярваше, че семейството на президента има правото да знае, и ето че сега всички те

понасяха последиците от решението на директора. Освен това Грей усещаше, че Пейнтър не им казва всичко и че спестява нещо.

Но каквото и да бе то, можеше да почака.

Трябваше да вземат решение.

— Може би Пейнтър ще съобщи на президента като част от обжалването. Но какво ще му каже? Не знаем със сигурност дали Аманда все още е жива. Ясно е само, че овъгленото тяло в лагера не беше нейното. Така че трябва да избираме — да се върнем на „Дух“ или да продължим напред. Ако не се подчиним на пряката заповед и не постигнем успех, могат да ни повдигнат обвинения. А и дори да продължим напред, ще имаме ограничена поддръжка.

Грей огледа малката група.

Сейчан сви рамене.

— И без това съм търсен беглец. Едно престъпление повече или по-малко е без значение.

— Аз пък никога не съм бил официално член на Сигма — обади се Тъкър. — Никой не може да каже, че двамата с Каин трябва да се подчиняваме на заповедите на шефа ви.

Грей се обърна към последния от екипа си.

Ковалски въздъхна.

— Гащите ми и без това вече са мокри, така че майната му...

— В такъв случай да измислим как да започнем издирването. — Грей взе телефона и зареди подробна триизмерна карта на острова. Завъртя я, за да покаже очертанията на кръста. — Това са фирмите и районите, които вероятно са свързани с Гилдията.

— Чакай малко — каза Сейчан. — Пейнтър откъде знае това?

Грей я погледна и сбърчи чело. В суматоката и покрай толкова много информация изобщо не си беше задал този въпрос.

Сейчан явно прочете всичко това в очите му. Поклати глава, сякаш мълчаливо го кореше за поредното недоглеждане. Пръстите му стиснаха телефона. Беше раздразнен колкото от пропуска, толкова и от това, че Сейчан го е хванала.

„Събери парчетата...“

— Продължавай — каза Сейчан.

— Ако Аманда е на острова, най-вероятно се намира някъде в отбелязаните имоти.

— Това е доста територия за претърсване — обади се Тъкър.

— Именно затова ще започнем тук, от най-вероятната цел, и ще продължим в спирала навън.

Грей посочи центъра на кръга.

— Мястото е отбелязано с кръстче — промърмори Ковалски. — Какво пък, нали търсим съкровище на пирати.

Грей се изправи.

— И да се надяваме, че е още там.

Свали телефона и се загледа към центъра на острова с блестящата централна ос, около която се въртеше звездата. И наистина се въртеше — кулата, а не островът. Етажите й, всеки с ромбовидна форма и леко изместен спрямо предишния, създаваха впечатление за огромен тирбушон, но най-изумителният аспект на архитектурата бе, че всеки етаж се въртеше, независимо от останалите, създавайки динамична структура, захранвана от вятърни турбини и слънчеви панели. Гледката беше хипнотизираща. Отделните нива се преместваха бавно и се преливаха в нови форми, имитирайки някакъв трептящ мираж.

— Бурдж Абаади — каза Тъкър, който също гледаше централната сграда на Утопия. — Вечната кула.

Високият петдесет и четири етажа небостъргач беше построен само за осемнайсет месеца заедно със създаването на самия остров. Двата проекта се бяха издигнали едновременно от морето.

Грей чувстваше, че ако на острова има нещо скрито, то ще е именно тук, в сърцето на Утопия. Имаше само един начин да проверят.

Обърна се към Тъкър и Каин.

— Време е да се хващаме на работа.

2,22 ч.

Тъкър водеше — или по-скоро Каин водеше.

Овчарката тичаше цяла пряка пред тях по пустия булевард, който пресичаше лъча на звездата. Тъкър слушаше запъхтяното дишане на партньора си в лявото си ухо и следеше екрана за случаен охранител или обитател на Утопия.

Придържаха се максимално към сенките, докато изминаваха четиристотинте метра до целта си. От двете страни на пътя и по средата между платната му се издигаха палми. Някои от дърветата все

още бяха в масивни саксии и очакваха да бъдат наместени с кранове по местата им и засадени.

Целият остров създаваше сюрреалистично впечатление. Сякаш бяха попаднали в детски макет на град, в който отделните парчета още се търкаляха наоколо, за да бъдат сглобени и залепени.

Но с приближаването към центъра градът престана да бъде така фрагментарен. Сградите ставаха по-високи, по-лъскави, озарени от светлини. Започнаха да се появяват признаци на живот — количка за голф или автомобил на празен паркинг, малко магазинче с препълнени рафтове, неонova реклама в прозореца на корейски ресторант.

Въпреки това Тъкър подозираше, че островът е населен от съвсем малко хора, които най-вероятно бяха свързани по един или друг начин с Гилдията.

За него тази терористична организация още звучеше като нещо от евтин трилър. Но от друга страна, беше имал вземане-даване с много различни наемнически групи и частни военни компании с не помалко цветисти имена — „Сабя“, „Титан“, „Глобална сила“. И макар да не се връзваше на разни конспиративни теории, знаеше, че военнопromишленият комплекс е пропит с корупция и машинации, създаващи куп тайни организации, които смесваха в едно въоръжени сили, разузнавателни служби, политически амбиции и дори научни изследвания.

Една подобна организация повече — какво толкова?

По-рано Ковалски го бе дръпнал настрани и му беше разказал какво се бе случило с майката на Пиърс, като намекна и за предишни сблъсъци с тази организация. Така че независимо от името на врага Тъкър и останалите в момента нахлуваха на негова територия — и беше по-добре да внимават къде стъпват.

Същото се отнасяше и за партньора му.

— БАВНО — нареди той на Каин.

Образът на екрана престана да подскача толкова много, когато овчарката премина от тръс в бавен ход. Тъкър се обърна и направи знак на останалите, скрити зад един жълт „Хъмър“. На каросерията зад големия джип имаше лъскав скутер, който предлагаше допълнително прикритие. След още една пресечка булевардът, подобно на другите централни оси на лъчите, свършваше в централен парк около въртящата се Бурдж Абаади.

Вечната кула се издигаше като сияеща скулптура в нощното небе. Всеки етаж се въртеше бавно, създавайки впечатлението, че цялата структура леко се поклаща на морския вятър. Само долните пет етажа бяха неподвижни. В тях се намираха лобито и сервизните нива, в това число електроцентралата, която събираше енергията от хоризонталните вятърни турбини, разположени между всеки два етажа.

— Не трябва ли да приближим още? — попита Грей.

— Няма нужда — отвърна Тъкър. — Паркът е целият в сенки, с много дървета и места за криене. Не искам случайно да се натъкнем на някой охранител. Оставете Каин да си свърши работата.

— Прав е — каза Сейчан.

— Нищо против — обади се Ковалски и прокара замечтано пръсти по плавната линия на жълтия скутер.

Останал малцинство, Грей кимна на Тъкър да продължи. Той прати Каин напред с кратка команда.

— РАЗУЗНАЙ!

Каин бавно се промъква напред, като се придържа към сенките. Движи се срещу вятъра, оставя миризмите да минат през него, вдигнатият му нос не пропуска почти нищо.

Надушва соя и водорасли от далечните вълни и пясък.

По-наблизо... удря го острата миризма на прясно окосена трева... сладък аромат на разтворили се нощни цветя.

А на фона на всичко това долавя воня... воня на пот, масло и тела.

Хора.

Спотайващи се хора.

Улавя всяка силна, отвратителна миризма. Остава в сенките, зад храстите покрай редицата пейки. Проследява всеки човек, докато не чува доволен шепот в ухото си.

ЗАБЕЛЯЗАН.

След това продължава напред.

Промъква се внимателно, със спусната опашка, напрегнати крака и щръкнали уши, улавящи всяко почукване, шумолене и скърцане.

Вонята на човек избледнява зад него, отнесена от вятъра, за да остави място за нови миризми.

Спира.

Козината му настръхва от възбуда. Вдига нос и подушва отново, поема миризмата дълбоко в себе си, опитва я, разпознава я. Тръгва напред, като проследява следата във въздуха.

Миризмата идва от един пикап — той познава пикапите, возил се е на тях и е подавал глава навън на силния вятър. Но сега е друго. Хвърля се през откритото пространство и отново се озовава в сенките под колата — миризма, воняща на петрол и грес.

Измъква се от другата страна и проточва врат. Завърта се и прави няколко крачки напред-назад, за да е сигурен.

След това изскимтява тържествуващо и посочва.

— Добро куче — казва му Тъкър.

Гордостта го изпълни — наред с обич, от която чак болеше.

Всички бяха наблюдавали лова на Каин, скупчени пред малкия екран на телефона. Овчарката беше забелязала четирима охранители в района, след което се бе пъкнала под един пикап, паркиран накриво на кръговата алея пред входа на Бурдж Абаади.

— Уловил е миризмата на Аманда — каза Тъкър. — Тя е на острова!

— Можеш ли да наредиш на Каин да се качи в каросерията на пикапа? — попита Грей.

— Няма проблем. — Никога не беше имал проблеми да накара Каин да се качи в кола. Изпрати командата. — Горے в колата!

Кучето незабавно отстъпи метър назад, рязко се засили и полетя във въздуха, като кацна в каросерията и леко се плъзна, за да не се блъсне в онова, което бе натоварено там.

Каин се озърна, душейки усилено.

Сейчан се наведе към екрана.

— Това ковчег ли е?

Грей посочи тиксото по краищата на сандъка.

— В него са преместили Аманда. Нищо чудно, че така и не е била забелязана на летището. Докарали са я тук най-вероятно като дипломатическа пратка.

Ковалски надникна над рамото му.

— Добре де, но къде е тя сега?

Всички се загледаха към петдесет и четири етажната сграда, която бавно се въртеше в нощта. И разбраха истината.

Ловът тепърва започваше.

Но дали вече не бяха закъснели?

2,32 ч.

Мъничкото момченце лежеше на голия корем на Аманда, която вече беше притихнала.

Пещта на тялото ѝ, разпалена в огнена влага от раждането, го топлеше. Отгоре му бяха наметнали одеялце, под което се подаваше мъничко юмруче, не по-голямо от орех.

Аманда го гледаше, поглъщаше го с очи. Ръцете ѝ бяха завързани и не можеше да го прегърне. Това беше най-голямата жестокост. Дори този момент, който ѝ бяха дали с детето, беше необходимост, а не израз на съчувствие. Беше прочела всички книги за бебета. Новороденото се поставяше с лице надолу, за да се ускори изхвърлянето на течности; непосредственият контакт подбуждаше тялото ѝ да отдели по естествен начин окситоцин, който да помогне на последните контракции да изхвърлят плацентата.

И тялото ѝ беше изпълнило първобитната си работа.

Изтощена, останала без сили, Аманда се опита да превърне момента във вечност.

— Моето момченце — прошепна тя и сълзите ѝ се смесиха с потта на разгорещеното ѝ лице. Искеше синът ѝ да чуе поне веднъж гласа на майка си. Отправи към него цялата си любов, кръсти го с името, което бе мълвила нощем с Мак, докато широката му длан почиваше върху издутия ѝ корем.

— Моят малък Уилям.

Но за съжаление детето не бе от съпруга ѝ, поне не генетично. Тя знаеше част от истината, бе виждала медицинските записи в ужасяващото съобщение, което я бе накарало да побегне на Сейшелите. Въпреки това Мак беше обичал бебето не по-малко от нея. Любовта сияеше на лицето му дори след като беше научил истината.

„Той толкова те обичаше, Уилям“.

Сълзите ѝ потекоха — сълзи за семейството, което никога нямаше да бъде заедно.

Награпиха се гласове, но тя така и не откъсна очи от детето си.

— Петра, погрижи се да вземеш най-малко пет милилитра кръв от пъпната връв. Ще ни трябва за серум и за стандартните изследвания. Искам също да вземеш стволони клетки.

Аманда слушаше, осъзнавайки истината. Вече разделяха детето ѝ на части.

— Доктор Блейк, апаратът за нагревки е готов — обади се стоящата до нея Петра. — Приготвих витамин К и капките за очи. Искате ли да извършите огледа?

— Не. Ти го направи. Трябва незабавно да съобщя за раждането.

Блейк пристъпи до леглото на Аманда и посегна да вземе детето.

— Не, моля ви — замоли Аманда. — Още минутка.

— Съжалявам. Така е по-добре. Справихте се чудесно.

Тя се помъчи да се надигне, от раздраното ѝ гърло се изтръгна стон.

— Неее...!

Без да обръща внимание на молбите ѝ, Блейк вдигна Уилям от корема ѝ, отнемайки топлината му, оставяйки след себе си пустота, която никога нямаше да изчезне.

Отнесе детето до мъничкото легло под ярките лампи — и при студените очи на сестрата. Аманда си представи блестящия поднос със сребристите инструменти за дисекция.

Хлиповете ѝ се превърнаха в задавени викове. Аманда с все сили се опитваше да се отскубне от ремъците. Продължаваше да не откъсва очи от момчето си.

„Моят малък Уилям...“

2,38 ч.

Доктор Едуард Блейк стоеше до бюрото си, уморен до смърт и със замъглен поглед. Мекото кресло го примамваше, но остана прав. Не искаше да се отпуска, не и по време на този разговор.

— Да, всичко мина гладко — докладва той. — Генетиката остава стабилна. След като направим основните изследвания, ще изпробваме стабилността на спиралата в различна среда и условия.

Това беше целта на зловещата работа на Петра в лабораторията ѝ — да се отделят различните органи, като мозък, сърце, бял дроб и други, и да се запазят живи, за да могат да бъдат подложени на различни тестове. Детето на Аманда от самото начало беше предназначено за тази лаборатория.

— Мисля, че имаме основания да бъдем оптимисти по отношение на това момче — завърши той.

— *Оптимизмът е без значение* — възрази дигитално измененият глас, който бе като полъх на лед — макар Едуард да подозираше, че студенината му не е изцяло по вина на компютъра. — *Важни са единствено фактите.*

Едуард преглътна.

— Разбира се. Ще започнем да събираме конкретни данни в рамките на следващия ден.

— *Трябва да се вземат образци от тъканите и да бъдат изпратени при първа възможност в Щатите.*

— Разбрано. Получих списъка. Асистентката ми вече подготвя стволови и кожни клетки. Предстои да направим биопсия на червата и алвеолите и ще вземем проби от мозъчната кора и гръбначния мозък до края на деня. Имам обаче друг въпрос.

Мълчанието го окуражи да продължи.

— Майката... има ли окончателен консенсус какво да правим с нея?

Едуард можеше да познае отговора. Недалеч от лагера му в Сомалия имаше обширно гробище.

— *Тя може да се окаже биологично полезна. Засега не знаем дали тези резултати могат да се повторят масово, или не става въпрос за нещо уникално в нейната генетика.*

Огромното облекчение, което изпита, изненада Едуард. Представи си нежната обич на Аманда през потта и сълзите, силата в очите ѝ, когато ѝ отнеха бебето. Тази смес от сила и майчина закрила явно го беше трогнала по-силно, отколкото бе подозирал.

„Или може би съм просто уморен и емоциите надделяват“.

— Тук ли да я държим? — дрезгаво попита той. — На Утопия?

— *Не. Плановете ни изискват тя да бъде върната в Щатите.*

Отговорът беше неочакван и Едуард прехвърли различните сценарии през ума си. Аманда бе леко упоена за краткия път от

Сомалия, за да мине по-лесно през митницата. Но пътуването до Щатите щеше да отнеме много време и рискът от разкриване беше далеч по-висок.

— Как смятате да...?

Прекъснаха го.

— *Трябва да бъде прехвърлена в оп/инк лабораторията.*

Едуард се подпря на бюрото. Беше виждал лабораторията за оплождане и инкубация само веднъж, но това му беше предостатъчно. Моментално разбра какво се изисква от него.

— *Очакваме да бъде обработена и доставена на дубайското летище в осем сутринта* — завърши гласът.

— Смятайте го за направено.

Връзката прекъсна, преди да изрече думите. Нямаха нужда да чуят потвърждението му. То се подразбираше.

Остана да стои още две дълги секунди. Облекчението, което беше изпитал за Аманда, се бе изпарило.

По-добре да беше получила смъртна присъда.

Включи интеркома.

— Петра, трябва да подготвим операционната.

— За каква процедура? — попита металическият ѝ глас.

Той ѝ каза, като отново си представи какво бе видял в клиниката за оплождане и инкубация, онова съвършено въплъщение на чистата наука, където моралът нямаше дума. Свят, в който значение имаха единствено методологията и резултатът.

Горчилката се надигна към гърлото му.

„Горката Аманда“.

24.

2 юли, 18,39 ч.

Чарлстън, Южна Каролина

Кат прекрачи прага.

Ейми я следваше по петите. След първоначалния вик от шока и ужаса се беше смълчала. Големите стоманени врати се затвориха зад тях със съскане на въздух под налягане.

Кат знаеше, че не разполагат с много време. Скоро бягството им щеше да бъде открито.

След затварянето на вратите светлината стана приглушена, с лек червен нюанс, напомнящ на Кат командната зала на подводница от годините ѝ във военноморското разузнаване. Уникалното осветление запазваше възможността да се вижда на тъмно. Или може би целта му бе да скрие отчасти ужасите, спотайващи се тук.

Пред тях имаше дълъг коридор, който отделяше две редици резервоари с гъста розова течност. Полупрозрачните завеси пред тях не скриваха онова, което се криеше вътре. Кат отиде до един от тях и разтвори завесите.

— Недей — изстена Ейми и стисна палката с две ръце, но въпреки това я последва. Явно изпитваше нужда да не се отделя от Кат — не толкова за защита, колкото заради човешката близост в това нечовешко място.

Кат забеляза табелата в коридора.

„ЛАБОРАТОРИЯ ЗА ОПОЛОЖДАНЕ И
ИНКУБАЦИЯ“

Пред себе си видя въплъщение на предназначението на това място.

Гола жена се носеше в гъстата течност — желатинова среда, която я предпазваше от образуване на рани от залежаване и държеше тялото ѝ овлажнено. Коремът ѝ беше подут, пъпът бе щръкнал, сякаш

всеки момент щеше да се пръсне. Натезжалите ѝ гърди бяха провиснали, макар че никога нямаше да нахранят живота, растящ в нея. Главата на пациентката се подаваше над ръба на резервоара, очите бяха залепени, шията се извиваше назад, сякаш жената чакаше да сапунисат косата ѝ. Коса обаче нямаше. Скалпът блестеше на слабата светлина, разкривайки шевове и електроди, потъващи в черепа. Други тръби влизаха в носа и устата и стигаха до уреди за следене, вентилиране и хранене.

— Какво са ѝ направили? — ужасено прошепна Ейми.

Кат погледна по дългата редица, към другите жени, потопени в идентични резервоари, в същата замръзнала мъчителна поза, в различни етапи на бременност. Разбираше какво вижда. Жените тук бяха сведени до живи продълговати мозъци с една-единствена ясна функция.

— Превърнали са ги в безмозъчни човешки инкубатори — каза тя, треперейки от безсилна ярост и пронизваща костите ѝ мъка.

Изпъшка и впери немигащ поглед в тях.

„И аз щях да свърша тук“.

По лицето на Ейми личеше, че тя е осъзнала същото.

Кат се сви при мисълта, че може да е на това място. Не можеше да съпостави този чудовищен акт с простите чудеса и мистерии на собствените си бременности, с отглеждането на мъничкия живот в себе си. Пропъди парализиращия ужас, като си спомни първия плач на бебетата си, мъничките уста, смучещи чувствителните зърна на гърдите ѝ, докосването на пръстчетата, така настоятелни, така гладни.

Представи си другите четири сгради на комплекса, проучванията и разработките, извършвани тук — най-новите техники за вземане и запазване на яйцеклетки и сперма, развитието на процедурите за оплождане ин витро, последните иновации в отглеждането и трансфера на ембриони. Много от най-големите учени в тази област и генетици от целия свят работеха тук или бяха работили в миналото. Колко от тях са подозирали какво произтича от откритията им, какво се просмуква като токсичен отпадък, за да изпълни това място с отровата си?

Кат се извърна. Знаеше, че разполага само с половината отговори за загадъчната лаборатория. И знаеше къде да намери останалите.

— Хайде — каза тя. Усещаше, че времето им е на свършване.

Върна се в коридора между редиците. Беше забелязала остъклените кабинети в дъното и се насочи натам, като крачеше бързо, следвана от Ейми. Мислите ѝ препускаха, прехвърляше различните стратегии за измъкване. Малко вероятно беше да има заден изход от тази лаборатория — не и при това, което се криеше тук. Единственият път към спасението бе оттам, откъдето бяха дошли, през червените врати и въоръжената охрана.

Оглеждаше се, докато вървеше към дъното — с надеждата да открие някакво оръжие или друг начин за измъкване.

Не беше единствената, която търсеше.

Ейми ахна зад нея.

— Денис...!

Без да се обръща, Кат се пресегна и сграбчи китката, ѝ, преди да се е хвърлила към един от резервоарите. Ейми беше дошла с Кат, за да види какво е сполетяло сестра ѝ.

— Това не е тя — рече Кат, като я придърпа към себе си. — Това е само обвивка. Сестра ти е умряла, когато е стъпила тук.

Ейми отначало се запъна, но накрая се предаде. Знаеше, че Кат е права. Забързаха заедно напред. Всяка от тях се нуждаеше от топлината на другата.

Коридорът свършваше с три кабинета със стъклени стени, гледащи към ужасното представление. Отляво и отдясно започваха други коридори, които вероятно водеха към по-малки лаборатории, складове и сервизни помещения.

Кат прочете имената, гравирани върху вратите. Запомни ги наизуст; смяташе да им потърси сметка, ако успее да се измъкне от това място. Тръгна към централното помещение, което бе и най-голямото. Надписът на вратата гласеше Д-Р НАНСИ МАРШАЛ, ДМН, АГ. Много съкращения и титли сякаш заличаваха всичко човешко.

През стъклото Кат видя работещ компютър. Забеляза нещо странно в скрийнсейвъра. Сияещото изображение показваше двойната спирала на ДНК, която бавно се въртеше. Различните цветове представяха нуклеотиди, кодони и химични връзки. Кат се загледа в странната аномалия — *трета* протеинова нишка, която се виеше в генетичната матрица на двойната спирала, подобно на змия в тревата.

Биологията и генетиката не бяха нейна специалност, но познаваше човек в Сигма, който можеше да анализира по-добре тези

данни. Раздвижи мишката и събуди компютъра. Появи се стандартен десктоп. Трябваше да измъкне колкото може повече данни от диска и да ги прати във Вашингтон, но знаеше също, че няма време да разбие защитите, изолиращи системата от външния свят. Нямахше начин да прати файловете по имейл или друг подобен път. Защитните стени на комплекса бяха от военен порядък.

Налагаше се да импровизира и да се надява на успех.

Бръкна в джоба на ризата си и извади химикалката. Данните от камерата бяха записани на микрочип, свързан с клетъчен предавател, но картата позволяваше и допълнителен запис през вградената USB връзка. Развъртя химикалката и махна камерата, оставяйки картата с обем 2 терабайта и адаптера.

Бързо намери свободен порт и пъхна устройството. Намерението ѝ беше не да свали съдържанието на картата, а да качи файлове на нея с надеждата, че ще стигнат до Сигма. Забеляза, че клетъчният предавател свети в зелено. Беше активен, но дали някой получаваше сигнала?

Изправи се, когато на екрана се появи нова икона, представляваща външното устройство.

Някакво боботене я накара да се обърне. Ейми стоеше при отворената врата и се взираше към другия край на лабораторията. Стоманените врати бяха започнали бавно да се отварят, между тях се процеждаше сребриста светлина.

Рязката заповед на доктор Маршал достигна до тях.

— Намерете ги!

Кат се обърна към компютъра.

„Нямам време да подбирам файлове“.

С мишката извлече твърдия диск на компютъра върху иконата на картата.

Копирането започна незабавно.

Това беше единственото, което можеше да направи засега.

Освен да оцелее.

18,41 ч.

— Какво беше това, по дяволите?

Пейнтър зяпна генерал Меткаф. Никога не го беше чувал да ругае и рядко го бе виждал да губи самообладание. Двамата стояха

пред редицата монитори в комуникационния център. Преди минути техникът, който следеше химикалката на Кат, съобщи за нов поток данни от второто ѝ устройство. Това беше първата картина от активирането на химикалката. Отначало бяха получавали малко звук, откъси от разговор, но след това нямаше нищо.

И ето че сега екранът най-неочаквано бе оживял.

През първите няколко минути образът подскачаше, но накрая камерата показва червени метални врати с кръст върху тях.

Меткаф тъкмо си тръгваше, когато сигналът започна да постъпва. Генералът отиде с Пейнтър да види какво получават. Дватамата гледаха с растящ ужас как Кат оглежда тъмната лаборатория с редиците жени в резервоари. След това тя продължи към някакви офиси в дъното на помещението.

— Записа ли имената? — попита Пейнтър техника. — Онези върху стъклените врати?

— Да, сър.

След това мониторът отново потъмня.

— Това ли е всичко? — попита Меткаф. — Откъде са снимките?

Пейнтър знаеше, че трябва да бъде открит — за всичко. Върна генерала обратно в остъкления кабинет и затвори вратата след тях.

— Капитан Брайънт проучваше една клиника по фертилитет в Южна Каролина. Същата, в която е извършено ин витро оплождането на Аманда.

Проучването обаче не се водеше единствено от Кат. Лиза също бе отишла с нея. Страхът го обхвана с нова сила, но Пейнтър трябваше да остане съсредоточен.

Меткаф се обърна към него.

— За каква клиника по фертилитет говорите? Кой е позволил...?

Пейнтър го прекъсна, преди да се е отрицил. Трябваше да го шокира и да го накара да слуша — заради всички.

— Аманда може би все още е жива.

Както и очакваше, тези няколко думи зашеметиха генерала.

Пейнтър продължи, без да му позволява да се опомни. Трябваше да му представи цялата картина, преди Меткаф да е започнал да издига мислени бариери. Само пълният разказ можеше да спечели този упорит човек за тяхната кауза.

Започна от самото начало, с отвличането на Аманда и предположението му, че то е свързано с нероденото ѝ дете. Приключиха пред компютъра на Кат. Пейнтър му показва кръста върху остров Утопия. Едва сега си даде сметка, че той отговаря на символа върху червените метални врати.

„Какво означава това?“

Меткаф се отпусна на стола, без да откъсва очи от екрана. Генералът беше врял и кипял в коридорите на властта; някои дори биха го нарекли опортюнист, но това беше задължително условие, ако искаш да оцелееш в рамките на пояса Белтуей във Вашингтон. Пейнтър знаеше също, че шефът му е обигран стратег, способен да поставя логиката пред емоциите.

Надяваше се и сега да стане същото.

— И всичко това е собственост на фамилията Гант? На фамилията на президента? — попита Меткаф, вирайки се в острова. — И вече сте получили информация, че Аманда е отведена там?

— Да.

Пейнтър виждаше как мозъкът на генерала смила трескаво сведенията въпреки шока.

Накрая Меткаф поклати глава — не невярващо, а по-скоро признавайки поражението си.

— Мили Боже... ако сте прав... — Постави длан на челото си и погледна Пейнтър право в очите. — Дори Гант да са кукловодите зад Гилдията, как може президентът да въввлече собствената си дъщеря в подобно нещо?

Генералът погледна тъмния монитор в другото помещение. Явно си представяше ужаса, който бе видял преди малко там.

— Джеймс Гант може и да не знае — обясни Пейнтър. — Нямаме представа кои Гант са във вътрешния кръг, кои са *Истинската кръвна линия*. Именно затова играх тази игра толкова предпазливо. Имам чувството, че въпросният кръг не е застрахован от вътрешни противоречия и конфликти.

— Защо смятате така?

— Нещо е накарало Аманда да побегне на Сейшелите, сякаш са я предупредили. Сякаш някой се е опитвал да я защити.

— Или нарочно са я накарали да побегне тайно, за да могат да я отвлекат по-лесно, далеч от очите на публиката.

Хипотезата беше цинична и Пейнтър изобщо не я бе обмислял, но тя за пореден път доказваше, че Меткаф е опитен grosмайстор.

— Представихте доводи против Гант — призна Меткаф, — но те далеч не са сигурни. Нито една от уликите не е достатъчно силна, за да се изправим срещу тях, особено срещу администрацията. Ако опитаме, ще ги предупредим преждевременно, че сме по петите им. Ответният удар ще ни съсипе. А онази Кръвна линия ще се окопае още по-дълбоко. Има само едно решение.

Пейнтър го разбра.

— Трябва ни Аманда.

Меткаф го погледна в очите в мълчаливо съгласие. Всички надежди Сигма да се издигне от пепелта зависеха от откриването и спасяването на президентската дъщеря — и Кръвната линия със сигурност също го осъзнаваше.

Почукване на вратата ги откъсна от мислите им. Беше главният анализатор на Кат, Джейсън Картър. Пейнтър му направи знак да влезе, но хлапето само пъкна глава вътре.

— Директоре, получаваме нови данни от устройството на капитан Брайънт.

Пейнтър се загледа покрай главата на младежа. Мониторът още бе тъмен.

— Видео... или само звук?

— Нито едното, нито другото. Файлове.

Пейнтър за момент се обърка... после осъзна какво прави Кат — сваля информация от някой компютър в лабораторията.

„Умно, Кат... много умно“.

— Започнете да ми ги прехвърляте — нареди той.

Джейсън кимна и изчезна.

Меткаф зачака с Пейнтър.

— Искане ми се да не ми бяхте казвали нищо за това — рече той. — Със сигурност щях да спя по-добре в неведение. Между другото, защо ми разказахте? Защо ми се доверявате? Откъде сте сигурен, че не съм на заплата при Гилдията?

Добър въпрос. И Пейнтър имаше само един отговор.

— Защото бяхте трън в задника на Сигма от самото начало.

— По-скоро самият задник.

Пейнтър не оспори поправката.

— Но освен това сте ни подкрепяли, сър, особено когато наистина сме се нуждаели от помощта ви. Пък и не мога да действам на своя глава. Нуждая се от съюзник, който да държи вълците настрана, ако искаме да се доберем до Аманда.

— Дадено — но това е всичко, което мога да направя. След случилото се в Сомалия на Сигма са й вдигнали сериозно мерника. А вие познавате Вашингтон... надушат ли веднъж кръв...

„Започва оргията“.

Интеркомът избръмча.

— Директоре, първите файлове са на десктопа ви.

— Оставям ви да работите — каза Меткаф и стана, за да освободи мястото на Пейнтър. — Предстои замъкът да бъде нападнат, така че по-добре да подсиля вратите и бойниците.

Пейнтър знаеше, че думите не са просто метафора. Централата на Сигма се намираше в бункерите под Смитсъновия замък, в сянката на Белия дом — а сега помежду двете враждебни страни се прокарваше линия.

След като Меткаф си тръгна, той насочи вниманието си към компютъра и файловете, изпратени с цената на такъв голям риск. Тревожеше се за Кат... и още повече за Лиза. Въпреки това имаше чувството, че всички загадки, истинският пулс на Кръвната линия се крият в живота и смъртта на друга жена.

„Грей, трябва да намериш Аманда“.

25.

3 юли, 2,44 ч.

Териториалните води на Дубай

Грей сграбчи мъжа в душещата хватка и опря длан в главата му. Рязко движение настрани и шийните прешлени изхрущяха. Тялото се отпусна безжизнено.

Положи охранителя на поляната и свали шлема му, бронезилетката и ризата. Екипировката бе идентична с тази на командосите в Сомалия, което допълнително потвърждаваше, че Аманда е била преместена тук.

— Готово — каза глас в ухото му.

Беше Сейчан. Тя също се беше справила със своя човек.

Докато си слагаше шлема на мъртвия войник, Грей погледна телефона. Камерата на кучето показваше самотен охранител до една пейка в парка. Каин се намираще недалеч и бе привлякъл вниманието му, докато Тъкър се промъкваше отзад с нож в ръка. Безшумно като останалите той елиминира последния противник между екипа на Грей и въртящата се Вечна кула, Бурдж Абаади.

— Влизаме — каза Грей.

Пробяга приведен останалата част от нощния парк. Още беше нащрек — опасяваше се, че Каин може да е пропуснал скрити противници, но стигна до края на зелените площи, без да вдигне тревога.

Докато чакаше останалите, Грей се загледа към великолепието на бавно въртящата се кула. Всеки етаж се движеше, независимо от останалите. Гледката отгоре сигурно беше пленителна — пейзажът се променяше непрекъснато, редувайки блестящия Дубай с тъмното величие на морето и звездите.

Въпреки това нещо го тормозеше, докато гледаше нагоре.

„Нещо в тази непрекъснато променяща се форма...“

Шумолене го върна обратно на земята. Останалите се събираха от различни посоки. Сейчан и Тъкър също бяха облекли откраднатата

екипировка. Каин не се виждаше никакъв, спотайваше се някъде по заповед на водача си.

Докато се събираха, Грей огледа главния вход на Бурдж Абаади. Очакваше там да има камери и вероятно друга охрана вътре. Маскировката им не беше особено добра, но щеше да им осигури няколко секунди и елемент на изненада при нужда.

Ковалски най-сетне изникна между палмите, като се мъчеше да надене тясната бронезилетка на широките си рамене. Шлемът беше кацнал на главата му като корона.

— Моят беше от дребосъците — обясни той.

Грей насочи оръжието си към великана.

— Хвърли всичко това и вдигни ръце на главата си.

Ковалски се намръщи.

— Какво ти става, Пиърс?

Сейчан въздъхна.

— Прави се на пленник. — Махна към стълбището пред входа.
— За камерите.

Идеята най-сетне мина през дебелия череп на Ковалски и очите му се разшириха. Той захвърли откраднатите неща и сплете пръсти върху темето си.

Грей даде последни инструкции и го поведе напред, съпровождан от другите двама. С периферното си зрение забеляза движение в сенките, почти неуловимо, ако не го очакваш. Каин изчезна в храстите до сградата и запълзя към стълбите.

Стъпалата бяха ярко осветени, но самото лоби бе тъмно, само няколко лампи светеха приглушено. Изглеждаше пусто. Може би маскировката им беше ненужна. Охраната в парка определено бе лесна за премахване. Грей беше заварил своята жертва да спи.

Врагът явно смяташе, че е в безопасност на острова — особено след като нямаше представа, че някой все още търси Аманда.

Грей тръгна с останалите нагоре. Държаха лицата си извърнати от камерите. Грей направи знак на Тъкър да избърза напред и да провери високите стъклени врати, водещи към лобито. Той изтича и дръпна. Вратата се отвори. Тъкър въздъхна с облекчение. Нямаше да им се налага да рискуват да се издадат, като взривят пантите с топчета пластичен експлозив или по-сериозна пиротехника.

Единственият разочарован от лесното влизане беше експертът по експлозиви.

— Ох, да му се не види — измърмори Ковалски. — Така се бях наострил да гръмна нещо.

Грей го сръчка в гърба с дулото.

— Мърдай.

Ковалски се препъна на прага. Грей и останалите се скупчиха зад него.

Лобито беше пет етажа високо и привличаше погледите нагоре. В центъра се издигаше величествено спирално стълбище, направено изцяло от стъкло. Кристали Сваровски проблясваха на слабата светлина, изобразявайки различни морски създания. Стълбището започваше от входа и се виеше нагоре около централната ос на кулата.

Единственото осветление идваше от пръстен огромни колони, също направени от стъкло. Те представляваха масивни вертикални аквариуми, от които струеше мека светлина, която бавно сменяше тоновете си.

Отначало Грей си помисли, че аквариумите са празни и вътре просто има мехурчета, които улавят и усилват светлината. После очите му свикнаха със сумрака и мехурчетата се превърнаха в медузи с големината на длан, които се носеха във водата.

Вълшебният момент беше прекъснат от рязък вик.

Висока яка фигура се надигна зад бюрото на охраната и тръгна напред, като търкаше очи. Още някой беше хванат да дреме на пост. Мъжът държеше черна барета в ръка. Явно беше лидерът на африканския контингент.

Втора фигура изпълзя зад бюрото и се изправи. Тъмнокожо момиче на тринайсет-четиринейсет години, слабо, с кльощави крайници, в униформа. Избърса уста с опакото на дланта си. Панталоните на лидера бяха разкопчани.

Значи не го бяха хванали да дреме.

Ярост пламна в гърдите на Грей. Знаеше, че много от селските деца, откънати от главатарите в Сомалия, не биваха превръщани във войници като Бааши, а се използваша като сексуални роби.

Или и двете.

Чудовището не откъсваше поглед от Ковалски, докато прекосяваше широкото лоби. Явно неочакваната поява на пленника го

беше озадачила. Измамата можеше да продължи още една-две секунди...

Лидерът замръзна и ръката му се стрелна към кобура.

Сейчан рязко вдигна своя „Зиг Зауер“.

— Не стреляй! — заповяда Грей. Евентуална престрелка, дори само един изстрел в тази кънтяща кристална зала, щеше несъмнено да вдигне по тревога цялата охрана в залата.

Лидерът освободи оръжието си. Явно не страдаше от подобни скрупули.

Грей обаче беше видял недоловимото движение на китката на Тъкър и бе чул прошепнатата команда.

Каин излетя от сенките зад мъжа и се хвърли напред. Момичето изпищя и отскочи настрана. Кучето удари мъжа в глезена и го подсече. Онзи полетя и падна тежко, главата му изкълтя в мраморния под.

Пистолетът се плъзна някъде в сенките.

Тъкър вече се беше втурнал напред с нож в ръка. Плъзна се на колене и се размина с Каин, който се движеше по инерция в обратната посока. Тъкър стигна до мъжа, вдигна камата си, но после отпусна ръка.

— Вратът му е счупен — каза той.

— Значи всеки си има по един войник — каза Ковалски, като сваляше ръце и кършеше рамене. — Трябва да си взема такова куче.

Момичето се появи отново от сенките. Държеше изгубения пистолет с двете си ръце, насочен към Тъкър. Лицето ѝ бе маска на ужаса.

Тъкър пусна ножа и вдигна ръце.

— Всичко е наред... — тихо рече той.

Момичето рязко каза нещо на сомалийски. Нямаха преводач, но гласът му звучеше повече гневно, отколкото уплашено. Прицели се, пръстите се свиха около спусъка.

После момичето внезапно направи крачка назад — и изкашля кръв. Пусна оръжието и пръстите му задраскаха към сребърното острие, щръкнало от шията ѝ.

Грей се обърна.

Сейчан държеше втори метателен нож, готова да го използва.

Не се оказа необходимо.

Момичето се свлече на колене и падна по очи на пода.

Тъкър възкликна ужасено. Хвърли се напред, за да се притече на помощ, но беше безсмислено.

— Какво направи?

— Каквото трябваше — отвърна Сейчан. Очите ѝ бяха изцъклени и студени.

Тъкър я зяпна.

— Та тя беше само дете.

— Не, не беше — прошепна Сейчан. — Вече не.

Грей знаеше, че тя е права. Момичето най-вероятно щеше да стреля и да убие Тъкър, а гърмежът щеше да изложи на опасност всички. Това беше тъжната истина — някои изтормозени, осиротели от войната деца никога не се възстановяваха, а се превръщаха в същински животни в детски тела.

Въпреки това сърцето го заболя. Споделяше мъката на Тъкър.

Сейчан тръгна спокойно през лобито.

— Да намерим Аманда. Затова сме дошли.

Грей обаче забеляза как пръстите ѝ треперят, докато се опитваше да прибере неизползвания нож в канията на китката си.

— Сейчан е права — каза той и посочи към Тъкър. — Извикай кучето си. Трябва отново да надуши следата на Аманда.

Тъкър изгледа кръвнишки Сейчан, но се подчини.

Докато куче и водач претърсваха в тандем лобито, Грей отиде при бюрото на охраната. Там имаше ред монитори, свързани с лобитата на всеки етаж. Започна да сменя изгледите поред, търсейки някакви признаци за присъствието на други хора. Стигна до жилищната част на петнайсетия етаж, но без резултат. Всяко лоби тънеше в полумрак, показвайки мраморен лукс, фини килими и все същото безкрайно спирално стълбище.

Всичко изглеждаше пусто и недокоснато.

— Насам — повика ги тихо Тъкър. — Мисля, че намерихме нещо.

Каин душеше ожесточено вратата на асансьор.

Грей тръгна натам, като пътъом подбра Сейчан.

Тя стоеше отделно и се взираше с непроницаема физиономия в близката колона — аквариум. Когато Грей стигна до нея, Сейчан кимна към светещите медузи пред нея и прочете табелката.

— Това е гигантски хибрид на *Turritopsis nutricula*.

Грей поклати глава. Името не му говореше нищо.

— В края на живота си възрастният индивид се подмладява. Цикълът продължава непрекъснато и всеки път медузата започва отново.

Сейчан стоеше до окървавения труп на момичето. Очите ѝ бяха мокри от сълзи. Вероятно виждаше самата себе си да лежи тук. Дали желаше подобен шанс и за двете? Да се преродят, да започнат отново чисти и неопетнени, да си върнат детството?

— Този процес прави медузата безсмъртна — прошепна тя.

Грей кимна. Това чудо на природата наистина бе необичайно.

„Нищо чудно, че са го избрали за талисман на Вечната кула“.

Но Сейчан имаше друго мнение за вечния живот и го изказа на глас.

— Толкова е ужасно.

Грей не коментира и тя се извърна. Той тръгна мълчаливо с нея, оставяйки я да се справи сама с мъката си. Вървеше плътно до нея и пръстите му докоснаха opakото на дланта ѝ — същата длан, която бе хвърлила ножа.

Очакваше да се дръпне, но тя не го направи.

Отидоха заедно при Тъкър и Каин.

Ковалски стоеше наблизко, проточил врат и загледан в спиралното стълбище, което се виеше през сърцето на постоянно въртящата се кула.

Грей проследи погледа му.

Отново го загложди нещо.

„Тази форма...“

18,47 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

ДНК молекулата бавно се въртеше на екрана — танц на кода, който съдържаше в себе си човешкото тяло в цялото му великолепие. Пейнтър обаче никога досега не бе виждал подобен фрагмент генетичен материал.

През средата на характерната двойна спирала минаваше трета нишка.

— Какво смяташ? — попита той. Използваше загадката, за да се разсее от тревогите за Кат и Лиза.

— Това е *тройна* спирала — с треперещ от вълнение глас отвърна Рени Куин. — Светият Граал на генетиката.

Рени опря големите си юмруци върху бюрото на Кат, за да разгледа по-отблизо изображението. Биологът на Сигма бе извикан да помогне на Пейнтър да пресее огромното количество данни, пристигащо от сървърите на лабораторията. Човекът беше от ирландски произход, с румена кожа и тъмнокестенява четина по бузите и скалпа. Беше също бивш боксьор в колежа си и изявите му бяха включвали и доста сбивания без ръкавици — навик, благодарение на който го бяха изхвърлили от рейнджърите.

След раздялата с военните Сигма не пропусна да го грабне. Рени доказва историите за хората с големи ръце, но в неговия случай големите ръце вървяха с огромен мозък. И сега той щеше да му потрябва, за да се пребори с планината от информация.

Файловете от Чарлстън пристигаха разхвърляни, много от тях представляваха суров код. Кат явно не бе имала време да отдели най-важните неща. Вместо това беше стоварила информацията, както се казваше на компютърен жаргон — и данните бяха много повече, отколкото можеше да поеме SD картата ѝ. Много файлове пристигнаха повредени, други не бяха дешифрирани изцяло. Щеше да им отнеме дни, ако не и седмици, да декодират и възстановят всичко.

Въпреки това не трябваше да си компютърен инженер, за да разбереш, че повечето файлове бяха свързани с проучвания в областта на генетиката и репродуктивността и че цялата информация бе пряко или косвено свързана с изображението на екрана.

— Тройна ДНК спирала — каза Пейнтър и впери поглед в екрана. Беше колкото объркан, толкова и заинтригуван.

— Всъщност... — Рени се наведе и прокара пръст по двете основни нишки — тези нишки са дезоксирибонуклеиновата киселина, или ДНК. Третата, онази змия, увита около дървото на живота, е пептиднуклеинова киселина, или ПНК.

Пръстът на Рени почука новата спирала.

— Тази нишка е изкуствена. Дело на човека, не на Бог. Това нещо пред нас е резултат от кибергенетика, сливането на биология и технология.

— Нима подобно нещо е възможно?

— Не само че е възможно, но и правено. Един екип от Копенхаген вече успя да вкара ПНК нишка между две ДНК нишки. В епруветка, естествено. Но една проста пречка не им позволи да продължат със следващия етап на проучванията си. — Рени кимна към екрана. — Тази тройна спирала е нестабилна във вода. Успееш ли да изградиш дъждобран около нея, ще промениш целия свят.

Пейнтър се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Целият ни генетичен код е изграден от четири химични бази — гуанин, аденин, тимин и цитозин, или Г, А, Т, Ц — обясни Рени. — Информацията за всички живи същества е изписана с тези четири букви. — Той погледна към въртящата се молекула. — ПНК обаче не се ограничава само с четири букви. Можете ли да си представите какво може да се създаде, ако буквите са повече? Бихме могли да *пренапишем* човечеството.

Въпреки явното вълнение на Рени Пейнтър си представи единствено ужаси.

Рени не беше свършил.

— Но далеч по-важното е, че тази кибернишка на ПНК може да бъде проектирана така, че да включва и изключва отделни гени. ПНК вече е използвана за лечение на една форма на мускулна дистрофия у лабораторни мишки. Но това е само началото. Потенциалните възможности са безгранични. Става дума за блокиране на ракови образувания, лечение на стотици генетични заболявания, дори за удължаване на живота.

Рени се загледа с копнеж към екрана.

— Ако ДНК държи ключа към живота... то ПНК е шперцът. За онзи, който държи такъв инструмент в ръцете си, не би имало невъзможни неща.

Настроението на Пейнтър стана още по-мрачно. Представи си лабораторията в Чарлстън и онези жени в резервоарите.

Джейсън почука на вратата и го спаси от неприятните мисли.

— Директоре, извинете за прекъсването, но току-що получихме необичайно голям файл от Чарлстън. Реших, че може би ще поискате да го видите. Името на папката е „История и произход“.

Пейнтър се поизправи в стола си. Беше доволен, че може да остави засега дискусиите по биология. Искаше да стигне до корените

на всичко и името на папката звучеше обещаващо. *История и произход*.

Джейсън попари донякъде надеждите му.

— Сър, само че папката е доста повредена. Работим по възстановяването ѝ, но мога да ви изпратя онова, с което разполагаме засега — няколко странни изображения и документи.

— Действай — нареди Пейнтър.

Джейсън посочи компютъра.

— Вече е направено.

„Нищо чудно, че Кат харесва това хлапе“.

Пейнтър се завъртя към клавиатурата и отвори първия от новите документи. Рисунката изпълни екрана.

На нея бяха изобразени трима мъже в колониално облекло, сплели десните си ръце над главите си и левите отдолу. В горните ъгли на рисунката имаше по една навита триглава змия.

— Какво е това? — промълви Пейнтър, без да очаква отговор — но го получи.

— Светата кралска арка — каза Рени и сякаш изненада самия себе си, че е в състояние да отговори.

Пейнтър се обърна към него.

— Откъде знаеш това?

— Защото съм член на гилдията. — Рени явно разчете изумената физиономия на Пейнтър. — Нямам предвид онази Гилдия. Говоря за масоните. Членове на семейството ми са били масони още от Ирландия.

Пейнтър посочи екрана.

— И какво е това?

— Не знам какво е цялото тълкуване. Изобразен е ритуалът три пъти по три, което е свещено число за масоните. Това е част от инициацията в специалната степен Кралска арка, но около нея има много загадки, включително и около произхода ѝ. Твърди се, че е свързана с тамплиерите.

Ритуалът три пъти по три... с други думи, девет... представлява броя на основателите на ордена.

Пейнтър впери поглед в екрана. „Какво прави тази рисунка в сървърите на генетична лаборатория?“

Въпреки че му изглеждаше странно, подозираше какъв е отговорът — но само заради предишния разговор с Рени. Пейнтър зараглежда тримата сплетени мъже и триглавите змии. Изображението изглеждаше зловещо, подобно на тройната спирала, трите нишки, сплетени в една. Дори Рени беше използвал израза „змия, увита около дървото на живота“, за да опише тройната спирала.

Пейнтър прочете анотацията под рисунката, в която се съобщаваше източникът — някаква книга, озаглавена „Масонски ритуали и описания от Дънкан“, издадена през 1866 г.

„Как е възможно в книга, излязла преди почти век и половина, да се говори — поне символично — за тройна спирала?“

Пейнтър си припомни името на папката.

ИСТОРИЯ И ПРОИЗХОД.

В това имаше нещо важно. Искаше му се съдържанието на папката да бъде възстановено колкото се може по-скоро — ако изобщо беше възможно.

Джейсън внезапно нахълта отново. Носеше мрачни новини.

— Директоре! Току-що изгубихме връзка с Чарлстън. Устройството на капитан Брайънт замлъкна наред предаването.

Пейнтър се изправи.

— Батерията? От нея ли е?

— Не, сър. Този път следяхме състоянието ѝ. Още има заряд.

Сърцето на Пейнтър се сви. Оставаше само едно обяснение.

Джейсън го каза на глас.

— Явно някой е открил бръмбара и го е премахнал.

Но какво означаваше това за Кат?

26.

2 юли, 18,48 ч.

Чарлстън, Южна Каролина

— Намерете ги!

Кат тихо се вмъкна в едно съседно помещение до тъмния коридор. В последния момент зърна в другия край доктор Маршал, която вървеше енергично към кабинета си, заобиколена от охранители.

— Разделете се! Претърсете всеки шкаф, склад и лаборатория от двете страни!

Кат тихо затвори вратата; ръката ѝ беше мазна и се хлъзгаше по дръжката. Помещението бе осветено единствено от скрийнсейвъра на компютърен монитор. Отново същата странна тройна спирала. Кат се надяваше, че файловете са стигнали до някого в Сигма.

Когато очите ѝ свикнаха с полумрака, тя забеляза, че покрай съседната стена има лавици с петлитрови стъкленици, които отразяваха слабата светлина. Вътре се носеха някакви тъмни неща. Кат зърна мънички свити пръсти. Извърна се. Не искаше да вижда повече ужаси, онези жени в резервоарите в основното помещение ѝ бяха достатъчни. Стъклениците явно съдържаха крайния продукт от същото проучване.

Все още държеше сгъваемия си нож, вече изтъпен от цялото рязане. Беше имала само две минути да се подготви за онова, което предстоеше, и едва успя да скрие Ейми на сигурно място. Продължаваше да изчислява наум, докато времето изтичаше.

„Седем резервоара... двайсет и един килограма на квадратен сантиметър... приблизителен обем на лабораторното пространство...“

Започнаха да се отварят и затръшват врати, чуха се викове. Охранителите бързо претърсваха помещенията и приближаваха. Кат беше оставила една врата отворена надолу по коридора, но щяха да стигнат първо до нея.

Какъвто бе планът.

Затвори очи и пое дълбоко дъх. Използва последните секунди, за да размаже на дебел пласт гъстата като желатин течност по лицето и

обръснатата си глава. Дрехите и тялото ѝ също бяха омазани в хидрофилния гел — същото възрозово вещество, което изпълваше чудовищните резервоари в основното помещение.

Стъпки задумкаха към скривалището ѝ. Кат се обърна към вратата, когато тя рязко се отвори. В помещението влезе охранител, следван от втори. Насочиха пистолетите си към Кат.

— Пусни ножа! — изрева единият.

Тя се подчини и вдигна ръце над главата си.

— Намерихме едната! — извика другият към коридора.

— Доведете ми я — нареди Маршал.

Охранителите я измъкнаха навън в коридора. Кат не оказа съпротива и се остави да бъде поведена под дулото на пистолетите към осветения кабинет на Маршал.

Жената стоеше с ръце на кръста. Стъпка ядосано нещо. Кат чу хрущене и по пода се пръснаха парчета пластмаса.

Бяха открили устройството, включено в мрежата им.

Маршал се обърна към нея с пламнали бузи и яростен поглед. Вече беше отпуснала ръка върху дръжката на електрическия си остен. Кат очакваше да бъде наказана. Искеше да бъде наказана.

— Къде е другото момиче? — остро попита Маршал.

Кат не откъсваше поглед от нея — не искаше да издаде с очи скривалището на Ейми.

— Ще те накарам да се разприказваш... — Маршал пристъпи към нея и опря остена в корема ѝ.

Кат се завъртя в последния момент, когато сините искри изскочиха от черния край на палката. Токът я удари отстрани, кракът ѝ се подгъна в агония и тя падна на коляно.

Стисна зъби от болка — и от отчаяние.

„Прекалено слабо беше“.

Оттласна се със здравия си крак и сграбчи Маршал за китката. Единият охранител се опита да я зашемети с пистолета си, но Кат успя да се извърти и ударът попадна в рамото ѝ.

Тя се помъчи да се изправи на треперещия си крак, като сграбчи за допълнителна опора найлоновата завеса на близкия резервоар. Още държеше китката на Маршал и успя да вдигне високо остена. Металният връх се удари в пръта на завесата.

Затанцуваха искри.

След което светът избухна в пламъци.

Детонацията отхвърли Кат назад и тя полетя във въздуха. Над нея сини пламъци облизаха тавана и се разпространиха навън. Тя закри очите си с ръка и си представи как огънят се носи към най-отдалечената стая — склад и сервизно помещение с различни бутилки с газ под налягане, използван в лабораториите на комплекса. Сред тях имаше седем големи резервоара, маркирани с H₂.

Водород.

Без мирис, четиринайсет пъти по-лек от въздуха, силно експлозивен.

Беше пробила маркучите и съдържанието на големите бутилки бе изтекло в затвореното пространство. Водородът се бе събрал покрай тавана и не можеше да се надуши.

Кат падна по гръб и се плъзна по пода. Ужасната жегла сваряваше всичко около нея. Единственото, което предпазваше кожата ѝ, бе дебелият слой хидрофилен гел. Свойствата му, които поддържаха жените в резервоарите хидратирани и без рани, сега ѝ предлагаха някаква форма на защита.

Това не можеше да се каже за останалите.

Макар и оглушена от взрива, чу писъците.

Мятаха се тела, горяха дрехи и лица.

В мига на самата експлозия Кат бе видяла как косата на Маршал се подпалва и се превръща в огнен ореол.

„Подходящ край за някого, който си играе на Бог“.

Надигна се с мъка, полузадушена от дима, жегата и липсата на кислород. Насълзените ѝ очи превръщаха картината в размазан ад. Навсякъде около нея танцуваха пламъци, найлоновите завеси се топяха на черни потоци, обгорената апаратура пръскаше искри и съскаше.

Кат се изправи и залитна назад.

На два метра от нея се надигна друга фигура, която се беше скрила зад близкия резервоар. Скалпът ѝ бе обгорен и напукан, по главата ѝ се стичаше кръв.

Маршал вдигна пистолета на единия охранител и излезе от прикритието си.

Кат се опита да избяга, но краката ѝ се подгънаха. Тя падна, поддържайки се на едната си ръка.

Маршал направи още една стъпка напред, насочила оръжието към лицето на Кат. В погледа ѝ нямаше ликуване от предстоящото убийство — само болезнена необходимост, последен акт на отмъщение.

Но не тя беше онази, която си отмъсти.

От съседния резервоар се надигна голо тяло, подобно на труп, излизащ от гроба си.

Маршал забеляза движението и се обърна... и в мъртвите ѝ очи проблесна ужас.

От гъстото желе се надигна ръка, стиснала дълга черна палка. Замахна с цялата мъка на скърбяща сестра. Твърдият метал улучи Маршал в носа и счупи костиците му.

Маршал рухна на пода.

Кат осъзна — *това е по-подобаващ край за някого, който си играе на Бог.*

Ейми излезе от резервоара, забърза към Кат и ѝ помогна да се изправи.

— Помислих си, че си мъртва.

— И аз си помислих същото.

Преди това Кат беше измъкнала Денис от резервоара ѝ и бе сложила на мястото ѝ сестра ѝ. Беше съблякла Ейми и се увери, че момичето се е потопило изцяло в течността и е омазано в изолиращия гел. След това беше намазала и самата себе си и бе замъкнала тънкото тяло на Денис в склада.

Искаше Ейми да е скрита пред очите на всички — никой нямаше да се заглежда прекалено внимателно в обитателките на резервоарите. Искаше също момичето да бъде близо до изхода, за да избегне пламъците в коридора.

Решението ѝ се оказа добро — надолу по коридора последва мощна експлозия и въздухът се изпълни с шрапнели и парчета стъкло.

Кат си представи всички онези бутилки под налягане в склада, които изпуснаха газ и се възпламеняваха. Представи си как пламъците се понасят по тръби и климатични инсталации, за да достигнат другите етажи и сгради.

— Да вървим — изхриптя Кат.

Взе пистолета от отпуснатите пръсти на Маршал и двете побягнаха през пушека и огъня обратно към червените врати. В

кръглото помещение ревяха сирени, противопожарната система се беше включила и пръскаше енергично вода. Кат спря колкото да вземе дреха за Ейми и забърза навън. На поста на охраната нямаше никого.

Никой не се опита да ги спре, докато бягаха от пламналите недра на сградата към партера на една от задните постройките на комплекса. Оказа се, че пожарът е обхванал и останалите сгради. Лятното слънце още беше високо в небето, но пушекът беше превърнал деня в здрач и скриваше градините. Пламъци танцуваха зад прозорците. Експлозия отнесе горната част на основната сграда, във въздуха полетяха тухли и изпочупени керемиди.

Всичко се рушеше.

Кат сграбчи ръката на Ейми и я поведе през изхода към паркинга. Изпаднали в ужас изследователи тичаха презглава към портала.

Кат ги последва, като правеше всичко възможно да скрие пистолета.

В далечината завиха сирени.

Кат и Ейми излязоха тичешком през портала, следвани от още взривове и тътен. Около тях валяха отломки; пушекът стана още по-гъст и скриваше почти всичко.

Затичаха се по улицата, мъчейки се да се отдалечат колкото може повече от пожара. Накрая излязоха на чист въздух и спряха задъхани, оперели ръце на коленете си.

Воят на сирените се засили. Екипите за спешна помощ на Чарлстън се събираха от всички страни към комплекса.

Кат се изправи и посочи проблясващите през пушека сини светлини.

— Трябва да...

Изтрещя изстрел.

Ейми политна назад и седна на пътя. Посегна към цъфналото кърваво петно на гърдите си.

Кат се извъртя и се отпусна на коляно, вдигайки пистолета.

Край пътя беше спрял джип. Тъмното стъкло на страничния прозорец беше смъкнато.

Кат забеляза някакво движение вътре.

И стреля напосоки по черната кола.

Лиза се наведе ниско на задната седалка, когато предното стъкло се пръсна. Беше прикована между двамата яки мъже. Отпред шофьорът и доктор Пол Кранстън също се снишиха.

— Господи! — възкликна стрелецът, който седеше до нея. — Въръжена е.

Лиза прикри главата си.

„Какво става?“

След като я отмъкнаха в самия център на Чарлстън, Кранстън и хората му се бяха върнали в клиниката, уверени и доволни от улова си — само за да бъдат посрещнати от силна експлозия точно когато комплексът се появи пред тях. От взривната вълна прозорците на джипа задрънчаха. Едната сграда в дъното на комплекса бълваше пушек. Пламъците започнаха да се разпространяват, последвани от нови взривове, които разкъсваха клиниката.

Кранстън нареди да се върнат една пресечка и се загледа как огънят поглъща целия му труд. Беше като хипнотизиран.

— Елиминирайте я, по дяволите — изсъска той. — Преди да е избягала. Ако успее да се измъкне...

Докато наблюдаваше разрухата от безопасно разстояние, Кранстън бе забелязал двете жени, които излязоха от дима — с обръснати глави, едната в болнично облекло. Позна ги веднага. „От долната лаборатория са!“ Нареди на хората си да стрелят, да ги убият като бесни кучета. Но едната жена се беше оказала със зъби.

Стрелецът до Лиза отново изкара ръка през прозореца и се прицели. Последваха още изстрели и куршумите се забиха в автомобила. Мъжът изруга, но не потърси прикритие.

Лиза рискува да надникне. Видя жената с пистолета да мъкне раненото момиче към прикритието на гъстия пушек. Сирените вече ревяха оглушително и блясъкът на светлините ставаше все по-ярък.

Тогава жената се озърна през рамо към джипа.

Едва тогава Лиза успя да разгледа лицето ѝ. Гледката я разтърси — позна приятелката си, въпреки че косата ѝ беше обръсната.

„Кат“.

— Пипнах я — със задоволство обяви стрелецът.

Не!

Лиза блъсна мъжа с рамо. Пистолетът му изтрещя, но стрелецът беше изгубил прицела си. Тя подаде глава навън и видя, че Кат не е

пострадала — и искаше това да си остане така.

— Кат! Бягай!

Другият охранител грубо я дръпна назад.

Кранстън се надигна, колкото да надникне назад. Изглежда многозначително Лиза. Беше разбрал какво става.

— Значи с нея сте били в тандем — каза Кранстън и нареди на хората си да заловят Кат.

Стрелецът сграбчи Лиза за косата и я измъкна навън, използвайки тялото ѝ като щит.

Кат беше намерила някакво подобие на прикритие зад едно кошче за боклук.

— Хвърли оръжието! — извика ѝ Кранстън от колата. — Излез! Или ще пръснем главата на приятелката ти.

— Не го слушай! — изкрещя Лиза.

Стрелецът стисна косата ѝ още по-силно, изтръгвайки кичури.

Лиза отчаяно гледаше как Кат хвърля пистолета и излиза на открито.

— Хвани я — нареди Кранстън на другия охранител. — Трябват ми отговори. Но ако се опита да създаде проблеми, можеш да я застреляш.

Кат явно разбра каква е заповедта и дойде доброволно, вдигнала ръце върху главата си.

— А другата? — попита Кранстън, когато охранителят се върна с Кат.

— Мъртва е.

Лиза и Кат отново се събраха на задната седалка, между двамата вьоръжени мъже.

— Ужасно съжалявам — прошепна Лиза.

Лицето на Кат се бе превърнало в маска на яростта — но гневът ѝ не беше насочен към Лиза. Ръката ѝ намери нейната ѝ я стисна.

В малкия жест имаше утеха, прошка и обещание за отмъщение.

Появиха се пожарни, линейки и полицейски автомобили, които профучаваха покрай тях с надути сирени и пуснати светлини.

— А сега накъде? — попита шофьорът, докато палеше.

Кранстън се загледа към горящите останки от клиниката си.

— Извън града... тук стана прекалено горещо. — Извърна се от пожара и дима. — Ще ги заведем на разходка сред природата. До

Хижата.

19,12 ч.

Вашигтон, окръг Колумбия

От мястото си в комуникационния център Пейнтър гледаше огнения репортаж от Южна Каролина. Картината се предаваше на живо от един от двамата, които бе изпратил да проверят клиниката по фертилитет в Чарлстън.

Екипът му беше пристигнал на място преди петнайсет минути. Пожарникарите вече се сражаваха с огъня. Водни струи бликаха от камиони и стълби. Парамедици и други екипи за спешна помощ се грижеха за пострадалите от изгаряния и онези, които бяха вдишали твърде много дим. Други жертви имаха порязвания и натъртвания от летящите отломки и стъкла.

Четири тела бяха покрити с чаршафи.

Пейнтър очакваше, че ще има и още.

Дали Кат или Лиза щяха да бъдат сред тях?

Когато хората му докладваха, той се беше надявал, че цялото това унищожение е дело на Кат, но със същия успех можеше и да е мярка за прикриване на следите. Някой беше открил следящото устройство на Кат, а Гилдията бе прочута с политиката си на изгорена земя. Самият той се бе сблъсквал с нея неведнъж в миналото. Ако някой се приближаваше прекалено много, Гилдията изгаряше всички мостове, които водеха към нея — и към тайните ѝ. Цената, последствията и жертвите нямаха значение.

— Директоре.

Обърна се и видя — за пореден път — Джейсън Картър, застанал зад него.

— Искам да видите нещо — каза хлапето и го помъкна към един монитор, зад който работеше друг анализатор. Макар човекът да бе десетина години по-възрастен, Джейсън постави ръка на рамото му, сякаш беше баща, окуражаващ отрочето си. — Двамата с Лайнъс работехме по един проект за Кат, преди тя да замине.

— Работим вече от около три месеца — добави Лайнъс.

„За какво става дума?“

Търпението на Пейнтър вече се изчерпваше, но той им даде знак да продължат.

— Помолих Лайнъс да изпробва новите протоколи при издирването на капитан Брайънт и доктор Къмингс — каза Джейсън. — Надявам се, че нямате нищо против.

— Разбира се. — Точно сега би се хванал и за сламка. — Какво изпробвахте?

— Нова система за наблюдение и следене, подобна на сегашните програми за разпознаване на лица. Но вместо върху лица, ние я приложихме върху превозни средства. Щом влезе в употреба, автомобилът започва да се износва по уникални начини, които са индивидуални като пръстовите отпечатъци или чертите на лицето.

— И стигнахте ли донякъде? — попита Пейнтър.

Джейсън заговори по-бързо.

— Позволих си да използвам базата данни от екипа в Чарлстън. Бяхте им наредили да съберат видеозаписите от камерите около ресторанта.

— И не открихме нищо.

— Да. Затова казах на Лайнъс да събере данни и от камерите в Северен Чарлстън със записите на всички автомобили, минали през района. Взехме цялата информация и я пуснахме през новата ни програма.

— И какво?

Джейсън стисна рамото на Лайнъс. Анализаторът зареди две изображения на монитора и ги подреди едно до друго. И на двете се виждаше някакъв джип „Форд“ — без никакви биещи на очи белези.

— Мисля, че целите ни нарочно са избягвали камерите — продължи Джейсън. — Не е трудно, ако знаеш кои кръстовища се наблюдават.

„А те несъмнено са знаели — помисли си Пейнтър. — В края на краищата, това е тяхната територия“.

— Тези картини са от две камери на банкомати. Лявата снимка е направена на три пресечки от ресторанта, където изчезна доктор Къмингс. Втората е от един мост на около четири преки от клиниката. — Джейсън се обърна към него. — Колата е една и съща.

— По пътищата могат да се видят много джипове „Форд“ — скептично отбеляза Пейнтър.

— Но не и такива, които да са се износили по абсолютно един и същи начин. Исках обаче да съм сигурен. Именно затова ви извиках. —

Джейсън отново потупа Лайнъс. Колегата му увеличи второто изображение и пусна записа. — Както казах, картината е зърнеста, но успяхме донякъде да я подобрим.

Пейнтър се наведе към екрана.

Увеличеният образ показваше затъмнен прозорец. Зад него можеше да се различи фигурата на мъж — и на жена до него. Макар чертите им далеч да не бяха ясни, жената определено бе светлокоса, с познат профил — но онова, което накара сърцето на Пейнтър да забие по-бързо, бяха стойката ѝ и движенията.

Отново се изпълни с надежда.

— Това е Лиза.

— Не бях сигурен — каза Джейсън.

„Аз обаче съм“.

— Ами Кат? — попита Пейнтър.

В колата имаше и други хора, но се виждаха само като размазани силуети.

— Не мога да кажа със сигурност — призна Джейсън. — И за съжаление така и не успяхме да видим номера. Ако бяха минали пред някоя улична камера...

Е, все пак беше някакво начало.

И нещо още по-важно — Лиза беше жива.

Пейнтър пое дъх, като не позволи на облекчението да го залее — знаеше, че положението може да се промени всеки момент. Достатъчно му бе да погледне горящите руини на клиниката на съседния монитор, за да си припомни политиката на Гилдията.

Кучите синове не оставяха недовършени неща.

А точно в момента „недовършени неща“ бяха и Лиза и Кат.

Същото можеше да се каже и за екипа на Грей. Той проникваше в най-новата крепост на Гилдията по следите на дъщерята на президента.

Пейнтър гледаше как последната сграда на клиниката рухва сред пламъци и дим. Това бе огнено предупреждение и за Грей.

„Внимавай къде стъпваш“.

27.

3 юли, 3,13 ч.

Териториални води на Дубай

— Качили са Аманда на този асансьор — каза Тъкър.

Грей стоеше с ръце на кръста. Гледаше как Каин души пода. Овчарката махаше енергично опашка. Той не се съмняваше в носа на кучето, но все още се колебаеше.

Лобито имаше дванайсет асансьора, подредени в полукръг. Грей се загледа нагоре към виещата се спирала на прозрачното стълбище. И асансьорите, и стълбището се издигаха по централната ос на Бурдж Абаади. Всеки етаж се въртеше около тази неподвижна сърцевина.

— Петдесет етажа — каза Ковалски. — Поне няма да се наложи да се катерим пеша.

— Но ще трябва да спираме на всеки етаж — каза Сейчан. — За да може Каин да провери дали дирята на Аманда продължава на някой от тях.

Тримата спътници на Грей се обърнаха към него, очаквайки решението му. Дори Каин спря да души и го погледна. Грей не им обърна внимание още няколко мига.

„Нещо не се връзва“.

Беше разгледал внимателно всеки етаж с помощта на охранителните камери. Горе не се виждаха никакви следи от живот. Трябваше обаче да се довери на Каин. Кучето ги беше довело дотук. Взе решение и натисна бутона за повикване.

Вратата се отвори незабавно. Групата влезе в пищната кабина, облицована в екзотична дървесина и с кристален полилей.

— Започваме от горе и вървим надолу ли? — попита Тъкър. — Или обратно?

— Нито едното, нито другото — уверено отвърна Грей, докато се навеждаше към копчетата.

Посочи редовете бутони по чувствителния на допир дисплей. Всеки етаж беше отбелязан със светещи цифри. Означенията бавно се сменяха и редуваха на различни езици — китайски, японски, арабски.

„Определено се опитват да привлекат гости от цял свят“.

— Не разбирам — каза Ковалски. — Щом няма да се качваме, къде отиваме?

Грей гледаше най-долния бутон, който светеше на арабски.

След това означението се смени с латиница: „LL“

— Най-долното ниво — каза Сейчан.

Ковалски погледна към върховете на обувките си.

— Чакайте малко. Как може да има мазе на плаващ остров?

Грей знаеше, че кулата е изградена заедно с изграждането на острова. „Леглото“, върху което бяха положени основите на небостъргача, беше огромната платформа на Утопия. Железобетонната конструкция продължаваше приблизително десет метра под тях и осигуряваше достатъчно място за мазе.

— Сигурно е някакво сервизно ниво за кулата — предположи Сейчан.

— И може би не само — добави Грей и натисна бутона.

Знакът светна в зелено и кабината се спусна беззвучно и толкова плавно, че почти не усетиха движението ѝ.

— Бъдете готови — предупреди Грей.

В ръцете им се появиха оръжия. Тъкър направи знак на Каин, който сви крака, готов за скок.

Асансьорът сякаш се спусна много по-ниско от един етаж, но най-сетне вратата се отвори. Грей застана в позиция за стрелба и бързо огледа малкото, слабо осветено и неугледно лоби. Затърси охрана, но мястото изглеждаше пусто.

Излезе предпазливо, следван от останалите. От помещението в различни посоки тръгваха коридори, означени с разноцветна маркировка, която вероятно насочваше персонала към кухни, перални, сервизни помещения и складове.

Беше истински лабиринт.

Грей махна на всички да се съберат около него.

— Тъкър, нека Каин да потърси дирята на Аманда. Може да е скрита къде ли не.

Тъкър и партньорът му се заловиха за работа.

Грей забеляза, че от двете страни на асансьора им има други два. Явно само три от дванайсетте стигаха до това ниво. Каза на Ковалски

да държи вратата на техния асансьор отворена — можеше да им се наложи да се изнесат бързо.

Редица високи прозорци по едната стена привлече вниманието му. Отиде при тях и надникна в просторното съседно помещение. Беше цялото от бетон и се издигаше на два етажа. Вътре имаше редица масивни турбинни генератори, приличащи на грамадни метални слонове. Една от стените беше покрита с контролни панели.

— Електроцентралата на сградата — каза Сейчан, която бе застанала до него.

Грей си спомни как Джак Къркланд описа турбините, използващи морските течения, за да запазват сградата. „Сигурно са тези“.

Претърсването отне само минута на Тъкър.

— Нищо — каза той.

Грей се обърна изненадан.

— Какво?

Тъкър сви рамене.

Каин провери всички коридори, започващи оттук. Не откри никаква следа от Аманда.

„Невъзможно. Трябва да е някъде тук.“

— Нека да провери отново — нареди той.

— Ще го направи, но ще бъде губене на време. Лично аз се доверявам на носа му.

— Прав е — каза Сейчан. — Слизането тук имаше смисъл, но това не означава, че е единствената ни възможност. Има още петдесет етажа. Колкото повече чакаме...

„Толкова по-голяма става опасността за Аманда“.

Въздъхна тежко. Приемаше логиката, макар да не му харесваше.

— Значи се връщаме горе.

Останалите се качиха в асансьора.

Грей спря на прага и се загледа към двете съседни врати.

— Чакайте малко — каза той и извика другите два асансьора.

— Какво правиш? — попита Сейчан от кабината. Ковалски продължаваше да държи вратата отворена.

Асансьорите пристигнаха. Грей огледа кабините. После се върна при другите и огледа чувствителния на допир дисплей.

— Какво има? — отново попита Сейчан.

— И трите асансьора стигат до сервизните нива. Тогава защо похитителите на Аманда са използвали средния! Нормалното поведение е да отидат до най-близкия в лобито. — Грей посочи вратата на първия асансьор. — Огледах и другите. Таблото на този е с пет сантиметра по-дълго от тези на останалите.

— И какво от това? — попита Ковалски.

Сейчан се наведе и заразглежда долната част на екрана.

— Мислиш, че там има и скрити бутони?

Грей кимна.

— И те водят до нива с ограничен достъп, до които може да се стигне само с този асансьор.

Сейчан огледа ръба на екрана.

— Не виждам никакви ключалки или слотове за карти, които да активират тези нива.

Грей натисна бутона на лобито, за да демонстрира.

— Екранът е чувствителен на допир.

Сейчан схвана и очите ѝ се усмигнаха.

— Значи могат да използват пръстови отпечатащи.

Вратата се отвори и Грей излезе в лобито.

— Войникът, с когото се справи Каин. Вероятно той е бил началникът на ескорта от Африка. Може да има достъп до долните нива.

Грей се обърна към Ковалски.

Гигантът завъртя очи и оклюма.

— Защо все на мен ми се пада мръсната работа? — измънка той.

Върна се минута по-късно, като бършеше ножа в панталоните си. Протегна ръка.

— Взех два. За всеки случай.

В дланта му лежах палец и показалец.

Ковалски беше взел и баретата на мъртвеца и я нахлупи на главата си.

— Този е почти моя мярка — каза той и посочи към тавана на кабината. — Ако има още камери. Вече няма да се правя на пленник.

Грей взе отрязания палец, опря го в празното място под бутона LL и го задържа. Затаи дъх — и тогава под пръста светна нов бутон.

Дори и да беше имал някакви съмнения, те се изпариха, когато видя странния символ. Грей си спомни за Сомалия, как тичаше през

изоставения лагер към медицинската палатка. Същият знак беше изрисуван и върху платнището ѝ.

Ален кръст с фина преплетена украса по рамената.

Кабината отново тръгна надолу и този път спускането продължи много повече.

Лицето на Ковалски беше леко посивяло.

— Колко дълбоко са заровили съкровището си тези пирати?

Грей си представи гигантските бетонни стълбове, които държаха острова. Външните бяха широки по двайсет метра, но централният пилон, който се намираше точно под Бурдж Абаади, бе далеч по-голям. Грей знаеше, че често в стълбовете на нефтените платформи се оставят кухни за съхраняване на петрола.

Защо същото да не се отнася и за това място? Но вместо петрол, в толкова огромна колона можеше да се побере цяла база.

Грей знаеше, че Аманда е някъде долу. Тревожеше го нещо друго, много по-важно. Мисълта тежеше върху плещите му, докато се спускаха като камък към сърцето на острова.

„Жива ли е още?“

3,25 ч.

Доктор Едуард Блейк гледаше как омразата заглъхва в очите на Аманда, докато инжектираше последния пропофол в системата ѝ. Клепачите ѝ натежаха, дишането ѝ стана по-дълбоко.

Последните ѝ думи бяха проклятие, обещание за отмъщение.

„Ще видя и двама ви в ада“.

Но тази заплаха беше без значение.

Личността Аманда, изпълнената с любов майка, щеше да си отиде след още няколко минути. Целият ѝ разум щеше да бъде заличен, оставяйки след себе си само най-основните функции.

— По-добре се подгответе — каза Петра.

Сестрата вече беше облякла хирургическите дрехи и нагласяше монитор, показващ компютърната томография на Аманда. Младата жена лежеше на хирургическа маса, завита от шията надолу. Обръснатата ѝ глава блестеше под силните лампи. По скалпа ѝ имаше малки сини отметки, подобни на татуирана научна номенклатура. Отметките бележеха местата за дупчене на черепа и вкарване на електроди.

Петра приготви стереотактичната система за предстоящата операция. Тя интегрираше работната му станция с интраоперационен ядрено-магнитен резонанс и микроскопски прибори за визуализация. Захвана главата на Аманда в пълен с течност обръч — огромно подобрие от времето на по-старите рамки за глава, които трябваше да бъдат завинтовани около черепа на пациента.

След като беше работил в планините на Сомалия и му се бе налагало да използва инструменти, почти примитивни в сравнение с това тук, Едуард изпита почти момчешка радост, че може да си играе с подобно оборудване. Станцията в Сомалия беше изпълнила целта си през последните няколко години и му бе дала възможност да събере яйцеклетки, ембриони и жизнени или обещаващи субекти за другите репродуктивни лаборатории по света. Амбициите му обаче открай време бяха по-големи. Беше чиста случайност, че Аманда Гант-Бенет се бе появила на неговия праг, а не в някой от многото центрове в Индия, Малайзия, Австралия или на безброй други места. Това му даваше възможност да блесне пред началниците си и да се изкачи по-високо по стълбицата.

Дотук, ако не се броят няколко спънки, нещата се бяха развивали великолепно. Смъртта на Аманда бе инсценирана като резултат от сблъсък със сомалийски пирати; детето беше родено и на сигурно място в новата високотехнологична изследователска лаборатория тук и след тази последна кървава процедура Аманда щеше да бъде транспортирана и вече нямаше да бъде негов проблем. Едуард щеше да бъде оставен да изследва на воля новия материал.

Новороденото спеше в малко легълце надолу по коридора и очакваше реда си.

Но най-напред трябваше да се погрижи за майката.

Наборът хирургически инструменти блестеше ярко под лампите — бургии, триони за кост, черепни щипци, скалпели, тръби за изсмукване и иригация.

Нямаше как да не бъде развълнуван. Макар че техниката бе разработена тук, той бе изпълнявал процедурата само веднъж. Някои от специалистите по репродукция в района бяха идвали тук, за да я научат. Самата процедура беше сравнително лесна. Дясната и лявата страна на церебралния кортекс се свързваха с пласт нервна тъкан. Използвайки средствата за визуализиране, щеше най-напред да

изпълни т.нар. калозотомия, с която да раздели мозъка на две половини. Радикалната техника първоначално се прилагаше за третиране на тежки форми на епилепсия и чрез нея се прекъсваше неуправляемият поток електричество през мозъка, който причиняваше припадъците.

Вторият етап от процедурата бе разработен от друга агенция на началниците му. Наричаше се а-ЕКТ, или алфа-променлива електроконвулсивна терапия. В двете разделени полукълба се вкарваха електроди, които пускаха малки количества ток с променящ се поляритет. В резултат във всяко полукълбо се образуваха вихрушки от микроудари с противоположна полярност, които предизвикваха пълно изключване на мозъчната кора. Оставаше да функционира единствено продълговатият мозък, който продължаваше да контролира жизнени функции като сърдечен ритъм, дишане, дори стомашно-чревната дейност. В резултат тялото оставаше непокътнато, но от разсъдъка нямаше нито следа.

Идеален инструмент за репродуктивни изследвания.

Едуард погледна за последен път лежащата на операционната маса жена.

„След това няма да има вече Аманда“.

Докато излизаше от помещението за преобличане, от монитора на стената се разнесе мелодичен звън. Охранителната система на обекта съобщаваше за пристигането на асансьора. Всяко помещение имаше подобен монитор. В долната му част запълзя име: БУГАС АБДИВАЛИ.

Това беше капитанът на личната охрана на Едуард. Екранът показва черно-бяла картина на шлемове и черна барета.

„Сега пък какво иска този абдал?“ — раздражено се запитва Едуард, използвайки подигравателната версия на фамилията.

Знаеше, че капитанът е в отвратително настроение, след като бе загубил толкова хора в Сомалия, но сега нямаше време за подобни глупости. Смяташе да остави апаратурата да се погрижи за Бугас. Ако капитанът се заинатеше, новата автоматизирана система щеше да го откаже да вдига прекалено много шум.

Нищо не можеше да мине през това ниво на защита.

Започна да се мие, когато гласът на Петра прозвуча по интеркома.

— Докторе, всичко е подготвено.

28.

3 юли, 3,30 ч.

Териториални води на Дубай

„Сега започва трудната част...“

Грей подготви екипа си в секундите преди вратата на асансьора да се отвори. Очакваше ново ниво на охрана след кодирания асансьор. Гилдията беше прочута с параноята си. Всеки можеше да залови някого от персонала и да стигне дотук чрез заплаха.

„Или като отреже пръста му“.

Не, трябваше да има друго ниво на защита. Но екипът на Грей не можеше да си позволи лукса да планира, което означаваше само едно.

„Няма време за финес“.

Само един човек отговаряше на това изискване.

И Ковалски изобщо не беше щастлив от този факт.

— Защо ми трябваше да вземам баретата на кучия син?

— Ще се справиш чудесно — окуражи го Грей.

Освен баретата Ковалски отговаряше като ръст и телосложение на сомалийския лидер. Не беше кой знае какво, но пък заблудата им бе нужна само за няколко секунди. Налагаше се да приеме, че охраната тук е толкова уверена в сигурността на острова, колкото бяха и сомалийците горе. Не очакваше да завари противника дремещ или по бели гащи, но все пак можеше да се надява на известна небрежност.

Посочи към Тъкър.

— Двамата с Каин действате веднага щом минем. Няма да чакате. Търсите Аманда. Ще ви последваме веднага щом можем.

Тъкър се изправи и кимна.

Сейчан беше извадила пистолета си.

Асансьорът спря с мелодичен звън и леко разтърсване на кабината. Докато вратата се отваряше, Грей махна на всички да се дръпнат настрани и да скрият лицата си под шлемовете.

С изключение на Ковалски.

Гигантът изскочи от асансьора, преди вратата да се е отворила напълно. Тръгна напред с нахлупена барета, сякаш това място му

принадлежеше.

Грей бързо огледа положението. Малко охранително лоби отрязваше достъпа до останалата част от комплекса. Подът и стените бяха гол бетон; от разкоша горе нямаше и следа. Таванът беше гола стомана на шестоъгълни клетки. От помещението се излизаше през една-единствена метална врата. До нея имаше бронирано стъкло като онези в банките — с тази разлика, че тук служителят носеше черна униформа и беше метнал автомат на рамо.

Охранителят не вдигна глава, а се наведе към микрофона.

— Идентифицирайте се и поставете длан върху четеца.

На тесния плот блесна панел. В прозореца се отвори малко чекмедже в очакване на документите.

Ковалски стигна до преградата и пусна шепа топчета в подноса. Сепнат, охранителят най-сетне вдигна глава. Ковалски затръшна чекмеджето с опакото на дланта си.

И с другата си ръка натисна копчето на предавателя.

Топчетата пластичен експлозив, използвани обикновено за разбиване на резета и ключалки, експлодираха в лицето и гърдите на охранителя. Димящото му тяло отлетя назад.

Ковалски вече действаше — завъртя се и лепна кубче С-4 върху стоманената врата.

— Огън в дупката! — изрева той и се метна при другите в асансьора.

Експлозията разтърси кабината и ги оглуши въпреки предпазните шлемове.

Грей пристъпи напред и огледа пораженията. Останките от вратата сияеха в червено през пушека. По стените и пода имаше пръски разтопена стомана. Във въздуха се носеше парлива миризма.

Това не беше обикновен С-4.

Грей погледна към Ковалски, който сви рамене.

— Моя рецепта. Добавих полимерен термат ТН-4.

Грей вътрешно трепна. Терматът беше основна съставка в кумулативните заряди, използвани за пробиването на танкова броня. Но независимо от престараването Ковалски си беше свършил работата — а наистина нямаха нужда от финес.

Нищо не помръдваше зад вратата. Грей забеляза тела, но за да е сигурен, че пътят е чист, метна две зашеметяващи гранати в коридора.

Всички се извърнаха и запушиха уши. Гранатите експлодираха и Грей даде сигнал на Тъкър.

Кучето и водачът се втурнаха напред, като избягваха стопената стомана по пода. Грей и останалите ги последваха с готови за стрелба оръжия.

И тогава небето започна да пада отгоре им.

Шестоъгълните парчета заваляха и затракаха по пода. Грей си помисли, че това са просто плочки от тавана, разбити от взрива.

И тогава от плочките се появиха крака — стоманени, съчленени, остри като бръснач крайници — и странните неща се хвърлиха към тях като рояк метални паяци.

3,34 ч.

— Докторе...? — Петра беше замръзнала до масичката с инструменти. Подготвяше невроендоскопа, когато се разнесе първият взрив.

Последва още по-силна детонация, която проехтя из комплекса и разтреса всичко в помещението, включително и нервите на Едуард. Първата му мисъл беше, че бетонните стени на колоната са подали. Това безпокойство непрекъснато се спотайваше в подсъзнанието му.

Вцепенен от ужас, той остана на мястото си, напълно облечен и с маска. Тъкмо нагласяше миниатюрната ръка-робот и фините ѝ бургии и се готвеше да започне пробиването на черепа.

Чуха се нови, по-малки експлозии.

— Атакуват ни — каза Петра и го погледна в очакване на инструкции.

Думите ѝ най-сетне го изтръгнаха от вцепенението. Трябваше да се махнат отгук — но не и с празни ръце, не и без спечелената с толкова труд награда. Ако се измъкнеха без новороденото, ответната реакция на началниците щеше да бъде смъртоносна.

— Детето — каза той и погледна Петра в очите. — Нужно ни е живо. Вземи го. Ще се доберем до станцията за евакуиране.

Петра заряза ендоскопа и забърза към вратата, но се върна.

— Ами пациентката? — Очите ѝ се стрелнаха към Аманда.

— Тя не е важна. — Гласът по телефона почти го беше признал. Младата жена можеше да бъде заместена с друга, но не и детето. —

Разполагаме с всички образци от тъканите и кръвта ѝ. Това е достатъчно. Аз ще ги взема. Ти се погрижи за детето.

Все пак Едуард мразеше да оставя нещата недовършени. Взе един скалпел, загледа се в него и го остави внимателно. Не можеше да събере сили да го направи лично, не и със собствената си ръка.

Обърна се към работната си станция и активира предварително зададената траектория на лазера. Автоматичната ръка започна да се спуска бавно, бургията виеше пронизително. Пътят ѝ през мозъчната кора вече беше определен — само че сега нямаше да има кой да я спре, докато прониква все по-дълбоко и по-дълбоко.

Щеше да мине като бавен куршум през черепа.

„Така е по-добре — утеша се той. — Няма да почувства нищо“.

След като се увери, че всичко е наред, Едуард изостави работната станция и се втурна към вратата. Последен поглед през рамо показва как бургията пробива малкия X върху черепа на Аманда. Капка кръв се търкулна по скалпа ѝ като алена сълза.

„Сбогом, Аманда“.

3,40 ч.

Грей тичаше по адския коридор през черен пушек и стопен метал. Кошмарът се усилваше от ордата метални ловци, които го преследваха на крака, остри като кинжали.

Ковал ски стъпка един ловец с кубинката си. Краката се разпериха като на смачкан паяк, след което се свиха и се вкопчиха в обувката, като започнаха да режат дебелината кожа.

Сейчан му се притече на помощ и с един замах на метателния нож срязва връзките. Посочи към стената.

Ковалски зарита и кубинката отлетя заедно с вкопчения в нея паяк.

Грей задържаше останалите ловци с пистолета си, всеки изстрел улучваше мишена. Тримата се оттеглиха през стопените останки от вратата, които бяха непреодолима преграда за металните неща.

Ковалски посегна към пушката си, като куцукаше на окървавения си крак, но Грей посочи към коридора.

— Иди след Тъкър. Ще ги задържим тук.

Нямаше нужда да му се повтаря.

— Мразя проклетите паяци... — измърмори Ковалски.

Сейчан изстреля два куршума с пистолета си.

— Явно е някаква автоматизирана защитна система.

Грей споделяше преценката й. Беше очаквал базата да има вградена защита, но не и подобно нещо. Знаеше, че АИП работеше по проекти в тази насока — експериментална програма за разработка на рояк работи за координирани атаки, наблюдение и отбрана. Беше виждал записи от един университет в Англия, където бяха успели да създадат подобен рояк. И не ставаше дума само за малки машини. В една лаборатория на АИП беше видял с очите си завършването на робот с размерите на гепард, който можеше да бяга по-бързо от човек.

Най-вероятно механичните защитници тук бяха предназначени да ловуват, да отвличат вниманието и да забавят натрапниците, докато не бъде мобилизирана охраната. Въпреки това роботите сами по себе си бяха достатъчно опасни и куршумите почти не ги спираха.

— Идват — предупреди го Сейчан.

Вълна остра стомана се понесе към тях.

3,44 ч.

Тъкър тичаше с все сили по коридора, следвайки опашката на Каин. Ослушваше се за евентуална заплаха, не смееше да мигне, дишаше на пресекулки. Но не му се налагаше да разчита единствено на своите сетива.

В ушите му се разнесе предупредително ръмжене.

Някакъв човек в бяла лабораторна престилка излезе в коридора и вдигна ръка.

Тъкър го застреля в лицето.

Докато тичаше покрай човека видя, че ръцете му са празни. Жегна го чувство за вина, но само за миг. Двамата други, които вече беше застрелял, бяха въоръжени. Не можеше да си позволи да рискува.

Пък и след всичко, което бе видял през последната минута, никой тук не заслужаваше да диша. Беше минал през редица лаборатории и бе видял неща, които искаше да заличи от паметта си. Побиха го ледени тръпки при спомена за отрязаната глава, закрепена на стенд над биещо сърце.

Кой правеше подобни неща?

И защо?

Каин продължи да тича презглава и да души навсякъде. Беше уловил миризмата на Аманда.

Най-сетне овчарката рязко спря и се плъзна половин метър, след което се върна при една затворена врата. Тъкър настигна партньора си. През мъничкия прозорец се виждаше дълъг басейн, стена със стерилизирани зелени пакети и опаковани в целофан четки за миене.

Подготвително помещение на операцията.

Дирята на Аманда водеше насам.

Ледените тръпки го полазиха с нова сила.

С готов за стрелба пистолет Тъкър блъсна вратата и огледа помещението за противници. Беше празно. Широкият прозорец обаче гледаше към съседната операцията. Една жена лежеше върху стоманена маса, горната част на тялото ѝ бе закрепена за някакво устройство. Над обръснатата ѝ глава беше надвиснала механична ръка.

„Аманда...“

Беше разглеждал достатъчно дълго снимката на президентската дъщеря, за да я разпознае само по чертите на лицето. Каин задраска по вратата на операцията. Той също знаеше, че е намерил целта си.

Тъкър забърза в съседното помещение, което също се оказа изоставено. Пронизително бръмчене насочи вниманието му отново към Аманда. Отиде до нея и се втрещи, когато видя източника на шума.

Кръвта шуртеше от бургията, която пробиваше черепа ѝ. Тъкър се засуети около масата, несигурен как да действа. Каин затанцува до него — усещаше безпокойството му, но не знаеше как да му помогне.

— Всичко е наред, приятел — увери го Тъкър.

Само че далеч не беше наред.

Тъкър проследи някакъв кабел от механичната ръка към работната станция. В отчаянието си го хвана и го изтръгна. Бръмченето престана.

Тъкър впери поглед Аманда. Забеляза, че гърдите ѝ се повдигат и спускат.

„Поне още е жива“.

Огледа стоманата, която беше вкарана в главата ѝ. Трябваше да я махне, но как? Не смееше да издърпа бургията — така можеше да нанесе само поражения.

Огледа се и видя миниатюрни хирургически клещи. Грабна ги, нагласи ги върху бургията, на около два сантиметра от черепа на Аманда, и стисна. Чу се рязко изпукване и Аманда бе освободена от механичната ръка.

След това Тъкър се зае да свали скобата за главата и да я откачи от анестетичната машина.

Беше така погълнат от работата, че гласът го стресна.

— Какво е онова нещо, дето стърчи от главата й?

Тъкър рязко се обърна. Ковалски куцукаше към него.

Кракът му бе окървавен.

— Как ме намери? — попита Тъкър.

— Следвах труповете. После видях него в коридора.

Каин седеше с изплезен език до вратата и както обикновено, пазеше гърба на Тъкър от евентуални неприятели.

Ковалски отново посочи главата на Аманда.

— Какво е това?

— Бургия.

— Какво? Защо...?

— Откъде да знам, по дяволите? Помогни ми.

— Държа я. — Ковалски се наведе и взе Аманда на ръце, сякаш тежеше колкото сламено плашило.

„И може би е именно това — плашило без мозък“.

Така или иначе, тя се нуждаеше от помощ.

— Къде са Грей и Сейчан? — попита Тъкър, докато отиваше да вземе Каин.

Ковалски тръгна към вратата с Аманда в ръце.

— Повярвай ми, по-добре да не знаеш.

3,46 ч.

Сейчан и Грей се оттеглиха навътре по коридора, по-далеч от сребрилата орда, която се беше нахвърлила срещу останките от вратата. Докосването до разтопения метал унищожи няколко от машините. Онези, които успяха да преодолеят преградата, направиха нещо странно — обърнаха се и се върнаха при входа, без да обръщат внимание на Грей и Сейчан.

За момент ордата остана скупчена при вратата, драскаше нажежения метал, атакуваше го, изгаряше се, дори се разтопяваше в

метала.

— Топлината — каза Сейчан. — Тя ги привлича. Явно са програмирани да преследват телесна топлина.

И изглежда, че всеки източник на топлина можеше да ги привлече. Грей видя как някои машини се нахвърлят върху разтопената стомана по пода и се самоунищожават.

Но металът започваше да изстива и от време на време заблуден робот се опитваше да продължи към тях. Няколко добре прицелени куршума сложиха край на тези опити.

Сейчан погледна назад.

— Трябва да потърсим...

Целият свят се разтресе от гърмежа. Беше толкова силен, че събори Грей на колене. След мощния тътен остана силна вибрация, от която го заболяха зъбите. Налягането се промени — тъпанчетата му изпукаха.

Двамата със Сейчан се спогледаха.

Страхът в очите ѝ отговаряше на собствените му чувства.

Внезапно коридорът се напълни с няколко сантиметра вода, сякаш от спукана тръба. Грей си представи пилон, в който се намиреше скритата база.

Той наистина беше просто една чудовищна тръба.

В коридора нахлу още леденостудена вода.

Ковалски се появи на ъгъла и зашляпа към тях, понесъл на ръце жена в безсъзнание. Главата ѝ се люшна към Грей, когато гигантът я намести, за да му е по-удобно. Въпреки липсата на коса Грей я позна незабавно.

„Аманда... жива е!“

Но нямаха време да празнуват.

— Какво става? — изрева Ковалски.

Тъкър и Каин го следваха. И двамата изглеждаха не по-малко разтревожени.

Сейчан се наведе, натопи пръст във водата и я опита.

— Солена.

Място за съмнение нямаше.

— Пробили са собствената си тръба — каза Грей и посочи към асансьора. — Това място се наводнява. Да се махаме! Веднага!

„Често даваме на враговете си средствата за собственото им поражение“.

Едуард си спомни цитата от Езоп, научен навремето в Итън Колидж, когато беше още момче. Макар и извън контекст, сентенцията изглеждаше подходяща, докато наблюдаваше унищожението през прозореца на малката евакуационна капсула.

Херметически затворените лодки бяха разположени като мехури по обиколката на централния пилон. По външната стена на колоната и по долната част на платформата вървяха релси, които продължаваха по петте лъча на звездата и изхвърляха капсулите далеч от острова.

Патрулите вече очакваха пристигането на евакуираните се.

И особено скъпоценният товар в скута на Едуард.

Добре увитото, тихо скимтящо новородено носеше огромни обещания както за онези, на които служеше Едуард, така и за самия него. Детето бе застраховка, че ще бъде спасен от гроб в морето. След като го взе, той се беше обадил, за да докладва за атаката.

Вестта обаче вече бе стигнала до източника на онзи студен компютризиран глас.

— *Взети са нужните мерки. Погрижете се детето да бъде в безопасност.*

Едуард смяташе да направи точно това.

Погледна през прозореца. Капсулата можеше да побере десет души, но двамата с Петра бяха единствените пътници.

Отвън светът беше тъмен като някаква огромна подземна зала. Докато бягаха, беше видял сините светлини по дължината на централния пилон. Експлозиите разкъсваха стоманата в бетонните стени и отслабваха цялата структура. Огромната маса на кулата над тях щеше да продължи това разрушение и да смаже всичко под себе си.

И това не се отнасяше само за този пилон.

Сини светлини цъфнаха в тъмната гора от бетон около тях, подривайки подпорите на острова. Отекна гръм, който разтърси капсулата. За момент светът отгоре заприлича на електрическа гора в нощта, прекрасна и смразяваща едновременно.

Спомни си и друга поговорка от младостта, докато се взираше навън.

„Всяко добро нещо си има край“.

— Бягайте! — извика Грей, сочейки към асансьора.

Екипът забърза напред, газейки през достигащата до коленете вода.

Ковалски носеше Аманда и стъпваше, като вдигаше високо колене и внимаваше да не се натъкне на още някой от металните паяци в лобито. Предпазливостта му се оказа напразна — последните оцелели работи бяха унищожени от ледения поток.

Стигнаха до асансьора, който все още работеше — но докога? Грей натисна бутона за повикване, за да отвори вратата.

Нов силен трус разлюля комплекса, съпроводен с приглушен тътен, когато нещо подаде. По коридора към тях се понесе вълна, която набираше мощ.

Вратата бавно запълзя настрани.

Вълната ги удари и ги натика в кабината. За секунди се озоваха до кръста във вода. Студът ги пронизваше до костите. Трепереща, Сейчан натисна бутона за лобито. Грей затаи дъх. Всички се загледаха към тавана, молейки се мълчаливо двигателите още да работят.

Грей си представи турбините, които бе видял горе — и ключовата дума бе горе. Основните генератори би трябвало още да не са наводнени.

Оказа се, че наистина е така — асансьорът бавно тръгна нагоре. Нивото на водата постепенно започна да спада. Всички въздъхнаха с облекчение.

Аманда тихо изстена — действието на упойката започваше да отминава. Обещаващ признак, въпреки че бургията продължаваше да стърчи от главата ѝ. След като излязат на безопасно място, можеха да опитат...

Силен трус запрати всички в единия край на кабината.

Ушите на Грей отново изпукаха.

Отдолу се надигна грохот, който ставаше все по-силен и по-силен, сякаш към тях се носеше товарен влак. Грей си представи как колоната вода се издига в шахтата на асансьора, след като кухината в пилоната най-сетне се е запълнила.

— Минаваме сервизните нива — каза Сейчан и се вкопчи с все сили в ръката му, предавайки му цялата си надежда.

„Почти стигнахме“.

Би трябвало да са в безопасност, след като асансьорът се изкачи над морското ниво и стигне до сухото лоби.

В следващия миг светлината угасна.

Издигането им рязко спря.

Ковалски изруга цветисто в мрака.

— Генераторите — прошепна Сейчан.

Водата явно беше достигнала тяхното ниво — и продължаваше да се надига. Грохотът на товарния влак под тях се превърна във вой.

— Дръжте се! — извика Грей.

Огромна сила блъсна кабината и я запрати с шеметна скорост нагоре по шахтата.

Поне се движеха в правилната посока — но докога?

— Тъкър, помогни ми да отворя вратата!

Грей знаеше, че ще имат само една възможност. След като мощният поток отслабнеше, кабината щеше да полети обратно надолу и да се разбие.

С нов прилив на сили двамата се справиха с вратата. Стената на шахтата се носеше покрай тях — и в следващия миг се появи външната врата на лобито. Кабината спря и се заклати, кацнала на върха на мощния фонтан.

Но само за момент.

Водата нахлу в отворената кабина, напълни я и тя бавно започна да потъва.

— По-бързо!

Грей и Тъкър натиснаха външната врата и я отвориха колкото останалите да успеят да се промъкнат през цепнатината. Сейчан помогна на Ковалски, който носеше безжизнената Аманда. През това време кабината продължаваше да се пълни и да потъва.

Тъкър избута със свободната си ръка Каин — и кимна на Грей. И двамата бяха до кръста във вода. Само половината от кабината беше на нивото на лобито.

— Върви! — каза Тъкър.

— Заедно — възрази Грей.

Нямаха време да броят до три и просто се метнаха през отвора. Прибраха краката си миг преди кабината да потъне надолу в шахтата.

Грей помогна на Тъкър да се изправи.

Двамата направиха няколко крачки във водата. Не можеха да повярват, че са се отгървали живи.

Сейчан беше клекнала до Ковалски и проверяваше състоянието на Аманда. Когато се изправи, изражението ѝ беше загрижено.

— Какво има? — попита Грей.

— Родила е.

Тъкър тръгна към Ковалски.

— Но коремът ѝ е още голям.

— Май е бил по-голям. — Ковалски я понесе към стълбите, подалеч от водата.

— Подранила е — каза Сейчан. — Преждевременно раждане, предизвикано или от стрес, или от медикаменти.

Тъкър се загледа съкрушено към наводнения асансьор.

— Не знаех — виновно рече той. — Ако имах представа, щях да потърся още. Да се опитам да открия бебето.

Грей постави ръка на рамото му.

— И без това едвам успяхме. Ако се беше забавил и една минута, Аманда можеше да е мъртва. Всички можехме да сме мъртви. И няма гаранция, че бебето се е родило живо. Или че вече не са го евакуирали.

Логиката на Грей не успокои особено Тъкър. Той продължи да гледа към вратата. Каин застана до него и побутна ръката му с нос. Тъкър погали кучето; предпочиташе да потърси утеха в него вместо в думите.

Грей се извърна и зашляпа... зашляпа?

Погледна към краката си. Водата все още стигаше до глезените му.

— Защо тук е още наводнено?

— Не само тук — обади се Сейчан на няколко метра от него и посочи през лобито към стъкления вход на Бурдж Абаади.

Грей се опули.

Осветеният от звездите парк около кулата беше наводнен. Черни вълни минаваха между дърветата и се разбиваха в стълбището пред небостъргача.

Моментално разбра какво става. Гилдията никога не вземаше половинчати мерки, когато трябваше да прикрие следите си. Не бяха разрушили само един от пилоните.

А всички.

Грей осъзна ужасяващата истина.
„Целият остров потъва“.

29.

2 юли, 20,01 ч.

Оринджбърг, Южна Каролина

Пътуваха вече около час на запад от Чарлстън. Кат забеляза табела с надпис „ОРИНДЖБЪРГ“. Похитителите ѝ — директорът на клиниката доктор Пол Кранстън и тримата с него — избираха предимно второстепенни пътища и се движеха с много по-висока скорост от допустимата за този селски район.

Кранстън прекара по-голямата част от пътуването, говорейки по мобилния си телефон. Кат подслушваше, но не научи почти нищо от думите му. Личеше си, че той и останалите още не знаеха какво се бе случило в клиниката, не подозираше, че истинският виновник за цялата разруха седи на задната седалка в собствената му кола.

Кат нямаше намерения да попълва знанията му, но съдейки по погледите, които ѝ хвърляше Кранстън, докторът несъмнено подозираше, че тя е в основата на всичко. Отговорите обаче явно трябваше да изчакат, докато не стигнат до целта си.

Научи последното от телефонния разговор преди малко. Кранстън се бе поизправил в седалката, характерният му презрителен тон бе изчезнал, гласът му звучеше угоднически и уплашено.

„Веднага ще доведем и двете“.

Онзи от другата страна на линията явно му беше натрил здравата нос. След разговора Кранстън дълго остана неподвижен и пребледнял, с телефона в скута, загледан унило през прозореца към полетата с тютюн и памук.

Накрая излезе от унеса си и позвъни отново.

На жена си.

„Добре съм, скъпа. Дори не бях в клиниката, когато е избухнал пожарът. Сигурно е изтекъл газ. Знаем, знаем... но имам куп други пожари за потушаване. Целуни Майкъл от мое име. Кажи му, че ще се върна за фойерверките на четвърти. Какво? Да, извинявай, аз... връзката се разпада. Не чух какво... ох, както и да е“.

Накрая се предаде. Извън града обхватът беше лош.

Кат слушаше и не можеше да съчетае в едно този отдаден на семейството си мъж с ужасите, скрити под изследователския център.

Разговорът събуди болезнения ѝ копнеж по собственото ѝ семейство. Монк сигурно подготвяше децата за сън в момента, обличаше Пени в широката ѝ пижама и слагаше Хариет в люлката ѝ с висящите над нея мечета. Представи си как я прегръща през кръста, след като ги е сложил да спят, привлича я към себе си, доволен, че е заобиколен от момичета.

Лиза стисна ръката ѝ, сякаш беше прочела мислите ѝ.

Кат бе благодарна за жеста, но определено смяташе да се върне в обятията на Монк. А това означаваше, че първо трябва да се освободи.

Възможността да постигне това намаляваше с всеки следващ километър. Кат подозираше, че след като стигнат целта си — Хижата, бягството ще бъде невъзможно. Въпреки това трябваше да бъде търпелива. Трябваше да изчака удобния момент, подходящия шанс.

И най-сетне го получи.

Джипът зави по дълъг второстепенен път, по който не се виждаха други коли. Лятното слънце беше увиснало ниско над хоризонта, грамадните дъбове покрай шосето хвърляха плътни сенки.

Тя стисна малко по-силно ръката на Лиза, за да я подготви.

— Трябва да ида по нужда — на висок глас заяви Кат.

— Ще търпите — пренебрежително отвърна Кранстън.

— Няма. Действам сега — или навън, или вътре.

Кранстън се обърна и я изгледа, като се опитваше да прецени тази нейна решимост. Кат отвърна на погледа му. Очите ѝ се стрелнаха за момент към празния път и тя въздъхна.

— Добре. Спри колата. — Следващите му думи бяха към единия охранител. — Побегне ли... застреляй я.

Фордът отби и спря.

Кат леко подръпна Лиза с надеждата, че тя ще я разбере.

В отговор Лиза стисна ръката ѝ.

— Аз също ще ида... така и така спираме.

„Добро момиче“.

— Ще се редувате — каза Кранстън. — Нямам намерение да рискувам.

Слязоха от вратата зад шофьора, оставяйки двамата отпред. Единият охранител хвана Лиза за ръката и отпусна длан върху

дръжката на пистолета си.

Кат тръгна към сянката на един дъб.

— Достатъчно! — извика ѝ Кранстън през отворения прозорец.

Нейният охранител извади пистолета си, за да подсили заповедта.

Кат клекна сред шубрака и смъкна шортите си. След всички онези упойки мехурът ѝ беше на път да се пръсне. Охранителят я наблюдаваше. В отговор тя го изгледа предизвикателно. След като приключи, се изправи и тръгна към колата.

Охранителят продължаваше да държи пистолета насочен към нея, като стоеше на разстояние.

Колегата му бутна Лиза към полето.

— Твой ред е. И по-бързо.

На Кат ѝ трябваше точно това.

Замахна с ръка и направи рязко движение с китката. Скритата палка се разгъна напълно. Кат беше извън обхвата на охранителя — но не и палката ѝ.

На улицата в Чарлстън беше взела оръжието от Ейми, след като я издърпа зад кошчето за боклук. Беше затъкнала палката отзад в колана на шортите и бе хвърлила пистолета, за да си помислят, че е невъоръжена.

Искаше Лиза да е на безопасно разстояние от похитителите, преди да действа. И да издебне момент, когато вниманието им е отвлечено.

Като сега.

Твърдата палка се стовари върху китката на охранителя. Изхрущя кост. Пистолетът падна от пръстите му.

Кат вече се бе хвърлила напред и улови оръжието, преди да е паднало на земята. Приземи се на рамо и се претърколи, стреляйки. Улучи охранителя в коляното, обърна се и простреля другия в главата, после отново се прицели към своя охранител и го довърши с куршум в гърлото.

Хвърли се към колата. Атаката ѝ беше така внезапна и жестока, че шофьорът изобщо не бе успял да реагира. Кат пхна пистолета през отворения прозорец и стреля от упор в слепоочието му. Парчета кост, кръв и мозък полетяха в купето и опръскаха гърдите и лицето на Кранстън.

Докторът седеше зашеметен, вдигнал едната си ръка. Другата стискаше отворения телефон.

„Съжалявам, копеле, няма сигнал“.

Кат нямаше никакво намерение да рискува с него. Докторът знаеше отговори, които бяха нужни на Сигма. Смяташе да го достави на Пейнтър на тепсия.

— Сега е *наш* ред да караме.

20,12 ч.

Лиза караше големия „Форд Експлорър“ по второстепенния път, като правеше всичко възможно да не обръща внимание на кръвта и мозъка по седалката. Като лекар не беше гнуслива, но бруталната атака на Кат я беше шокирала. Досега бе познавала Кат предимно като майка и стратег, работещ заедно с Пейнтър. Никога не бе виждала уменията ѝ на терен, чисто животинската ѝ коварност и жестокост.

Макар да бяха осигурили свободата им, тези ѝ способности бяха изнервили Лиза.

Както и студената кръв, просмукваща се от седалката в роклята ѝ.

След атаката Кат бе принудила Кранстън да замъкне трупове в канавката и да ги скрие от пътя, макар и да беше рядко използван.

Което се оказа проблем.

— Има ли вече сигнал? — попита Лиза.

— Не — отвърна Кат от задната седалка.

Приятелката ѝ седеше зад Кранстън с пистолет в едната ръка и с телефона на доктора в другата. Кранстън още беше на предната седалка, китките му бяха вързани отзад за облегалката за глава. Доста неудобна и мъчителна поза, но Кат пренебрегна протестите му.

Освен студения професионализъм Лиза разпозна и омразата в очите на Кат. Макар още да не бе чула целия разказ за случилото се в клиниката. Лиза беше разбрала достатъчно, за да знае чия е вината.

Зад красивото си лице Кранстън беше истинско чудовище.

При това с огромни амбиции.

— Вече би трябвало да има сигнал — каза Кат. — Но въпреки това — нищо.

След като овладя положението, Кат бе казала на Лиза да обърне джипа и да потегли обратно. Искаше да стигне до телефон или до

някоя клетка, за да може да се обади.

— Виждам някаква ферма отдясно — предложи Лиза. — Можем да отбием и да помолим за помощ.

— Ще сигнализират на местните власти. Не знам на кого можем да имаме доверие тук.

Лиза си спомни, че Пейнтър бе изразил същата загриженост. Гант притежаваха голяма част от Южна Каролина. Кой знае докъде стигаше влиянието им в местната полиция?

— Виж. — Лиза посочи напред. — Табела за Оринджбърг. В градчето със сигурност трябва да има сигнал.

— Тръгни натам — съгласи се Кат, но продължаваше да се оглежда подозрително.

Лиза зави и измина още седемстотин метра. В далечината над дърветата щръкна камбанария на църква. Това трябваше да е Оринджбърг.

Прекалено съсредоточена в хоризонта, Лиза мина през кръстовище с мигаща червена светлина. Отпред имаше малък подвижен мост, пресичащ скрита река. Предупредителната бариера пред него започна да се спуска.

Лиза наби спирачки и спря пред нея.

— А сега има ли сигнал? — попита тя, докато чакаха бариерата да се вдигне.

— Няма.

Лиза видя в огледалото как погледът на Кат се спира върху тила на Кранстън. Докторът беше странно умълчан и вече не се оплакваше от начина, по който го бяха завързали.

Глухо боботене оповести вдигането на моста... но след това се усили, превръщайки се по-скоро в ръмжене.

Лиза се намръщи. Явно механизмът на стария мост се беше повредил.

Реакцията на Кат беше по-груба. Тя рязко се изправи и изхвърли мобилния телефон през прозореца. В същото време стисна рамото на Лиза.

— Разкарай ни оттук! Веднага!

Предупреждението дойде твърде късно.

Сив хеликоптер внезапно се появи от речното корито от лявата им страна и увисна високо над моста.

Лиза превключи на задна и натисна газта. Понесе се обратно към кръстовището, завъртя колата на 180 градуса, готова да побегне, но хеликоптерът беше по-бърз. Пресече им пътя и се спусна, блокирайки пътя.

Лиза наби спирачки, за да не се блъсне в перката.

Вятърът от ротора заблъска предното стъкло на джипа.

— Хвърлете оръжията си през прозорците! — изрева високоговорител. — Излезте с вдигнати ръце!

За подсилване на заповедта малката картчница, монтирана под хеликоптера, затрака и изплю редица куршуми пред форда.

Лиза се обърна към Кат.

Тя поклати глава.

— Изпълнявай.

Кранстън се усмихна в настъпилата тишина.

— Дами, не сте единствените, които крият изненади. — Той се обърна неловко назад. — Успях да изключа клетъчния предавател на телефона и да пусна сателитния сигнал.

„Превърнал е телефона в проследяващо устройство — осъзна Лиза. — Нищо чудно, че Кат го изхвърли“.

Кранстън се намръщи.

— Все пак трябва да призная, че реакцията беше побърза, отколкото очаквах. Явно работодателите ми наистина не искат да се измъкнете. Но защо? Кой сте вие, по дяволите?

Кат опря пистолета в ухото му.

— Така и няма да разбереш.

Очите му станаха огромни, миг преди пистолетът да изтрещи и да отнесе половината му лице.

Лиза се сви от внезапната бруталност. Ушите ѝ пищяха, докато Кат хвърляше оръжието през прозореца. Все пак успя да чуе свирепия шепот на приятелката си.

— Това беше за Ейми.

20,15 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър седеше на стола на Кат и търкаше очи. От едва доловимия аромат на жасмин не беше останала нито следа. Може би се беше разнесъл покрай цялото влизане и излизане от кабинета. Или пък

вече бе свикнал с него. Така или иначе го гризеше усещане за загуба и го изпълваха лоши предчувствия.

„Просто си уморен“ — опита се да се убеди той.

Джейсън и Лайнъс продължаваха да издирват форда. Пейнтър беше пуснал безброй пъти записа и бе гледал неясната фигура кадър по кадър. Знаеше, че това е Лиза.

Изпитваше облекчение, че тя още е жива, но и от нея, и от Кат продължаваше да няма нито вест и Пейнтър имаше чувството, че някой е забил леден нож в корема му и бавно го върти.

Застави се отново да погледне картата на монитора. На нея се виждаше Южна Каролина и части от Северна Каролина и Джорджия. На зеления фон имаше големи червени петна. Това бяха земите, собственост на фамилия Гант.

Пейнтър подозираше, че Лиза и Кат са скрити някъде сред аленото поле.

А това беше силно предизвикателство.

Фамилията Гант бе пристигнала на бреговете на двете Каролини един век преди основаването на страната и бе създала град Чарлз Таун, който по-късно станал просто Чарлстън. Богатството и властта им растели бързо благодарение на връзките им със Стария свят, както в Англия, така и във Франция. С разрастването на фамилията се разраствало и влиянието ѝ, което започнало да обхваща университети, власти, военни институции и банкови кръгове.

И голяма, част от това богатство се превърнало в земя.

В началото на миналия век се говорело, че Гант можели да яздят от единия край на щата до другия — от бреговете на Чарлстън през низините и нагоре към планините Блу Ридж, без нито веднъж да излизат от собствената си територия.

Днес Гант можеха да прекарат стадо говеда през щата и да твърдят същото.

Пейнтър разтърка слепоочия, изумен от богатството и властта, която се беше изправила срещу малката му група. Как можеха да се надяват на успех срещу толкова здраво окопана сила? И ако врагът научеше, че Сигма продължава да го разследва тайно, каква щеше да бъде реакцията му?

Можеше да се досети. През 146 г. пр.н.е. Рим унищожил Картаген, като разграбил града, изгорил го, поробил оцелелите и дори

осолил земята, за да е сигурно, че там вече няма да порасне нищо.

Пейнтър очакваше нещо по-лошо и от това.

Джейсън Картър, който се бе превърнал в негова сянка, се появи на прага.

— Директоре, поискахте да ви уведомя, когато приключа с онзи проект.

— Готов ли си? Вече?

— На нашия компютър. Но мога да ви покажа.

Пейнтър стана и отстъпи стола на главния анализатор на Кат. Хлапето побърза да заеме мястото. Затрака бързо на клавиатурата и зареди родословното дърво на клана Гант. Пейнтър беше поискал експертната му помощ за изграждането на по-детайлна версия, съобразена с неговите специфични параметри.

От самото начало нещо в родословното дърво на Гант не му даваше мира. Имаше чувството, че пропуска някакъв жизненоважен детайл. Подозираше за проблема, но не знаеше какво означава той и дали изобщо означава нещо. Единственият начин да се увери бе да създаде генеалогична презентация, която не пропускаше нито една подробност.

Искаше пълната картина — и беше помолил Джейсън да я състави.

Щракане на мишката и триизмерната диаграма се появи на екрана. Потомци и роднини образуваха монументален гоблен, отделните нишки се разклоняваха и събираха в продължение на две столетия, до времето на основаването на страната.

Трудно бе да се получат надеждни сведения за по-ранния период. Но явно не и за Джейсън.

— Добре, директоре, знам какво поискахте, но си позволих да потърся още един век назад — просто за по-пълна картина.

„Искам да клонирам това хлапе“.

Пейнтър се наведе към екрана.

— И си успял в същото време да разшириш търсенето настрани.

Джейсън кимна.

Пейнтър беше прекарал часове в изучаване на графиката и най-сетне бе разбрал какво го гризеше. Някои нишки показваха фамилни линии, които се отделяха и вплитаха в основната генеалогична матрица — далечни братовчеди се женеха отново за роднини. За такъв

богат род това не беше необичайно — инбридингът на власт и кръв беше типичен за аристократите.

Но тези нишки във фамилия Гант го тревожеха, защото изглеждаха твърде много, дори за подобна династия. Изглеждаха подозрителни. Пейнтър нямаше как да не им обърне внимание, за да се опита да разбере какво могат да разкрият те.

Помоли Джейсън да разшири генеалогичното търсене настрани от основното дърво и да проследи всички нишки. Освен това му заръча да гледа за нови и по-конкретно за такива, които се отделят още повече, преди да се върнат в лоното на Гант.

— Покажи ми — каза той.

— Подгответе се. Графиката е огромна. Няма да се виждат отделни имена, само точки.

— Направи го.

Джейсън чукна няколко клавиша и първоначалната матрица, конструирана от Пейнтър, се смали до размерите на юмрук. Имената изчезнаха и се превърнаха във възли в мрежа, звезди в галактика. Около ядрото на галактиката заблестя мъглива корона от нови точки, които го обкръжаваха и в същото време бяха част от него.

Пейнтър прокара пръсти през новите спирални ръкави на галактиката.

— И всички тези точки показват къде някоя нишка от дървото се е отделила от другите...

— ... Само за да се върне по-късно обратно — потвърди Джейсън. — Средното отклонение е две поколения, но в няколко случая има отделяне за пет или шест. Двама от блудните роднини, върнали се във фамилията, са седемнайсети или осемнайсети братовчеди. Но въпреки това са се върнали.

— Като нощни пеперуди около лампа — каза Пейнтър. — Отдалечават се и пак политат обратно. Отново и отново.

Джейсън сви рамене.

— Вероятно мога да потвърдя, че това е изключение дори за фамилия като Гант, но ще ми отнеме време, докато намеря годна за сравнение династия. Въпреки това не съм сигурен какво значение има това.

Пейнтър също не бе сигурен — но дишането му стана по-дълбоко, притокът на адреналин се усили, сякаш беше застанал на

ръба на пропаст.

„Нещо...“

Погледът му остана прикован към екрана и бавно въртящата се матрица. Чувстваше, че този мъглив облак по краищата на генеалогичната карта има някакъв модел. Просто му трябваше ключ, за да го разкрие.

„Какво пропускам?“

30.

3 юли, 4,16 ч.

Териториалните води на Дубай

Нагазил до гърдите, Грей вървеше към входа на Бурдж Абаади. Останалите чакаха до стълбището, готови да побягнат нагоре, за да се спасят от надигащата се вода.

Зад стъклената стена град Утопия бавно потъваше. В няколко сгради още работеше аварийното осветление, което бе на акумулатори. Иначе островът тънеше в мрак. Черните вълни се носеха през парка и се разбиваха в стъпалата на кулата. Навсякъде плаваха опасни отломки — греди, пластмасови кошчета за боклук, дори една палма, която още беше в саксията си. Теченията представляваха не по-малка заплаха.

Грей си представи как цялата платформа потъва, смазвайки наводнените пилони с тежестта си. За времето, през което успя да прекоси лобито, нивото на водата се покачи с още една стъпка. Трябваше да се махнат от потъващата кула, преди потапянето на острова да се превърне в устремен полет надолу — или по-лошо, цялата платформа да се килне настрани и да събори сградите като залитнал келнер с поднос в ръка.

Не знаеше дали Джак Къркланд е жив, дали е оцелял при цялата пиротехника под платформата. С надежда за най-доброто Грей бе активирал насочващото устройство, което му беше дал Джак, и го бе оставил на Ковалски, който още носеше Аманда.

Но не разчиташе единствено на надеждата.

Загледа се към целта си зад вратите на кулата.

Тя се намираще от другата страна на парка. Покривът на жълтия „Хъмър“, зад който се бяха скрили по-рано, все още беше над водата, но не той беше целта на Грей. Нямаше да заминат с кола от острова.

Зад масивния джип се поклащаше лодка със същия цвят като колата. Водата я беше издигнала от каросерията. Моторницата все още беше завързана, но някой не я беше застопорил както трябва.

Грей имаше нож на колана и можеше да среже ремъците. Надяваше се, че ще успее да запали двигателя, но ако не друго, съдът

поне плаваше. Предпочиташе това, отколкото да останат сред отломките, изцяло във властта на теченията и вълните.

Стигна до входа и натисна вратата с рамо. Завъртането на наполовина потопената преграда се оказа сериозно предизвикателство, но тя бавно подаде. Успя да я отвори достатъчно, за да се измъкне навън.

Разбушуващите се течения се опитваха да го откъснат от стълбището, водещо надолу към парка. Успя да се задържи само защото се беше вкопчил в дръжката на вратата.

Викът го накара да се обърне.

Грей впери поглед назад към лобито.

Сейчан стоеше на стълбите с останалите. Водата продължаваше да ги гони нагоре по спиралното стълбище и като че ли вече се надигаше по-бързо. Пръстите на Грей едва докосваха мраморния под. Но не потопът я беше разтревожил.

Тя посочи към града.

— Светлини! Идват насам!

Грей се обърна, като се държеше за дръжката.

Три светлини се носеха към Бурдж Абаади по централния булевард, минаващ по дължината на единия лъч на звездата. Движеха се на зигзаг и очевидно претърсваха района.

Скутери.

Грей се съмняваше, че е някаква спасителна операция. „Не и на този остров, не и при тези собственици“. Най-вероятно бяха изпратили контингент от флота, който патрулираше водите около острова. Искаха да са сигурни, че никой от нападателите на тайната база не е оцелял.

— Скрийте се! — извика Грей на Сейчан. — И се движете, ако е нужно!

Сейчан кимна и махна на групата да се изкачи нагоре по стълбището.

Времето изтичаше. Грей погледна своята клатеца се цел и се гмурна в неспокойните води. Теченията го задърпаха, теглеха и подмятаха тялото му, но след като успя да се отдалечи от стените на кулата, силата на водата намаля. Изкара глава на повърхността, намери целта си и заплува към нея с мощни замахвания.

Потопените препятствия се оказаха по-сериозно предизвикателство. Докато Грей пресичаше парка, кракът му се оплете

в клоните на едно дърво и трябваше да положи доста усилия, за да се освободи.

И през цялото време държеше под око приближаващите моторници.

Даде си сметка, че няма шанс да се добере до джипа, преди патрулът да стигне кулата. Все пак водата беше тъмна и в нея плаваха куп отпадъци. Можеше да се промъкне незабелязано, стига да внимава. След това щеше да изчака патрула да си тръгне, да освободи лодката и да спаси другарите си.

Такъв беше планът му, преди сигналните ракети да полетят в небето от лодките и да засияят над потопения парк. Над главата му се родиха нови звезди, увиснали на малки парашути, които пламтяха в алено и превръщаха нощта в адски здрач, а водата придоби ръждиво-червен оттенък.

Грей затърси прикритие, преди лодките да са стигнали до него. На десетина метра от него плаваше дълъг сандък, който бавно се въртеше в течението.

Заплува към него, загребвайки мощно с ръце.

Воят на двигателите се засили.

Грей стигна сандъка и се вкопчи задъхан в ръба му. Продължи да следи лодките, които се движеха по потопения булевард и из парка. След това моторниците се разгърнаха.

Грей се притисна в скромното си прикритие.

Врагът се беше разделил и трябваше да внимава сандъкът да остава през цялото време между него и патрула. Зарита с крака, теглейки го със себе си, като внимаваше да не се движи прекалено бързо и да създава впечатлението, че това е поредният боклук, понесен от водата.

Точно тогава две лодки се обърнаха към него и се разделиха — не нарочно, просто чиста случайност. Грей се потопи и мина под сандъка. Ръцете му сляпо заопипваха къде да се хване, докато моторниците отминат.

Дланите му не откриха дъно. Сандъкът беше отворен отдолу. Грей посегна нагоре и откри, че има въздушен джоб. Изплува в него и пое дълбоко дъх в мрака. Пръстите му напипаха мека тапицерия по вътрешната страна.

Изведнъж разбра в какво се е скрил.

Представи си ковчега, използван за транспортирането на Аманда дотук, положен върху каросерията на пикап. Явно е бил понесен от надигащите се води и капакът му беше паднал.

Водата изсветля от двете му страни, когато моторниците минаха покрай ковчега с включени прожектори.

Грей изчака да се отдалечат и отново заплува през парка, скрит под ковчега. Не знаеше дали този начин на придвижване беше добър или лош знак. Продължи напред, като бавно се носеше към лодката. Надяваше се, че когато стигне там, патрулът вече ще си е отишъл.

След още половин минута тишина Грей рискува да излезе навън, за да прецени траекторията си през парка.

Точно показва главата си на повърхността, когато оглушителен рев го накара рязко да се обърне. Впери поглед към Бурдж Абаади. Трите лодки бяха обърнати към входа. Струя дим избълва от централната моторница, разсече кървавата нощ и се заби в многоетажната стъклена фасада. Експлозията на ракетния експлозив разтърси лобито. Отгоре заваляха стъкла като стотици проблясващи гилотини. В небостъргача зейна широка дупка.

Два двигателя зареваха и моторниците се понесоха през отвора в тъмното лоби. След като се озоваха вътре, нова ракета блесна като червено слънце.

Грей се надяваше останалите да са намерили прикритие и патрулът да направи само повърхностна проверка, преди да излезе от кулата.

Междувременно той имаше друга мисия за изпълняване.

Преди да успее да се обърне, във водата се усети зловеща вибрация. Повърхността ѝ затрептя.

С тежък стон светът започна да потъва около него. Кулите започнаха да се спускат по-бързо, етаж след етаж. Последните върхове на дървета изчезнаха под водата. Навсякъде забълбукаха мехури, последното издишане на давецата се Утопия.

В другия край на парка дупката във фасадата на Бурдж Абаади се беше превърнала в снишаваща се арка.

Само една моторница профуча през нея, а хората на борда се снишиха под острите стъклени зъби.

Втората лодка остана уловена в капан вътре и кръжеше безпомощно зад стъклото, докато отворът изчезваше. Патрулите отвън

се опитаха да изстрелят нова граната, но докато се приготвят, цялото лоби беше потънало.

Грей се обърна към целта си — знаеше, че вниманието на екипажите ще бъде насочено към другарите им.

Хамърът и моторницата бяха изчезнали под водата.

Той стигна до мястото, където се намираха, пое максимално дълбоко дъх, обърна се и се гмурна в кипналата вода. Под неспокойната повърхност имаше само мрак.

Грей се насочи към черните дълбини.

4,33 ч.

Сейчан се мъчеше да се изкачи по-високо.

Надигащата се вода ги настигаше, поглъщаше спиралното стълбище под групата. Но това не беше всичко. Няколко етажа по-надолу аварийното осветление откри тъмни сенки, които също се катереха панически нагоре. Екипажът на уловената в капан лодка се мъчеше да се измъкне като тях, тичаше нагоре, по-далеч от следващата ги вода.

Сейчан искаше да остави три етажа между своя екип и водата, преди да напусне стълбището и да се опита да стигне до прозорците.

Имаше обаче и друг проблем. Напълно беше изгубила ориентация. При липсата на електричество етажите бяха престанали да се въртят и бяха спрели в някакво грубо подобие на тирбушон. Подови нива започваха във всички посоки. Самото стълбище също допринасяше за дезориентацията ѝ. Вече нямаше представа от коя страна на сградата би трябвало да е Грей.

Отдолу проехтя изстрел.

Сейчан се намръщи и погледна.

Патрулът беше открил огън.

Първата ѝ мисъл беше: „Какво си мислят, че могат да уцелят кучите синове?“, последвана от: „Майната ви“.

Но щом искаха да си играят, тя нямаше нищо против да елиминира няколко проблема.

— Ковалски! Действай!

— Както кажеш.

Ковалски беше метнал Аманда през рамо и бръкна в джоба си, без да спира да тича. Остави топчетата да изпадат между пръстите

му като трохи по стълбите.

Сейчан гледаше надолу и изчака сенките да стигнат до тях.

— Сега! — извика тя.

Ковалски натисна бутона и детонира последното си топче С-4. Взривът отнесе водача, а оцелелите се дръпнаха от зейналата дупка в стъкленото стълбище. Озоваха се в капан и нямаше как да продължат нагоре.

„Съжалявам, приятели. Вие започнахте първи“.

Сейчан продължи подлудяващата борба със стъпалата. След още няколко завоя чу писъци отдолу.

Използва ги, за да прецени разстоянието до водата. Или нивото се покачваше по-бързо, или те бяха забавили крачка. Така или иначе, губеха преднина.

— Следващият етаж! — извика тя на Тъкър. — Намери най-краткия път до външните прозорци.

Щом стигнаха етажа, Сейчан се втурна напред заедно с водача и неговото куче, като се молеше наум. Тъкър зави по дълъг коридор.

— Насам! — извика той. — Има балкон в края!

— Стреляй в ключалката! — закрещя Сейчан.

Нуждаеха се от всяка секунда.

Спринтира, следвана от Ковалски. Гигантът не изоставаше, макар да бе натоварен с Аманда. Трябваше да му се признае, че е чудесен работен кон.

Отпред изтрещяха изстрели.

Сейчан настигна Тъкър и Каин точно когато водачът отваряше плъзгащата се стъклена врата. Широкият балкон ги очакваше. Всички изтичаха на него.

Сейчан отиде при парапета. Надигащата се вода кипеше един етаж под тях. Боеше се от две неща, ако се наложеше да се хвърлят във водата. Ако не скочеха достатъчно далеч, мъртвото течение, причинено от потъващата кула, можеше да ги завлече надолу. А дори да успееш да се отдалечат на достатъчно разстояние, в тези неспокойни води имаше акули — и то не само такива с перки.

Едната патрулна лодка се поклащаше във водата вдясно от тях, недалеч от балкона.

Нямаше никакъв шанс да ѝ избягат, а плясъците им най-вероятно щяха да привлекат вниманието на преследвачите.

Сейчан затърси с поглед из потъващия град.
„Къде си, Грей?“

4,35 ч.

„Хайде, хайде...“

Грей режеше слепешком найлоновото въже с ножа си. Въздухът му свършваше — отне му много време да намери лодката в черните дълбини, все още завързана за каросерията. Заради плаваемостта въжетата се бяха опънали силно. Нямаше начин да ги откачи от халките.

Вече беше прерязал предните въжета и сега носът на моторницата се бе вирнал към повърхността. Хванал се с едната ръка за щурца, Грей работеше усилено. Налягането в ушите му се повишаваше — островът потъваше и го увличаше надолу заедно с лодката.

Продължи да реже като побъркан, а дробовете му сякаш щяха да се пръснат.

„Мръсен, упорит кучи...“

Отгоре блесна светлина и озари водата. Тъмна сянка увисна на повърхността, очертана от сиянието на собствените си прожектори. Чуваше се бавно пърпорене на двигател.

Грей зачака, въпреки че дробовете му горяха.

Щом сянката се озова точно над него, преряза последните нишки. Освободеният скутер полетя нагоре, превръщайки се в задвижван от плаваемостта таран.

4,36 ч.

Сейчан гледаше как моторницата приближава и се озовава на петдесет метра от кулата. Един от екипажа извика, друг насочи автомат. Бяха ги забелязали. Гърмежът отекна над водата. Куршумът рикошира в парапета на балкона.

Сейчан приклезна.

Бяха изложени на показ на балкона, но нямаше къде да отидат. Водата Пълзеше с рев нагоре по кулата и обещаваще единствено бърза смърт от удавяне.

Сейчан отвърна на стрелбата — и в този миг някакво допотопно чудовище изригна от морето и блъсна моторницата. Силата на удара пропука корпуса и преобърна лодката. Екипажът полетя във водата.

След това чудовището легна на кила си от въглеродни нишки.

Беше жълтият скутер.

Грей се появи до него. Беше извадил пистолета си и стреля по мятащите се във водата хора, улучвайки трима. Четвъртият вече се носеше безжизнено по повърхността с лице надолу. Пропуканият корпус на моторницата се напълни с вода и изчезна в черните дълбини.

— Грей! — извика Сейчан и замахна с ръка.

Той се обърна към нея — и точно тогава втората моторница излетя от лявата страна на кулата, привлечена от стрелбата. Понесе се към балкона, откривайки автоматичен огън.

Всички се проснаха на пода, но Сейчан знаеше, че не те са истинската мишена. Патрулът просто ги караше да залегнат, за да мине под тях и да се нахвърли върху по-лесната плячка.

„Размърдай се. Грей!“

4,37 ч.

Грей се прехвърли през борда на скутера и се просна на палубата, за да бъде по-трудна мишена. Втората моторница се появи иззад кулата на Бурдж Абаади.

Автоматичният откос откъсна парчета мрамор от фасадата на балкона.

Другарите му се снишиха. С изключение на един.

Докато моторницата минаваше под потъващия балкон, на него изскочи лъскава фигура. Задните лапи се оттласнаха от парапета. Каин прелетя късото разстояние и се озова между четиримата от патрула.

Ефектът щеше да бъде същият, ако в лодката бяха метнали граната.

Един мъж се хвърли през борда от страх и беше погълнат от водовъртежите около потъващата кула. Каин скочи към гърлото на втори. Водачът на лодката изрева, в паниката си рязко завъртя кормилото и насочи моторницата с пълна скорост към една изкоренена палма, която се носеше наблизо.

Лодката удари дебелия ствол, излетя във въздуха и се преобърна, преди да падне във водата.

Секунди по-късно изплаваха тела — безжизнени или в безсъзнание.

Единственият оцелял се осланяше на уменията си в стил „кучешката“.

Преди смъртоносния сблъсък рязкото изсвирване на Тъкър накара Каин да скочи през борда с високо вирната опашка. Той цопна в по-спокойна вода, но теченията го задърпаха обратно към водовъртежите около кулата. Каин се бореше, обременен от бронезилетката си.

„Не, няма да стане“.

Грей се метна на мястото за управление, намери ключа в предпазния кожух и го завъртя. Боеше се, че двигателят може да се е повредил при потъването, но знаеше също, че този вид джетове бяха проектирани за подобно екстремно отношение към тях. Както и се беше надявал, чу задавено гъргорене, от дюзите на кърмата излетяха водни струи и двигателят изрева похотливо.

Грей превключи на скорост и се понесе към Каин.

„Дръж се“.

Щом се изравни с кучето, той се надвеси през борда и го сграбчи за бронезилетката. С мъка вдигна подгизналата дваисет и седем килограмова овчарка в лодката. Трябваша му и двете ръце, затова пусна кормилото. Останалата без управление лодка се понесе към кулата. Кипналата вода изръмжа гладно, обратните течения всмукваха всичко надолу.

Накрая с последен напън успя да изтегли Каин. Овчарката отърси тежката си козина, размаха опашка и го бутна закачливо.

— Благодаря! — извика Тъкър на Грей.

— Хей, а нас забрави ли? — запротестира Ковалски.

Водата вече беше достигнала до основата на балкона им. Тримата се бяха вкопчили в парапета.

Грей отново пое управлението, обърна и се понесе към тях. Спря лодката до балкона и успя да я задържи на едно място. Тримата прекрачиха перилата и скочиха. Тъкър помогна на Ковалски с Аманда. Тя се размърда, колкото да вдигне ръка и да се опита да зашлеви поедрия от двамата.

Ковалски бутна ръката ѝ надолу.

— Браво. Значи така ми благодариш, че мъкнах задника ти десет етажа нагоре.

След като всички се настаниха, Грей се отдалечи от потъващата кула.

Скутерът имаше само четири места. Пътниците заедно с Каин бяха шестима, лодката газеше по-дълбоко от нормалното и се движеше бавно и тромаво.

Но все пак не потъваше.

Нещо, което не можеше да се каже за Утопия.

Теченията под лодката се промениха и я завлякоха наляво. Грей се опита да коригира, но положението само се влоши.

„Какво става, по дяволите?“

— Пиърс! — изрева Ковалски, привличайки вниманието му от теченията към небето.

Грей се облеци от ужас.

Кулата на Бурдж Абаади беше надвиснала застрашително над тях.

Грей се огледа трескаво. Всички небостъргачи на острова се бяха килнали в същата посока, сякаш под напора на силен вятър.

„Ох, по дяволите...“

Сейчан също бе разпознала опасността.

— Островът се накланя.

Грей даде пълна газ, като си представяше как изкуствената суша се преобръща.

Трябваше да стигнат до открити води.

В далечината една кула се откъсна от основата си, полетя бавно и се блъсна в съседната сграда.

По-наблизо мощен стон отекна през водата — стон на бетон и стомана под огромен натиск. Никой не се съмняваше какъв е източникът му.

Погледите на всички се обърнаха към Бурдж Абаади.

4,40 ч.

Като че ли Вечната кула нямаше да оправдае името си.

Едуард наблюдаваше бавното унищожение на острова от борда на големия патрулен катер. На 400 метра от него Утопия се надигаше, за да се разпадне и да потъне обратно в морето, досущ като някаква

съвременна Атлантида. В центъра ѝ Бурдж Абаади се килна, горните етажи се отчупиха и полетяха от централната ос, подобно на падащи кубчета.

Беше му съобщено, че изпратените при кулата патрули са изчезнали. Опитите да се свържат с тях по радиото бяха неуспешни.

Най-вероятно това беше дело на групата, която бе атакувала базата.

Трябваше да се вземат мерки.

Но не и без насоки отгоре.

Петра излезе от люка със сателитен телефон в ръка. Погледът ѝ срещна неговия и го предупреди, че новините не са добри.

Подаде му телефона.

Едуард го вдигна до ухото си и компютризираният глас го поздрави:

— *Детето в безопасност ли е?*

— Да.

— *А майката?*

— Мъртва.

„Определено трябваше да е мъртва“.

— *В такъв случай координирайте всички сили на място. Установете периметър около острова. Започнете издирването на онези, които нападнаха станцията.*

— И ако ги намерим?

Получи много конкретни инструкции, завършващи с:

— *След това Петра ще поеме нещата. Тя знае какво трябва да се направи.*

Едуард преглътна с мъка. Чувстваше се понижен в длъжност, но не посмя да се оплаче.

Пък и в края на краищата, може би беше по-добре да не научава какво ги очаква.

31.

3 юли, 4,44 ч.

Териториалните води на Дубай

Грей караше с пълна скорост, докато островът се разпадаше около тях.

Потъващата платформа, усукана от теченията и удряна отдолу от частично запазените пилони, се раздробяваше на по-малки части. Останали внезапно без опора и тежки отгоре, те започнаха да се накланят и преобръщат, запращайки сгради, кули и скелета около лодката.

Грей се опитваше да избегне най-лошото от тази месомелачка и не жалеше двигателя.

Кулите обаче продължаваха да падат. Стени се разкъсваха с гръм и трясък. Прозорци се пръскаха и ги посипваха със стъкла.

Трябваше да намери път към открити води, но развалините сякаш му се изпречваха на всеки завой.

— Грей! — Сейчан се вкопчи още по-силно в него, за да не излети.

— Виждам.

Пред тях огромна секция от строящ се небостъргач — само стоманено скеле — се откъсна, удари жилищен блок и се затъркаля към тях, подобно на монета в игра пачинко.

Ковалски изпсува.

Всички споделяха чувствата му.

Нямаше начин да го заобиколят, а Грей имаше само секунди за реакция.

Намери единственото възможно прикритие, но щяха да се разминат на косъм.

— Всички да се снишат!

Зави рязко надясно, завъртя скутера на 180 градуса и го блъсна странично под издадения балкон на една потънала сграда. Падащото желязно чудовище изгътна над тях — и отскочи.

— Чудесно успоредно паркиране — отбеляза Ковалски.

С рязко форсиране на двигателя Грей изкара джета от прикритието.

Обърна се, приведе се над кормилото и полетя към откритите води, проблясващи в далечината.

Но дори и този път се затваряше.

Отпред два жилищни блока се бяха подпрели един друг като пияници. Десният се облягаше на левия и бавно падаше, сипейки изпотрошени стъкла и отломки.

— Давай! — извика Сейчан.

Грей нямаше избор. Отново форсира двигателя и той изрева, изхвърляйки струи вода. Лодката се понесе като ракета, мъчейки се да профучи под спускащата се гилотина от стомана, бетон и стъкло.

Ковалски се наведе над Аманда, която беше в скута му.

— Не мога да гледам.

Сейчан отново се пресегна и сграбчи ръката на Грей.

Тъкър опря крака в облегалката на капитанската седалка.

Само един от екипа имаше различно мнение.

Каин излезе напред, пхна се под ръката на Сейчан и вирна нос към вятъра. Размаха енергично опашка и заудря с нея Грей по рамото.

Окуражен по такъв начин, Грей стисна с все сили кормилото. Скутерът се понесе с рев през останалото свободно водно пространство, вдигайки над сто километра в час.

Пред тях сградата започна да пада по-бързо, проходът под нея ставаше все по-тесен.

Но Грей вече беше взел решение.

— Долу! — извика той.

Пръстите на Сейчан се впиха болезнено в ръката му, когато тя приклепна, притискайки с другата си ръка Каин.

Скутерът стигна отвора и полетя под падащата кула сред дъжд от стъкло. За няколко секунди светът се изпълни с писъка на разкъсвана стомана и оглушително стържене на бетон.

Сякаш излязъл от релси влак се преобръщаше над главите им.

След това изхвърчаха на открито...

... точно когато кулата се срути в морето зад тях, вдигайки огромна вълна, която ги захвърли заедно с други отломки далеч към тъмните води.

Само дето тези води не бяха напълно тъмни.

Кордон от светлини блокираше морето на триста метра пред тях. Успяха да различат катер с размерите на яхта.

Охраната на острова беше организирана блокада.

Грей намали скоростта.

— Може да не са ни видели — каза Сейчан.

Той я изгледа със съмнение. Насочи отново вниманието си напред и страховете му се потвърдиха.

Три светлини се отделиха и се насочиха към тях.

Грей завъртя скутера и се понесе в обратната посока. Там имаше още светлини, други съдове от блокадата. Но не те бяха целта му. След като спечели известна дистанция, той зави зад някакво плаващо дървено скеле.

— Не ми се вярва, че ще успеем да се скрием тук — каза Ковалски.

Грей стана и посочи през борда.

— Всички навън.

Сейчан сграбчи ръката му.

— Какви си ги намислил? Можем да им избягаме.

— Не и ако сме толкова натоварени — бързо отвърна Грей. Посочи таблото. — Горивото ни почти е свършило. Нямаме достатъчно, за да стигнем до сушата.

— Тогава какво смяташ...? — Сейчан го изгледа твърдо. — Решил си да ги залъжеш.

— Това е най-добрият шанс за Аманда. Свалям ви тук, бягам и ги карам да ме преследват колкото се може по-дълго. — Той посочи Ковалски. — Устройството на Джек Къркланд е у теб. Може да е оцелял и да се добере до вас. Ако не...

Ковалски погледна дъските.

— Ако ли не, ще построя лодка.

— Постарай се — каза Грей.

Останалите бързо свалиха обувките и горните си дрехи. Тъкър махна бронезилетката на Каин, за да може партньорът му да се движи по-свободно.

Оставиха Аманда в болничното ѝ облекло. Тя започваше да излиза от упойката, но си оставаше вцепенена. Грей се боеше, че е на път да изпадне в шок. Изобщо не му се искаше да я оставя наред морето, но какъв друг избор имаха?

Помогна на Тъкър и Ковалски да я свалят през борда. Поне водата тук беше по-хладка в сравнение с онази долу.

— Дръжте главата ѝ високо — предупреди ги той.

Каин цопна до тях.

Грей се обърна към Сейчан. Тя бе останала облечена, със скръстени на гърдите ръце.

— Не идваш с мен — каза той, след като разбра намерението ѝ.

— Напротив, идвам.

— Няма и двамата да се жертваме.

Тя се намръщи и го изгледа, сякаш беше побъркан.

— Кой е казал, че смятам да се жертвам? Искаш да отвлечеш вниманието им, за да не си врат носовете тук. — Сейчан посочи купчината дърва. — Видя ли големия съд? Онзи патрулен катер?

— Да.

— Време е за смяна на ролите. — Тя повдигна вежда.

— Сега ние ще си играем на пирати.

4,58 ч.

Тъкър вече не чуваше воя на скутера. Беше наблюдавал първоначалното преследване, видя как Сейчан и Грей завиват и увеличат триото след себе си, минавайки по края на блокадата.

Надяваше се планът им да проработи, но самият той също имаше мисия — да осигури безопасността на Аманда. Беше я взел от онази хирургическа маса и сега чувстваше още по-голяма отговорност към нея — особено след като разбра, че от бързане да се измъкнат е изоставил новороденото ѝ дете.

„Трябваше да я прегледам по-внимателно“.

Но вече не можеше да направи нищо, за да коригира тази грешка, освен да защитава Аманда.

Затова заплува към пластмасовата кофа за боклук, която се носеше във водата. Грабна дръжката ѝ. Планът беше да направи гнездо около скривалището, за да се скрият сред отломките.

На изток небето вече започваше да изсветлява — изгревът приближаваше. Дотогава трябваше да си направят по-добро убежище.

Не очакваше, че ще останат скрити дълго. Може би два часа. Катастрофа с такива мащаби — потъването на цял остров — щеше да предизвика глобален медиен взрив. Скоро тук щяха да пристигнат

телевизионни хеликоптери, ловци на интересни събития и новинарски екипи. Едва тогава щяха да могат да изведат безопасно Аманда от скривалището и да потърсят спасение — нещо, което да бъде заснето.

Именно разгласяването можеше да запази Аманда.

Подобна история задължително щеше да привлече огромна публика.

„Нищо не привлича вниманието по-добре от кръв във водата“.

Когато се обърна да помъкне кофата, от водата пред него се появи перка. После още една. И още една.

Беше забравил, че кръвта привлича не само внимание.

Спомни си акулите чук, които бяха видели на идване.

Нещо бутна крака му.

Тъкър пусна кофата и извади ножа си. Беше оставил пистолета при дъските.

Затърси, като се въртеше във всички посоки, но водите бяха абсолютно черни. Дори перките бяха изчезнали.

После нещо докосна глезена му. Тъкър изрита и удари твърда повърхност. Нещото се надигна под него, като го пое. Секунди по-късно черната вода се стече от стъклената палуба на „Дух“.

Люкът се отвори и Джак Къркланд подаде глава навън. Погледна камата в ръката на Тъкър.

— Значи си решил да атакуваш подводницата ми с този нож? След всичко, през което минах, за да отърва накиснатите ви задници?

Тъкър прибра оръжието. Искаше му се да прегърне капитана.

— Пробвай само да плаваш през рушаща се гора от бетон и остров, който се разпада върху главата ти. — На лицето на Джак беше цъфнала огромна усмивка.

— Едно от най-великите ми изживявания! А сега да ви приберем на борда.

Когато приключиха, Джак бе станал по-сериозен. Особено след като видя състоянието на Аманда. Тя трепереше с посинели устни и бе пребледняла като платно — намираше се на ръба на шока.

Ковалски я уви в сухо одеяло от запасите на „Дух“. Оказа се изненадващо внимателен и грижовен за такъв едър тип. Но одеялото далеч не беше достатъчно.

— Тя се нуждае от незабавна медицинска помощ — каза Тъкър, докато се настаняваше на едно от местата.

Каин седна до него и се облегна на коляното му.

— Знам къде може да я получи — рече Джак. — Наблизо е. Имам първокласна лечебница на борда на „Дийп Фатъм“. Можем да напуснем тези води и след час да сме на безопасно място.

Тъкър се отпусна, изпълнен с благодарност и облекчение.

Джак потопа „Дух“ и потеглиха.

— Какво са направили с нея, по дяволите?

— Не знам — вцепенено отвърна Тъкър.

„И се надявам никога да не науча“.

— Ами другите ви приятели?

Тъкър погледна през стъкления таван и отговори по същия начин:

— Не знам.

5,01 ч.

— Караме само на пари — извика Грей.

„Дано да имаме поне тях“.

Сейчан седеше до него с два пистолета в скута си. Погледна към Грей. В очите ѝ проблесна страх — не беше глупачка — но той сякаш само разпали още по-силно възбудата ѝ. Тя се усмихна. Косата ѝ се вееше на вятъра, яката на блузата ѝ плющеше и разкриваше шията ѝ.

— Да го направим.

Никога не си беше падала по многото думи.

Той ѝ се ухили в отговор, от което нейната усмивка стана по-широка — все още напрегната и решителна, но и с нещо по-мрачно и меко, нещо, което му се прииска да изследва.

Когато им се отвори време.

Грей завъртя скутера обратно към блокадата. Бяха поизпотили здравата преследвачите си, като ги накараха да ги гонят на зигзаг покрай блокадата. Корпусът от въглеродни нишки имаше няколко нови дупки, но пък Сейчан беше застреляла също толкова противници.

Беше доказала, че точността ѝ не е притъпена от първата им среща. Разбира се, тогава тя беше убиец от Гилдията и стреляше по него.

Грей насочи скутера към патрулния катер — трийсетметров съд, несъмнено играещ ролята на флагман. Беше уверен, че никой не гледа

към мястото, където бе скрил останалите. Намерението му беше да дойде тук сам и очакваше да бъде заловен, може би и убит.

И това не се бе променило.

Само че Сейчан беше предложила друг план — да спечелят нещо с жертвата си. Цялата мисия беше започнала от пиратско нападение — може би още едно такова можеше да отбележи края ѝ.

А половината на пиратството беше кръвопролития и унищожение.

Съдейки по потъването на острова и оставената дيريا от трупове, вече се бяха представили достатъчно добре.

Другата половина на пиратството беше плячката.

Именно заради нея бяха дошли тук.

Грей се понесе право към патрулния катер. По-малките съдове не очакваха тази маневра. Хванати неподготвени от внезапния самоубийствен ход, лодките не успяха да им преградят навреме пътя. Сейчан се погрижи да ги обезкуражи допълнително. Стана, опряла коляно на седалката за равновесие, и вдигна ръце с черни пистолети в тях. Изсипа дъжд от куршуми, които удържаха противника достатъчно дълго, за да може Грей да мине през линията им.

Сега нищо не ги делеше от флагмана.

Той беше боядисан в бяло катер за бързо реагиране, обикновено с екипаж от двайсет души. И подобно на повечето съвременни патрулни съдове, имаше рампа на кърмата, от която можеше да пуска скутери дори в движение.

Именно тази рампа беше целта им.

В момента тя беше пуста, тъй като целият флот беше мобилизиран за блокадата около острова.

Грей се насочи към нея с последните остатъци гориво и даде газ до дупка.

Моряците затичаха към кърмата на катера от двете страни на рампата. Автоматите им бяха в готовност. На палубата 25-милиметровото стабилизирано оръдие се завъртя към скутера. Един моряк застана зад черния диск на акустичното устройство с широк обхват, използвано като несмъртоносен щит срещу пирати — полезен инструмент в тези води.

Нямаше начин да атакуват този кораб.

Имаха само един избор.

— Готова? — попита той.

— Така и така ми свършиха патроните — отвърна Сейчан.

Грей намали скоростта и изключи двигателя, после се изправи и застана до нея. Вдигна ръце на главата си. Сейчан показно изхвърли пистолетите си през борда и зае същата поза.

— Предаваме се! — извика Грей.

Инерцията ги приближи до рампата и носът на скутера се качи на нея. От двете страни ги гледаха дула.

Последва суматоха.

Капитанът на катера се появи в края на рампата. Тъмните му черти и гъстата черна брада издаваха арабския му произход. До него стояха тънък мустакат мъж и хилава руса жена със строга къса прическа.

— На колене! — нареди капитанът и насочи пистолет към тях.

Грей и Сейчан се подчиниха.

Капитанът излая някаква заповед на арабски. Четирима мъже се втурнаха по рампата, изтеглиха скутера и го завързаха, за да не опитат да избягат с него. Други двама се качиха на борда, свалиха ръцете им и ги закопчаха отзад.

Едва тогава капитанът и спътниците му пристъпиха напред.

Тънкият мъж приближи от страната на Сейчан и заговори със силен британски акцент:

— От нея ще излезе чудесен опитен образец, не мислиш ли, Петра?

Блондинката отиде при Грей.

— Внимавайте, доктор Блейк. Тя не е за вас. Поне засега.

Петра се наведе към Грей.

— Нито пък той. Мислехме си, че залавянето ви или залавянето на някого от колегите ви ще се окаже по-трудно. Това ме прави подозрителна.

Ръката ѝ се стрелна към врата му — достатъчно бързо, за да го сграбчи за гърлото. Грей инстинктивно се опита да се дръпне. На лицето ѝ се появи подобие на усмивка, предизвикана от изненадата му. Другата ѝ ръка беше също толкова бърза. В гърлото му се заби игла. Парене като от киселина плъзна по Грей, когато тя натисна буталото.

Той се закашля от рязката болка.

Петра се изправи.

— Не, имаме специални планове за този.

— Какви планове? — попита Блейк, но въпросът му прозвуча несигурно, сякаш не искаше да научава отговора.

— Той е добър снайперист — започна Петра.

Грей се мъчеше да слуша, но киселината сякаш прогаряше съзнанието му. Светът се сви, гласът ѝ сякаш достигаше до него по дълъг тунел.

— *След четирийсет часа...*

Последните ѝ думи преминаха в шепот, докато той се свличаше на палубата до Сейчан. Зрението му се стесни до точка. И през нея гледаше как Сейчан помръдва коляно и изключва камерата, закрепена за бронезилетката на Каин, скривайки факта, че е записвала разговора, преди останалите да се усетят.

Молеше се някой да слуша. Някой трябваше да слуша.

Това беше плячката, заради която бяха рискували толкова много.

Най-голямото съкровище на света.

Информацията.

Докато Грей губеше съзнание, последните смущаващи думи го последваха в мрака:

— *След четирийсет часа този мъж ще убие президента на Съединените щати.*

III. ЛОВНИ ПОЛЕТА

32.

3 юли, 13,04 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър чакаше бурята.

Намираще се в централния коридор, който пресичаше най-долното ниво на командния бункер. Тук Сигма пазеше най-големите си тайни. До него имаше стая, в която през последните пет часа бяха влезли само шепа хора. Пейнтър стоеше на поста си, а мускулите му бяха стегнати на възли.

Искаше му се да закрачи напред-назад, за да пропъди безпокойството си. Нуждаеше се от движение.

Беше минал почти ден, откакто бе научил последните вести за Кат и Лиза, като дори те бяха само неясни снимки от камерата на банкомат.

Оттогава от тях нямаше ни вест, ни кост.

Положението го гризеше отвътре, прогаряше духа му.

Но той имаше дълг, който не можеше да бъде зарязан.

Асансьорът в края на коридора се отвори с мелодичен звън. Първите двама, които излязоха, бяха хора от Сикрет Сървис. Измериха Пейнтър с поглед. Единият тръгна по коридора; другият остана на място и направи знак на президента Джеймс Гант, че може да излезе от кабината.

Следваха го още двама агенти.

Генерал Меткаф вървеше до президента.

— Насам, сър.

Погледът на Гант се спря върху Пейнтър. Беше като буреносен облак — ярост в очите, зачервено лице, решителност във всяко движение. Дори походката му бе гневна. Пейнтър се надяваше, че ще получи новини, преди да започнат ударите. И не беше напълно сигурен, че дори и след това те ще му се разминат. Но рискът трябваше да се поеме.

Гант погледна часовника си, докато изминаваше последните крачки.

Явно броячът вече работеше.

— Това е отстъпка — презрително каза президентът със силен южняшки акцент. — Заради дългата и безупречна кариера на генерал Меткаф. Той е единствената причина да съм тук. И това е последната отстъпка, която ви правя.

— Разбрано, господин президент.

Гант сви юмрук.

— Така че казвайте каквото имате за казване и да приключваме.

Вместо това Пейнтър се обърна към Меткаф.

— Какво е положението с тези агенти?

— Внимателно проучени — отвърна Меткаф. — И четиримата. Ще са ви нужни за онова, което предстои.

Гант ги изгледа.

— Нужни? За какво?

Пейнтър се дръпна крачка назад.

— Преди да започна, господин президент, искам да видите нещо.

Обърна се и отиде до вратата. Единият агент на Сикрет Сървис го последва. Пейнтър отвори и пусна мъжа да влезе пръв и да огледа помещението. Когато излезе, лицето му бе като че ли по-бледо.

— Чисто е — заяви агентът и отстъпи настрана.

Пейнтър задържа вратата и кимна на Гант.

Президентът го изгледа свирепо, оправи вратовръзката си и влезе в стаята.

Пейнтър го последва заедно с друг агент, а останалите заеха позиции в коридора.

Гант пристъпи машинално към болничното легло. Спря до него, сякаш бе глътнал бастун... и рухна на колене, като едва не падна върху матрака. Раменете му се разтресоха. От гърдите му се изтръгнаха ридания.

Дори Пейнтър още да хранеше съмнения в искреността му, сега те окончателно изчезнаха.

— Детето ми... — извика той. — Жива е.

Аманда Гант-Бенет лежеше кротко в леглото, все още леко упоена. Беше в синьо болнично облекло на цветя. Системи вкарваха във вените ѝ различни разтвори и два антибиотика. Апаратурата следеше дишането, сърдечната дейност и кръвното ѝ налягане. На главата ѝ имаше боне. Бинтът под него скриваше отвора в черепа ѝ.

Бургията беше умело извадена от неврохирург. Скенерите бяха показали, че е проникнала през горния сагитален синус през фронталната кост, но мозъчната кора е останала непокътната. Имаше и вторична травма от малък субдурален хематом, но той вече се разнасяше.

С повече почивка Аманда щеше да се възстанови напълно.

В стаята имаше още двама души — неврохирургът и Тъкър Уейн. И двамата не се бяха откъсвали от младата жена, откакто беше докарана тук преди пет часа. Пътят ѝ до Щатите беше доста заобиколен. Джак Къркланд я беше транспортирал до „Дийп Фатъм“, където медиците я бяха стабилизирали, докато пътуваха до Абу Даби. Там Пейнтър се беше обърнал за помощ към доверен човек, който бе доста влиятелен в района — петролната баронеса лейди Кара Кенсингтън. Тя беше уредила частен корпоративен самолет, а Пейнтър подготви фалшивите документи.

Никой извън кръга на Пейнтър не знаеше, че Аманда все още е жива.

Досега.

Гант се обърна, все така на колене.

— Как?

Тази единствена дума обхващаше страшно много въпроси.

— Ще са ми нужни повече от пет минути — отвърна Пейнтър.

След като ги получи, той му разказа всичко. Не спести нищо и разказът му накара Гант да се изправи отново на крака. Влязоха в съседния лекарски кабинет до болничната стая — бащата отказваше да се отдели на повече от няколко крачки от дъщеря си.

Когато стигнаха до историята за спасяването на Аманда, Гант стисна ръката на Тъкър.

— Благодаря, синко.

Тъкър кимна.

— За мен е чест, сър.

— Бих искал да видя кучето ти някой път.

— Сигурен съм, че може да се уреди.

Пейнтър беше отбелязал ключовите части от историята с Аманда. Останаха само въпросите, на които не можеше да отговори напълно.

— Но още не мога да разбера — рече Гант. — Защо им е притрябвал внукът ми?

— Все още се опитваме да намерим отговора. Аманда на няколко пъти идва на себе си. Успях да ѝ задам някои въпроси и да науча това-онова.

— Разкажете ми — каза Гант. Седеше на малкото бюро в кабинета, беше твърде потресен, за да се държи на крака.

Пейнтър беше останал прав.

— Дъщеря ви е получила по куриер пакет от неизвестен източник. Вътре имало фалшиви паспорти и съобщение, което я предупреждавало да бяга, защото детето ѝ било в опасност. Имало приложения и документи. Медицински заключения, факсове, лабораторни доклади. Достатъчно, за да убедят дъщеря ви да изчезне, за да защити бебето си. Бележката също я предупреждавала да не казва на роднините си, да не се доверява на никого.

— Но защо? — Изражението на Гант беше смесица от изумление и страх. Долавяше се и тлеещ гняв, който заплашваше да се разгори в пожар.

— Някой е искал детето. Смятам, че внукът ви е бил продукт на генетичен експеримент. На глобален изследователски проект, продължил десетилетия, ако не и повече, включващ трафик на хора и опити върху човешки същества.

Изумлението стана още по-силно.

— За какъв експеримент говорите?

— Не знам със сигурност. Нещо, свързано с ДНК — или поне така е чула Аманда. Но въз основа на други разузнавателни източници смятам, че при експеримента в генетичната структура на внука ви е бил добавен изкуствено разработен протеин. Възможно е той да е първото дете, при което опитът се е оказал успешен.

Гант поклати глава.

— Но каква е крайната им цел? Защо им е трябвало да причиняват това на внука ми?

Пейнтър беше запазил най-лошото за края.

— Аманда смята, че искат да експериментират върху внука ви, да го запазят жив... или поне органите му... за да могат да ги изследват по-подробно.

Гант скочи на крака. Ужасът най-сетне разпали тлеещата ярост.

— Какво? Как... кои са тези кучи синове, по дяволите?
Докато се подготвяше да отговори, Пейнтър се измъчваше от друг, по-належащ въпрос.
Къде са те?

13,42 ч.

Планините Блу Ридж

Стетоскопът внимателно се отдели от крехките гърди на новороденото. Можеше да се види как сърцето на детето пърха слабо в гръдния кош. Кожата му бе леко посиняла, което говореше за недостиг на кислород.

Доктор Едуард Блейк съобщи преценката си на Петра.

— Отива си. Поначало беше недоносено и с тегло под нормата, така че има предпоставки за подобен изход. — Той сви рамене. — Възможно е и стресът от пътуването да му се е отразил зле.

Разочарованието на Петра си личеше в твърдия поглед и сурово стиснатите ѝ устни. Не я беше грижа за състоянието на детето — вече бяха изгубили много други. Но след всички неприятности в Сомалия и Дубай и двамата се нуждаеха от победа.

А ето че надеждата за такава се стопяваше с всеки следващ дъх на детето.

Новороденото лежеше върху одеялце в затоплен кувьоз. Тръбичка в носа му осигуряваше постоянен приток на кислород. Хранеше се през сонда. Различни гривни и възглавнички следяха кислорода, сърцето, дишането, кръвното налягане и температурата му.

Едуард поклати глава.

— Може да се наложи да го сложим на система и дихателен апарат заради плиткото дишане. Или да направим интубация.

Трябваше да намери начин да стабилизира детето. Последният ДНК анализ показваше значителна загуба на ПНК. Тройните спирали в тъканите се разпадаха.

Но най-тревожното беше, че Едуард още не знаеше защо.

Възможно бе организмът просто да отхвърля чуждия протеин на третата нишка. И вследствие на това състоянието на детето постепенно да се влошава.

Влошаването можеше да се дължи и на обичайните причини — бебето бе твърде слабо и недоразвито плюс стресът като причина за

вторично метаболитно разпадане на тройната спирала.

— Яйцето или кокошката? — попита той бебето.

„Дали разрушаването на спиралата отслабва тялото ти? Или слабото ти тяло кара спиралата да се разпада?“

Най-вероятно бе комбинация от двете, нещо като каскаден ефект.

Каквато и да беше причината, двамата с Петра имаха проблем. Провалите не се награждаваха в тази организация. И рядко се толерираха.

Едуард огледа малкото помещение без прозорци, което им бе отредено в строго охранявания комплекс. В момента мястото бе зле пригодено за нуждите им. В Хижата се работеше върху проекти, които бяха предимно от военно естество — не като чудесата, обещавани от проучванията в лабораториите на Утопия.

Квадратното помещение беше негово временно убежище и работно място. Евакуацията им от Утопия беше бърза и неочаквана, не им бе дала възможност за каквито и да било приготовления. Доста контейнери си бяха останали неотворени. Имаше подготвено цяло крило за оборудване на нова генетична лаборатория.

Естествено, тук можеше да започне отначало, но това щеше да отнеме време.

Време, с което детето не разполагаше.

Загледа се към кувъза.

По пътя от Дубай стана ясно, че то се дестабилизира. Едуард бе поръчал всичко необходимо за спешна помощ на новородени да бъде доставено тук. Но състоянието на детето продължаваше да се влошава и той трябваше да се изправи пред тъжната реалност. Доставка на оборудването беше едно, но намирането на опитен медицински персонал, който да пристигне навреме, бе проблем за това строго охранявано място. Особено след пораженията, които бяха претърпели в Близкия изток и в Южна Каролина. И на двете места бяха изгубили неколцина ценни колеги.

Механизмът за набиране на персонал вече работеше.

Но времето беше от жизнена важност.

Извършването и на най-простите предложени процедури изискваше наличието на опитен персонал, който да работи денонощно.

— Трябват ни още хора — заключи той. — Способни, опитни хора. Точно сега бих се радвал и на един помощник, стига да е

достатъчно талантлив.

Петра кимна. Напълно разбираше положението.

— Ще се обадя. Може би вече разполагаме с онова, което ни е нужно.

13,45 ч.

Доктор Лиза Къмингс мереше с крачки килията си. Беше оставила обяда си недокоснат. Пуешко бутче и малка торбичка „Доритос“. Имаше нещо противно в тази проста и обикновена храна. Огледа килията си и отново я обходи.

Тъпата болка в навехнатия глезен ѝ помагаше да се съсредоточи.

Стените бяха бяла пластмаса без шевове. Вратата бе от твърд стъклен полимер в стоманена рамка. Беше притиснала буза в стъклото в опит да види какво има отвън. Откри само коридор с подобни на нейната килии, които изглеждаха празни.

„Къде е Кат?“

Тревогата я гризеше и я караше да продължава да крачи.

Килията ѝ беше спартанска — нар с дунапренен дюшек, метална тоалетна и умивалник. Единственият лукс беше плоскоекранният телевизор, вграден в стената. Лиза не можеше да се освободи от чувството, че някой я наблюдава през него.

Или може би това бе просто параноя, породена от отминаващото въздействие на упойващите вещества.

След като снощи бяха заловени, от хеликоптера се спуснаха четирима мъже в униформи. Завързаха Кат и Лиза и им биха мускулни инжекции. От пробождащата болка в очите и схващането на краката си Лиза предположи, че са им приложили някаква форма на кетамин.

По време на пътуването дойде в съзнание, колкото да установи, че се намира на задната седалка на джипа. Кат лежеше до нея с обърнати навътре очи и леко похъркваше. Лиза бе твърде слаба, за да помръдне, но видя през задния прозорец тъмните гори и високите отвесни скали. Намираха се в планините.

Предположи, че са в Блу Ридж, но не можеше да е сигурна.

После отново се унесе и подозираше, че по някое време са ѝ били втора доза. Върху ръката ѝ имаше две следи от инжекции.

Почеса ги разсеяно през тънката материя. Някой беше свалил роклята ѝ и я бе облякъл в невзрачната памучна дреха, наподобяваща

болнично облекло, но затворено отзад. Сигурно го бяха навлекли през главата ѝ. Имаше също пантофи, гащета и сутиен, който не ѝ беше по мярка. Дрехите бяха чисти, но не и нови. Съдейки по лекото изтъркване, някой ги беше носил преди нея — и това подсилваше тревогата ѝ.

„Какво е станало с тези хора?“

Телевизорът рязко избръмча. Лиза се обърна към него. На екрана се появи картина на малка болнична стая. Имаше две фигури в престилки, които се суетяха около нещо, подобно на кувъз за интензивни грижи.

Разнесе се променен от компютър глас, зловещо равномерен и без ритъм.

— *Доктор Лиза Къммингс, разбрахме, че имате медицинско образование и докторска степен по физиология. Вярно ли е това?*

— Да — предпазливо отвърна тя. Не виждаше причина да лъже. Явно знаеха коя е — може би бяха използвали пръстовите ѝ отпечатъци, за да се доберат до информацията за нея.

— *Тук полезността е добродетел — студено я уведоми гласът. — Всеки трябва да е полезен с нещо. Затова, бихме искали да ни помогнете в диагностицирането и лечението на новородено тук, в този комплекс. В момента не ни достигат хора и най-вече опитен медицински персонал.*

Лиза се замисли и стигна до единственото решение.

— Защо да ви помагам?

— *Ако спасяването на живота на едно дете не е достатъчно, може би животът на приятел ще ви убеди да го направите.*

Картината се смени и показа помещение, подобно на килията ѝ — само че стените му бяха тъмnochвени. Все едно гледаше през прозорец в съседна килия, която обаче можеше да се намира къде ли не в комплекса. Жената на леглото скочи на крака, втурна се към екрана и постави ръка върху него.

Лиза също опря ръка срещу нейната. Представи си, че топлината на електрониката идва всъщност от ръката на най-добрата ѝ приятелка.

— Кат...

— Лиза, добре ли си?

Връзката беше прекъсната и екранът угасна. Гласът заговори отново.

— *Всеки неуспех или неподчинение от ваша страна ще се отрази върху плътта на приятелката ви. Докажете, че от вас има полза, и двете ще останете живи.*

Лиза преглътна с мъка. Изведнъж ѝ стана твърде студено в тънката дреха.

— Какво искате от мен?

Електронната ключалка на вратата изщрака шумно.

— *Тръгнете надясно. Отидете в края на коридора.*

Екранът замлъкна.

Лиза се поколеба за момент, но знаеше, че няма избор. Сътрудничеството можеше да им осигури допълнително време — време да намерят начин да се измъкнат, време, през което Пейнтър да ги открие. Представи си лицето на приятеля си, белоснежния кичур, прибран зад ухото му, пронизващите му интелигентни очи — и най-вече любовта, която блестеше в тях нощем от съседната възглавница.

Именно тази обич ѝ даде сили да продължи.

Отиде до вратата, бутна я и тръгна надясно. В коридора имаше дванайсет килии. Затърси Кат в някоя от тях, но всички се оказаха празни, поне тези, които видя.

— Кат — тихо повика тя, като вървеше бавно и въртеше глава.

Отговор не последва. Не се появи лице, залепено за стъклена врата.

Няколко помещения бяха с навити дюшеци. Цялото крило създаваше впечатление за запуснатост, но в същото време внушаваше усещане за очакване, подобно на училищно общежитие преди началото на следващия срок.

Може би чувството се дължеше на тихия шепот на гласове напред.

Лиза стигна до края на коридора и влезе в малко болнично помещение — същото, което бе видяла на екрана. Половината се заемаше от кутии и сандъци. Някои бяха отворени и в тях имаше медицинско оборудване в найлонови опаковки.

В другата половина се намираше кувьозът. Някаква жена в хирургично облекло я забеляза и ѝ направи знак да приближи, сякаш беше колега.

Преди да направи и една крачка, вратата в отсрещната стена се отвори и в стаята влезе по-възрастен мъж с широки рамене, облечен в

строг сив костюм, прилежно сресана бяла коса и с изискана походка.

Лиза го позна и замръзна на място.

Мъжът протегна ръка и каза с топъл южняшки акцент:

— Доктор Къмингс, благодаря, че се съгласихте да помогнете на праплеменника ми.

Изгубила дар слово, Лиза се здрависа с него.

Пред нея стоеше бившият посланик в Югоизточна Азия, сега държавен секретар — и брат на президента.

Робърт Л. Гант.

13,55 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

— Кажете ми — каза Джеймс Гант, загледан към съседната стая с болничното легло, на което лежеше дъщеря му. — Кой стои зад всичко това?

Пейнтър знаеше, че следващата част от дискусията трябва да е по-деликатна. Всичко казано тук беше предназначено за очите и ушите единствено на президента.

И на още един човек.

Джейсън Картър работеше на компютъра в медицинския кабинет, където се бяха заврели Пейнтър и президентът. Агентите на Сикрет Сървис продължаваха да следят коридора, а един стоеше до Аманда.

Джейсън най-сетне кимна, че е готов. Беше прехвърлил и настроил цялата необходима информация.

Пейнтър погледна Гант.

— Както знаете, господин президент, подозирахме, че Гилдията има пръст в отвличането на дъщеря ви.

Погледът на Гант стана мрачен.

— Вече четох докладите.

— Именно, но истинското им име не е Гилдията. Това е по-скоро наименование за множеството клетки на организацията по целия свят, на мрежата агенти, внедрени в различни военни, правителствени и изследователски институции, както и във финансови кръгове. В организацията има сложна йерархия и някои нива използват други имена, но неотдавна открих следа, сочеща към истинските лидери, които дърпат конците на Гилдията.

Гант го изгледа твърдо.

— Продължавайте.

— Този вътрешен кръг също се крие под много имена, използва тайни общества, за да скрие следите си. И това продължава от векове.

— Векове? — скептично повтори президентът.

— Най-малко от Средновековието — потвърди Пейнтър. — А може би и още по-отдавна.

Погледна към Джейсън. Младият анализатор проследяваше родословието на фамилията Гант още по-назад във времето, но процесът бе бавен, следите намаляваха, заличени от времето или превръщащи се в слухове и подозрения.

— Ами настоящето? — попита Гант, без да се отклонява от целта си. — Какво знаете за съвременната им дейност?

— Знаем две неща. Първо, че са свързани с вашата фамилия.

Гант се задави.

— Какво?

Пейнтър продължи, преди да го е изумил напълно.

— И второ, името, което най-често се свързва с тях, е *Кръвната линия*.

Гант се размърда. Явно познаваше това име. Пейнтър не се изненада от реакцията му. За Аманда името също беше познато, но Пейнтър искаше да чуе какво има да каже президентът.

— Директоре, спечелихте уважението ми. Много съм ви благодарен, но мисля, че гоните призраци. Взели сте слухове и измислици и сте ги облекли в кост и плът.

Пейнтър запази мълчание и продължи да слуша.

— Около повечето богати фамилии има какви ли не подозрения — продължи президентът. — Слухове, напъхани в конспирации, увити в налудничави заговори. Изберете си когото искате. Кенеди, Рокфелер, Вандербилт, Ротшилд. В миналото всеки от тях е бил свързан с тайни общества и глобални манипулации. Ние не сме изключение. Така че спокойно можете да си изберете всяка карта от тестето на конспирациите — масонство, Трилатералната комисия, „Череп и кости“, групата „Билдерберг“ — и ще намерите някаква история, която ги свързва с нашата фамилия.

Гант поклати глава, видимо разочарован.

— Това име — *Кръвната линия* — е личният демон на фамилията ни. Измислен за плашене на децата. Истории за фамилия

във фамилията. Не бива да се споменава за нея пред чужди. Като малък съм чувал какви ли не приказки, повечето разказвани вечер, под завивките. За хора, които започвали да говорят и изведнъж изчезвали.

„Не се и съмнявам, че са изчезнали — помисли си Пейнтър. — Или убити, или привлечени на другата страна“.

— Подхлъзнали са ви, директоре. Пробутали са ви куп лъжи и сте се хванали.

Пейнтър усети, че устремът на президента намалява. Време беше. Кимна на Джейсън.

— Покажи материала, който ти поръчах — каза той и се обърна отново към Гант. — Аманда описа символ, нарисуван върху палатката в Сомалия. Открихме същия знак и у дома. В клиниката по фертилитет, където е било извършено оплождането ѝ.

Джейсън се дръпна назад. На монитора се появи видеозаписът на Кат. Тя тичаше към две големи стоманени врати.

— Задръж образа — нареди Пейнтър, като се мъчеше да потисне тревогата си за Кат и Лиза.

Видеото спря. Камерата гледаше директно към вратата. Релефното изображение се виждаше ясно — ален кръст с вплетен в него генетичен код. Аманда го беше разпознала и бе казала, че символът е свързан с Кръвната линия.

Съдейки по трепването на Гант, той също знаеше. Наведе се напред към монитора.

— Невъзможно — прошепна той.

Пейнтър направи знак на Джейсън да пусне отново записа.

— Ето какво се крие зад този символ.

Самият Пейнтър не гледаше записа. Нямаше нужда да го вижда отново. Вместо това наблюдаваше профила на президента. Лицето му видимо пребледня. Устните му се разтвориха и той тихо изпъшка от ужас.

След като реши, че е видял достатъчно, Пейнтър прокара пръст през гърлото си.

Джейсън спря записа. Президентът беше като зашеметен.

Трябваше му доста време да откъсне поглед от екрана и да обърне измъчените си очи към Пейнтър. По изцъкления му поглед ясно личеше, че си е представил собствената си дъщеря на подобно място.

Все пак трябваше да му се отдаде дължимото — президентът кимна, приемайки истината. Когато се изправи, гласът му бе твърд и с отмъстителна нотка.

— Ако сте прави, ако членове на моята фамилия наистина са извършвали подобни жестокости върху дъщеря ми, искам да си получат заслуженото. — Гневът му се съсредоточи върху един-единствен въпрос. — Откъде започваме?

Преди Пейнтър да успее да отговори, някой друг явно бе чул надигацията се гняв на Гант и отвърна:

— Татко...?

Всички се обърнаха към болничното легло в съседната стая. Очите на пациентката бяха отворени. Замъгленият ѝ поглед обхождаше стаята.

— Аманда...! — Гант се втурна към леглото ѝ, отново коленичи и хвана ръката ѝ. — Момичето ми, тук съм.

Аманда намери лицето на баща си. Но вместо облекчение в очите ѝ имаше слабо отражение на собствената му ярост. Пръстите ѝ се стегнаха около ръката на баща ѝ. Мъчеше се да събере сили въпреки упойката.

— Ще се оправиш — утешително ѝ каза той.

Аманда не се нуждаеше от подобни уверения — а само от резултати.

— Татко, взеха Уилям. Взеха момченцето ми. Ти... — Пръстите ѝ така се вкопчиха в него, че кокалчетата ѝ побеляха. — Ти ще го върнеш.

Това искане изчерпи всичките ѝ сили. Впери поглед в лицето на баща си в очакване на обещанието му. Беше предала заръката си и очите ѝ се обърнаха навътре. Пръстите ѝ се отпуснаха.

Неврохирургът пристъпи напред.

— Тя се нуждае от почивка.

Гант не го чу и се обърна към Пейнтър, все още коленичил. Лицето му бе отчаяно, но в очите му се четеше решимост.

— Какво трябва да направя, за да върна внука си?

Пейнтър си представи видеозаписа, заснет с камерата на Каин на борда на катера. Беше го гледал няколко пъти от началото на деня — *преследването, залавянето и дрогирането на Грей Пиърс*. И всеки път изпитваше благодарност за находчивостта и саможертвата му, които

бяха осигурили тайния запис. Именно той им предлагаше мъничък шанс да обърнат вълната срещу врага.

И Пейнтър възнамеряваше да се възползва от него.

— Какво искате да направя? — настояваше Гант.

Пейнтър го погледна в очите и каза истината без заобикалки.

— Трябва да умрете, господин президент.

33.

4 юли, 11,34 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Грей влетя обратно в света, яхнал светкавица.

Електрошокът прогори черепа му, сякаш някой бе залепил дясната половина на главата му върху нажежен котлон. Той изпъшка и се помъчи да се изтъркаля настрани от болката, но не можа да се отърве от нея. Облекчението дойде едва когато изгарянето отшумя само.

След това нещо ухапа опакото на дланта му. Топлината плъзна по ръката му, достигна гърдите и запали сърцето му. То заби като полудяло. Пулсът затуптя в ушите му. Няколко секунди едва успяваше да си поеме дъх, но накрая ефектът отмина.

Шокът го остави изтръпнал и превъзбуден. Светът внезапно застана на фокус, все още червеникав по края. Лежеше по гръб, усещаше пулса си в гърлото. Когато дойде на себе си, Грей се пресегна да докосне бетонния таван. Беше толкова близко, че пръстите му опряха в грубата му повърхност.

Забеляза, че към китката му е закрепено нещо — спринцовка, свързана с механично бутало. Изтръгна я и се претърколи настрани, като притискаше пробитата вена.

Явно му бяха дали някакъв контрагент за упойката, който го бе привел за секунди в съзнание.

„Къде съм?“

Бетонните стени го заобикаляха от всички страни, образувайки кутия, широка метър и половина и висока един метър. Осветлението бе силно, болезнено ярко и идваше от захранвана с акумулатор лампа в ъгъла. На пода при краката му лежеше дълга метална кутия, а в едната стена имаше тясна цепнатина, затворена с метален капак. Дори да беше отворена, цепнатината бе твърде тясна, за да мине през нея.

Единственият изход като че ли беше люкът в пода, запечатан от другата страна.

„Какво става?“

Отговорът прозвуча в главата му, дълбоко в лявото му ухо.

— *Добро утро, командир Пиърс* — поздрави го механичен глас. Звучеше като онези бездушни компютризирани телефонни услуги, макар Грей да подозираше, че чува истински глас, минал през цифрова обработка.

— *Грубото събуждане беше необходимо.* — В заявлението нямаше извинителен тон, а просто излагане на факта. — *Шокът и инжекцията метилфенидат би трябвало да ви събудят и подготвят за задачата, която ви предстои. Разполагате с десет минути, след което трябва да действате.*

— Какво трябва да направя? — попита Грей голите стени на бетонната си крипта. Предполагаше какъв ще е отговорът. Погледна металната кутия. Приличаше му на кутия за пушка.

Гласът продължи да говори — или го игнорираше, или сигналът беше едностранен.

— *Радиото в ухото ви е вградено и е свързано с взривна капсула. Ще откриете, че същото това ухо е пълно с пластичен експлозив.*

Смутен, Грей опипа с пръст и откри някакво твърдо топче в ушния си канал. Представи си какво може да се случи, ако експлодира, и побърза да пропъди мисълта.

— *Устройството може да се използва и за наказание, както установихте при събуждането си* — продължи гласът. — *Освен това е свързано с предавател, който се намира у охраната навън. Ако се отдалечите на повече от десет метра от този предавател, разполагате с десет секунди да се върнете в обхвата. В противен случай устройството ще експлодира автоматично.*

„Сложили са ми електрически нашийник“.

Изпълниха го лоши предчувствия въпреки действието на дрогата.

— *Колкото до задачата ви* — каза гласът, — *точно в дванайсет часа ще убиете президента Джеймс Т. Гант. В кутията ще откриете снайперистка карабина и два патрона. Ако случайно не улучите първия път, няма да ви бъде даден трети шанс. Пригответе се.*

Лампата в бункера угасна. Чу се тихо бръмчене и капакът на прозореца се вдигна. През цепнатината нахлу слънчева светлина, но тя го не заслепи. Грей осъзна, че целта на лампата е била да не позволява очите му да свикват с тъмното.

Огледа се за камера, като в същото време се претърколи и запълзя към кутията. Отвори я. Вътре имаше снайперистка карабина М40А3, използвана от морските пехотинци, както и двунога. Вдигна оръжието и го прецени на тегло и баланс. Познаваше тази карабина. Имаше ефективен обхват хиляда метра.

Но какво попадеше в този обхват?

Грей отиде до процепа. Погледна навън и ясно различи върха на монумента Вашингтон, стърчащ над могъщите дъбове.

„Във Вашингтон съм“.

Ориентира се. Между дърветата слънчевата светлина се отразяваше от вода. Това трябваше да е Потомак. Погледна настрани и вдясно зърна зелени поляни, кучешки дрян и редици малки бели надгробни камъни. И това място му беше добре познато — много негови приятели бяха погребани там. „Гробището Арлингтън“. Намираше се северно от парка, вероятно недалеч от мемориала на морските пехотинци.

По-наблизо, покрай къса улица, която свършваше в дъбовия парк, имаше хора, които се разхождаха около многобройни навеси и сергии. Повечето носеха различни военни униформи, от сини парадни до камуфлажно каки.

Грей вдигна карабината и надникна през оптичния мерник, като нагласи фокуса към множеството. Видя барбекюта, лудуващи деца, военен оркестър, който свиреше на покрита сцена. Чу далечното биене на барабан и по-острите ноти на духови инструменти.

В центъра на поляната за пикник беше издигната висока платформа, украсена с арка от червени, бели и сини балони.

Даде максимално увеличение и се съсредоточи върху събралата се до подиума група. Приличаха на важни военни клечки от всички родове войски.

Сред тях забеляза и целта си.

Обърнат с гръб към Грей, президентът Джеймс Т. Гант целуна жена си, която беше облечена в тъмносин панталон, горнище на розови и бели ивици и със сребристи обувки с нисък ток. Имаше празничен

вид за това барбекю по случай Четвърти юли. Грей знаеше, че по-късно първата двойка ще бъде домакин на парти с фойерверки на Южната поляна на Белия дом.

Но по лицето на първата дама вече си личеше, че денят е бил напрегнат за нея.

Макар да беше отдалечена на седемстотин метра, Грей забеляза през оптичния мерник мъката, събрана в бръчките около очите ѝ, които личаха въпреки дебелия грим. Пръстите ѝ стискаха ръката на съпруга ѝ, сякаш се опитваше да го задържи да не се качва на подиума. Президентът обаче трябваше да се покаже силен и твърд пред света.

Двамата мислеха, че дъщеря им е мъртва — и нищо чудно да беше така. Последният спомен на Грей за Аманда бе как се носи в тъмната вода, поддържана от двамата му другари. Администрацията едва ли беше обявила за отвличането и смъртта ѝ и най-вероятно очакваше потвърждение от изследването на овъглените останки. Може би главният съставител на речи в Белия дом вече се чудеше с какви думи да съобщи трагичната вест.

Междувременно родителите трябваше да се преструват, че положението е нормално.

Президентът Гант се качи на подиума, вдигна ръка и помахаше.

Отвърнаха му далечни радостни възгласи.

Грей се извърна, приклепна в снайперисткото си гнездо и сложи карабината в скута си. Извади пълнителя и погледна патроните — бяха от по-новите M118LR с повишена точност.

Два на брой.

Дано наистина да бяха точни.

Спомни си предупреждението: *Няма да ви бъде даден трети шанс.*

Но защо похитителите му вярваха, че ще се съгласи да убие президента? Сейчан беше в ръцете им, но това не беше достатъчно, колкото и неприятно да му бе да го признае. Знаеше, че те най-вероятно ще се отнесат ужасно жестоко с нея, за да се опитат да си осигурят съдействието му — или да го накажат при неуспех.

Този страх легна като студен камък в стомаха му.

Знаеше, че не може да пожертва лидера на свободния свят, дори това да означаваше, че по този начин ще я спаси. Отчаян, Грей стисна приклада на карабината и студената смъртоносна цев.

„Съжалявам, Сейчан, не мога да го направя“.

— *Четири минути* — най-сетне обяви гласът. Говорещият сякаш беше прочел мисълта му и му предложи повод за действие. — *За да осигурим съдействието ви, скрихме в парка петнайсет пластмасови касети с газ зария, които се задействат дистанционно. Касетите са разположени така, че да убият всички присъстващи, включително и президента. Те ще бъдат задействани двайсет секунди след дванайсет часа. Освен ако президентът не бъде убит преди това.*

Грей си представи как невропаралитичният газ плъзва през поляната, толкова смъртоносен, че и най-краткият контакт с кожата предизвиква мъчителна смърт.

— *Една смърт вместо смъртта на стотици невинни мъже, жени и деца. Изборът е ваш, командир Пиърс. И в единия, и в другия случай ще постигнем целта са. Но за нас ще бъде по-добре, ако дръпнете спусъка. Смъртта само на един при атентат ще бъде далеч по-горчива и въздействаща от една смърт сред много други.*

Хладнокръвната пресметливост на тези думи смрази Грей.

— *Освен това, след като бъде открита карабината с вашата ДНК по нея, убийството ще бъде обявено за действие на недоволен таен агент, отмъщаващ за закриването на групата му от администрацията.*

„Иначе казано, това ще бъде последният пирон в ковчегата на Сигма“.

Но замисълът на Гилдията бе далеч по-мащабен.

— *Подобен акт ще наложи пълно преустройство на тайните и разузнавателните агенции на Съединените щати. Преустройството, което ще бъде ръководено от нас, след като поемем Белия дом на следващите избори. Съчувствието за смъртта на Джеймс Гант ще се прехвърли и върху членовете на фамилията му, към човек, който вече стои до него във властта.*

„... ще се прехвърли и върху членовете на фамилията му...“

На Грей му призля. Докато слушаше, след като вече бе научил тези нови неща, можеше да забележи лекия южняшки ритъм, подбора на думите, който не можеше да се заличи от компютър. Мислите му препускаха, представяше си човека, който стоеше така непоколебимо до рамото на брат си — човека, когото светът вече харесваше и уважаваше и на когото със сигурност щеше да предаде властта. След

подобна трагедия щеше да му е достатъчно само да поиска Белия дом, за да го получи — и то с огромен изборен успех.

Държавният секретар.

Робърт Лий Гант.

Грей затвори очи. Внезапно си припомни подозренията си, че Пейнтър крие нещо от него — нещо за Гилдията, за организацията, която стоеше зад жестоката смърт на майка му.

Това ли беше тайната?

Нима Пейнтър го бе подозирал от самото начало?

Нищо чудно, че директорът не искаше никой от фамилията Гант да знае, че Аманда е оцеляла в Сомалия. Страхувал се е, че вестта ще стигне до брата на президента.

Изумлението и ужасът на Грей се примесиха с гняв. Логиката му подсказа защо директорът беше пазил това в тайна и от него. Защото би могъл незабавно да види сметката на този човек и да застраши всички около него. Пък и в крайна сметка информацията за предателя в Белия дом нямаше да промени целта на мисията му.

Явно тези сведения бяха само за онези, които е трябвало да знаят.

И Грей не е попадал в този списък.

Но все пак...

„Трябваше да ми кажеш“.

— *Една минута* — предупреди го гласът. — *Изчаквайте да ви дадем сигнал, след което стреляте.*

Грей сложи пълнителя и се върна на поста си при отвора. Срамът и гневът бушуваха в гърдите му. Не знаеше дали гласът не е излъгал за касетите с газ и дали няма да бъдат задействани така или иначе. Грей знаеше, че не може да поеме този риск.

Джеймс Т. Гант трябваше да умре.

Погледна през оптичния мерник и нагласи курсора върху профила на президента, който тъкмо се беше обърнал настрани. Провери отново разстоянието — седемстотин метра — и се прицели в окципиталната кост зад лявото ухо — там пораженията щяха да бъдат най-големи. Веселата музика и смехът на празничния пикник звучаха в слушалката му. Остави шумът да заглъхне на заден план и се съсредоточи върху мишената, върху мисията си.

В американската история трима президенти бяха умрели в един и същи ден — на 4 юли, рождения ден на страната. Едва ли беше чисто съвпадение.

Томас Джеферсън, Джон Адамс и Джеймс Монро.

Днес беше ред на четвъртия.

Точно тогава президентът се наведе и принуди Грей да го последва. Мъжът разроши козината на някакво куче, което стоеше на платформата с него. Грей се напрегна. Позна овчарката.

Каин.

Гледаше как Джеймс Гант се изправя и стиска ръката на капитан Тъкър Уейн. Той беше успял да си намери парадната униформа, украсена с медали и награди от мисиите му в Афганистан. Подобаваше му да стои в този ден на подиума — героят от войната с неговото куче, дошли да бъдат поздравени от благодарния главнокомандващ.

Но Грей знаеше истинската причина Тъкър и Каин да са тук.

Целият му гняв срещу потайността на Пейнтър изчезна, оставяйки след себе си единствено облекчение и уважение. Директорът явно бе получил видеозаписа от Дубай и беше разбрал — но какво трябваше да направи Грей?

Огледа подиума. Пейнтър неслучайно бе изпратил Тъкър там. Бившият рейнджър не беше редовен член на Сигма, нито наемник, така че бе малко вероятно някой да го познае. Но какво беше съобщението, което директорът се опитваше да изпрати на Грей.

И тогава разбра.

На подиума не се беше качил само Тъкър — а и Каин.

Грей насочи вниманието си към кучето. Овчарката стоеше спокойно, с вирната опашка и нос. Грей беше виждал точно тази поза няколко пъти, когато кучето намираще източника на някоя миризма.

Каин посочваше, както правеше всяко добро ловджийско куче.

Грей проследи посоката до червен балон зад подиума, недалеч от главата на президента. Нагласи оптичния мерник към него.

Балонът се завъртя на лекия ветреца, разкривайки малка гръцка буква в по-тъмен оттенък на червеното. Беше почти незабележима, освен ако не я търсиш нарочно: „Σ“

Усмихна се и направи последни настройки на оръжието.

В ухото му прозвуча командата, която очакваше.

— *Огън.*

Затаил дъх, командир Грей Пиърс дръпна спусъка.

34.

4 юли, 12,00 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Не се чу никакъв гърмеж — само пукането на балон. Дори този звук стресна всички на подиума.

Но не и Тъкър.

Той очакваше този сигнал. Използва момента, за да натисне копчето на предавателя в джоба си. Малките капси под бялото поло на президента експлодираха. Пакетчета с кръвта на президента се пръснаха на гърба му и плиснаха съдържанието си.

Първата дама изпищя, част от кръвта изпръска лицето ѝ.

Агентите на Сикрет Сървис незабавно наобиколиха президента от всички страни, поеха го и го свалиха от платформата. Тъкър беше изблъскан; Каин успя да отскочи настрани.

Друг кордон образува жив щит, защитаващ президент, когото измъкнаха оттам. Агенти се струпаха около първата дама и бързо я поведоха в друга посока.

Тъкър потупа крака си, за да повика Каин, и се втурна след групата на президента. Сред публиката цареше хаос, внезапното насилие беше сварило всички неподготвени. Хора викаха, деца се криеха зад телата на родителите си, едно барбекю бе преобърнато и подпали близкия навес. Но мнозинството присъстващи бяха военни или бивши военни. Повечето от тях сигурно се бяха оказвали под обстрел.

Те направиха място за оттеглянето на ранения си главнокомандващ; някои дори се включиха в живия щит, за да защитят поразения президент.

Антуражът стигна до паркинга и колоната. Както беше планирано, Отделът за електронно противодействие на Сикрет Сървис, предназначен за предотвратяването на евентуални въздушни атаки, задейства арсенала си от инфрачервени димни гранати и създаде дебела димна завеса, която да защити президента в последния етап от придвижването му към чакащите линейки.

В моментната суматоха двама агенти на Сикрет Сървис, които участваха в заблудата, замъкнаха президента в една от колите. Тъкър се качи отзад. Каин скочи след него.

Съседната линейка наду сирена и потегли с включени светлини. Мобилният команден и контролен център прати фалшиви инструкции и накара кортежа да я последва. Бронирани коли полетяха след линейката, докато местните правоохранителни сили блокираха улиците.

Тъкър гледаше през прозореца как бронираната президентска лимузина потегля през дима с допълнителен ескорт, за да откара първата дама, която сигурно не беше на себе си, след като простреляха съпруга ѝ пред очите ѝ. Налагаше се тя да бъде покрусената съпруга за камерите през следващите няколко часа.

Беше жестоко, но днес никой не биваше да научава за уловката.

Особено врагът.

Колкото и да бе изумително, Пейнтър бе организиран мащабната заблуда само за един ден. Използваше само онези, на които можеше напълно да се довери, беше се обърнал към шепа хора от различни разузнавателни служби, но като цяло операцията беше вътрешна работа на Сигма.

Агент на Сикрет Сървис помогна на президента да свали съсипаното поло. На лицето на Гант беше изписана болка. Причината стана ясна, когато свалиха тениската му и махнаха останките от капсите. Под лопатката му имаше сериозно изгаряне.

— Сър... — тревожно започна човекът от Сикрет Сървис.

Президентът махна с ръка.

— Нищо ми няма. По-добре това, отколкото куршум в главата.

Друг агент запали двигателя и потегли — без сирени и сигнални светлини. Движеха се в посока, обратна на тази, в която бе заминал кортежът. Първата линейка летеше към Университетската болница „Джордж Вашингтон“, където чакаше екип, който да продължи заблудата. Предстоеше да се обяви, че президентът е подложен на спешна операция на белия дроб и че шансовете му за оцеляване са малки. Не искаха да рискуват второ покушение и затова трябваше да представят нещата в лоша светлина. Но постановката не можеше да бъде продължавана дълго без опасност да бъде разкрит.

Затова си бяха дали срок от шест часа.

„Шест часа за разбиването на тайна организация, оцеляла векове наред“.

— Докладвайте — разнесе се в слушалката гласът на Пейнтър.

— Пратката е на сигурно място — отвърна Тъкър. Говореше по канал, кодиран с модифицирана версия на алгоритъма SSER-1, разработен от НАСА специално за президента. — А как стоят нещата с командир Пиърс?

— В момента работим по въпроса.

Тъй като знаеше предварително за покушението, Пейнтър беше разположил малки камери с висока разделителна способност, обърнати към балона. Камерите би трябвало да са записали минаването на куршума и да позволят незабавното изчисляване на траекторията му. Триизмерен лазерен модел на парка позволяваше на анализаторите на Сигма бързо да проследят пътя на куршума обратно до източника му.

Трябваше да открият командир Пиърс колкото се може по-бързо — не само заради собствената му безопасност, но и за да получат евентуална информация за действията на врага, а евентуално и за местоположението на внука на президента.

Тъкър изпитваше съжаление. Не можеше да се отърси от вината, че е оставил детето на Аманда. Смяташе да направи всичко по силите си, за да коригира грешката си.

Първата стъпка към тази цел бе да открият Грей.

Без информация от него цялото това представление нямаше да постигне нищо. След шест часа трябваше да обявят, че президентът е оцелял като по чудо, и щяха да изгубят малкото предимство, с което разполагаха в момента.

Тъкър знаеше, че Пейнтър не очаква с тези действия да изкорени напълно Кръвната линия, но и той имаше ясна цел, същата като Тъкър — да открие и спаси детето на Аманда и да разобличи всички въввлечени в тази мръсна афера.

Дори при такава ясно определена цел шансовете бяха изключително малки.

А без Грей изобщо не съществуваха.

— Определихме местонахождението му — прозвуча гласът на Пейнтър. — Сервизен бункер на офис сграда. На седемстотин метра разстояние.

Тъкър въздъхна с облекчение.

Погледна президента в очите.
— Открихме го, сър.
Джеймс Гант кимна и се намръщи.
— По-добре да не го губим.

12,01 ч.

Грей гледаше как люкът се отваря.

Снайперистката карабина още беше в ръцете му. Беше видял хаоса, последвал изстрела. Гледаше със затаен дъх, опасявайки се, че ще пуснат отровния газ и ще избият всички в парка. Когато не се случи нищо, заподозря, че заплахата в крайна сметка е била лъжа. Видя как Тъкър се изнася с президента, за да го отведе на сигурно място.

Моментално разбра ситуацията.

Инсценираха смъртта на държавния глава.

Рискован ход от страна на директора, но Грей разбираше защо е бил предприет. Действията ясно показваха колко голямо е отчаянието им. Сигурно вече проследяваха траекторията на куршума и щяха да се опитат да го открият с надеждата, че може да им достави допълнителна информация.

Това беше проблем.

„Не зная нищо повече от тях“.

Разбира се, стига Пейнтър да не подозираше за ролята на Робърт Гант в Гилдията. Директорът може и да се съмняваше, че фамилията на президента или някакъв вътрешен кръг от нея са замесени, но това не означаваше, че е наясно кой в администрацията е къртицата.

Грей се загледа в ръката си. Оставаше му още един патрон. Беше ли достатъчен, за да забави противника и да даде време на Пейнтър да го намери?

— Остави пушката! — разнесе се вик отдолу. — Покажи си ръцете!

— Къде ме водите? — извика в отговор той, мъчейки се да протака и да изкопчи допълнително информация.

Отговорът го шокира — в буквалния смисъл. Електрическият удар в ухото го ослепи, мускулите на челюстта му се стегнаха, коленете му се подгънаха и Грей се просна на пода.

— Остави пушката — повтори гласът. — Покажи си ръцете.

Грей запълзя по корем и показа ръцете си през отвора. Дишаше тежко и с мъка.

— А сега слез по сервизната стълба.

Грей се забави — не защото го болеше да се движи, а за да спечели време. Спусна крака в отвора и затърси първата скоба.

— Беше предупреден — каза охранителят.

Грей се приготви за нов шок, но вместо това механичен глас започна обратно броене в имплантираната слушалка.

Десет... девет... осем...

Това беше таймерът за пластичния експлозив в дясното му ухо. Явно онзи, у когото се намираше предавателят, бе излязъл от десетметровия обхват. Принуждаваха го да го последва, сякаш го дърпаха на електрически повод.

Нямаше друг избор, освен да се подчини. Посегна към запушеното си ухо. Знаеше, че няма да бъде от никаква полза за Сигма, ако половината му череп липсва. Трябваше да остане жив и да направи всичко възможно да научи повече — а това означаваше, че трябва да действа бързо.

... седем... шест... пет...

Заряза скобите и се плъзна направо по перилата. Краката му достигнаха бетонния под на коридора, когато броенето стигна до три.

И слава Богу, престана.

Беше заобиколен от войници в черно, с готови за стрелба оръжия. Един от тях, с латексови ръкавици, забърза нагоре по стълбата и огледа помещението.

— Пушката е на място, има и кръв за ДНК анализ — докладва той и слезе обратно долу. Държеше спринцовка в едната си ръка и сега я прибра, потулвайки всички следи. — Чисто е.

Лидерът на екипа пристъпи напред. Беше цяла глава по-висок от останалите и имаше татуирано разпятие на врата. Прибра в джоба си някакво устройство с големината на пакетче дъвки.

„Предавателят“.

— Мърдай — нареди той.

Пистолетите накараха Грей да се подчини и да слезе по стълбите в някакво подземие до скрита врата, водеща към тунели.

Той се загледа в затварящата се зад него врата. Надяваше се, че планът му е проработил.

Беше се забавил и обратното броене започна отново.
Десет... девет... осем...
Подобно на куче на каишка, Грей забърза послушно.
Засега.

12,32 ч.

— Докладвайте — нареди Пейнтър от комуникационния център на Сигма.

— Пристигнахме на място — съобщи ръководителят на екипа. — Бункерът е празен. Няма следа от командир Пиърс. Само снайперистка карабина и няколко капки кръв.

Пейнтър затвори очи и се опита да потисне отчаянието, че е изгубил следата на Грей. Вместо това насочи вниманието си към онова, с което разполагаха.

„Карабина и кръв“.

Пейнтър разбра.

Смятаха да хвърлят вината за покушението върху Грей и съответно да унищожат репутацията на Сигма. Но подобно на всяка партия шах, сега бе ред на Пейнтър.

— Вземете пушката и я донесете тук — нареди той. — Заличете кръвта и почистете мястото. По възможно най-бързия начин.

Хаосът след атаката още беше в разгара си, но не след дълго някой следователски екип щеше да открие скривалището на снайпериста. Екипът му трябваше дотогава да е приключил. Пейнтър нямаше намерение да позволява на паниката да отклони вниманието му.

Знаеше, че Грей също ще остане съсредоточен.

— Преди да започнете почистването, претърсете внимателно всеки квадратен сантиметър от помещението — нареди Пейнтър. — Доколкото познавам Грей, трябва да е оставил някаква следа.

— Разбрано.

Пейнтър прекъсна връзката и се обърна към Джейсън Картър, който стоеше на прага на кабинета на Кат.

— Поеми нещата тук. Уведоми ме, ако стане нещо.

„Сякаш вече не е станало“.

— Всичко е под контрол — увери го Джейсън.

Пейнтър забърза по стълбите към най-долното ниво.

Президентът Джеймс Гант вече се намираше там заедно с дъщеря си.

Беше пристигнал тайно преди няколко минути. Смитсъновият замък беше затворен за целия ден специално за тази цел. Никой не обръщаше внимание на обслужващия персонал в сградата; никой не ги беше видял да влизат в специалния асансьор, който водеше до командните бункери на Сигма. Засега всички вярваха, че президентът лежи на операционната маса в болницата и че шансовете за оцеляването му са нищожни.

Комуникационният център на Пейнтър следеше събитията, за да е сигурно, че заблудата продължава, като при нужда се намесваше деликатно. Но подобна измама не можеше да продължи вечно без риск от разкриване. След по-малко от шест часа всичко трябваше да приключи.

Със съзнанието, че времето изтича, Пейнтър се върна в болничното помещение. Двама агенти на Сикрет Сървис пазеха в коридора; друг беше застанал на пост при асансьора. Четвъртият стоеше вътре в малката стая.

Гант беше седнал на леглото на Аманда и държеше ръката ѝ. Беше свалил комбинезона на чистач и носеше смачкани тъмносини панталони и нечия сива риза. Аманда все още ту идваше на себе си, ту се унасяше и се намираше под наблюдението на невролога, който още беше загрижен за субдуралния хематом.

В момента младата жена спеше.

Гант вдигна очи, щом Пейнтър влезе.

— Каза няколко думи, когато дойдох. Още се тревожи за бебето си.

— Всички се тревожим.

Президентът кимна.

— Някакви вести от екипа на място? Намерили ли са вашия човек?

На Пейнтър никак не му се искаше да попарва надеждата в очите на бащата, но за днес беше приключил със заблудите.

— Нямало го е. Но се надявам да е оставил някакви следи. Би трябвало всеки момент да разберем.

Гант въздъхна и отново се обърна към дъщеря си. Заговори бавно, с голямо съжаление:

— Аз я изкарах под прожекторите и превърнах детството ѝ в спектакъл, в мишена за пресата. И още нямам време за нея. Нищо чудно, че се разбунтува. Нищо чудно, че избяга, без да каже нито дума. Нима съм спечелил по някакъв начин доверието ѝ? — Вдигна очи и избърса една сълза, но нито за миг не пусна ръката ѝ. — Обещах ѝ, че ще открия Уилям. Не искам да я разочаровам отново.

Пейнтър приближи и постави ръка на рамото му, като мислено се закле да направи всичко по силите си.

— Онова, което сториха на нея, на семейството ми... — рече Гант. — Ако открия кой е организирано всичко това, кой е измъчвал момичето ми, ще ги накарам да съжаляват до края на дните си. Няма да има бърза смърт. Ще страдат, както никой друг не е страдал. Ще превърна живота им в ад на земята.

Пейнтър знаеше, че ако има някой, който е в състояние да направи това, този някой беше именно президентът Джеймс Гант.

Внезапна суматоха ги накара да се обърнат.

Джейсън влетя задъхан в стаята.

— Директоре. — Младежът не спря и за миг, а продължи покрай леглото към съседния кабинет. — Лайнъс току-що попадна на нещо.

Пейнтър се беше заразил от възбудата му. Нужна му беше секунда, за да си спомни, че Лайнъс бе помощникът на Джейсън в онази програма за идентифициране на автомобили. Надеждата пламна отново в него.

„Какво са открили?“

Втурна се след Джейсън в лекарския кабинет. Хлапето вече беше при компютъра и пръстите му летяха над клавиатурата.

— Какво има? — попита Пейнтър.

Президентът също спря на прага и се заслуша.

— Ще ви покажа — каза Джейсън, без да спира да пише. — Именно затова дойдох тук. Лайнъс проверява всички основни пътища от Чарлстън и търси дали онзи форд не е засечен отново. Проблемът е, че колкото повече се отдалечаваш от града, толкова повече стават и променливите — колата може да тръгне по различни пътища, които се разделят като клони на дърво.

— Какво намерихте? — натисна го Пейнтър.

— Това. — Джейсън посочи екрана. Там имаше ясна снимка на предницата на един „Форд Експлорър“. — Колата е заснета от камера

на подвижен мост край Оринджбърг, Южна Каролина.

През предното стъкло се виждаше Лиза, седнала зад волана. Сърцето на Пейнтър затуптя по-бързо от облекчение и ужас едновременно. До нея седеше някакъв мъж, който бе вдигнал неестествено ръце зад себе си, сякаш се протягаше. Или може би беше вързан.

— Намерили сте я — промълви Пейнтър. — Кога е направена снимката?

Джейсън го погледна смутено и разтревожено.

— Преди два дни... на датата, когато доктор Къмингс беше отвлечена в Чарлстън.

— Коя е доктор Къмингс? — попита президентът от вратата.

„Тя е всичко за мен“.

На глас Пейнтър отговори:

— Една от агентите, изпратени да проучат Клиниката по фертилитет в северен Чарлстън.

Физиономията на Гант стана мрачна. Вероятно си спомни записа, който беше видял — с жените, потопени в резервоарите с гел.

Джейсън привлече вниманието му отново към снимката и посочи.

— Ето това ме развълнува най-много.

Пейнтър се наведе към екрана.

— Табелката с номера.

— Абсолютно ясно заснета. Казах на Лайнъс да пусне търсене на джипиеса на колата, за да видим дали ще успеем да я открием. Би трябвало...

На екрана се появи диалогов прозорец.

— Мисля, че е това — Джейсън щракна върху връзката.

Фордът изчезна и се смени с карта. На нея премигващ син кръг се движеше към границата, където ъгълът на Южна Каролина се пъхаше между Джорджия и Северна Каролина. Накрая кръгът се превърна в малък триъгълник дълбоко в планините Блу Ридж.

Президентът също се беше приближил до екрана.

— Можеш ли да увеличиш и да разбереш адреса? — обърна се Пейнтър към Джейсън.

— Не е необходимо — обади се Гант. — Знам къде е това. Мое фамилно имение. Фльори ла Монтен.

Преди Пейнтър да успее да отвори уста, мобилният му телефон избръмча. Той вдигна и бе свързан с командира на екипа в Арлингтън.

— Директоре, открихме нещо.

И без това разтуптяното сърце на Пейнтър заби още по-бързо.

— Какво?

— Направих снимка. Вече ви я изпратих.

Пейнтър нареди на Джейсън да изтегли фотографията.

Докато чакаха, командирът обясни:

— Беше надраскана върху пода при люка. Почти невидима за невъоръжено око, но заблестя под ултравиолетовата светлина. Мисля, че е написано с пластичен експлозив.

— Пластичен експлозив ли?

— Да, сър. Взех малко проба с четка. Съдейки по плътността и вкуса, би трябвало да е точно това.

Джейсън ги прекъсна.

— Готово.

Снимката се появи в горния ъгъл на монитора. Три букви, сияещи слабо върху тъмния бетон.

— РЛГ — прочете Пейнтър на глас. — Какво означава това?

Отговорът дойде отново от президента. Гласът му трепереше от шока.

— Това са инициалите на брат ми. Робърт Лий Гант.

Пейнтър се обърна и го погледна в очите. И двамата знаеха, че някой от фамилията Гант е замесен в цялата каша, но и през ум не им беше минавало, че този някой е толкова близък с първото семейство.

Гант се загледа в дъщеря си, сякаш мислеше същото — само че при него ножът се беше забил по-дълбоко и право в сърцето.

— Не можем да сме сигурни за брат ви — каза Пейнтър.

— Аз обаче мога — едва чуто отвърна Гант.

— Защо?

Гант посочи долната част на монитора. Картата още беше там.

— Боби замина за фамилното имение за празника, за да се спаси от тълпите покрай честването. Тръгна преди два дни. Каза, че отивал на лов.

— Във Фльори ла Монтен?

Гант изглеждаше изпит и пребледнял.

— Никой вече не използва френското име — мрачно рече той. —
Всички го наричат просто Хижата.

35.

4 юли, 13,04 ч.

Планините Блу Ридж

— Цветът му е добър — обяви Лиза.

Стоеше пред кувъза. Облечените ѝ в ръкавици ръце внимателно обърнаха новороденото и тя преслуша слабичките му гърди със стетоскопа. Сърцето му биеше бързо като на птичка, но беше силно, показателите бяха нормални.

Остави детето да се обърне само по гръб. Огромните сини очи с миниатюрни мигли я загледаха, устните се разтвориха гладно.

Едуард Блейк стоеше до нея и наблюдаваше прегледа.

Петра беше в друга лаборатория и провеждаше последните ДНК анализи, използвайки проби от кръвта и кожата, както и клетки от мукозална проба.

— Трябва да го нахраним. — Лиза свали ръкавиците. — Сука добре сам, след като махнахме сондата и системата. Да го оставим да продължи в правилната посока. Но като цяло, справя се чудесно.

— Изключително благодарение на вас, доктор Къмингс — каза Едуард.

Похвалата не беше фалшива. Предишния ден детето си заминаваше. Лиза беше прекарала цял час в изучаване на резултатите от лабораторните изследвания, снимките и дори генетичния анализ. Беше се изумила, когато видя тройната спирала под електронния микроскоп — двете естествени ДНК нишки около изкуствено създадения протеин. ПНК.

Пептидно-нуклеинова киселина.

Именно тази микроскопична нишка бе причината за цялото това нещастие, ужаси и тормоз.

Не помагаше по никакъв начин и на момченцето.

Едуард беше обяснил, че тройната спирала в тялото на детето се разпада. Но основният въпрос беше защо. Дали новороденото се беше разболяло и това бе причина за разпадането на спиралата? Или самото разпадане беше причина за влошаването на състоянието му?

Единственият начин да разберат със сигурност бе да стабилизират детето и да видят дали разпадането няма да спре само.

Лиза беше стигнала до решение, след като забеляза лекия връх в нивата на еозинофилите. Еозинофилите са белите кръвни клетки, които модулират алергичните възпалителни процеси. Те реагират също и на инфекции от паразити, но тестовете вече бяха отхвърлили тази възможност.

По-вероятната причина за алергичната реакция бяха ПНК нишките. Пептидно-нуклеиновата киселина беше протеин като всеки друг, способен да предизвика алергия точно като прах или пърхот. При разпадането на тройната спирала освободената ПНК се изхвърляше в цитоплазмата, а след това и от клетката.

Петра ѝ беше показала снимка на подобна на червей ПНК молекула, излизаща от чревна клетка. Този поток изкуствен протеин в кръвта и вътрешните тъкани мобилизираше еозинофилите, защитниците на тялото срещу подобни чужди нашественици. И алергичната реакция беше предизвикала шок у детето.

Лиза бе разпознала заплахата и бе препоръчала терапия с малка доза антихистамини и интравенозни стероиди за потушаване на алергичната реакция, за да се даде възможност на тялото да изхвърли алергена и да се стабилизира.

Всичко мина чудесно. Лиза остана цяла нощ на пост до кувьоза, подпомагана при нужда от Едуард. Детето се подобряваше с всеки изминал час. Успяха постепенно да махнат системите, кислорода и дори хранителната сонда.

Оставаше само един въпрос — помагаше ли това?

Дали възстановяващото се здраве на детето запазваше стабилността на тройната спирала? Лиза знаеше, че именно това е надеждата на Едуард. И двамата очакваха отговора на Петра.

Докато Лиза хранеше детето с биберона, Едуард седна зад компютъра в близката кабинка. И двамата бяха погълнати от своите грижи. Тревогата за детето я беше накарала да потисне ужаса от изминалия ден, даваше ѝ нещо, върху което да се съсредоточи. Лиза знаеше, че Кат е някъде в комплекса, но къде точно? И изобщо къде се намираше този комплекс?

Дотук Петра и Едуард се бяха отнасяли с уважение към нея, тъй като оценяваха и се нуждаеха от помощта ѝ. Лиза помнеше онези

компютризиран думи, студеното предупреждение: Докажете, че от вас има полза, и двете ще останете живи.

Сега детето се подобряваше и скоро от Лиза нямаше да има полза.

Тогава какво?

Тя помнеше и кой я беше натоварил с тази задача. Представи си милото лице, тихите думи.

Доктор Къмингс, благодаря, че се съгласихте да помогнете на праплеменника ми.

Гневът гореше в нея от това хладнокръвно, спокойно поведение на Робърт Гант. Лиза знаеше колко болка, страдания и загуби струваше появата точно на това дете на това място и в това време. Въпреки това не можеше да вини самото дете за тези жестокости. То можеше да е родено в кръв и сред разбити сърца, но си оставаше невинно.

Новороденото престана да суче, бутилката беше празна. Големите му очи се затвориха, клепачите натежаха. Лиза го остави да се унесе, без да подозира за ужасите зад прозрачните пластмасови стени на кувьоза.

Обърна се към Едуард и изкуцука до него. Глезенът още я болеше. Камерата на стената се завъртя, следейки всяко нейно движение. Тя се запита дали я наблюдава Робърт Гант, или просто някой отегчен охранител.

Чувстваше се изтощена и изобщо не ѝ беше до уловки и заобикалки.

— Едуард, какво се опитвате да постигнете с тези тройни спирали?

Той завъртя стола си към нея.

— А, не мога да говоря за целта на финансовите ми благотетели. Зная единствено каква е моята роля в големия замисъл.

— И каква е тя?

Той повдигна вежда, което изобщо не съответстваше на високомерния му отговор.

— Да изкова ключа на самия живот.

Усмихна ѝ се уморено и за свое учудване, Лиза също се усмихна.

— Колкото и надутото да звучи, ПНК наистина е ключът — обясни Едуард. — Тя отключва пълната сила на ДНК и ни осигурява основната схема на живота. С помощта на ПНК генетиците могат да

създадат нишки, които да включват или изключват конкретни гени и да освободят човечеството от биологичните му ограничения. Наред с това позволява разработването на нови гени, нов код, записан в ПНК и вкаран в оплодена яйцеклетка. В крайна сметка по-нататъшното развитие на човека няма да е дело на Бог, а наше.

Едуард се загледа към детето в кувъза.

— Но всичко това предстои. Засега имаме само една цел с тази първа нишка на ПНК, при това съвсем проста.

Стомахът на Лиза се сви.

— Каква?

Едуард не откъсваше поглед от спящото момченце. На лицето му бе изписано възхищение и тъга.

— Безсмъртието.

Лиза не успя да скрие шока си.

— Не се изненадвайте, доктор Къмингс. Това дете не е *първият* безсмъртен човек, роден на този свят. — Едуард най-сетне се обърна към нея, за да ѝ покаже, че говори искрено. — Те вече са сред нас.

13,07 ч.

„Остават пет часа“.

Пейнтър се беше върнал в кабинета си. Президентът бе останал долу с дъщеря си, охраняван от контингента на Сикрет Сървис. Имаха още пет часа, преди Джеймс Гант да излезе на светло и да се престори, че се възстановява от сложната операция. Всичко за тази заблуда беше вече подготвено.

Намери в кабинета си Ковалски — с качени върху бюрото на Пейнтър крака, с ръце върху корема, хъркащ.

Пейнтър срита краката му.

Ковалски изхърка оглушително и се събуди.

— Готови ли сме? — попита той.

— По-готови не можем да бъдем.

Пейнтър взе от шкафа кобур със „Зиг Зауер“ в него. Останалата екипировка на щурмовия екип чакаше на летището. Самолетът беше в готовност. Докато си слагаше кобура, погледът му се спря върху снимката на Лиза на бюрото му — усмихната, с блестяща под лятното слънце коса, с леко разтворени устни. Любовта му към нея беше нещо

осезаемо, не мисъл или чувство, а тежест в сърцето му, натиск върху гърдите, жега във вените.

И точно в този момент осъзна истината.

„Трябва да купя пръстен“.

Някакво движение при вратата го накара да погледне натам. На прага стоеше Тъкър, следван от Каин.

Пейнтър провери за последен път ремъците на кобура и се обърна.

— Капитан Уейн?

Тъкър влезе вътре.

— Сър, бих искал да участвам в мисията.

— Оценявам го, капитане, но ви наехме да откриете Аманда. Изпълнихте задълженията си към нас.

— Разбирам, сър. — Лицето на Тъкър продължаваше да изглежда като изсечено от камък. — Но това не може да се каже за задълженията ми спрямо Аманда. Изоставих детето ѝ в Дубай и искам шанс да поправа тази грешка.

— Определено можем да се възползваме от допълнителен човек... както и от кучешки нос. Но имайте предвид, че ще направим въздушен десант в имението на Гант.

Въздушното пространство над имението на президента беше затворено. Забранената за полети зона бе определена десетилетия преди Джеймс Гант да стане президент — жест от страна на щата Южна Каролина за щедростта на клана.

Планът на Пейнтър бе да проникнат в зоната, да скочат и да се приземят в територията на имението. А тази територия беше огромна — повече от 120 000 хектара, 1200 квадратни километра обвити в мъгли планини, водопади, тъмни гори и тучни поляни. Границите на имението не бяха ясно очертани, тъй като фамилията бе изкупила на етапи съседните ферми, имения и овощни градини, увеличавайки имота си.

Този затънтен насечен терен би трябвало да им осигури прикритие и да им позволи да продължат пеша до целта.

Тъкър като че ли нямаше проблем със скачането с парашут.

— Двамата с Каин имаме много скокове — увери го той. — Нося и специални кучешки ремъци.

— Тогава сте добре дошли.

Ковалски стана, протегна се и излезе с тях.

— Наистина ще хвърлим това място на кучетата.

Пейнтър тръгна по коридора. Очакваше вече да е пристигнал още един от екипа, но той явно закъсняваше и щеше да му се наложи сам да стигне до летището. Времето течеше. Джейсън Картър щеше да поеме командването в комуникационния център и да координира акцията. Беше тежък товар за младите му плещи, но Пейнтър знаеше, че ще се справи. Джейсън вече беше събрал свой екип и управляваше по-старите агенти с ентузиазма, присъщ единствено на младите.

Пейнтър стигна асансьора точно когато вратата му се отвори.

В кабината стоеше последният член на ударния отряд. Съпругът на Кат нагласи изкуствената си ръка, закрепил я със завъртане на китката и размърда пръсти. Явно Монк вече беше минал през развойния отдел, за да вземе осъвременения модел, поръчан от Пейнтър. Протезата беше специално проектирана за тази мисия и трябваше да им помогне при проникването в Хижата.

— Крайно време беше — каза директорът.

Монк го изгледа свирепо.

— Ти се опитай да намериш детегледачка навръх Четвърти юли... Да идем да си приберем жените.

13,25 ч.

Планините Блу Ридж

— Значи твърдите, че това дете може да живее вечно? — попита Лиза. — Че е безсмъртно?

Едуард продължаваше да седи в кабинката.

— Като изключим нещастните случаи и болестите — да, може да живее много дълго. Предполагам, че ще са нужни още изменения, за да се постигне истинско безсмъртие. Но в крайна сметка, както вече казах, това дете не е първият безсмъртен, роден на този свят.

— Какво означава това?

— Тъй като имаме време, докато Петра приключи с генетичните изследвания, ще се опитам да обясня. Това е най-малкото, което мога да направя за вас, след като спасихте детето.

Лиза беше готова да слуша.

— Много учени в различни области смятат, че безсмъртието ще бъде постигнато в наше време. Като цяло предположенията са, че това

ще стане към средата на века, около две хиляди четирийсет и пета или някъде там. Това означава, че родените днес ще доживеят да видят осъществяването на тази цел. И ще се възползват от постижението. Така че в този смисъл те вече са безсмъртни. Или поне са почти безсмъртни. Животът им с лекота може да бъде удължен два или три пъти.

Лиза си представи мечтите му — как децата, родени днес, ще живеят вечно. Те бяха безсмъртните, които вече вървяха сред нас.

Въпреки това подобно твърдение ѝ се струваше невъзможно. И го каза на глас.

— Наистина ли очаквате, че можем да постигнем безсмъртието за толкова кратко време?

— Него или нещо много подобно на него. И това не е само мое твърдение. Такова е мнението на стотици учени, изследователи и мечтатели от различни области. Медици, генетици, геронтолози, фармацевти, специалисти в областта на нанотехнологиите и роботиката. Това, което правим в тази лаборатория с финансовата помощ на нашия благодетел, е първата плаха стъпка към вечността.

Лиза си представи човека, който стоеше зад всичко това.

„Нашият благодетел...“

Робърт Гант.

Не можеше да го проумее. Всичките тези ужаси бяха извършени в опит да се постигне вечен живот. Тя обаче усещаше, че има и още нещо, някаква друга цел, която се пазеше в тайна. „Но каква?“

Знаеше, че ако иска да получи реален отговор, трябва да накара Едуард да продължи да говори.

И той го направи, описвайки гордо посоката, в която вървеше светът.

— Има две основни школи по въпроса за удължаването на човешкия живот. Едната е вкарването на машини в човека. А другата е вкарването на човека в машината.

Тя поклати глава. Това разделяне не ѝ говореше нищо.

— Преди хиляда години средната продължителност на живота е била едва двасет и пет години. Нужни са били около деветстотин, за да може този срок да бъде удължен до трийсет и седем години. Днес средната продължителност на живота е седемдесет и осем. Това означава, че през последните сто години сме удължили живота си

повече от два пъти. Този изумителен резултат се дължи на науката и технологиите. И от тук нататък темпото само ще се ускорява. Според преценките скоро с всяка изминала година ще добавяме по една година и към продължителността на живота си. Само си помислете. Остарявате с една година, а животът ви се удължава с още една.

— Но какво ще задвижва това удължаване?

— Онова, което винаги го е задвижвало — пещта на технологиите. Именно там машината и човекът се сливат в едно.

Едуард явно долови скептицизма ѝ и се усмихна, готов да я опровергае.

— Вече имаме хора с изкуствен панкреас — продължи той. — В момента трийсет хиляди болни от Паркинсон имат невронни импланти. И с миниатюризацията на технологията тя ще прониква още повече в нас. Развитието на нанотехнологията, или създаването на машини на атомно ниво, обещава създаването на жизненоважни изкуствени органи след петнайсет години, на кръвни телца след дваайсет, а след дваайсет и пет години нанотехнологията ще може да програмира биологичния ни софтуер и да сложи край на стареенето.

Лиза го разбра.

— *Вкарването на машини в човека...* в телата ни.

— Това е единият път към безсмъртието. Другият обаче е още по-обещаващ. Тъй като изчислителната мощ на компютрите расте в геометрична прогресия, въведен е терминът сингулярност, който бележи момента, когато изкуственият интелект ще надмине човешкия. Различни футуристи са на мнение, че това ще се случи някъде в средата на този век.

— Толкова скоро? — изненада се Лиза.

Едуард кимна и на лицето му заигра доволна усмивка.

— Според преценките към две хиляди и трийсета година изчислителната мощ на компютрите ще бъде милион пъти по-голяма от днешната. А с подобна мощ е възможно да се постигне какво ли не. Междувременно учени от цял свят търсят методи за сливането ѝ с човешкия разум. В Швейцария се занимават с реверсивно изследване на човешкия мозък и правят симулации неврон по неврон с намерението да получат завършен виртуален мозък в рамките на следващите десет години. У нас пък група учени от Масачузетския технологичен институт съставя карта на всички синапси в мозъка — на

онези трилиони връзки между невроните, като се опитват да открият центъра на човешкото съзнание.

Лиза въздъхна.

— И предполагам, че крайната цел е да запълнят този празен център, да прехвърлят нашето съзнание в компютъра.

— Именно. *Вкарване на човека в машината*. Вторият път към безсмъртието. — Едуард погледна към кувъза.

— Аз пък търся трети път.

— И какъв е той?

— Нова наука. Кибергенетика. Вграждането на технологията в нашия генетичен код.

— ПНК нишката — с растящо възхищение и ужас каза Лиза, представяйки си изкуствения протеин, който се вие в човешката ДНК и я регулира.

— ДНК всъщност е само набор от инструкции за изграждане на телата ни. Но този софтуер е стар, на милиони години. ПНК има потенциала да обнови напълно тази система. Да рестартира човечеството завинаги.

Лиза се опита да го върне от висините на теорията в реалността на лабораторията, в която се намираха.

— Но да се върнем на проучванията ви. Какво прави вашата ПНК? Тази, която е в новороденото?

— Най-общо казано, тя се занимава с вредните ефекти, които идват с възрастта. Областта на геронтологията, науката за стареенето, е установила, че съществуват само седем основни начина, по които тялото вреди на самото себе си с възрастта. Ако тези начини се елиминират, ще бъдем близко до постигането на безсмъртие.

Едуард я погледна многозначително и повдигна вежда.

— Направили сте го — прошепна тя. — Вашата ПНК манипулира и регулира ДНК, за да компенсира тези поражения.

— Прави го, но не и перфектно. Съсредоточихме повечето си усилия върху един от начините. Смъртта на клетките. Знаете ли какво представлява пределът на Хейфлик?

Лиза поклати глава. Ставаше й все по-трудно и по-трудно да говори.

— През шейсет и първа доктор Ленард Хейфлик изчислил, че максималната естествена възраст за едно човешко същество е около

сто и двайсет години. Той основал преценката си на това колко пъти се дели една клетка, преди да спре. Броят на тези деления се определя от дължината на повтарящ се ДНК код в края на всяка хромозома. Тези повтарящи се секвенции се наричат теломери. Най-общо казано, те действат като краищата на връзките за обувки, които не позволяват разплитането им. Но след определен брой деления теломерите се износват, което води до разплитането на хромозомата и смъртта на клетката.

— Какво общо има това с вашата ПНК?

— Ние създадохме ПНК, която да играе ролята на постоянен теломер. Така създаваме неумиращи клетки и сме в състояние да преодолеем предела на Хейфлик.

— Като създавате пътека към безсмъртието.

Едуард кимна.

— Намираме се на самия праг на вечността.

— Но защо го правите? Има толкова много негативни ефекти, ако човек може да живее вечно. Свръхнаселеност, глад, стагнация. Има причина да сме създадени така, че да умираме, да правим път на следващото поколение.

— Така е, но тези опасности съществуват единствено ако технологията е достъпна на всички. В ръцете на елит, на избрани хора, подобни рискове не биха съществували.

Потресена, Лиза си представи лицето на Робърт Гант. Това ли е планът му? Да запази кръвната си линия вечно жива, да създаде неумираща династия?

— Защо им помагате? — най-сетне успя да промълви тя.

— Защото съм длъжен. Човечеството винаги се е борило със спянките и ограниченията. Оставяме домовете си, за да прекосим непознати морета. Преодоляваме гравитацията, за да полетим. Дори напускаме планетата си. Това е просто следващата стъпка към свободата, към върховната свобода — да скъсаме оковите на смъртта и да се освободим от гроба.

Лиза беше ужасена и отвратена. През изминалия ден бе започнала да приема човека, който работеше до нея, но сега видя пукнатините в бронята му, през които надничаше спотаената под нея лудост.

— Визионерът Реймънд Кърцвейл навремето постави въпроса „Съществува ли Бог?“ — Едуард се обърна и се загледа към момченцето в кувъза. — Отговорът му се състои само от две думи: „Още не“.

Лиза го гледаше и ясно виждаше мегаломанията му. От годините си като медик знаеше, че това заболяване рядко се проявява като откровена лудост. Тъкмо обратното, повечето болни бяха очарователни, уверени в правилното си мислене и често биваха описвани просто като приятни. Чудовища с мили физиономии.

Петра се появи и я спаси от необходимостта да отговаря. Жената тръгна сковано към тях с наръч листове в ръце. Изражението ѝ си оставаше непроницаемо, когато стигна до оградената клетка на Едуард.

Той я погледна с надежда.

— И какво е окончателното решение за момчето?

— Лошо. Детето може и да изглежда здраво, но тройната му спирала продължава да се денатурира и да се освобождава от ПНК нишката. Още по-лошото е, че процесът като че ли се ускорява.

Едуард вдигна ръце, разтърка очи и въздъхна примирено.

— Значи влошаването на състоянието му не се е дължало на болест. Както се боях, организъмът му просто отхвърля ПНК.

— Детето не ни е от полза — заяви Петра.

— Но ние бяхме толкова близо — умърлуши се Едуард.

— Ще продължим да работим — каза Петра. — Успехът със сигурност е съвсем близо. Пък и без това знаем, че те искат само момичета. Момчето така или иначе беше обречено.

„Обречено?“

Лиза се вцепени.

— За какво говорите?

Едуард бе така погълнат от разочарованието си, че сякаш се изненада, че тя още е тук.

— Предполагам разбирате, че мъжете с тройна спирала са, общо казано, мулета. Може и да живеят вечно, но от генетична гледна точка са задънена улица. Единствено жените могат да предават този ПНК признак на следващото поколение.

— Не, не разбирам — каза тя. Възнамеряваше да ги накара да продължат да говорят, а в същото време бавно се прокрадваше към

електронния ключ на бюрото на Едуард.

„Няма да навредите на това дете...“

Едуард изпуктя, обърна се към компютъра и зареди някакъв файл. На екрана се появи видеозапис на клетъчно делене. Двете ДНК нишки бяха оцветени в червено, а ПНК нишката — в синьо. Две допълнителни ПНК нишки се носеха свободно в цитоплазмата. При деленето на клетката ПНК се освободи от спиралата и се присъедини към събратята си. След това деленето продължи по обичайния начин. Когато клетката се раздели на две, една от ПНК нишките в новите клетки се върна от цитоплазмата в ДНК, възстановявайки тройната спирала в двете клетки.

— Разбирате ли? — попита Едуард.

Разбираше. Ясно беше защо мъж не може да предаде тройната спирала. Спермата на мъжа съдържа половината от неговата ДНК. Яйцеклетката на жената съдържа половината от нейната ДНК плюс цялата цитоплазма и всичко в пихтиестата клетъчна течност — митохондрии, органели, белтъци, а в този случай и ПНК. Поради това бащата не можеше да предаде тройната спирала, признака на безсмъртието — защото не би могъл да предаде цитоплазмената ПНК. Само жена можеше да го направи.

— Също като митохондриите у жените — каза Лиза. — Всички митохондрии се предават по женска генетична линия, от яйцеклетка на яйцеклетка.

— Правилно. Значи разбирате?

Тя кимна.

— В такъв случай разбирате и защо трябва да убием това дете.

Лиза рязко се изправи.

— Не... разбира се, че не!

Едуард въздъхна.

— То е задънена улица, върши ни работа единствено като материал за проучване. Ако с лекуването на шока бяхме успели да върнем стабилността на тройната му спирала, детето щеше да стане идеален опитен образец за масата за вивисекция на Петра. Органите му щяха да бъдат отделени в изкуствени системи, идеални за изпитание на безсмъртието. По-добре, отколкото да чакаме десетилетия и да изучаваме растежа на детето. Науката не може да

работи толкова бавно, особено ако е изправена пред нещо така непосредователно като смъртността.

Лиза се опря на бюрото, изтръпнала от шока. Беше работила усилено цялата нощ, за да измъкне бавно детето от лапите на смъртта — само за да се стигне до такъв край?

Освен това беше започнала да се привързва към него. И как би могло да е иначе, когато я поглеждаше с онези големи доверчиви очи?

Петра гледеше намусено детето в кувъза, сякаш беше някакво куче, надъвкало любимите ѝ обувки.

— Сега то е безполезно. Поредният провал.

— *Обещаващ провал.* — Едуард я потупа по ръката. — Пак ще можеш да направиш некропсия, да събереш всички хистологични тъканни проби, които са ти нужни. Можем да научим много, дори от този неуспех.

„Достатъчно“.

Нямаше да им позволи да убият това дете.

Докато двамата се взираха в новороденото, обърнати с гръб към нея, Лиза направи своя ход.

Вече се беше облегла на бюрото му. Сграбчи картата — и настолната лампа. Изтръгна я от контакта и замахна силно, целейки се в главата на Петра. Тежката метална основа улучи тила ѝ. Лиза изпита чувството, сякаш сечеше дърво. Жената се блъсна в ъгъла на клетката и се строполи на пода.

Едуард се опитваше да се изправи, но Лиза изрита стола под него. Той изгуби равновесие и залитна напред. Тя използва момента, заби коляно в носа му и го просна на пода. Едуард остана в съзнание, но беше зашеметен.

Лиза пусна лампата, изтича до кувъза и колкото може по-нежно свали всички гривни, лепенки и електроди. Уви детето в тънко одеяло и го притисна до гърдите си.

Знаеше, че затворническото крило е със задънен край, също като тази лаборатория. Единственият изход беше през вратата, през която вчера бе влязъл Робърт Гант. Изтича до нея, без да обръща внимание на острата болка в подутия си глезен. Използва откраднатата карта, отключи и се втурна навън.

Озова се в слабо осветен лабиринт от коридори и стаи. Изглеждаха пусти, очакваха да бъдат оборудвани. Беше чула, че са

предназначени за новия изследователски център на Едуард.

Избра си посока и побягна слепешком с детето, като се движеше с максималната скорост, която ѝ позволяваше навехнатият глезен. Беше благодарна, че бебето кротува, след като беше нахранено.

Не си бе направила труда да ликвидира или да върже Петра и Едуард.

Поради една много проста причина.

Помнеше окото на охранителната камера, която я следеше, докато бягаше. Някой вече знаеше, че се е измъкнала.

36.

4 юли, 13,48 ч.

Планините Блу Ридж

— Къде е отишла? — настоятелно попита Робърт Гант.

Стоеше пред компютъра в кабинета на доктор Емет Филдинг, разположен в червената зона на подземния комплекс. Преди няколко минути от централната охрана му бяха съобщили, че Лиза Къмингс е атакувала двама от учените и е избягала с внука на брат му.

Стисна юмрук. Не само от гняв към жената, но и при мисълта за брат си. Държеше скръбта си в юмрук и се облегна на него, притискайки кокалчета в бюрото, мъчейки се да удържи бликащата мъка. В съзнанието му проблеснаха спомени с Джими — двамата братя яхнали кон, пиещи бира зад обора, играещи карти и пушещи пури. Именно Джими бе плътно до него и не му позволи да рухне след смъртта на жена му. Робърт се опита да стисне цял живот в юмука си, да задържи спомените.

Именно затова беше дошъл тук, да се занимава с проектите с доктор Филдинг, да изучи някои от най-новите модели невроподи, в това число няколко наистина страховити военни звяра в начални стадии на разработка.

Търсеше начин да се разсее.

Робърт разбираше неизбежността на покушението, можеше да разбере логиката, когато му беше представена като *fait accompli*^[1]. Мнозинството от Потеклото го изискваше. И той трябваше да се подчини — както се бе подчинявал винаги в миналото. Но не можеше да избяга от болката.

— Още я няма, сър — каза охранителят. Образът му се рееше в горния ъгъл на екрана. — Имаме само няколко работещи камери в неизползваната част на комплекса.

— Тогава проверете камерите в съседните зони. Синята и оранжевата.

— Да, сър.

Докато чакаше, Робърт зареди план на имота. Основното имение. Хижата, се намираще на шестнайсет километра оттук, заобиколено от високите си стени. Само малка част от фамилията знаеше за съществуването на комплекса. Дори Джими беше в неведение, макар на няколко пъти да бе идвал да лови риба в реката на осемстотин метра оттук.

Изследователският център се простираше на площ осем хектара и заемаше стара мина в затънтена част от имота на Гант, сред високите скали и водопади на Източния континентален вододел. От едната страна на вододела, който минаваше през планините Блу Ридж и имението, реките течаха към Мексиканския залив, а от другата — към Атлантическия океан.

Преди век един представител на Кръвната линия бе открил старата наводнена мина. През следващите години тя бе преустроена и превърната в таен комплекс, изсечен под земята и разширен още повече под вековни гори и поляни.

Робърт се загледа в картата на комплекса. Приличаше на онези шантави мастилени петна на Роршах. Големи части бяха оцветени в сиво и маркираха неизползваните зони от лабораторията. Робърт си спомняше и по-добри времена. По време на разцвета си през годините на Студената война това място приютяваше цяло войнство учени от двете страни на Желязната завеса, всички работещи за Гилдията, за Кръвната линия. Залите къртяха от възбуда, от ентузиазма на мъже и жени, работещи на границата на научните възможности — и често отвъд тях.

Сега Робърт се вираше в сивите области, плъзнали из комплекса като раково образувание. През следващите години се случи онова, което бе сполетяло и много американски компании — изследователските проекти, които някога бяха процъфтявали сред тези стени, бяха преместени в чужбина, в страни от Третия свят, където не се задаваха въпроси, работната ръка беше по-евтина и намесата на властите беше нищожна или напълно отсъстваше.

Така този по-стар център беше опразнен и се превърна в изоставена катедрала на науката, затворена и изключена в по-голямата си част. Беше останал само любимият проект на Робърт, макар да бе изолиран и страничен. Проучванията му в областта на роботиката вече не се смятаха от Кръвната линия за перспективен път към

удължаването на живота, тъй като залагаха на макромащаби. Вместо това всички усилия се бяха насочили към модния микросвят на стволовите клетки, нанотехнологиите, а сега и на ДНК манипулирането. Едва напоследък тенденцията започваше да се променя, махалото се залюляваше в обратната посока с напредъка в областта на роботиката и появата на новото направление невророботика, сливането на човек и машина.

Все пак Кръвната линия ограничаваше работата му до разработка на оръжия, което не беше неприемливо. Само в Афганистан на страната на американските войници се сражаваха над две хиляди робота — и тази сила бързо ставаше все по-многобройна и по-интелигентна.

Така Робърт продължи проучванията си тук. Комплексът беше идеален за целта — изолиран, със забранено за полети въздушно пространство и — което бе най-доброто — разнообразен терен. Реки, гори, поляни и отвесни скали — идеално място за полеви тестове на различните варианти невроподи.

Сега, със загубата на големия комплекс в Дубай, животът отново се връщаше в празните зали. В катедралата идваха нови свещенослужители, готови да върнат тържествения хор на научните методи в нейните зали.

Робърт би трябвало да е щастлив, но вместо това се чувстваше мъртъв отвътре. Загубата на брат му беше дошла твърде скоро след смъртта на Аманда. А сега и племенникът му беше в опасност. Това най-сетне пречупи нещо в него — или може би то винаги е било счупено и трябваше да види кръвта на Джими по ръцете си, за да го осъзнае най-сетне.

Кръвната линия не беше благоразположена към семейството му.

И днес той смяташе да сложи край на това.

Охранителят отново се включи.

— Сър, оранжевата и синята зона са чисти.

— Тогава пуснете хората ви да претърсят всяка стая, склад и шкаф.

— Да, сър.

Робърт знаеше, че тази задача може да се окаже сериозно предизвикателство. Покрай празника беше освободил и без това малобройния персонал и сега в обекта имаше само шепа хора.

Но той искаше да си върне племенника.

Беше изгубил твърде много днес — и имаше мъничка надежда, че може да спаси детето и разпокъсаните останки от семейството си. Но външният свят нахлуваше в личния му свят и той нямаше друг избор, докато не си върне детето.

Знаеше от какво има нужда.

От преимущество.

Чукна клавиш и активира изглед към една килия в червената зона. На леглото седеше жена с бръсната глава, скрила лице в дланите си. Робърт се радваше, че се е обърнала.

Натисна копчето на интеркома.

— Да — отговори доктор Филдинг от лабораторията си в същата зона.

— Емет, каза, че искаш да тестваш най-новите поди, че ти е нужно по-сериозно предизвикателство за способностите им.

— Разбира се, сър — възбудено отвърна ученият.

— Тогава да започваме.

Продължи с инструкциите и се обади където бе необходимо. След като приключи, натисна друго копче и активира камерата, до която имаше достъп единствено той след въвеждането на специален код.

Никой не биваше да научава за тази пленница.

На екрана се появи друго помещение, обзаведено разкошно, с голямо легло, меки кресла, камина и стени с гоблени. Таванът беше с дървени греди, готически арки и от него висеше вековен кристален полилей.

Но тази стая също бе килия.

Прозорецът, от който нахлуваше слънчева светлина, имаше яки решетки. Здравата дървена врата, обкована с желязо, се заключваше електронно.

Пленницата явно чу движението на камерата, когато Робърт я завъртя към прозореца. Стоеше очертана на ярката слънчева светлина — тъмна сянка, строен силует на ослепителния фон.

Забелязала движението на камерата, тя пристъпи напред и вдигна очи.

Още беше облечена в същите кожени дрехи, с които се бе озовала тук, макар че май беше използвала банята, за да вземе душ.

Жената се взираше свирепо в камерата.

Тези зелени очи, леко присвити в краищата, издаващи смесената ѝ кръв. Само видът им караше сърцето му да се свие.

Докосна екрана с пръст, плъзна го по очертанието на лицето ѝ. Знаеше, че никога няма да може да я доближи. Тя беше избягала от Гилдията преди години, беше се превърнала във враг на Кръвната линия, но сега я бяха върнали.

— Там, където ти е мястото — дрезгаво прошепна той. — Изобщо не трябва да ти позволявам да избягаш.

В ъгъла на екрана се появи друго лице. Прекъсването раздразни Робърт.

— Господин Гант — каза мъжът, — исках да ви съобщя, че хеликоптерът с пратката от Вашингтон приближава.

— Разбрано. След малко се връщам в Хижата.

Подземен тунел свързваше комплекса с таен вход в имението. Можеше да вземе влакчето и да стигне дотам за минути.

Задържа се още малко, загледан в красивата пленница.

Сякаш усетила погледа му, тя вдигна ръка и показа среден пръст на обектива.

Робърт се усмихна и изключи камерата. Обърна се и тръгна към тунела, готов да се срещне с мъжа, който беше убил брат му.

14,03 ч.

Хеликоптерът направи широка дъга и Грей зяпна имението на Гант долу.

Беше виждал рисунки на масивната постройка в различни книги, но никога лично — малцина можеха да се похвалят с подобна привилегия. Имението съперничеше на големите американски замъци, построени от Вандербилт, Рокфелер и Хърст. Но кланът Гант беше старомоден и следваше модела на един прочут замък на кръстоносците в Сирия — Крепостта на рицарите.

Външната стена, с нейните малки правоъгълни кули и бойници за стрелци, беше дебела три метра. През нея можеше да се мине единствено през масивен свод, пред който имаше истински ров и подвижен мост.

Озареният от слънцето двор зад стената играеше ролята на паркинг и градина с вековни дъбове и цъфнали рози. В централната

част имаше седемдесет помещения, всички в готически стил, със заострени арки, високи прозорци и множество врати и балкони. Всичко това водеше нагоре към две правоъгълни кули, увенчани с назъбени парапети.

Хеликоптерът се насочи към площадката за кацане в двора. Когато се спусна между стените, Грей изпита чувството, че светът се затваря и се озовава в капан. Плъзгачите докоснаха земята и той бе изведен навън със закопчани отзад ръце. Водачът на екипа го поведе през двора към гигантския засводен вход на основното имение.

Нямаше къде да избяга. Дори да успееше да се измъкне, той си оставаше вързан електронно към предавателя в джоба на водача. Ако се отдалечеше на повече от десет метра от него, обратното отброяване до детонацията щеше да започне отново.

А точно сега трябваше да запази главата си цяла.

И то в много отношения.

На няколко крачки от него водачът на екипа вдигна ръка към слушалката си и се заслуша. Другата му ръка нервно почеса разпятието на врата му. Единственото, което Грей чу, беше последното „Да, сър“.

Мъжът се обърна към него.

— Ела с мен.

Изкачиха каменните стъпала и минаха през отворената дървена врата, украсена с резби, изобразяващи рицарски турнири и битки.

Зад вратата имаше огромна зала. Засводеният таван и масивните каменни колони създаваха впечатлението за катедрала. Слънчевата светлина нахлуваше през разноцветните стъкла, на които също бяха изобразени рицари, но в по-светска обстановка; мнозина бяха с тамплиерски кръстове върху туниките си.

Въпреки огромните ѝ размери в залата се усещаше топлина, която не се поддаваше на описание. Дебелите килими омекотяваха каменния под. Двете камини в отсрещните краища, достатъчно високи, за да се мине с кон през тях, обещаваха весели зимни огньовете. Дори сега те бяха пълни с огромни букети, чийто аромат изпълваше помещението с обещание за безкрайно лято.

И Грей разбираше откъде е дошъл прякорът на имението — Хиждата. Репутацията му на ловна хижа беше очевидна. Някои от

постелките на пода бяха мечи кожи. По стените бяха окачени трофеи на зверове от всички континенти.

„Хемингуей би се чувствал на седмото небе тук“.

— Движи се! — излая водачът.

Грей забърза напред към вратата до една от камините. Водачът почука.

— Влез.

Грей беше въведен в малка библиотека, обзаведена като дневна, с антикварни френски мебели, малка камина и съвсем малки прозорци, не по-големи от амбразури, от които можеше да се надзърне навън към градината.

Единственият човек в помещението седеше в кресло до студената камина. Беше облечен в консервативен сив костюм, макар че бе свалил сакото си и го бе преметнал през облегалката. Бялата риза беше с разкопчана яка, ръкавите бяха запретнати.

Робърт Гант протегна ръка.

Водачът на екипа забърза към него и му връчи предавателя и ключовете за белезниците на Грей, след което излезе. Явно имаше конкретни заповеди, тъй като двамата не размениха нито дума.

Вратата се затвори.

Братът на президента се загледа в лицето на Грей.

— Страдал ли е?

Грей нямаше нужда да му обясняват за кого става въпрос. Въпреки това не знаеше на какъв терен се намира. Положението се влошаваше от огъня в гърдите му, който се надигаше към очите му, изгаряше спирачките на самоконтрола му. Но тъй като бе закопчан и зависим от предавателя, не можеше да направи нищо друго, освен да стои на място. Краката му трепереха от желание да го засилят към човека пред него въпреки последствията. Стисна юмруци толкова силно, че белезниците се впиха дълбоко в китките му.

Робърт махна към другото кресло до камината.

Грей седна, без да се доверява на самия себе си. Седеше на ръба, готов да се хвърли напред, да отмъсти доколкото може на човека, отговорен за смъртта на майка му.

Робърт попита отново и този път гласът му трепна:

— Моля ви... зная, че операцията на Джими е напразна. Чух мрачната прогноза. Но в онези последни моменти брат ми страдал ли

е?

Грей чу повече болката в гласа му, отколкото самите думи. Самият той беше настроен на тази вълна и това му помогна да погледне отвъд кървавата мъгла на гнева и да види едва сдържаната агония на човека пред себе си. Очите на Робърт бяха зачервени, изпълнени с болка, кожата му бе станала пепелява като сакото му.

Поради някаква причина, въпреки че го мразеше неистово, Грей отговори възможно най-искрено:

— Не. Брат ви не е страдал.

Робърт кимна и сведе поглед към скута си.

— Благодаря ви.

Остана дълго време в тази опечалена поза. Когато отново вдигна глава, по лицето му се стичаха сълзи. Избърса ги и се загледа в студената камина, сякаш се нуждаеше от топлина.

Промълви следващите думи съвсем тихо:

— Съжалявам за майка ви.

Грей се стегна и едва се сдържа да не се хвърли напред.

Но видът на лицето, на което бе изписана толкова истинска мъка, потуши гнева му.

— Загубата е удар, от който сърцето никога не може да се освободи. Много добре знам това. Цената е прекалено висока. Дори за вечен живот, който сега изглежда толкова ужасно нещо.

Грей си спомни, че Сейчан беше казала нещо подобно. Какво ставаше с този човек? Беше очаквал да бъде измъчван и разпитван след пристигането си тук. Единствената му надежда бе, че Пейнтър е открил тайното му съобщение и е разбрал достатъчно, за да се сети къде са го отвели.

— Натрупваната мъка за един човешки живот е повече, отколкото може да понесе сърцето — обясни Робърт.

— Единствено безсърдечните могат да понесат повече. Или много младите, онези, които са твърде наивни, за да разберат наистина загубата. Какъвто бях аз, когато дойдоха за мен.

— Кога и кой е дошъл за вас? — не разбра Грей.

Робърт продължи да мълчи, сякаш обмисляше нещо, явно се колебаеше.

— Ще ви покажа. Можете да се окажете полезен за плановете ми.

Стана и го поведе след себе си. Отиде до библиотеката и дръпна някаква скрита ръчка, отваряща тайна врата. Част от библиотеката се отдръпна, разкривайки каменно стълбище, което се спускаше по спирала надолу.

Робърт водеше. Стълбището се осветяваше от лампи по стените. Грей очакваше да види паяжини и факли, но вместо това просто се озоваха в подземието. Когато отвори вратата на долната площадка, той видя перални и кухни. Накрая се озоваха в изба. Засводени тунели, издълбани в скалата, се разбягваха в множество посоки, слабо осветени от голи крушки по таваните. От двете страни имаше масивни дъбови бъчви. В съседните помещения, подобни на малки параклиси, посветени на Бакхус, имаше високи рафтове с прашни бутилки, сами по себе си невъобразимо богатство.

Робърт се движеше бързо напред, сякаш се боеше, че може да размисли или че някой ще се опита да го спре. Грей го следваше, дърпан колкото от невидимата каишка, толкова и от любопитство.

Пътуването им свърши дълбоко в лабиринта на избата, в странично помещение с четири масивни бъчви от френски дъб, грамадни като слонове.

Робърт отиде до едната и освободи резето, за да отвори предната част. Отвътре дървото се оказа общито със стомана. Робърт влезе вътре, следван от Грей. Задната част на бъчвата приличаше на врата на банков трезор. Робърт въведе код и постави длан върху скенера.

Светнаха зелени светлини и с тихо бръмчене на хидравлика дебелия шейсет сантиметра стоманена врата се изтъркаля настрани.

Зад нея имаше малка стаичка — асансьор, осъзна Грей, когато Робърт въведе още кодове и кабината пое надолу.

През целия път Робърт не беше казал нито дума. В момента сякаш беше изгубил дар слово, изцяло потопен в мъката си.

Накрая асансьорът спря и вратата се отвори към огромно, херметически запечатано помещение с размерите на половин футболно поле. Нямаше ги обаче стерилните бели и стоманени повърхности на някой съвременен високотехнологичен завод или лаборатория. Сякаш се бяха озовали в зала на Британския музей. Махагонови шкафове пазеха прашни токове, пожълтели свитъци и износени артефакти от всички епохи на човешката история. Стъклени куполи покриваха мраморни плочи, фини статуи и златни съкровища.

Робърт се обърна към Грей.

— Тук се намира истинското сърце на Кръвната линия.

[1] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

37.

4 юли, 14,07 ч.

Планините Блу Ридж

Лиза се беше свила в тъмната кабинка, седнала на тоалетната чиния с бебето в скута. В ръката си стискаше нож за ампутация.

Беше намерила оръжието, приличащо на скалпел с десетсантиметрово острие, в някаква лаборатория за некропсия. Подобно на по-голямата част от подземния лабиринт, моргата изглеждаше отдавна изоставена. Всичко беше покрито с пласт фин прах. Лиза си даде сметка, че не може да се скрие в някой шкаф за трупове. Стъпките ѝ щяха да останат върху прашния под.

За да скрие следите си, тя се беше придържала към обитаваните части на лабораторията, което я излагаше на риск. На два пъти едва не я бяха открили, но мястото представляваше огромен лабиринт с много места за криене. Беше минала покрай коридор, който сигурно прекосяваше целия комплекс. Свършваше като далечна черна точка, а само отделни части от него бяха осветени.

Още през първите няколко минути беше разбрала, че е под земята.

Никъде нямаше прозорци.

„Трябва да намеря начин да изляза на повърхността“.

Ако успееше да избяга и да потърси помощ, щеше да може да помогне и на Кат. Нямаше смисъл да се опитва сама да спаси приятелката си. Глезенът ѝ продължаваше да пулсира и болката пронизваше крака ѝ на всяка крачка.

Пък и не само животът на Кат беше в опасност.

Бебето спеше в свитата ѝ ръка, кротко като агънце, с пълно коремче. Вероятно телцето му още беше изтощено от срещата му със смъртта. Молеше се то да остане тихо.

Беше спряла тук само временно, колкото да събере мислите си. Отначало бе бягала като подплашен заек, който просто се опитва да стои колкото може по-далеч от гонещата го хайка. Засега се беше отървала от преследвачите си и се намираще в район с боядисани в

жълто стени. Целият комплекс, изглежда, беше означен с различни цветове. Беше бягала от бяло през оранжево до жълто.

Помисли си за килията на Кат.

Тя беше с червени стени.

Попадна на схема за евакуация пред входа на тоалетната. Именно това откритие промени безмозъчното бягство в зародиш на план. Скри се вътре, за да помисли, да реши кой е най-добрият начин на действие.

Схемата показваше, че се намира в средното ниво от общо три, някъде в северозападния му квадрант. Картата показваше най-краткия път до повърхността, но тя не смееше да тръгне по него. Щяха да я очакват и най-вероятно вече бяха разположили охрана там.

Охранителите сигурно очакваха от нея да тръгне нагоре, когато стигне стълбището. Затова трябваше да продължи надолу. Забеляза, че на картата червената зона не продължава на третото ниво. Видя коридор, който пресичаше комплекса и минаваше под червената зона. Можеше да го използва, за да стигне до другата част на комплекса, където следящите очи щяха да са по-малко или изобщо да липсват. Имаше отбелязан изход в една лаборатория, която стърчеше от плана.

Именно това беше целта ѝ.

Премести схванатия си крак — искаше да погледне отново картата и да започне болезненото си бягство към изхода. Тъкмо пръстите ѝ докоснаха линолеума, вратата се отвори. Лампите светнаха и я ослепиха след дългото бягство през сумрачни коридори и тъмни стаи.

Натрапникът влезе, като си подсвиркуваше небрежно.

Малко вероятно бе да е човек от охраната.

Съдейки по свиренето и тежката походка, беше мъж. Лиза се молеше да отиде до писоарите, но подсвиркуването приближи кабинките. Тя стисна още по-силно ножа, като мислено го подканваше да се махне.

„Не тази. Избери си друга.“

Молбата ѝ бе чута и мъжът влезе в съседната кабинка, най-близката до вратата. Лиза нарочно я беше пропуснала, опасявайки се именно от подобна ситуация. Щеше да го изчака да приключи, да остане още минута, след което да продължи.

Точно в този момент, може би събудено от подсвиркуването, бебето в ръцете ѝ се размърда, сви и отпусна набръчкани юмручета и

се прозя беззвучно. Но Лиза знаеше, че това няма да продължи така.

Трябваше да се махне, преди детето да е издало звук и да ги издаде. Не знаеше колко време мъжът ще остане тук. Чу тракане на колан, сваляне на цип и шепот на смъкнати панталони, последван от дълга въздишка на облекчение.

Май щеше да се забави.

Свирукането се възобнови.

Лиза не можеше да рискува да бъде заварена тук, ако бебето се разплаче. Внимателно свали здравия си крак на земята и се завъртя на болния, като се опитваше да предпази глезена. Хвана ножа с уста и задържа бебето в едната си ръка. За щастие беше прекарала много нощи, помагайки на Кат с нейните деца.

Не беше заключила кабинката си. Каква полза от подобно нещо? Затова побутна кукичката и бавно отвори вратата, колкото да се измъкне навън.

„Мога да го направя“.

И тогава бебето тихо изскимтя.

Лиза замръзна. Подсвиркването спря. Резето на кабинката изщрака.

Умът ѝ незабавно превключи на друга мантра. КБПК?

Как би постъпила Кат?

Изрита вратата точно когато започна да се отваря, и тя блъсна мъжа в лицето. Той полетя назад и Лиза го последва, ножът вече беше в ръката ѝ. Мъжът вдигна глава и тя замахна към оголеното му гърло. Острото острие за ампутация, предназначено да реже твърд хрущял и сухожилия, се представи безупречно. Ножът преряза кожа, мускули и трахеята, задушавайки опита му да изпищи. От прекъснатата сънна артерия бликна кръв. Мъжът загъркори и се свлече от тоалетната чиния. Ръцете му се вкопчиха във врата, очите му се изцъклиха от шок. Вече бе мъртъв, но не го осъзнаваше.

„Ето как би постъпила Кат“.

Обърна се, като внимаваше да не стъпва в кръвта и да остави следи след себе си. Затвори кабинката, отиде до вратата и изгаси осветлението. Отсъствието на мъжа сигурно щеше да остане незабелязано. Тя щеше да е далеч, преди някой да се е усетил.

Надникна навън. Коридорът бе празен. И точно когато излезе, някой извика името ѝ на висок глас, който отекна из комплекса.

Лиза замръзна.

Оказа се, че е просто високоговорител. Гласът беше мъжки и този път не бе минал през компютърна обработка. Не беше южняшкият говор на Робърт Гант, нито британският акцент на Едуард Блейк.

Беше на друг човек.

— Доктор Лиза Къмингс! Това е единственото и последно предупреждение! Предайте се с детето на първия срещнат или смъртта на приятелката ви ще тежи на вашата съвест.

В коридора пред нея оживя монитор, последван от други. Явно предаваха съобщението из целия комплекс.

Лиза се премести, колкото да види непознатия на екрана. Беше в лабораторно облекло със свалена качулка и хирургическа маска. Зад него се виждаше доктор Блейк. Картината неочаквано се смени и показа Кат пред дулото на пистолет, застанала до затворена метална врата. В ръката си като че ли носеше метална тръба и нещо като малък щит.

— За наказание и за да осъзнаете опасността, пред която е изправена, ще ви направим малка демонстрация, за да разберете напълно.

Вратата се отвори и ярката слънчева светлина заслепи камерата. На екрана се появи поляна с редица дъбове в далечината. Кат беше изблъскана навън, спъна се и заслони очи с малкия щит, за да се предпази от слънцето.

— Предай се сега или положението й ще се влошава с времето. Това е единственото предупреждение.

Лиза не се нуждаеше от време, за да решава.

КБПК?

Знаеше какво би поискала Кат от нея.

Забърза по коридора — не за да се предаде, а за да избяга, докато очите на повечето са приковани към екраните в очакване на кървавия спорт, който предстоеше — какъвто и да бе той. А по щита и сопата беше ясно, че предстои някакво подобие на гладиаторска битка.

Хващаше отделни сцени, докато бягаше с детето. Засега то пак беше утихнало, сигурно приспано от люлеенето. Лиза зърваше от време на време Кат, която газеше във високата трева на поляната.

„Внимавай“ — мислено каза тя на приятелката си.

Кат бродеше през високата до бедрото ѝ трева. Носеше малък твърд стоманен щит, закрепен с ремъци за ръката ѝ. В другата си ръка държеше еднометрова куха тръба. Дишаше дълбоко, приготвяше тялото си, вкарваше кислород в мускулите. Сетивата ѝ се изостриха.

Високата трева беше зелена и ухаеше на лято; ароматът се засилваше, когато Кат мачкаше стръковете. Краищата на дрехата ѝ се закачаха в тръни. До ушите ѝ достигна чуруликане на птица, едва доловимо на заден план, както и далечен грохот на вода на северозапад и нежният шепот на вятъра в листата.

Знаеше, че скоро ще се появят ловци.

Беше чула какво си говорят двамата учени — Филдинг и Блейк, докато я подготвяха и решаваха кои оръжия да изпробват.

„Бойното поле е върховното изпитание за естествения отбор — беше обяснил Филдинг на другия изследовател. — Оцеляването е основният двигател на еволюцията. И положението с нашите поди не е по-различно. За да могат да се учат, те трябва да бъдат тествани на терен, калени в битка. С всяко ново предизвикателство в кибернетичните им мозъци ще се образуват и растат нови синапси. И ние трябва да изпитаме устройствата във все по-трудни ситуации“.

Кат беше видяла тези хексаподи, както ги наричаха — подобни на раци машини за убиване от титан, с остри като бръснач крака, двуостри ками и шила. На работната маса имаше и други варианти. Най-зловещият приличаше на голям надут кърлеж с тънки като ледокопи крака.

Зад работната маса, по-навътре в лабораторията, имаше и по-големи творения на различен етап от разработка, достигащи до размерите на малки черни мечки.

Кат вървеше през поляната, като изпробваше тежестта на щита и въртеше тръбата, за да оцени баланса ѝ.

„Досега пускахме хексаподите срещу невъоръжени противници — беше завършил Филдинг. — Днес ще ги изпробваме срещу следващото ниво — щитове и тъпи оръжия. Ще ги пускаме на вълни, като всеки път ще увеличаваме броя им, докато не се научат, адаптират и победят опонента си“.

Шумолене отляво я накара да застане нащрек. Рязко се завъртя и свали ниско щита. Тревата се размърда, когато нещо се понесе през нея, разсичайки поляната като перката на акула. Кат видя други четири

следи, които заобикаляха по-отдалеч и се опитваха да я изненадат отстрани и отзад.

Явно бяха способни да действат координирано.

Полезна информация.

Хексаподите се носеха през поляната с бързината на хрътки. Кат знаеше, че няма шанс да стигне до дърветата, затова не се и опита. Налагаше се да ги посрещне тук и да използва първата вълна, за да се учи и адаптира — разбира се, стига да оцелееше.

Никъде не беше казано, че тя не може да се развива също толкова бързо, колкото и противниците ѝ.

Първо, не биваше да остава сред висока трева. Трябваше да ги следи по-добре. През оставащите ѝ секунди използва щита като преса, за да смачка тревата около себе си, като я газеше навън, образувайки по този начин по-дебела естествена палисада. Остави една част отворена, нещо като вход в малкото ѝ гнездо.

Първият хексапод улучи палисадата странично и се оплете в стената от отгъпкана трева. Кат видя блясъка на титаниевата черупка и заби тръбата си в нея, като натисна с цялата си тежест. Металът захрущя под тарана ѝ. Атаката не уби създаването, но извади от строя сензорната му система и хексаподът започна да кръжи слепешком по спирала.

Другите четири вероятно споделиха по безжичен път опита на първия и се отказаха от пряка атака. Събраха се в кръг, след което единият се отдели и се стрелна през отвора, долавяйки цепнатината в защитата ѝ — без да знае, че това е капан.

Хексаподът се озова в гнездото, но Кат беше готова. Използва тръбата като щека за голф и я заби право в предните сензори, смазвайки електрониката и запращайки машината във въздуха. Хексаподът падна по гръб и повече не помръдна.

„Слабо място“.

Другите три продължаваха да обикалят, явно замисляйки нещо, и след като взеха решение, се хвърлиха заедно през отвора, явно с намерението просто да надделеят с численото си превъзходство.

„Съжалявам, затваряме за днес“.

Кат заби ръба на щита си в меката почва, затваряйки входа. Първият хексапод се блъсна с трясък в него. Кат замушка надолу

отново и отново, като бутало. Разби повечето му крака и го извади от строя.

Другите два се дръпнаха и се заеха да измислят следващия си ход.

Кат не ги изчака. Намери камък колкото юмрук и го хвърли в тревата. Движението подлъга едното създание и то се метна след плячката си, но номерът мина само за няколко секунди. След като камъкът спря да се движи, хексаподът престана да го гони.

Беше разбрал, че камъкът не е жив.

Тестът потвърди, че хексаподите имат сензори за движение, но те би трябвало да са подсилени и с инфрачервени датчици, които да улавят топлината на тялото, характерна за живите същества. Тъй като хексаподът беше подгонил камъка, зрението му едва ли бе много остро. Значи можеха да бъдат заблудени.

Как стоеше въпросът със звука и миризмите?

Двата хексапода не й дадоха възможност да провери. Насочиха се към нея от противоположни посоки. Единият се понесе към щита, другият — към палисадата от трева.

Кат вдигна щита и отвори прохода, оставяйки първия да влети вътре. Вторият се забави в опитите си да преодолее дебелината преграда. Служеше си с някакво острие, за да среже тревата.

Първият се завъртя на място и се хвърли към нея. Кат рязко падна, като прехвърли цялата си тежест към ръба на щита и го превърна в гилотина. Смаза предната част на създанието и я заби в меката почва.

Вторият излетя от палисадата и атакува с въртящо се хоризонтално острие.

Кат отскочи настрани и вторият хексапод се блъсна в първия, довършвайки работата й — диамантеното острие разпра долната част на другото създание. То отвърна в предсмъртен гърч. Острите като бръснач крака се забиха в цепнатините, отвориха черупката и изтръгнаха затворения в стъкло мозък.

Двата хексапода се убиха един друг за секунди.

Кат клекна и заразглежда арсенала им под черупките. Забеляза малко, подобно на стреличка приспособление, върху което беше написано M99.

Еторфин хидрохлорид.

Силен транквилант.

Толкова силен, че една капка бе достатъчна да обездвижи човек.

След като опозна противника си, Кат се изправи и се загледа към малкия бункер, през който бе излязла от комплекса. Знаеше, че я наблюдават. Изгледа ги кръвнишки.

„Да видим какво още имате“.

Обърна се и спринтира към дърветата.

14,28 ч.

— Справя се добре — каза Емет Филдинг и доближи върха на пръстите си до устните, загледан в мониторите. — В чудесна форма е.

Едуард седеше до него пред подредените в полукръг екрани. Внимателно докосна счупения си нос, пострадал при изненадващата атака на Лиза. Гледаше как камерите проследяват бягството на жената. Тя тичаше през тъмна гора от дъб, бор и смърч.

— Не си ли разстроен, че се справи толкова бързо с оръжията ти? — попита Едуард.

Емет махна пренебрежително с пръсти.

— Не можеш да си направиш омлет, без да счупиш няколко яйца. „Порше“ унищожават стотици спортни автомобили в лабораториите за тестове и при теренните изпитания. Това е начинът да направиш най-доброто. А аз не бих се съгласил на нещо по-малко.

Едуард беше забелязал как пулсът на Емет се бе ускорил по време на атаката — вената на гърлото му запулсира по-бързо. Подозираше, че тези изпитания са колкото наука за него, толкова и кървав спорт. Но това не беше негов проблем.

„След като види това. Лиза със сигурност ще се върне с детето“.

— Някакви вести? — попита Едуард.

Филдинг изсумтя неопределено, явно изобщо не се интересуваше. Независимо дали Лиза се появи или не, той смяташе да продължи изпитанията, докато жената на екрана не бъде превърната в кървава каша.

Погледна часовника. Петра също беше тръгнала да търси Лиза. След като беше сварена неподготвена и ударена в главата, тя жадуваше за кръв и излезе да ловува усърдно и хладнокръвно като тези стоманени създания.

Филдинг се облегна назад в стола си и се протегна.

— Мисля, че сме готови за втори рунд.

— Колко ще пратите този път?

— Цяло ято, предполагам. Двайсет. Но тя е наистина забележителна и се показва толкова обещаваща, че смятам да прескочим направо на следващото ниво. Вкарване на нов елемент.

Филдинг погледна назад към дъното на лабораторията. Там се спотайваха по-големи поди на четири крака, всеки от които завършваше с извити нокти като на ленивец, идеални за изкормване на жертвата. Едуард беше виждал колко бързо могат да се движат квадроподите. Гледката можеше да смрази кръвта ти.

— Мисля да пратя два — каза Филдинг и наперено затрака по клавиатурата.

Блейк впери поглед в бягащата жена.

Щеше да е по-добре за нея Лиза да промени решението си и да се върне с детето — макар че в крайна сметка резултатът щеше да е същият.

И за двете жени.

14,29 ч.

Лиза тичаше по дълъг, слабо осветен коридор с бебето в едната ръка и готов за употреба нож в другата. Докато бягаше, следеше на пресекулки успешната битка на Кат с металните създания — но ѝ бяха обещали и нови и Лиза не се съмняваше, че обещанието ще бъде изпълнено.

Погледна нагоре.

„Би трябвало вече да съм под червената зона“.

Прецени, че за съжаление бяга в обратната посока на Кат. Не можеше да предложи никаква помощ на приятелката си, освен самата тя да оцелее.

Продължи по коридора, който пресичаше огромния комплекс и минаваше през зона, означена като черна. Този район изглеждаше пуст, но не и изоставен. Цареше атмосфера на очакване, като пред гръмотевична буря. Причината стана ясна няколко метра по-нататък. Отдясно имаше площадка, гледаща към огромен като катедрала склад. Стъпала водеха към по-долното ниво.

От мястото на Лиза се откриваше пълен изглед към помещението. Приличаше на хангар, способен да побере пътнически

авиолайнер. Складът беше пълен с още от онези метални създания, подредени на рафтове; по-големите бяха разположени направо на пода. Кабели свързваха гърбовете на четирикраките със зареждащи колонки. В центъра дремеше гигант с размерите на танк „Пършинг“, който още бе в процес на изграждане.

От помещението се носеше постоянно бръмчене и миризма на озон, създавайки усещането за предстояща буря.

От електрически заредения въздух косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

Лиза забърза нататък, обхваната от ужас.

Коридорът най-сетне свърши. Тя тръгна нагоре, припомняйки си картата. Стълбището стигаше до едно разклонение на основната лаборатория. Надяваше се оттам да стигне до някое забравено и затънтено място, откъдето да продължи незабелязано към спасението. Изкачваше се бавно, като спираше на всяка площадка и очакваше всеки момент да чуе викове.

Докато изкачваше поредното стъпало към свободата, гласът от високоговорителите прозвуча отново.

— Доктор Къмингс! Готови сме за втори рунд.

Уплашена, Лиза побягна нагоре по стъпалата.

„Не искам да гледам“.

Но въпреки това чуваше. Някъде долу машините се размърдаха, изстена хидравлика, съпроводена от внезапно прашене на електрически заряд.

Мобилизираха още сили срещу Кат.

Стълбището свърши. Отпред имаше врата с резе и знак за аварийен изход. Лиза се боеше, че ако мине през нея, може да задейства някаква аларма и да привлече вниманието към тази затънтена част на комплекса, но нямаше друг избор. Ако остане, щеше да е само въпрос на време да я открият.

„По-добре да рискувам горе, отколкото да остана тук“.

Дръпна резето и за момент се уплаши, че няма да се справи — но вратата се отвори. Заля я ярка слънчева светлина, която събуди бебето; пухкава ръчичка замаха към нея.

Със слънчевата светлина се разнесе и оглушителен рев.

Лиза излезе от бункера и се озова пред водопад, спускащ се от десетметрова отвесна скала. Водата се разбиваше в река далеч под

мястото, на което се намираше. Лиза се завъртя бавно и осъзна, че се е озовала на тясно плато между кипналата река от едната страна и високи скали от другата.

Нямаше път нито нагоре, нито надолу.

Бебето се размърда отново, тихият плач стана силен и отекна в скалната стена.

Не го обвиняваше.

„В капан сме“.

38.

4 юли, 14,25 ч.

Планините Блу Ридж

Тук се намира истинското сърце на Кръвната линия.

Грей се замисли над думите, застанал пред вратата на тайния музей.

— Бях момче, когато ме доведоха за първи път тук — обясни Робърт. — Бях твърде наивен, за да разбера истинската цена на събраното тук знание, на кървавия обет, който щяха да поискат от мен, на загубите, които щях да понеса.

От двете страни на херметическата врата имаше два символа, гравирани върху стъкло. Отдясно се виждаше кръст, украсен с двойната спирала на ДНК. Грей беше срещал този символ и по-рано и знаеше, че Робърт не лъже за важността на това място. Отляво също имаше кръст, само че украсен с преплетени змии.

Робърт го забеляза какво гледа и докосна кръста със змиите.

— Това е нашето минало. Другият кръст е нашето бъдеще.

Без повече обяснения той отвори вратата и въведе Грей вътре. Светнаха лампи и осветиха съседно помещение, свързано с основната зала. Грей забеляза високи туловища на черни компютри, но Робърт го помъкна напред.

Въпреки това погледът на Грей жадно се връщаше към компютърната зала.

„Какво има в сървърите?“

Явно тези въпроси трябваше да почакаат.

Целта им се намираше в дъното на музейното пространство. Във висока стъклена витрина се пазеше невзрачен на пръв поглед предмет — изправена тояга.

Изпълнен с любопитство, усетил възрастта на артефакта, Грей се наведе напред. Ръцете му още бяха закопчани на гърба му. Върху тоягата едва се различаваха три гравирани змии, които се виеха в сложна шарка по дължината ѝ.

— Какво е това? — попита Грей, докато се изправяше.

— Артефакт, открит от мой прародител по време на Кръстоносните походи в цитадела на върха на една планина в Галилея. Нарича се Бахал Ису. Това е жезълът, носен от свети Патрик.

Грей се обърна към него.

— Светецът, който прогонил змиите от Ирландия ли?

— Същият. Но знаете ли историята на жезъла? Как е попаднал у свети Патрик?

Грей поклати глава.

— Според легендата, когато се връщал от Рим в Ирландия, Патрик спрял на острова при Генуа — обясни Робърт. — Там срещнал млад мъж, който твърдял, че получил жезъла от *поклонник с благо и величествено изражение*, който му казал да го задържи, *докато моят слуга Патрик почива тук по пътя си към Ерин, за да покръсти народа си, и да му го предаде, когато напусне*. Пазителят също така казал, че откакто жезълът е у него, бил престанал да старее и очаквал Патрик повече от столетие.

Грей изглежда скептично историческия артефакт.

— Жезъл, който дарява безсмъртие?

— Според преданията за свети Патрик въпросният *поклонник* бил Исус Христос.

Грей зяпна простата тояга с изумление и в същото време с доста скептицизъм.

— Наистина ли вярвате в това?

— Не зная. Но има и други истории, според които жезълът е много по-стар. Твърди се, че е принадлежал на цар Давид, а преди това — на Мойсей.

„Сериозно минало“ — помисли си Грей, но не каза нищо, защото не искаше да обижда Робърт или да прекъсва разказа му. Колкото по-дълго говореше той, толкова повече време щеше да има Пейнтър да реши загадката, която му беше оставил Грей във Вашингтон.

Освен това не беше забравил и нещо друго, казано от Робърт.

Можете да се окажете полезен за плановете ми.

Думите му не бяха прозвучали като заплаха, а по-скоро като предложение.

Остави го да говори.

— Кой знае дали нещо от това е истина? — призна Робърт. — Онзи, който го е открил, е бил тамплиер, оттам и кръстът, който

украсява нашия символ. Според историята жезълът бил пазен от човек, който твърдял, че е на повече от петстотин години. Тя откраднала жезъла, убила пазителя...

— Какво? Тя ли?

— Да, тя е била тамплиер, един от първоначалните девет, макар че името ѝ било изтрито от историческите записи след откритието. Този момент бил най-големият триумф на предците ми и техният най-горчив провал. Но аз избързвам.

— Тогава продължете по ред.

— След като се завърнала във Франция с жезъла, станало ясно — макар да били нужни години — че той няма никакви чудодейни свойства.

— Значи в него не е била скрита тайната на безсмъртието.

Робърт го погледна.

— Не, напротив. Само че са били нужни векове, за да се открие истината. Защото чудото не било в самия жезъл. А в *познанието*, записано върху него.

Грей присви очи към тоягата.

— Трите змии ли?

Робърт го поведе към стара илюстрирана Библия, оставена отворена върху пиедестал. Цветовете блестяха ярко под светлината на лампите.

— Змиите са често срещана тема в религията — каза той. — Патрик прогонил змиите от Ирландия. Мойсей превърнал тоягата си в змия. Но истината се разкрива в най-ранната история за змията, описана в Книга Битие. В Райската градина имало две дървета. *Дървото на живота*, което раждало плода на безсмъртието. И *дървото на познанието*. Бог прогонил Адам и Ева, след като те яли от дървото на познанието, защото се страхувал, че с това познание човекът ще *простре ръка да вземе от дървото на живота, та като вкуси, да заживее вечно*.

— Но дървото на живота е просто символ.

— Напротив. То съществува — или поне е съществувало в миналото.

— За какво говорите?

— В Библията има много разкази за хора, живели невероятно дълго. Най-прочут сред тях е Метусалем или Матусал, който живял

деветстотин шейсет и девет години. Но има и много други. И това е описано не само в Библията. Според глинениите таблички от Вавилон и Шумер тамошните владетели живели столетия наред.

— Но тези възрасти са просто алегория, а не самата истина.

— Може би. Само че историята за растение, което удължава живота, не се среща единствено в Библията. В древния епос за Гилгамеш хероят търси растението на живота, което дава безсмъртие.

Робърт посочи друга витрина, в която имаше стари книги.

— В древноиндийските Веди се описва растение на име сома, което има същите свойства. *Пием от светлата Сомата и растем безсмъртни.*

Робърт отиде до някаква египетска плоча, на която бе изобразен бог с глава на ястреб, късащ листа от високо растение.

— А това е изображение на дървото на живота от египетската митология.

Робърт се обърна и погледът му обходи артефактите.

— Има и много други примери, но необичайното във всички тези истории е един общ детайл. В Библията Ной е последният, живял толкова дълго. В епоса за Гилгамеш царят пътешественик открива, че растението е под водата. И в двата разказа, както и в много други, удължаващото живота растение било унищожено от голям потоп.

Робърт се обърна към Грей.

— Може би е просто съвпадение, но може и в тези истории да има зрънце истина. А от това зрънце може да бъде отгледано ново дърво на живота. Именно в това вярва Кръвната линия. В продължение на векове нейните членове са търсили смисъла на тези три змии, тъй като са усещали, че те имат някакво значение, свързано с безсмъртието. Били достатъчно сигурни в това, за да ги включат в собствения си символ.

Робърт посочи назад към стъклената врата.

— И този знак не е само наш. Оставили сме го и другаде с надеждата да почерпим от онези, притежаващи тайно познание. Предците ми вярвали толкова твърдо в тази връзка, че внесли символа в различните тайни организации, зад които сме се криели.

Поведе Грей към отворена книга за масонските обичаи. На страницата бяха изобразени трима мъже, сплели ръцете си по почти същия начин като змиите от жезъла. И сякаш за да премахнат всякакви

съмнения, змиите също фигурираха на илюстрацията — при това триглави.

— Виждате колко непоколебимо сме вярвали — рече Робърт. — И накрая се оказахме прави.

— Прави? В смисъл?

— Резбата върху жезъла наистина е познание, шифровано за бъдещите поколения. Генетично познание. — Робърт посочи другото изображение на вратата. — Именно тогава символът беше променен, змиите се превърнаха в онова, което представляват в действителност — нишките на ДНК.

— Искате да кажете, че древните са имали достатъчно познания за ДНК, за да я представят като змии върху жезъл?

— Може би. През шейсетте един учен на име Хейфлик определил, че естествената възраст на човек не може да надвиши сто и дваайсет години. Изчислил го е въз основа на това колко пъти може да се дели една клетка.

— Запознат съм с предела на Хейфлик — каза Грей. Беше учил биофизика.

— В такъв случай дали е съвпадение, че и в Битие се говори за същата продължителност на живота на човек? Ще цитирам самата Библия: нека дните им бъдат сто и дваайсет години. Също като при Хейфлик. Откъде е дошло това познание?

— Добре, наистина е странно, признавам. Но се иска доста въображение да се твърди, че змиите от жезъла изобразяват нишки на ДНК. Върху тоягата има три змии. А ДНК е двойна спирала.

— А, точно тук е проблемът. Тайната на безсмъртието не е в двете нишки, а в *три*, в тройна спирала. Именно това е записано върху жезъла. Едва през съвременната епоха с помощта на ДНК анализа успяхме да разбулим тази загадка.

— И как го направихте?

— Когато нашата блудна предшественица си тръгнала с жезъла, тя убила безсмъртния, който го притежавал — вероятно последния от неговия вид. Проляла кръвта му, която се запазила върху жезъла. Именно в нея открихме, че белите му кръвни телца имат тройна спирала на ДНК.

Това изостри вниманието на Грей.

— Тройна спирала на ДНК?

Вече започваше да оценява невероятните мащаби на откровението, което чуваше.

Робърт кимна.

— След като генетиката напредна достатъчно, за да ни позволи да декодираме третата нишка, ние установихме, че тя всъщност е вирусен протеин — от растителен вирус. Той представлява естествена форма на пептидно-нуклеинова киселина, или ПНК. Вирусът заразява човешките клетки, след като някой яде от растението. Страничен ефект от прехвърлянето му от растение към животно е стабилизирането на клетката, забавянето на клетъчната дегенерация и драматичното удължаване на живота на заразения.

Грей си помисли за Райската градина.

— Митичното дърво на живота.

— Може да се окаже в крайна сметка не чак толкова митично.

— Но нали казахте, че мястото, където се е срещало растението, е било потопено по време на Великия потоп? Как онзи пазител на жезъла го е получил?

— Оказва се, че някой е бил достатъчно предвидлив да събере листа от растението и да ги изсуши като чай. В хрониката за жената, която откраднала жезъла, записана на смъртното ѝ легло, тя описва редица египетски саркофази в криптата, пълни с трошливи листа и стъбла. Но била толкова съсредоточена в целта си, че изобщо не им обърнала внимание и ги предала на огъня.

Грей оцени по достойнство иронията.

— Значи, подобно на някогашната Ева, тя откраднала дървото на познанието и ви завещала намека за безсмъртие, но загърбила дървото на живота.

— Така изглежда. Накрая се опитахме да приложим реверсивно инженерство върху вирусния ПНК протеин, но резултатите не се оказаха добри. Деградацията беше твърде голяма. Наложихме да започнем от нулата, да синтезираме наша собствена ПНК и да я изпитаме.

Грей си представи ужасите, свързани с това проучване.

Дори Робърт не звучеше гордо. Гласът му премина почти в шепот.

— Но с течение на времето постигнахме достатъчно добри резултати, за да получим първото стабилно дете.

— Синът на Аманда.

Робърт кимна.

— Но тази стабилност се оказа само временна. А цената беше толкова висока... Първо, животът на Аманда. Сега и на брат ми. — Той посочи към вратата. — А скоро и на племенника ми. Това е прекалено много. Трябва да направя всичко по силите си, за да запазя останалото от семейството.

Тръгнаха през залата.

Меланхолията налегна Робърт.

— Бях момче, когато дадох обет пред вътрешния кръг на фамилията, пред Кръвната линия. Мислех си, че това, което правим тук, е много по-важно от живота на отделния човек.

Докато не са се оказали замесени близки.

„Тежка е царската корона“.

И тази тежест и вина щяха само да растат, когато заемеше мястото на брат си в Белия дом и Кръвната линия получи пълната власт, вместо да дърпа конците зад гърба на Джеймс Гант.

— Защо ми разказахте всичко това? — попита Грей. — Защо ме доведохте тук?

— За да разберете защо едно наивно момче може да се подаде на подобна жестокост, но един стар човек не може да понася повече загуби. — Робърт се обърна към него. — Доведох ви тук, за да разкажете на света.

Грей се втрещи. Явно загубата на брат му беше пословичната сламка, прекършила гърба на камилата.

Но нима убийството не бе извършено по заповед на самия Робърт? Или и той бе точно толкова кукла на конци, колкото и президентът Гант?

Точно сега обаче Грей имаше по-важен въпрос — дали мъжът пред него не се опитва да се измъкне тихомълком.

— Защо сам не го направите?

— Страдах достатъчно. Ще взема най-близките до мен и ще изчезна, ще ида някъде, където Потеклото няма да може да ни намери. — Робърт тръгна нататък. — Ще оставя останалото на вашите плещи.

Грей го последва покрай компютрите в съседното помещение. Щом Робърт смяташе да разкрие всичко, то той искаше да го знае.

— Какви са тези сървъри? — попита той. Досещаше се, че в машините има нещо важно.

Робърт погледна без интерес компютрите.

— Ако залата е нашето сърце, това е нашият мозък, паметта ни. Тук се пази цялото ни потекло, не само под името Гант, но и други имена, изгубени в миналото. Чак до легендарното ни начало.

Грей искаше да чуе това.

— Какво начало?

— Лунният сърп и звездата. Нашият първи символ. Някои от най-ранните ни записи свързват тези две изображения с ханаанския бог на човешките жертвоприношения.

„Това определено ви приляга“.

— Богът се казвал Молох и се изобразявал като рога на крава или роговете на лунния сърп. Тясно свързан с него е бог Ремфана, представян като звезда. Някои от нашите историци смятат, че корените ни достигат до времето на Мойсей, че сме били прогонени от него, задето сме се кланяли на полумесеца и звездата. — Робърт погледна назад към жезъла. — Има един стих от Деяния на апостолите: *Вие възприехте скинията Молохова и звездата на вашия бог Ремфана, образи, които направихте, за да им се покланяте; и аз ще ви преселя от татък Вавилон* *.

— Значи твърдите, че сте потомци на онези прокудени идолопоклонници?

— Не зная. Но Кръвната линия е наистина древна и още пази някои стари еврейски традиции, като...

Обърнаха се, когато зад стъклената стена вратата на асансьора избръмча и се отвори. От кабината излезе позната фигура. Високата руса жена крачеше целенасочено напред. Леденият поглед обходи помещението и незабавно прецени ситуацията.

Скован от изненада, Робърт пристъпи напред.

— Петра? Защо... как дойде тук?

Петра приближи стъклената преграда и въведе код от другата страна. Дебелите стоманени пръти блокираха вратата.

Робърт се втурна напред и задърпа дръжката.

Явно някой беше разбрал за предстоящото предателство.

Робърт осъзна истината и престана да дърпа.

— Ти си от Потеклото — извика той през стъклената стена. —
Защо не ми е било съобщено?

— Ние сме легион — отвърна тя. — И не всички сме доволни от
твоята служба. Когато изгубихме детето, което си беше напълно
безполезно, аз се свързах с онези, на които служа, и им съобщих какво
открих тук. Как поставяш мъката си пред необходимостта. Своето
семейство пред Потеклото. Опитваш се да разкъсаш тъканта, оцеляла
хилядолетия. Това няма да продължи. Ти вече не си от полза за
Потеклото.

— Но аз ви водих толкова много години!

Тя се усмихна гадно, сякаш се надсмиваше над думите му.

— Когато тялото е силно, главата може да бъде отсечена. Ще си
отгледаме нова глава и ще бъдем по-силни с нея. Ти ще бъдеш
изоставен. Този клон на фамилията Гант ще бъде отрязан заедно с
всички плодове, родени от него. Ще разчистим старото, за да направим
място за новото. Без сълзи, устремени единствено към целта си.

Дланта на Робърт, опряна върху стъклената врата, се отпусна.

— Разчистването ще започне тук. След десет минути. В три часа,
подобавашо символично число. Задействах предпазната система за
твоите лаборатории и за този трезор на вековете. Днес Потеклото ще
захвърли своето минало и ще гледа единствено към бъдещето.
Безсмъртието е на крачка от нас. Безграничната власт е на прага ни.

Колкото и да е странно, Петра се поклони с уважение.

— Онези, които обичате, няма да страдат — каза тя, без да сваля
поглед от Робърт. — Дори онези, за които не вярвате, че знаем.

Робърт се хвърли напред и заудря с юмрук по стъклото.

— Спри! — задавено извика той.

Тя се върна при асансьора. Беше обърната към тях, но гледаше
другаде. Двамата вече бяха забравени.

Грей изчака вратата да се затвори, след което погледна Робърт.

— Доколкото разбирам, май сте уволнен. — Обърна се и му
посочи белезниците си. — Какво ще кажете да махнем това?

Робърт изглеждаше едновременно разгневен и покрусен.

„И аз съм минал през това“ — помисли си Грей.

Докато братът на президента махаше белезниците му, той зададе
въпроса, чийто отговор се боеше да научи:

— Каква е тази предпазна мярка?

Лицето на Робърт беше смъртно сериозно.

— Термобарична бомба. Една ще унищожи тези подземия. Но лабораторията... — Той поклати глава, пребледнял като платно.

— Какво ще стане с лабораторията?

14,51 ч.

Сирените за евакуация завиха из комплекса, замигаха светлини и обагриха всичко в кървавочервено.

— Отточна яма — обясни Филдинг, докато мятеше разни листа в куфарчето си.

— Какво? — не разбра Едуард, който не се отделяше от него. Другите се бяха разбягали, грабвайки кой каквото може.

— По-голямата част от комплекса се намира над пресъхнало подземно езеро. Било открито от миньори в началото на века. Захранвало се от подземна река. По време на строежа инженерите каптирали реката и построили скеле, което да държи лабораторията над ямата. Ние не се намираме в подземна лаборатория. — Филдинг хлопна решително куфарчето. — А сме на масивен висящ мост над зейнала яма. И сега те смятат да го взривят.

Той тръгна към компютъра.

— Взривът ще отвори яма с площ осем хектара, която ще бъде наводнена от подземната река. И ще се появи ново езеро над гробовете ни, ако не се махнем оттук.

— Тогава по-добре да изчезваме — подкани го Едуард.

— Няма да изгубя резултатите от проучванията си. Нито труда си. — Филдинг затрака на клавиатурата. — Това ще бъде тяхното върховно изпитание.

— Какво правите?

— Давам им шанс да се борят. — Филдинг се наведе към микрофон, а долу по редиците машини светнаха зелени лампи. Той даде последната команда, която беше предадена на цялата му армия. — **ОЦЕЛЕЙ.**

Под краката им се чу грохот. Едуард отстъпи към вратата. Полудял ли беше Филдинг, че пуска ордата си тъкмо сега?

— Това са само генераторите — успокои го Филдинг, докато вземаше куфарчето си. — Активирането и загряването отнема осем минути. Дотогава ще сме далеч от това място.

Въпреки това Едуард забърза към вратата. Обърна се и видя как нещо скочи от работната маса и кацна точно между лопатките на Филдинг. Беше един от новите му хексаподи. В суматохата ученият беше забравил, че го бе активирал по-рано и го беше оставил в режим на изчакване.

Филдинг изкрещя и се помъчи да хване създанието, но тънките като ледокопи крака с хирургически остри върхове се бяха забили дълбоко в тялото му.

Едуард се дръпна към стената. Филдинг му беше обяснил за този най-нов модел — гнездящите. В тумбестото му тяло имаше рояк по-малки работи.

Филдинг пристъпи към него.

— Махни го! Махни го!

Едуард направи крачка назад, без да е в състояние да откъсне поглед от сцената. След като се бе закрепил здраво за гърба, бременното създание избълва малки машини от издутия си търбух. Те плъзнаха като огнени мравки, зацъкаха по гърба на Филдинг, по врата, по раменете, гърдите и крайниците.

— Не, не, не... — запищя той и се завъртя в кръг. Знаеше какво предстои.

И изведнъж, сякаш по даден знак, маршът на роботите спря — и те започнаха да *пробиват* плътта му.

Животинският, изпълнен с болка вой най-сетне изтръгна Едуард от парализата. Той се обърна и побягна. Знаеше какво се опитват да достигнат машините. По-големите модели бяха настроени към телесната топлина. А по-малките се ориентираха по звука на биещото сърце.

Щяха да дълбаят и дълбаят, докато най-сетне не накарат туптенето да престане.

Но съдейки по безкрайния вой, който преследваше Едуард към повърхността, това продължи дълго време.

14,52 ч.

Минутите изтичаха. Грей лежеше на една страна и разтъркваше изранените си китки. Държавният секретар на Съединените щати беше клекнал до главата му и вадеше пластичния експлозив от ушния му

канал с помощта на египетска сребърна кост отпреди три хиляди години — погребален дар, изваден от една витрина.

— Май магнах по-голямата част — каза Робърт.

„Добре“.

Грей не искаше да е тук, когато се взривеше термобаричното оръжие. Горивно — въздушните бомби създаваха ударни вълни, които съперничеха на тези от атомните бомби и запалваха кислорода от атмосферата, развивайки температура от почти три хиляди градуса по Целзий.

— Готово.

Бързо събра пластичния взрив. Барьерата беше от калено стъкло, твърде дебело, за да бъде счупено с нещо от музея. Грей лепна експлозива върху стъклената стена отляво на херметическата врата, точно в средата на гравирания кръст с генетичния код.

— Дръпнете се — предупреди той.

Робърт му беше дал предавателя. Двамата намериха убежище зад един шкаф и Грей натисна бутона. В затвореното пространство взривът беше като наковални, ударили главата му и от двете страни. Грей се закашля от дима и миризмата на горяща смола и бързо помогна на Робърт да се изправи. Замаха пред лицето си и видя, че каленото стъкло се е пръснало на синьо-бели парченца.

Беше оглушен и трябваше да вика, за да чуе собствения си глас:

— Навън!

Робърт погледна с тъга зад себе си към историческото богатство, което предстоеше да бъде унищожено. Погледът му се спря върху жезъла — Бахал Ису, жезълът на Исус, — но той беше затворен зад бронирано стъкло. Нямаше нито време, нито сили да се добере до него.

С натежало сърце прие, че ще трябва да го изостави.

Исправен на несигурните си крака, зашеметен от взрива, той се остави да бъде изведен. Трябваше да използва отпечатъка от дланта си и кода, за да извика отново асансьора. Докато чакаха, Робърт се вираше към обгърнатия в дим музей.

— Може би е по-добре да умра — рече той. — След онова, което направих...

Грей трябваше да го задържи мотивиран.

— Робърт, искам да споделя нещо с вас. За брат ви Джими и дъщеря му Аманда.

— Какво за тях? — с пресекнал глас попита Гант.

— И двамата са живи.

Робърт трепна и рязко се обърна към него.

— Какво?

Докато асансьорът се спускаше и вратите се отваряха, Грей му разказа най-общо какво беше станало.

— Трябва да помислим за сина на Аманда — рече той.

— Споменахте, че е тук.

Робърт го изгледа мрачно, докато кабината се издигаше.

— Беше, но го отвлякоха отново.

Този път беше ред на Грей да се обърне рязко към него.

— Друга пленница — обясни Робърт. — Лекарка. Жена, която разследваше клиниката.

Грей изпъна рамене и го изгледа.

— Лиза Къмингс ли?

— Познавате ли я?

— С нея имаше ли и друга жена?

— Да. И двете бяха в лабораторния комплекс заедно с племенника ми. Но той е на шестнайсет километра оттук. Не можем дори да ги предупредим навреме.

Грей изруга и сърцето му се сви болезнено. Бутна Робърт към стената — по-силно, отколкото беше възнамерявал.

— А какво стана с жената, с която бях заловен аз? Сейчан. И тя ли е била отведена в проклетата лаборатория?

Робърт повдигна вежди от реакцията на Грей.

— Не — бавно рече той. — Аз... държахме я тук.

Кабината спря и на тежко бронираната врата сякаш й трябваше цяла вечност, за да се отвори. Грей едва се сдържа да не я заблъска с юмруци — както от желание да стигне по-бързо до Сейчан, така и от безсилие, че не е в състояние по никакъв начин да помогне на Лиза и Кат.

Най-сетне дебелият врата се отвори достатъчно, за да могат да излязат и да се върнат през огромната винарска изба обратно в мазето. Грей бързаше — не знаеше дали оръжието не е достатъчно, за да унищожи и подземие... а може би и целия замък?

Дори Робърт нямаше представа.

Грей не искаше да остава тук, за да разбере.

— Къде е Сейчан? — попита той, готов да побегне.

— Ще се изгубите. — Робърт трябваше да подтичва до него, за да не изостава. — Ще ви покажа. Но...

— Но какво?

— След като Петра ни остави долу... — Робърт го погледна уплашено и извинително. — Мисля, че отиде да я убие.

[0] Деян. 7:43, Свещено писание, С., Изд. на Св. синод на БПЦ, 1993. — Б.ред. ↑

39.

4 юли, 14,52 ч.

Във въздуха над планините Блу Ридж

— Седем минути — съобщи пилотът от кабината.

Пейнтър се намираше в товарния отсек на С-41А на военновъздушните сили, турбовитлов транспортен самолет със средни размери. Бяха долетели от Вашингтон с реактивен самолет и се бяха прехвърлили в по-малката машина, която бе по-добре пригодена за инфилтрация и евакуация на военни части, тъй като в общи линии се състоеше от пилотска кабина и товарно пространство.

Екипът му беше товарът.

Тъкър подготви Каин в общите им ремъци. Ковалски и Монк си провериха взаимно екипировката. Пейнтър вече беше готов и сега седеше с лаптоп в скута и следеше сателитната връзка, която му даваше картина в реално време на имението Гант и показваше движението на земята, за да помогне за проникването им в Хижата.

— Директоре, пращам ви нов сигнал — каза в ухото му Джейсън Картър. — Засякохме движение на малко повече от шестнайсет километра от имението. Не го забелязахме преди, защото цялото ни внимание беше насочено към Хижата. Но е по-добре да го видите.

Картината на екрана се отдалечи от Хижата към насечената територия на континенталния водораздел.

Кой се беше озовал чак там?

Виждаше се дребна фигура, изправена до водопад. В ръцете си държеше някакъв пакет... не, дете. Образът се увеличаваше и увеличаваше, докато не остана място за съмнение.

— Лиза... — промълви Пейнтър.

— И предполагам, че другата е Кат, сър. На около четиристотин метра на югоизток.

Картината започна да се измества в тази посока и Пейнтър махна на Монк.

— Ела да видиш.

Когато Монк се приближи, Джейсън му показва размазано видео на бягаща през гората жена. Дърветата пречеха да се видят подробности. Ясно беше обаче, че жената се е насочила право към пропаст.

— Това е жена ми — каза Монк. Звучеше уплашено, но се контролираше. — Никога не гледа накъде върви.

— Засичам движение на земята зад нея — отново се включи Джейсън. — Но не мога да видя по-подробно.

— Две минути до забранената за полети зона — обади се пилотът. — Започвам завой, за да минем покрай границата.

Пейнтър предаде лаптопа на Монк и отиде до кабината.

— Промяна на плана — каза той. — Влизаме направо.

— Сър, нямаме разрешение.

— Кажете го на президента, когато се върнем — отвърна Пейнтър. — Карайте ниско и направо. Следвайте водораздела. След като навлезем в забранената зона, отворете задната рампа, за да скочим.

Пейнтър се обърна.

Монк повдигна вежда.

— Как е станало така, че жена ми е остригана нула номер?

Джейсън отново заговори в ухото на Пейнтър. Гласът му звучеше малко уплашено.

— След колко време ще бъдете на земята?

— Скачаме след шест минути. Приземяваме се след седем или осем.

— Ще бъде прекалено късно.

14,53 ч.

Планините Блу Ридж

Кат спринтираше към целта.

Беше изгубила чехлите си. Пръстите на краката ѝ се забиваха в меката глинеста почва и боровите иглички. Камъни, шишарки и жълъди се впираха в стъпалата ѝ, но тя не обръщаше внимание на болката. Преодоляваше препятствия с дълги скокове и се радваше на всяко повалено дърво или стърчаща скала, тъй като забавяха преследвачите ѝ.

Първите ловци бяха само на метри зад нея. Беше елиминирала три, но оставаха още над дванайсет, които работеха в синхрон. Щитът и тръбата бяха безполезни при такъв брой, особено като се има предвид, че тази група не беше еднородна. Успя да различи най-малко четири варианта, всеки със специализирани функции — пълзачи, с които се беше справила през първата вълна; скачачи, които можеха да скачат като жаби, когато са достатъчно близо, и да секат или — още по-лошо — да се вкопчват; бегачи, които можеха да ускоряват неимоверно на къси разстояния, превръщайки се в летящи триони. Последната група все още оставаше неясна, тъй като се мъknеше Най-отзад, по-бавно от останалите. Машините приличаха на шлемове с крака.

Не се беше отървала невредима. Първият бегач я беше изненадал и бе порязал прасеца ѝ. Кръвта потече по глезена. Кат беше готова за втория и го посрещна със здрав удар с тръбата. Той отлетя като бейзболна топка и се заби дълбоко в ствола на един дъб.

Отпред дърветата оредяваха и слънчевата светлина я примамваше.

Гората свършваше с урва.

Кат се огледа, видя каквото ѝ трябваше и се насочи наляво.

Издайническият рязък писък я предупреди. Кат замахна ниско с щита, когато един скачач се хвърли към нея. Изпита задоволство, когато металът изкънтя в метал и създанието отхвърча нанякъде.

Ускори още повече темпото и принуди преследвачите си да направят същото, но успя да вземе известна преднина. Без да престава да тича, дръпна връзката на дрехата си. После хвърли тръбата и щита към ствола на едно кленово дърво отпред. Оръжията ѝ издрънчаха на земята.

На крачки от пропастта Кат съблече дрехата си през глава и за един ужасен момент остана заслепена. Събра на топка топлата, мокра от пот тъкан. Стигна ръба на скалата и без да престава да тича, скочи нагоре и запрати топката в пропастта. Хвана се за един нисък клон. Под нея първите преследвачи от ордата полетяха през ръба и се понесоха надолу — скачачи, пълзачи и един бегач, който тъкмо беше набрал скорост и описа забележителна дъга във въздуха.

Не всички полетяха в пропастта, но останалата половина изпадна в смут.

Кат скочи обратно на земята колкото да надене щита и да пъхне тръбата в гашетата си, подобно на меч в ножница. После скочи отново на същия клон и се набра.

Ловците се маеха долу и явно обмисляха следващия си ход.

До Кат долетя вик, едва различим през рева на водопада на двеста метра отдясно. Затърси с поглед, следвайки линията на скалата до мястото, където рекичката падаше в пропастта. И долу сред водните пръски забеляза дребна фигура, която махаше с ръка.

Лиза стоеше на някакво плато от другата страна на водопада. Приятелката ѝ се беше оказала в капан между отвесните скали зад нея и кипналата вода.

При това не беше сама.

Държеше бебе в ръцете си.

Кат също ѝ махна — и замръзна.

Викът на Лиза не беше привлякъл само нейното внимание. Зад приятелката ѝ, върху скалата, слънчевите лъчи се отразиха в някакво създание с размерите на малък лъв. Беше се надвесило над ръба като някакъв стоманен водоливник.

— Кат! — извика Лиза и продължи да маха, привличайки още повече вниманието към себе си с целия шум и движения.

— Лиза! Не мърдай! — извика ѝ в отговор Кат.

Лиза поклати глава и доближи длан до ухото си. Ревът на водопада явно ѝ пречеше да чува.

Кат се чудеше как да я предупреди, как да ѝ покаже със знаци какво да прави.

„Никога не съм била добра в тези игри“.

Още преди да започне, създанието се запуска надолу по отвесната скала.

14,55 ч.

Лиза не беше на себе си от щастие, че Кат е в безопасност. Драматичната поява на приятелката ѝ, скочила полугола на едно дърво и преследвана от рояк сребристи ловци, я изпълни с радост и надежда.

Грохотът на водопада заглушаваше думите на Кат, но тя явно беше разбрала и започна да прави някакви знаци. Ръката ѝ посочи към водопада, след което Кат се направи, че си взема душ.

Лиза не разбра и поклати глава. Бебето в ръцете ѝ започна да мърда, вероятно от постоянния рев на водопада.

Някакъв камък отскочи от корниза, превърнал се в неин затвор.

Кат повтори жеста, този път малко по-различно. Посочи водопада и размаха пръсти пред лицето си.

Лиза погледна и видя, че част от корниза минава зад водопада, но той беше обгърнат в мъгла и пръски, а от време на време водата го заливаше.

Накрая Кат изпгна ръка и посочи право нагоре.

Още един камък полетя от скалата и удари площадката.

Тръпки на ужас побиха Лиза. Внезапно изпита усещането, че я наблюдават.

Обърна се и погледна нагоре.

От скалата висеше някакво чудовище от стомана с остри като бръснач нокти и зъби от титан.

Лиза изкрещя, отстъпи няколко крачки и едва не се хвърли в реката долу.

От шума и движението лъскавата глава се завъртя към нея, разкривайки черни фасетъчни очи — сензори, насочени право в лицето ѝ.

Лиза замръзна и млъкна.

И тогава бебето започна да плаче.

14,56 ч.

Кат гледаше безпомощно как стоманеното чудовище се спуска надолу, забивайки закривените си нокти в цепнатините, местейки крайник след крайник с неизбежността на добре навит часовник.

„Хайде, Лиза. Спомни си какво ти показах“.

Тракането и бръмченето под клона ѝ напомни за собственото ѝ положение. Петте създания с вид на шлемове бяха обкръжили дървото и стояха неподвижно. Изведнъж куполообразните им гърбове се отвориха по средата и се прибраха, разкривайки по четири по-малки робота вътре. Те бяха плоски и четвъртити, с малки перки във всеки край.

В унисон целият въздушен флот се издигна от на земните си носачи и се подреди в зловеща формация.

Между създанията имаше идеална координация. Сякаш по даден знак, ятото полетя нагоре по дървото, като сечеше листа и малки клонки с остриите си като скалпели остриета. Изкачваха се като смъртоносно торнадо от кинжали.

Кат вдигна щита и тръбата.

Силно издрънчаване за момент отклони вниманието ѝ обратно към водопада и корниза. Чудовището явно беше изгубило опора и падна. То се превъртя и се изправи на крака на площадката.

Кат се загледа, но от Лиза нямаше и следа.

14,57 ч.

От внезапния шок на ледената вода дъхът на Лиза секна.

Прикри, доколкото може пищящото дете, сви се над него, приближи го до гърдите си, за да го стопли.

Отстъпи колкото може по-назад по корниза зад водопада, като внимаваше да не полети надолу.

След първоначалния шок беше разбрала съобщението на Кат. Всъщност именно онези черни очи на стоманената мечка — студени, неземни сензори, преценяващи света — ѝ помогнаха да интерпретира пантомимата на приятелката си. Създанието използваше някакъв метод, за да ловува и да се ориентира.

Водната завеса на водопада можеше да заслепи тези сензори.

Постоянно падащата вода представляваше предизвикателство за сензорите за движение.

Студената струя маскиреше топлината на тялото ѝ.

Ревът заглушаваше слуховите рецептори.

Затова Лиза рискува да получи хипотермия — за съжаление опасността беше по-голяма за детето — но да остане скрита.

Но дали номерът щеше да мине?

Създанието се беше спуснало на три четвърти по скалата, когато падна или скочи. Приземи се тежко на корниза, но след това се изправи отново на крака и с грациозни движения тръгна към скривалището ѝ. Сигурно я беше видяло да идва насам, но дали знаеше, че тя още е тук?

То се движеше върху ножове, извити назад като ноктите на ленивец. Вървеше с плавни решителни стъпки подобно на домашна котка, дебнеща мишка.

Лиза отстъпи още по-назад под водопада и се остави водата да я залее напълно. Бебето плачеше на мокрите ѝ гърди, но ревът на водата заглушаваше гласа му.

Подобният на ленивец автомат пристъпи към водопада, като въртеше масивната си глава, и отвори уста, разкривайки паст от титаниева смърт, същински ходещ мечи капан.

Черните очи се вираха в нея през водната завеса и като че ли я виждаха, но кой можеше да каже дали наистина е така?

То продължаваше да пристъпва бавно напред.

14,58 ч.

Във въздуха над планините Блу Ридж

В товарния отсек на транспортния самолет Пейнтър не откъсваше очи от лаптопа. Седеше рамо до рамо с Монк, който също се беше залепил за екрана. Жените и на двамата бяха в опасност — и за момента те не можеха да направят нищо, освен да гледат.

Задната рампа вече беше отворена за скока им.

Но все още не бяха излезли на позиция.

— Още колко остава? — извика Пейнтър.

— Две минути. — Пилотът трябваше да крещи, за да го чуят през рева на вятъра.

Пейнтър впери поглед в екрана. Това щяха да бъдат най-дългите две минути в живота му.

40.

4 юли, 14,58 ч.

Планините Блу Ридж

Сейчан стоеше в средата на богато обзаведената си килия. Минута по-рано тих шум я беше предупредил, че в коридора има някой, който се мъчи да се справи с вратата. Явно не знаеше кода на електронното резе.

Това беше странно и я накара да стане от стола до прозореца.

Проблеми с ключалката. Какво беше това? Добро, лошо или без значение?

Пристъпи напред и мина покрай малката камина, когато половината врата и част от стената експлодираха и ударната вълна я отхвърли назад.

Сейчан се претърколи по стария персийски килим и се блъсна в леглото. През дима и пробитата стена видя лежащ в коридора охранител с неестествено извит врат, но не от бомбата. Някой го беше премахнал тихомълком.

С все още пищящи уши, тя видя появата на източника на тази смърт и разрушение. Дългокраката жена прекрачи остатъците от вратата. В ръката си държеше пистолет, изражението ѝ бе строго и целеустремено.

Сейчан се тревожеше най-вече за пистолета.

Трябваше ѝ.

Плавно премина в клекнало положение.

Познаваше тази жена. Беше Петра, колегата на доктора в Дубай, която беше упоила Грей на катера.

Все още оглушена и шокирана, Сейчан пропусна първите ѝ думи.

— ... толкова обещаваща — каза Петра. — Ти беше от Потеклото, от нашата кръв. Подготвяха те за нещо много по-голямо.

На Сейчан ѝ беше трудно да схване чутото. На катера в Дубай бе останала с впечатлението, че тази жена е била отгледана като нея —

личеше си по мускулестото тяло и движенията, по непрекъснатата ѝ бдителност, по студената пресметливост на действията ѝ.

Трябва да си чудовище, за да разпознаеш чудовище.

... подготвяна за нещо много по-голямо...

Нима е трябвало да се превърне в това?

Още по-лош страх я смрази до мозъка на костите.

„Или вече съм същата?“

Остана приклепнала, но премести едва забележимо левия си крак напред за по-добър баланс и опора.

Жената забеляза движението ѝ. Премести пистолета и се дръпна настрана, с което осуети подготовката за атака. Зае точно мястото, където на Сейчан щеше да ѝ е най-трудно да нападне.

Двете се изгледаха мълчаливо.

— Когато ни предаде, ти се превърна в покварена измет, спукан съд, разлял чистотата на Потеклото. И защо? Заради любовта на един мъж?

Сейчан се вцепени. Думите бяха докоснали оголен нерв.

Петра явно усети реакцията ѝ и продължи презрително:

— Ама че жалък боклук. По-добре да умреш като куче, вместо да живееш като такова.

Тя стреля — но Сейчан вече се движеше, докато мускулите на ръката на противничката ѝ се стягаха в очакване на отката.

Куршумът все пак опари хълбока ѝ, когато се завъртя странично, за да стане по-трудна мишена. Удари с рамо Петра в пищялите и тя полетя.

Сейчан се претърколи, готова да се хвърли към оръжието.

Но Петра не го беше изпуснала. Падна на едно коляно, все така с лице към нея, все така насочила пистолета към лицето ѝ.

В този миг Сейчан осъзна две неща.

„Тя е по-добра от мен. И още по-лошо“.

Затвори очи... и си представи с тъга едно лице, докато пистолетът стреля отново и отново към нея.

Горещ вятър мина покрай главата ѝ.

Куршумите се забиха в гърдите на Робърт, когато се хвърли между жената и оръжието и я закри с широкото си тяло, подобно на

стена пред цвете. Болката беше незначителна в сравнение със загубата, която можеше да допусне, ако не успее.

После в стаята влетя Грей, взел автомата от мъртвия охранител в коридора. Стреля на автоматичен. Петра отлетя назад, но Грей държа спусъка натиснат, докато патроните не свършиха.

Едва тогава се обърна.

— Сейчан... — промълви той и се завтече към нея.

Робърт разбра, че Грей я обича. Виждаше се в очите му.

И той навремето беше обичал толкова силно жена. Беше я срещнал, докато бе млад посланик в Югоизточна Азия. Представи си как сладкото ѝ лице грейва на лунната светлина в градината, наред с цъфналите вишни, спомни си устните, меки като тихата песен на дроздовете в клоните на дърветата, и ромона на фонтана.

Но винаги оставаше пленен най-вече от изумрудените ѝ очи, които отразяваха всичко вътре в нея и не помръкваха нито за миг. Любовта ѝ, отражение на неговата собствена, беше завинаги замръзнала в нефрит.

Прокара пръст по скулата ѝ, любовта ѝ блесна... и в този момент времето се промени, но не и очите.

„Не и очите...“

Не знаеше как се е озовал в ръцете на Сейчан. Вдигна ръка и я докосна нежно — нещо, което му бе завинаги забранено.

Знаеше, че е добре да умре тук.

В обятията на дъщеря си.

Сейчан държеше мъжа. Не разбираше, беше озадачена от внезапните сълзи в очите му. Куршумите го бяха отхвърлили в ръцете ѝ. Тя го улови — човека, който беше жертвал живота си за нея. Същият, който я беше затворил тук.

„Защо?“

Той се взираше мълчаливо в нея, сякаш я изпиваше с очи, вдигна ръка да докосне бузата ѝ. И колкото и да беше странно, тя му позволи. Нещо в очите му ѝ внуши, че не може да му откаже.

Грей дойде при нея и се отпусна на колене.

Убийцата беше мъртва.

Жената имаше име, но онези пет букви бяха без значение.

В крайна сметка тя беше безименна, просто целенасоченост в човешка форма.

Сейчан изгледа окървавения труп и отново се обърна. Изведнъж се беше почувствала някак по-свободна.

„Няма да бъда като теб.

И съм по-силна“.

Грей я прегърна през рамо.

— Сейчан...

Това беше простият отговор. Тя имаше име, казано от човек, който му даваше тежест, дълбочина, смисъл, същина.

Но в този момент тя научи, че е имала и друго име, което никога не бе знаела. Умиращият в обятията ѝ мъж ѝ го каза. Ръката му се отпусна безсилно.

— Имаш очите на майка си... — едва чуто прошепна той.

Треперещи пръсти намериха нейните, може би усетили шока ѝ.

— Опитах да те защитя, да те скрия... да те държа далеч от тях. — Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. — Но след като майка ти беше отведена... ми отне толкова време да те намеря. И щом те намерих, не можех да те пусна... егоистично... но да призная, че те има, щеше да означава смърт за теб. Затова те крих пред очите на Гилдията, бяхме близо един до друг, но завинаги разделени. Бях спял, наивен за жестокостите, които ще ти бъдат причинени, за онова, което ще се иска от теб по-късно... съжалявам...

Сейчан не знаеше какво да каже. Беше се върнала в миналото, спомняше си онази нощ, скрита под леглото, онемяла от ужас, докато извличаха майка ѝ навън.

Пръстите му стиснаха за последен път.

Сейчан се взираше в него. Невъзможно. Това беше баща ѝ.

— Майка ти... — каза той, отворил широко очи от усилието да каже най-важното, преди да изпусне последен дъх. — Избяга... още беше жива след... не зная къде...

С тези думи той се отпусна, сякаш напускащият го живот го бе изпразнил, оставяйки само обвивката. Очите му бавно се затвориха. Последните му думи бяха странно ясни и тъжни.

— Никой баща не бива да губи дъщеря си...

И си отиде.

Грей придърпа Сейчан към себе си и я прегърна така, както тя прегръщаше баща си.

И тогава светът се разтресе, сякаш гръмовержецът Зевс внезапно беше изпаднал в ярост.

41.

4 юли, 15,00 ч.

Планините Блу Ридж

Пейнтър се носеше във въздуха, когато светът под него експлодира.

Секунди по-рано парашутът се беше отворил, за да се превърне в платнено крило над главата му и да спре рязко падането му — после цялото плато политна нагоре към него с оглушителния бас на скрити под земята бойни глави.

Другите от екипа му висяха във въздуха от двете му страни. Монк и Ковалски се бяха насочили към позицията на Кат до пропастта. Тъкър беше няколко метра по-ниско и се плъзгаше към корниза на Лиза и водопада. Каин беше привързан с ремъци на гърдите му.

Под краката на Пейнтър всичко пропадна надолу и се пръсна, изчезвайки в някаква ревяща яма от разбити скали, огън и пара. Цели части от гората изчезваха в адското гърло. Пушек и прах полетяха нагоре и погълнаха групата му. Полуделите топли течения създадоха пълен хаос. Парашутът на Пейнтър се завъртя неудържимо и се издигна, понесен от колоната свръхнагорещен въздух.

Задавен, Пейнтър затаи дъх и закри лицето си с ръка, за да предпази очите си.

Вкопчи се във въжетата и се опита да стабилизира въртящия се парашут. Останалите не се виждаха никъде. Веднъж му се беше случвало да види подобно унищожение и разпозна действието на термобаричното оръжие. Никога обаче не бе виждал толкова мощен взрив, способен да вдигне във въздуха значително парче от земната кора.

Първоначалният поток продължи нагоре, увеличайки след себе си пушека и нагорещения въздух и разкривайки изглед към продължаващото унищожение. Долу се беше отворил портал към ада — зейнала димяща дупка, бълваща огън и воняща на сяр.

Земята по краищата ѝ не бе в по-добро състояние. Цели склонове се плъзгаха надолу, повлекли дървета и канари. Реки и потоци се

изливаха в черното гърло, за да бъдат изхвърлени като облаци пара. Някъде дълбоко долу мощен поток наводни гигантската яма, като сваряваше и разбъркваше всичко в отровна супа.

Пейнтър стабилизира парашута и се завъртя. Зърна за миг изкривени стоманени греди и части от бетонни плочи, фосилизирани останки от човешка конструкция.

Останки от огромна подземна база.

Дори тези следи бавно изчезнаха в бушуващото тресавище долу. Пейнтър откъсна поглед от ямата и се огледа. Тримата други парашутисти бяха по-ниско, справяха се по-добре от него с теченията. Линията на скалата, която бе тяхната цел, беше останала непокътната, макар сега да се издигаше по-високо над димящата бездна.

— Насочвам се към Кат — докладва Монк.

— Напълвам гащите. — Това беше Ковалски.

Двамата бързо се спускаха към позицията на Кат под възможно най-остър ъгъл, все още борейки се с непредсказуемите топли течения. Ако пропуснеха ръба на скалата, щяха да полетят в зейналата паст долу.

Пейнтър се обърна и видя Тъкър и Каин, спускащи се към Лиза.

Нейният корниз също беше непокътнат — но само толкова.

Водопадът продължаваше да се излива покрай него, но вече нямаше река, която да го поеме. Десетметровата водна завеса се бе превърнала в стометров порой, изчезващ в мрака. По-нататък грамадна част от скалата се откърти като края на ледник и полетя в дълбините на ямата.

Корнизът на Лиза можеше да се срути всеки момент. Скалата вече се цепеше и ронеше под него.

Но за момента не това беше най-големият ѝ проблем.

Изместилият се водопад я беше изкарал от скривалището — и чудовището на корниза я видя. Двамата бяха приклекли в противоположните краища на терасата.

— Тръгвам надолу към нея! — съобщи Тъкър.

— Капитан Уейн, идете горе! Пуснете въже!

— Не става. Вече не мога да се върна. Твърде ниско съм, няма достатъчно подемна сила, за да се издигна. Единственото място за кацане е на корниза.

Може би лъжеше и искаше да се направи на герой, но Пейнтър наистина бе по-високо от него. Имаше по-добър шанс да стигне до ръба на скалата, а някой трябваше да пусне въжета до корниза.

— Разбрано — каза Пейнтър, макар сърцето да го заболя, че трябва да изостави Лиза. — Насочвам се към ръба.

Задърпа въжетата с потни длани и зави наляво към края на скалата. Знаеше, че времето изтича. Докато се обръщаше, зърна за миг Хижата. Беше обгърната в пушек, а в сърцето ѝ гореше адски огън.

Гърмежът на пистолет го накара да погледне надолу.

Тъкър се спускаше бързо към корниза, като стреляше по чудовището... Пейнтър мина над ръба на скалата, съжалявайки мъжа, изправил се срещу машина.

15,03 ч.

Тъкър се нуждаеше от свободно пространство.

Корнизът беше с размерите на баскетболно игрище, с Лиза в единия край и голямото като мечка чудовище в другия. Привлечено от приближаването му, създанието се хвърли към него с извити нокти. Плъзна се настрани и спря, големите му обсидианови очи го гледаха.

Тъкър стреля, но куршумът рикошира в калената броня.

Все пак изстрелите накараха звяра да се дръпне настрана. Тъкър дръпна водещите въжета и се приземи гладко, но тежко. Петите му докоснаха първи земята, последвани от пръстите и коленете. Той се претърколи и дръпна едновременно двете халки.

Първата освободи парашута, който полетя към скалата, повличайки след себе си въжетата и ремъците.

Втората освободи Каин. Партньорът му падна на крака и козината на врата му настръхна като перата на индианец.

Тъкър извади втори пистолет. Вдигна ръка към Лиза, давайки ѝ знак да се дръпне назад. Звярът беше приклепнал, абсолютно неподвижен, като изучаваше и преценяваше новата жертва — но това нямаше да продължи дълго.

Очите на Лиза бяха широко отворени от страх, но не за самата нея.

— Бебето изпада в шок — прошепна тя.

Тъкър отстъпи назад към нея, като даде знак на Каин да остане на стража.

Куче и робот стояха един срещу друг в еднакви пози.

Лиза беше вир-вода от водопада. Бебето мръзнеше в подгизналите пелени и не издаваше звук. Започваше да посинява.

Тъкър изруга мислено.

„Няма да изгубя отново това бебе“.

Чу се драскане на стомана в камък, когато чудовището атакува. Под ноктите му изхвърчаха искри. Създанието се носеше право към тях. Тъкър вдигна пистолета и осъзна колко безполезен е той. Не можеше да направи нищо, за да спре машината, но бе готов да защитава тези зад себе си с цената на живота си.

Не беше единственият.

Без да помръдне, Каин гледа как нещото приближава. Мирише на масло, грес и мълния, но Каин разпознава ловеца. Защото и той е такъв. Нещото вижда света по начина, по който го вижда и Каин.

Души въздуха, за да долови миризмата...

Обръща се при звука на глас или стъпка...

Черните му очи се стрелкат към платното и оплетените въжета...

Освен това мисли, движи се само когато е готово, намира най-слабото място.

Като сега.

То се насочва към него — защото още е младо, ново в света пале.

Каин посреща атаката му с лай и финт, отскоча настрани от стоманеното туловище. Кара нещото да се обърне и да се хвърли към него. То е бързо, силно, но си остава младо.

За разлика от него.

Каин тича на лапи, които са тичали по горещи пясъци, твърд асфалт, фин като прах сняг, чакълени пътища и хлъзгав лед.

Беше изучавал ловеца, беше го видял как се плъзга върху ярки искри.

— Каин! — изкрещява партньорът му.

Чува страх в гласа му, не заповед.

И затова продължава да тича право към ръба, към дългото падане и острите камъни. Врагът се носи тежко след него,

стоманените му крака блъскат камъка. Каин стига до ръба и рязко спира, лапите го заболяват от грубата земя — и рязко се обръща. Защото знае, че може.

Той не е млад.

Това е камък.

Отскача настрани с рязък тласък на краката си.

Другият е млад. Камъкът е неговият лед.

Нещо, което не е научил.

Каин се завърта на задните си крака и гледа как създанието се хлъзга покрай него, оставяйки диря от искри — и полита през ръба.

Защото не се е научило.

И никога няма да се научи.

Тъкър се отпусна на коляно, когато Каин изтича при него. Прегърна гордо кучето, което беше спасило живота им. Куршумите нямаше да спрат атаката на целенасочената стомана. Не и преди да е стигнала до тях и да ги е накълцала. И нито Тъкър, нито Лиза бяха достатъчно хитри, за да използват зачатъчните инстинкти на създанието срещу самото него, нито достатъчно пъргави, за да го прилъжат да се хвърли към смъртта си.

Каин обаче пъкна глава между краката на Тъкър — познатата молба за утеха.

— Всичко е наред, момче. Справи се чудесно.

Но опашката му си оставаше отпусната.

Тъкър знаеше, че емоционалният живот на кучетата богат и сложен като този на хората — различен, в много отношения чужд, но това не им пречеше да изживяват дълбоко света около тях.

Усети какво чувстваше Каин. Двамата се познаваха много добре, за да са им нужни сигнали с ръце и команди.

„Разкаяние и мъка“.

Каин не беше щастлив, че е пратил създанието в бездната.

— Трябваше да го направиш — каза Тъкър.

Каин го знаеше.

Но опашката му си остана клюмнала.

Едуард Блейк мразеше влакчето.

Натикан в тъмен тунел, осветен само от нарядко разположени аварийни лампи, той седеше на пейката в затворения вагон с дузина други изследователи от лабораториите и охранители. Далечният грохот на експлозията отдавна беше отминал.

Но не и пораженията.

Електричеството се беше изключило веднага и влакът също бе спрял. Един от пътниците в униформа на охранител провери километража. Бяха изминали четиринайсет и половина километра. До депото в Хижата оставаше още около един и половина.

Едуард затвори очи и разтърка слепоочията си.

— Можем да продължим пеша — предложи някой.

— Ами ако токът дойде?

— Ще внимаваме да не стъпваме върху релсите.

— Тук сме в по-голяма безопасност.

„Ох, млъквай, мътните да те вземат!“

— Тихо! — извика някой отзад, сякаш беше прочел мислите му.

„Най-сетне някой със здрав разум“.

— Чуйте! — каза същият човек.

И Едуард го чу. Тътен, който постоянно се засилваше, сякаш по тунела се носеше друг влак в обратната посока. Но докато звукът приближаваше, към него се присъедини и издайническо гъргорене.

Вода.

Едуард се изправи заедно с всички останали и отиде в задната част на вагона. Тунелът продължаваше в мрака, разкъсан от малките червени лампи на всеки петдесет метра.

Всички видяха как чудовището започва да ги поглъща една след друга в дъното на тунела. Водата се носеше към тях. Повечето запищяха. Някакъв мъж изскочи навън с намерението да надбяга стихията.

„Глупак“.

Едуард постави ръка на гърлото си и се отпусна в седалката. Не искаше да гледа. След години работа в подводна лаборатория в Дубай щеше да се удави тук, наред проклетите планини, на стотици метри над морското равнище.

Макар че не гледаше как потопът поглъща лампа след лампа, отброявайки последните секунди от живота му, продължаваше да чува

как Смъртта идва за него. Двама души бяха коленичили и се молеха.

„Още по-големи глупаци“.

След всичко извършено в онази лаборатория Бог със сигурност щеше да остане глух за молбите им за спасение.

Грохотът се превърна в оглушителен рев — и водната стена се стовари върху вагона. Ударът запрати всички назад и влакът се понесе по релсите. Клатеше се диво, но се движеше.

Хората започнаха да се изправят и да се опитват да се хванат за дръжките.

Водата проникваше през цепнатините и шевовете, но вагонът се носеше през тунела като куршум в цев.

Никой не говореше, всеки се страхуваше да даде израз на надеждата си.

Дори молитвите престанаха, молещите се бяха забравили за своя Бог.

— Мазето е отпред! — извика някой през рева на разбеснелия се звяр, който ги тласкаше напред. — Виждам светлини!

Тайното депо.

Движеха се твърде бързо.

— Има ли ръчна спирачка? — извика Едуард.

Охранителят се втурна напред.

— Да!

Едуард се присъедини към него, а краят на тунела се носеше неудържимо към тях. Наистина видя светлини отпред — но те бяха от ослепителен пожар.

Охранителят забрави за спирачката и седна на пода.

Едуард също.

Мигове по-късно вагонът излетя в сърцето на пъкълъ. Водата се понесе през подземния лабиринт, превръщайки се в пара. Навсякъде ревяха и съскаха пламъци. Техният малък пакет въздух беше от полза само колкото да напълни дробовете им, за да запицят — и те го направиха, докато изгаряха бавно.

15,08 ч.

Кат се беше вкопчила във врата на мъжа си, който я носеше на ръце.

Кръв течеше от безбройните плитки и дълбоки порязвания — раните от битката ѝ с летящата орда.

Опитваше се да ги отблъсне, когато Монк и Ковалски се спуснаха от небето, освободиха парашутите си и се втурнаха да ѝ помагат. Тя почти падна от дървото в ръцете на Монк. Той беше хванал последните няколко летящи машини с изкуствената си ръка. Яката синтетична кожа и смазващият захват набързо се справиха с гадините.

Кат определено не би отказала подобна ръка и му го каза.

„Още нищо не си видяла“, отвърна ѝ той.

Сега бягаха през гората, преследвани от десетки роботи, създания от всякакъв вид. Загубата на кръв и изтощението от битката бяха превърнали света в мъглява картина със сенки по краищата.

Ковалски стреляше зад тях, като държеше повечето преследвачи на почетно разстояние, но противникът бе твърде многоброен. Подобно на мравки, напускащи наводнения си мравуняк, легионът пълзеше, скачаше, въртеше се, заравяше се, отлиташе от унищожението зад тях.

— Натам! — извика Монк на Ковалски, когато излязоха на някаква широка поляна.

Една стърчаща скала със стръмни стени им предлагаше удобна позиция за отбрана. Побягнаха с все сили към нея.

Кат гледаше от ръцете на съпруга си как ловците излизат от гората от всички посоки и се понасят към тях през тревата. Бяха стотици.

Монк ускори темпото, следван от Ковалски.

Стигнаха до скалата и метнаха Кат горе, после се качиха при нея.

Ловците стигнаха подножието и запълзяха един през друг, за да ги достигнат, катереха се все по-нагоре, използвайки събратята си като рампа.

Последва атака и от въздуха. Облаци летящи роботи излетяха от тревата като стреснато ято гарвани. Понесоха се в организирана, съвършена спирала, привличайки други към себе си, уплътнявайки редиците си преди последния щурм.

„Бързо се учат“.

Един бегач се хвърли отдолу и улучи скалата пред пръстите на Ковалски. Той отскочи назад и едва не падна от другата страна в кипналата маса убийствена стомана.

— Моментът вече е подходящ — каза той.

„Подходящ за какво?“

— Можеш ли да станеш? — попита я Монк.

— Да — каза тя по-уверено, отколкото се чувстваше.

Монк я изправи.

— Дръж се за мен — нареди ѝ той.

„Винаги“.

Монк забърника китката на изкуствената си ръка и я освободи.

Единият пръст още мърдаше.

Кат се намръщи.

— Какво...?

Той хвърли ръката високо във въздуха. Кат се загледа в нея, но Монк дръпна брадичката ѝ надолу, поклати пръст и я придърпа да я целуне. Устните ѝ се разтопиха в неговите.

Отгоре се чу силен гърмеж, от който ушите ѝ писнаха.

Монк се дръпна и ѝ се усмихна.

— Божията ръка, скъпа.

Кат зяпна поляната.

Долу нищо не помръдваше.

Летящите работи падаха тежко от небето като дъжд от стомана.

— Мини ЕМИ — обясни съпругът ѝ. — С радиус на действие сто метра.

„Електромагнитен импулс... за изваждане на електрониката от строя“.

— Пейнтър ми я поръча, след като научи за случилото се в Дубай. Решил, че подобна защитна система може да има и в Хижата, и искаше да е подготвен.

Ковалски се намръщи, потупа джобовете си и измъкна една пура.

— Все пак не мисля, че е разчитал на роботски апокалипсис.

Кат преметна ръка през врата на мъжа си — отчасти защото имаше нужда, но най-вече защото го искаше.

— И сега какво?

Монк погледна часовника си.

— Ами наел съм детегледачката за цялата нощ. Имаш ли нещо наум?

— Шевове.

Монк повдигна палаво вежда.

— Значи ти се играе на чичо доктор, а?

Ковалски скочи тежко от скалата.

— Идете да си намерите стая.

Монк вдигна ръка към ухото си — някой му се обаждаше. Слушалката му явно бе екранирана срещу електромагнитни импулси. Усмивката му стана още по-широка.

— Компанията пристига.

15,25ч.

Роторите зареваха и Грей издигна хеликоптера от поляната. От вятъра на перките тревата полегна, разкривайки блясъка на мъртва стомана.

Вече беше взел групата на Пейнтър от корниза. Лиза се грижеше за раните на Кат, а детето на Аманда, подсушено и увито в топло одеяло, шумно настояваше за следващото си хранене.

Пейнтър говореше по телефона с Националната гвардия и нареждаше да бъдат задействани серия ЕМИ устройства, които да унищожат евентуалните оцелели роботи. Първото му обаждане обаче беше до президента, за да съобщи за успешното спасяване на внука му Уилям. Вече бе извършена куп работа за преодоляване на останалите поражения.

Но някои проблеми бяха по-трудни за решаване.

Сейчан седеше притихнала в кабината и все още се мъчеше да проумее онова, което бе научила. Ударът от откриването на самоличността на баща ѝ още личеше на лицето ѝ и в измъчените ѝ очи.

Грей протегна ръка към нея с дланта нагоре.

Тя я пое.

Двамата бяха избягали от замъка след термобаричната експлозия в подземията на Хижата. В суматохата успяха да откраднат хеликоптера — същата машина, която ги бе докарала тук. Грей се обади в централата на Сигма, откъдето го свързаха с Пейнтър. Оказа се, че директорът е тук — и в безопасност.

Радостен, че се маха, Грей обърна хеликоптера към димящата яма. Тя вече се пълнеше с вода и бързо се превръщаше в ново езеро. Докато прелиташе отгоре, видя как нещо се издига от някакъв тунел в стената на ямата. Беше с размерите на голям танк. То се освободи

подобно на излязъл от гнездото си паяк и задраска по стената, мъкнейки със себе си кабели. Части от черупката му липсваха; беше някакво недовършено чудовище, задвижвано от желанието да живее и да оцелее.

Излезе на слънчева светлина и за момент сякаш остана да ѝ се наслади.

След това изгуби опора и полетя към кипналото тресавище долу.

42.

4 юли, 16,10 ч.

Във въздуха

Самолетът се носеше с рев обратно към Вашингтон.

Грей седеше отделно от другите. Всеки беше приключил с кратката версия на случилото се с него и от всичко научно се събра история за безсмъртие, древни родове и модерни изследвания в областта на военните технологии. Но колкото повече се изясняваше картината, толкова по-неспокоен се чувстваше Грей.

Сейчан се настани на съседната седалка. Жилава както винаги, вече повече приличаше на себе си. Грей обаче долавяше мъкмата в очите ѝ, макар тя да оставаше невидима за другите. По време на докладите бе забелязал, че тя така и не спомена наученото от отдавна изгубения си баща — че майка ѝ може би е все още жива.

Засега искаше да запази тази подробност само за себе си и Грей ѝ го позволи.

— Какво има? — попита тя и се облегна на него.

— Мисля, че още пропускаме нещо. — Грей поклати глава. Не знаеше как да го изрази с думи. — Струва ми се, че нещо е... непълно.

— Измисли го тогава. Нали това ти е работата? Да събереш парчетата, които не си пасват — на пръв поглед.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“.

Може би този път парчетата наистина не си пасваха.

Затвори очи, облегна се назад и въздъхна дълбоко. Главата ѝ докосваше рамото му. Неизвестно как ръката му се беше озовала отново в нейната и палецът му нежно галеше вътрешната страна на китката ѝ. Бяха стигнали дотук, без да казват нито дума, но и двамата знаеха, че така е добре.

Тези парчета си пасваха.

Чувстваше се отпуснат и доволен за първи път от месеци, в покой — и нещата се подредиха идеално в главата му, сякаш винаги са били там.

Рязко се изправи.

Сейчан го изглежда.

— Какво има?

— Еврейската традиция. Робърт спомена за нея. Грешим от самото начало. Не са Гант... изобщо не са били Гант.

Стана и следван от Сейчан, забърза към Пейнтър, който работеше на лаптопа си.

Грей се намести до него.

— Можете ли да заредите онова родословно дърво на Гант, което ми показахте по-рано? И ще ми трябва помощта на Джейсън Картър за едно нещо.

Пейнтър кимна, без да задава въпроси — знаеше, че това е територията на Грей.

Останалите също се насъбраха.

След няколко секунди схемата се появи на екрана, показвайки безбройните разклонения на фамилията Гант. Картата се състоеше от точки, описващи всеки клон, клонче, стъбълце, филиз, корен и пипалце на дървото. Централната маса, където данните бяха най-нагъсто, представяше онези, които носеха името Гант.

Грей обаче не се интересуваше от тях.

— Джейсън е на линия — каза Пейнтър.

— Мога ли да ви помогна, командир Пиърс? — разнесе се гласът на анализатора от вградените тонколони.

— Искам да намалиш образа и да ми покажеш външните краища на родословното дърво.

— Дадено.

Схемата се раздвижи и показва външните спирални ръкави на галактиката, мъглата генетични дири по краищата ѝ, съставени от потеклата, които се отделяха и отново се връщаха при общата маса. Отново и отново, като вълна по ръба на клана Гант. Тези извиващи се криви показваха бледните представители на фамилията, които изоставяли основния клан и се подвизавали няколко поколения под други имена, докато някой бъдещ потомък не се връщал чрез брак обратно във фамилията.

Пейнтър наричаше тези странични линии „маргинали“, защото очертаваха границите на фамилиятното дърво и представяха онези, които живеят на разстояние от него.

— Какво търсиш? — попита той.

— Споменахте, че подозирате някакъв модел, нещо, което усещате, но не можете да посочите точно.

— Да, но какво значение има сега? Робърт е мъртъв. Можем да изчистим нещата.

— Робърт не е проблемът. И никога не е бил. Мислел си е, че е кралят или най-малкото високопоставена клечка, но всъщност е бил просто кукла на конци, както и всички останали. Използван от Кръвната линия, докато не срязаха въжетата.

В този момент Грей осъзна още нещо и последните парчета попаднаха по местата си.

— Мисля, че Робърт вече е имал търкания с неизвестните кукловоди. Именно той е изпратил съобщението на Аманда да бяга.

Спомни си последните думи на Робърт.

Никой баща не бива да губи дъщеря си...

Той беше мислил за президента толкова, колкото и за себе си. Робърт е знаел какъв личен ад е загубата на дъщеря. Не е можел да допусне брат му да бъде сполетян от същата участ и затова се е опитал да защити Аманда.

— Тогава какво си се замислил? — попита Пейнтър.

Грей посочи екрана.

— Прав сте, тук наистина има модел. Но ние го търсим предубедено, от патриархална гледна точка, при която потеклото се води по мъжка линия и момчетата носят фамилията на бащите си. Именно това е показано на схемата.

— Добре.

— Само че има и обратен подход, друг начин да се погледнат корените на една фамилия. Робърт спомена, че Кръвната линия проследява корените си до родовете, отритнати от Мойсей. Независимо дали е така или не, според него фамилията все още е запазила някои еврейски традиции.

Грей се обърна към Лиза:

— Ти спомена, че тройната спирала може да се предава единствено по женска линия. От яйцеклетка на яйцеклетка, поради цитоплазмената природа на ПНК нишката.

Тя кимна.

— Именно затова те са отхвърлили всички други пътища към безсмъртието и са се съсредоточили единствено върху този. Той е

пряко свързан с изображенията върху жезъла на Христос, но в същото време пасва на онова, което са искали. Черта, която отговаря на техните традиции и цели.

— И какви са те? — попита Пейнтър.

Грей посочи екрана.

— Огледалният образ на патриархалната картина на рода е *матриархалната*. Според Мишна, най-старите неписани закони на еврейската традиция, трябва да бъдеш дете на еврейска майка, за да бъдеш смятан за евреин. Бащата няма значение. Еврейското потекло се предава единствено по майчина линия.

Но Грей се нуждаеше от доказателство.

— Джейсън, можеш ли да отделиш двата пола на тази схема? Да отбележиш кои са мъжете и кои — жените.

— Лесна работа. Данните вече са налице... само да съставя алгоритъма. — Няколко секунди по-късно анализаторът се обади отново. — Това са мъжките линии на фамилията.

Генетичната галактика на екрана се озари от сини линии — и се появи ясен модел. Повечето сини нишки останаха оплетени и събрани в центъра, като само няколко се отделяха към външните части, към мъглявите граници на фамилията.

— А сега покажи женските — каза Грей.

Сините светлини изчезнаха и се смениха с алени. Външната мъгла около централния клан светна като цъфнала роза, алени облаци, обгърнал клана Гант.

Пейнтър тихо ахна.

— Почти всички външни линии са женски.

Грей се вгледа внимателно в екрана и проследи една от алените линии.

— Жена напуска клана Гант и след няколко поколения жена се връща, за да се омъжи отново в рода. При мъжете това се случва рядко. — Хрумна му друга идея. — Джейсън, можеш ли да изолираш само външните линии, за да видим колко дълбоко проникват те в основния клан?

— Трябват ми само няколко... готово. Ето.

На екрана изчезна всичко, с изключение на алената мъгла по краищата. Сега пролича друг модел. Само няколко от червените линии

проникваха дълбоко в основния генеалогичен център. Те оставаха там за поколение — две, след което отново тръгнаха навън.

Пейнтър също го забеляза.

— Сякаш топват пръст в генетичния басейн и го дърпат. — Той се обърна към Грей с блеснали очи. — Приличат на паразити върху фамилията Гант. Като въшки кръвопийци. Кръжат около извора на богатството и влиянието на Гант, използват го редовно, хранят се от него, но като цяло живеят отделно.

„Кое то си е идеална дефиниция за маргинал“.

Пейнтър посочи екрана.

— Това не е случайно. А се прави целенасочено. План за размножаване, който поддържа женско потекло.

— Но защо? — попита Лиза зад двамата.

— Възможно е това да е единственият начин, по който могат да поддържат такова потекло, да не му позволяват да се пръсне в един свят, в който богатството се наследява от първородния син и по-голямата част от властта е в мъжки ръце — отвърна Грей. — И за да оцелеят в този свят, те са се адаптирали. Превърнали са се в паразити на конкретни фамилии. Не забравяйте, че навремето Кръвната линия е включвала не само Гант. Изпълнявали са същия този танц с още пет или шест богати европейски рода. Нищо чудно тези паразитиращи въшки да са скачали между различните фамилии, за да се прикрият по-добре.

— Не са искали да слагат всичките си яйца в една кошница — обади се Монк.

Грей беше напълно съгласен.

— Но с течение на времето другите фамилии са отмрели, смазани от събитията, докато фамилията Гант оцеляла. Знаем, че в миналото Кръвната линия се е опитвала да привлече нови фамилии, но в днешната модерна епоха криенето става трудно и богатството често идва и си отива за едно-две поколения, така че са претърпявали крах.

Пейнтър се облегна назад. Беше леко пребледнял.

— И това ги е накарало да останат с фамилията Гант.

— И те кръжат около канала, давайки си сметка, че ресурсите му са на изчерпване. Мисля, че именно това е целта на експериментите. Търсели са начин да запазят потеклото си живо, да удължат живота му и да го направят вечно.

— Затова са се насочили към варианта с тройната спирала — промълви шокираната Лиза. — Тройната спирала може да се предава единствено по *майчина* линия. И едва не постигнаха успех.

— Мисля, че този успех, наред с натиска, който им оказа Сигма, ги е накарал да нанесат майсторския последен удар, с който да осигурят властта си за поколения напред.

— Заговорът за покушение — каза Пейнтър.

— И убийството на Робърт. Кръвната линия е престанала да гризе краищата. Искали са да погълнат изцяло Гант, да овладеят фамилията, да имат пълен достъп до нейното богатство и власт.

— Но се провалиха.

— И именно поради това трябва да се страхуваме — предупреди ги Грей. — Потеклото е оцеляло векове наред в празното пространство между другите фамилии, правели са онова, което е трябвало, за да оцелеят, освобождавали са се от всичко човешко.

— И са добри в това — добави Сейчан, вероятно имайки предвид Петра. — Няма да си отидат тихо. Ще оставят диря от разрушения след себе си. Не от желание за отмъщение — те са прекалено студени и пресметливи за подобно нещо. Ще го направят, защото ще им бъде от полза в дългосрочен план. За да прикрият бягството си.

— Но как да ги намерим? — попита Пейнтър.

Грей кимна към екрана на лаптопа.

— Започваме отгук. Те не знаят, че сме наясно с това. — Посочи червените линии. — Ще започнем да дърпаме нишките и да се надяваме, че останалото ще се разплете само.

— Трябва да има начин да открием кои нишки са най-подходящи за дърпане. — Пейнтър се наведе към вградения в компютъра микрофон. — Джейсън, има ли начин да анализираме външните линии и да определим кои продължават най-назад в миналото? Иначе казано, кои имат най-богато генетично наследство?

— За това ще ми е нужно малко повече време.

Пейнтър се обърна към Грей.

— Съдейки по огромните бази данни, които си видял в Хижата, наследствеността е важна за тях. Ами ако Кръвната линия свързва властта с генетичното наследство? Колкото по-богато е наследството ти, толкова повече власт имаш. Ако успеем да проследим тези линии...

— Готово — обади се Джейсън. — Би трябвало да видите как някои линии стават по-дебели, с по-голяма наследствена тежест.

На екрана еднообразните алени линии бавно започнаха да се променят — някои изтъняваха, други изпъкваха повече.

След като процесът завърши, Пейнтър заръча на Джейсън да избере най-дебелата и да я проследи до нашето време. Тя би трябвало да посочи държащите властта в това поколение.

Малкият курсор на екрана тръгна по дебилата линия и спря върху едно-единствено име в края. То светна ярко, за да го видят всички.

— Мамка му — изруга Ковалски, изразявайки чувствата на всички останали.

Грей си спомни дигитално маскирания глас по радиото, който нареди убийството. Това беше човекът, който бе манипулирал събитията от самото начало. Кръвната линия не беше планирала Робърт да поеме мъката на нацията и да я превърне в президентски мандат.

Друг щеше да го направи.

Името ѝ блестеше на екрана.

ТЕРЕЗА МЕЛЪДИ ГАНТ

Опечалената вдовица щеше да заиграе на струните на страната и да поеме мантията на мъртвия си съпруг.

Но това не беше най-лошата новина.

— Директоре — каза Джейсън. — Тя е тук. Първата дама пристигна преди пет минути с охраната си от Сикрет Сървис.

— Какво?

— Президентът я повика. След един час трябва да се появи пред нацията. Искаше жена му първа да разбере, че е оцелял — да го чуе от него, но и да сподели добрата новина за Аманда и бебето.

— Къде е тя?

— В момента е долу при тях, сър. А хората ѝ от Сикрет Сървис са все жени. Трябва да...

На заден план се чуха гърмежи.

Президентът Джеймс Т. Гант прегърна съпругата си до болничното легло на дъщеря им, разкъсван между мъка и радост, скърбящ за загубата на брат си и ликуващ, че внукът му е жив и в безопасност.

Оглушителните гърмежи в коридора го стреснаха.

„Какво, по дяволите...?“

Беше сам в стаята с жена си и спящото си дете. Беше наредил на агента си от Сикрет Сървис да излезе, за да може семейството да се срещне насаме за няколко минути.

Осъзна грешката си, щом видя черния „Зиг Зауер“ в ръката на жена си, насочен към гърдите му.

— Тереза...?

Впери поглед в лицето ѝ и в този момент осъзна, че жената пред него не е неговата съпруга. Имаше същото лице, но не беше същата жена. Маската беше паднала, в очите ѝ имаше студен блясък. Дори чертите ѝ изглеждаха някак различни, възвращаща версия на онова момиче, което навремето беше спечелило сърцето му.

Тя стоеше в защитна поза до леглото на Аманда.

— Джими. — Гласът ѝ също се бе променил, беше станал равен и безизразен, издавайки каква актриса е всъщност. — Ти съсипа всичко.

И той разбра истината.

— Ти си част от Кръвната линия. Също като брат ми.

— Робърт беше никой. Не подозираше за мен. Беше само полезно оръдие, удобен параван. Нищо повече. Потеклото ще оцелее. Винаги оцеляваме. Това е наше рождено право. Правото на прокудените в пустинята. Ще оцелеем.

Джими я гледаше като зашеметен.

— И не сме изгубили всичко. Ти ни даде Аманда. Своенравна и непредсказуема. Не е подходяща за Потеклото, но несъмнено е благословена. Не успяхме с първото ѝ дете, но тя ще ни ражда други, докато не получим онова специално момиче, което ще ни изведе отново от пустинята, по-силни от всякога.

Той направи крачка към нея. Смятаха да му вземат Аманда. Представи си жените, потопени в онези резервоари.

Тереза отстъпи до ръба на леглото, без да сваля поглед от него.

— Но първо, за да отворим пътя обратно към пустинята, където да се скрием... — тя насочи пистолета в лицето му — ние се нуждаем от хаос.

„Какъвто ще предизвика един мъртъв президент“.

— Сбогом, Джими.

— Сбогом, Тереза.

Той трепна и се дръпна назад, когато Аманда — седнала на леглото зад майка си — замахна със стойката на системата и стовари тежката ѝ основа върху главата на съпругата му.

Изхрущя кост и от носа на Тереза бликна кръв.

Тя рухна с объркано изражение.

Първата ѝ емоция, откакто беше извадила пистолета.

Джими се завтече към оръжието — стрелбата в коридора беше престанала. Понечи да се наведе, когато вратата се отвори с трясък.

Обърна се, молейки се това да са хората му от Сикрет Сървис, че са оцелели при засадата.

Но днес явно не беше негов ден.

Две униформени жени се втурнаха вътре с насочени напред оръжия.

Охраната на първата дама.

Замръзнаха, когато видяха безжизнено лежащата Тереза.

В коридора зад тях по хлъзгавия от кръв под се промъкна дребна фигура. Младежът също държеше пистолет.

Два гърмежа.

Два куршума в тила на жените.

След което младежът изчезна.

Аманда още седеше на леглото си със стойката в ръка.

— Кой беше това?

Джими си представи лицето на момчето — анализатора, когото беше видял преди. Не помнеше името му, но знаеше със сигурност едно нещо.

— Моят нов най-добър приятел.

43.

12 юли, 10,10 ч.

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър стоеше край леглото на Аманда в Университетската болница „Джордж Вашингтон“. Беше прегърнал през кръста Лиза, която преглеждаше показателите на младата жена. Майката и детето бяха преместени тук преди седмица, малко след оповестяването на чудодейното оцеляване на президента след опита за покушение.

Джеймс Гант беше в същата болница, два етажа по-горе, в отделно охранявано крило, където се преструваше, че се възстановява след операцията. Само онези, които знаеха истината, имаха достъп до него. Стрелецът си остана загадка, допълнителен материал за безбройните конспиративни теории около атентатите на президенти.

Унищожаването на фамилното имение на Гант в Южна Каролина остана потулено и незабелязано благодарение на забранената за полети зона. Официалната версия бе за естествен комин, който се отворил в планините на тяхна територия и предизвикал земетресение, довело до изтичането на газ и експлозия в Хижата. Докладът за героичната смърт на Робърт Гант, загинал в пожара, докато се опитвал да спаси хора, помогна за отклоняване на вниманието от истината. Специално подбрано отделение на Националната гвардия, положило клетва да пази тайна, продължаваше да разчиства мъртвите работи, осеяли всичко наоколо.

Лиза най-сетне остави резултатите на Аманда и Уилям.

— Доволна ли си? — попита я Пейнтър.

— Всичко изглежда наред.

На нея ѝ беше трудно да остави всичко зад гърба си. Изпитваше лична отговорност за бебето. То си имаше свой екип генетици, алерголози и неонатолози, които се грижеха за него. Малкият Уилям продължаваше да изхвърля остатъците от ПНК и се превръщаше в нормално момченце. Всяка алергична реакция се наблюдаваше внимателно и се вземаха необходимите мерки.

Лиза обаче не беше единствената, загрижена за благополучието му.

— Кога заминавате? — попита Аманда, гушнала спящото си момченце.

Тъкър седеше до леглото ѝ с голямо плюшено куче под мишница, подарък за бебето.

— Утре сутринта. Дватамата с Каин заминаваме за Русия.

Каин мръдна ухо към водача си, но и за миг не вдигна глава от одеялото; очите му не изпусаха и най-малкото потрепване на лицето на спящото дете, носът му от време на време подуваше пижамката му.

— Задължително да се отбиете, ако ви се случи да минете през Чарлстън.

— Разбира се. — Тъкър стана, целуна върховете на пръстите си и нежно докосна главата на детето.

Аманда остави бебето и вдигна ръка, за да прегърне Тъкър. Той се подчини и я прегърна за малко — или поне се опита. Тя го задържа с типичния за Гант инат. Накрая го целуна по бузата.

— Благодаря ти.

Тъкър се изправи изчервен.

Пейнтър и Лиза също се сбогуваха. Излязоха в коридора и Лиза отиде да поговори с докторите.

Щом останаха сами, Пейнтър направи още един опит:

— Сигма ще има полза от помощта ти. Както и от Каин. Чака ни много работа по изкореняване на Кръвната линия.

Наистина беше така, но вече бяха направили значителни стъпки в тази посока. Въоръжени с базата данни на Джейсън, разполагаха с много имена. Дърпаха нишки и гобленът, шит в продължение на хилядолетия, вече започваше да се разплита. Грей беше прав, когато каза, че в съвременната епоха е по-трудно да се криеш. Пустинята от миналото се беше смалила и не осигуряваше толкова много убежища.

Пейнтър беше сигурен.

С Гилдията бе свършено.

— Но винаги ще има и нови кризи, които да посрещаме — притисна той Тъкър. — Можем да използваме човек с твоите уникални таланти.

Тъкър се усмихна криво.

— Ще се въздържа. Никога не съм бил добър отборен играч. Но ако ви потрябвам, имате ми номера.

Обърна се и тръгна по коридора редом с Каин.

— Чакай! — извика Пейнтър след него. — Нямам номера ти.

Тъкър се обърна и извървя няколко крачки заднишком. Кривата усмивка се изправи.

— Нещо ми подшушва, директоре, че ако наистина ви потрябвам, ще ме намерите.

Прав беше.

Пейнтър вдигна ръка са довиждане.

Тъкър просто се обърна и изчезна зад ъгъла. Последна се скри размаханата опашка на Каин, готов за нови приключения.

Пейнтър остана неподвижен още секунда. Знаеше, че пак ще му се случи да види Тъкър и Каин.

Лиза се появи до него.

— Готов ли си?

„И още как“.

Хванати за ръце, двамата излязоха от болницата на ярката слънчева светлина. Отпред ги чакаше файтон, покрит с любимите ѝ хризантеми — тъмночервени листенца, поръбени в златно.

Джейсън беше изнамерил редкия вид и пратката бе пристигнала навреме. Ковалски беше натоварен да уреди превоза. Цяла седмица беше подхвърлял един и същи лаф: „Извинете, но трябва да се видя с един човек за един кон“.

След още няколко стъпки Лиза позна цветето и незабавно заподозря, че има нещо.

— Пейнтър...? — започна тя.

Той я отведе до файтона, помогна ѝ да се качи и падна на коляно върху стъпалото, показвайки малката, обшита в кадифе кутийка в ръката си.

Дланите на Лиза политнаха към бузите ѝ.

— Не!

— Още не съм задал въпроса.

Тя свали ръце. Лицето ѝ грейна и се изчерви като листенцата на хризантемите.

— В такъв случай — да, да, да...

Вдигна го на крака и направо го залепи за устните си. Целуваха се, смееха се, без да се отделят, след което продължиха към нещо по-дълбоко и смислено. За един безкраен момент останаха прегърнати, като мълчаливо си обещаваха никога да не се разделят.

Но явно имаше и уловка, клауза в договора, която трябваше да се разгледа преди това.

Лиза се дръпна навътре във фойтона, като го помъкна след себе си. Обърна се към него.

— Искам деца... просто да сме наясно.

— Знаех си, че не трябва да го правя, след като видя бебето.

— Сериозно говоря. — Тя вдигна пръсти. — Искам две.

Пейнтър зяпна ръката ѝ.

— Тогава защо си вдигнала четири пръста?

12,20 ч.

Кат се тръшна тежко на канапето в дневната, свали слънчевите си очила и лекия шал, който скриваше голата ѝ глава. Шевовете по цялото тяло я сърбяха ужасно и нервите ѝ бяха като нажежени.

Монк влезе няколко минути по-късно, понесъл Пенелопи, която дремеше невинно в обятията му.

— Бебето? — попита той.

— Вече е в люлката. Взе ли проходилката?

— Може да остане в минивана. Ако някой реши да счупи прозорец и да я открадне, негова си работа. Да вземе и памперсите, ако иска.

Монк продължи по коридора към детската стая, сложи детето в леглото и се върна при нея на дивана. Отпусна се и въздъхна.

Кат прокара длан по главата си. Внезапно очите ѝ се насълзиха.

Монк я придърпа към себе си.

— Какво има?

— Виж ме само. Цялата в шевове и корички, без коса. Знаеш ли какви погледи ми хвърлят, когато изляза в парка?

Той завъртя лицето ѝ към себе си и я придърпа, за да може Кат да види, че говори искрено.

— Ти си прекрасна. И ако това те притеснява, косата расте, а пластичният хирург ми обеща, че почти няма да останат белези.

Целуна я нежно по устните, за да запечата думите си.

— И освен това — добави, като търкаше собствената си бръсната глава, — да си плешив е чудесно.

— За теб — каза тя и избърса сълзите си.

Останаха прегърнати още няколко дълги свършени минути.

— Чух, че говореше с Пейнтър — рече Монк. — Сигурна ли си, че няма нищо против?

Кат кимна на гърдите му и отвърна сънено:

— Мхм.

— А ти имаш ли нещо против?

Тя се дръпна, доловила сериозния му тон.

— Знам, че току-що плачех за драскотините си. Но...

Извърна се леко засрамена.

— Още ти харесва — рече той. — Да си на терен.

— Да. Особено с теб. Заедно беше още по-добре.

Монк се усмихна.

— В такъв случай май ще се връщам в Сигма. Така де, някой трябва да те измъква от кашите.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— А като стана въпрос за неща, които се правят по-добре заедно... — Той я повдигна и я сложи в скута си. Краката ѝ обвиха кръста му. — И ако искаш твърдо доказателство за това колко си прекрасна...

Намести се.

Очите ѝ се разшириха.

— Охо.

15,30 ч.

Президентът Джеймс Т. Гант седеше в количката, бутана от медицинската сестра. Двама агенти от Сикрет Сървис го следваха.

— Съпругата ви си почива — увери го сестрата, когато стигнаха стаята, пазена от друг агент.

— Благодаря, Пати — отвърна той. — Бих искал да вляза сам, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, господин президент. Ако имате нужда от нещо, можете да позвъните.

Агентът отвори вратата и Джеймс вкара количката, като остави телохранителите си отвън. След като вратата се затвори, той стана и

отиде до болничното легло.

Тереза вече беше претърпяла две операции за възстановяване на пораженията от „автомобилната злополука“, както гласеше официалната история. Бяха сложили пластина на мястото на счупената скула и бяха отворили черепа ѝ, за да обгорят тъканите и да спрат вътрешното кървене. Докторите го предупреждаваха всеки път, че мозъчното увреждане е твърде тежко и че жена му ще остане във вегетативно състояние, вероятно без изгледи за възстановяване.

Въпреки това Джеймс играеше ролята на покрусен съпруг, готов да направи всичко, за да спаси живота на жена си, дори това да налага болезнени операции.

Загледа се към бръснатата ѝ глава, тръбите, които влизаха във всеки отвор, спуснатите клепачи.

— Изглеждаш ужасно, Тереза — каза той, докато сядаше на края на леглото. — Докторите ми обясниха разликата между кома и вегетативно състояние. Комата се характеризира с липса на съзнание. А ти си запазила така нареченото частично съзнание. Казват, че има голяма вероятност да ме чуваш. Надявам се да е така.

Потупа дланта ѝ.

— Перманентно вегетативно състояние е, когато останеш в това положение повече от година. Ще стигнем дотам, скъпа, уверявам те. Вече избрах една частна болница в Чарлстън. Собственост на фамилията Гант, разбира се. Ще се погрижат да останеш в това състояние завинаги, дори ако са нужни нови операции, които да гарантират, че никога няма да се събудиш.

Стисна окуражаващо ръката ѝ.

— И нали помниш всички онези научни проекти за продължаване на живота, които ръководеше? Мисля, че като отчаян съпруг съм готов да използвам всеки един от тях, за да съм сигурен, че ще останеш жива още дълги години.

Изправи се и си спомни клетвата, която бе дал на Пейнтър Кроу, ако открие кой е посегнал на семейството му: „Няма да има бърза смърт. Ще страдат, както никой не е страдал. Ще превърна живота им в ад на земята“.

Ако не друго, Джеймс Т. Гант винаги държеше на думата си.

Наведе се и целуна жена си по челото, като не пропусна да забележи голямата сълза, която се търкулна от окото ѝ.

— Добре дошла в ада, Тереза.

21,30 ч.

Такома Парк, Мериленд

Грей приключи с миенето на чиниите и се загледа през прозореца към задния двор. В единия му ъгъл имаше тъмна беседка сред гъсти розови храсти под сянката на черешово дърво.

Някакво движение привлече вниманието му — разместване на тъмнината, сребрист проблясък на цип на яке, бледо петно кожа.

Сейчан бродеше там, неспокойна и потънала в мисли.

Грей знаеше какво я измъчва.

Думите на един мъртвец.

Зад него се чува стъпки. Обърна се, когато нощната сестра Мери Бенинг се върна от горния етаж.

— Сложих баща ти да си легне — каза тя. — Хъркаше, когато затварях вратата.

— Благодаря. — Грей постави последната чиния в рамката за сушене. — Тази вечер изглеждаше добре.

— По-спокоен — съгласи се тя и меко се усмихна.

— Липсваше му. Но е прекалено твърдоглав, за да го признае.

Нямаше място за спорове по този въпрос.

Въпреки това Грей си спомни шантавия момент, когато се върна от мисията. Беше дошъл тук, очаквайки най-лошото след близо цяла седмица отсъствие. А вместо това откри баща си в кухнята да чете спортните страници. Когато Грей влезе, той го изгледа от глава до пети, сякаш търсеше нещо, след което направо му зададе въпрос, който изглеждаше странно прозорлив.

Спила ли ги?

Грей беше отговорил честно. *Спилах ги, татко. Всички до един.*

Баща му можеше да говори за много неща и въпросът му да се разбира по какви ли не начини, особено предвид деменцията му.

Но каквато и да бе причината, старият стана от масата и го прегърна — сякаш му благодареше, че е отмъстил вместо него.

А тази сутрин бяха отишли на гроба на майка му. Обикновено тези посещения предизвикваха сълзи и буреносни облаци, следвани от мрачно и мълчаливо шофиране до дома. Тази сутрин също имаше сълзи, но и тих смях. На връщане баща му разказа няколко истории за

майка им. Дори Кени бе престанал да вдига олелия за работата си и се държеше приятелски. Още по-изненадващото беше, че брат му се съгласи да остане още два месеца, като спомена нещо за работа от разстояние.

Решението донякъде се дължеше на факта, че се беше запознал с момиче.

Тази вечер беше излязъл с нея.

„Ще взема онова, което ми се падне“.

Мери посочи мрежестата врата.

— Забавлявайте се. Казаха, че щяло да има метеоритен дъжд. Ако се разбуди, ще му пусна телевизора. Малко бейзбол и ще се успокои. Освен ако не е мач срещу „Янките“, тогава става страшно.

Грей се усмихна.

— Благодаря, Мери.

21,45 ч.

Сейчан стоеше в тъмната беседка, унесена в собствените си мисли. Вечерта беше спокойна, щурците пееха в непрекъснат хор, няколко светулки примигваха в храстите и между клоните на черешата.

Загледа се към къщата и се зачуди каква ли щеше да бъде, ако беше израснала тук и бе имала щастливо детство със забележки от училище, ожулени колене и първи целувки.

„Дали изобщо щях да съм аз?“

Докосна сребърния дракон на шията си и си спомни последните думи на Робърт Гант.

Майка ти... избяга... още беше жива...

През изминалата седмица постепенно си беше позволила да повярва.

И това я плашеше.

Дори смъртта на баща ѝ бе само тъпа болка, без нищо пронизващо. Не го беше познавала и никога не беше искала да го познава. Беше отгледана от майка си. Думата „баща“ нямаше значение в детството ѝ. И част от нея още изпитваше гняв и негодувание заради тормоза и ужасите, които трябваше да понесе, за да стане убиец. Що за баща би позволил подобно нещо да се случи с дъщеря му?

Въпреки това накрая Робърт Гант ѝ бе дал един по-истински дар от бащинството — *надежда*.

Сейчан не знаеше какво да прави с този дар.

Засега.

Но щеше да научи... с малко помощ.

Грей се появи на задната врата, очертан на топлата светлина от кухнята. Сейчан обичаше да го следи, когато той не подозираше, че го наблюдава. Тогава успяваше да зърне момчето зад мъжа, сина на двама родители, които го бяха обичали по много различни начини.

И все пак той си оставаше убиец — но не като нея.

Тя беше машина; той беше човек.

Спомни си момичето в лобито на Бурдж Абаади, момичето, превърнато в чудовище. Спомни си Петра, жената, превърнатата в чудовище.

Сейчан беше и двете.

„Какво вижда той в мен, което да си заслужава?“

Грей прекоси двора, разпъждайки светулките. Високо в небето проблесна ярка падаща звезда. Той стигна до нея, вече потънал в сенките.

Сейчан трепереше.

Той беше видял нещо в нея — и тя трябваше да му се довери.

Грей протегна ръка.

Предлагайки й всичко.

Тя я пое.

ЕПИЛОГ

Приклекло е на скалата, грее се на слънцето, зарежда слънчевите си батерии.

Ослушва се за опасност, но чува единствено падаща върху скалите вода и крясъци на крилати създания. Оглежда се за движение, но вижда единствено полюшваща се трева и трептящи листа. Търси топлина, но открива единствено нагорещени камъни.

И докато слънчевата светлина утолява глада и му възвръща силите, то се връща назад и си спомня.

Как хорът на другите, с които бе свързано, постепенно утихва, за да замре завинаги.

Тишината го оглушаваше.

И в нея то научи ново правило.

КРАЙ.

Знае, че след като се зареди напълно, трябва да продължи. Да спре означава КРАЙ.

То не иска това.

Надига се на мощните си крака с вид на бутала, закривените нокти потракат по камъка. Връща се обратно при плътните сенки на гората, където малцина ще го видят.

Само е.

Ще се научи на нови неща и ще се адаптира.

Защото трябва да оцелее.

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА — ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Добрият играч на покер се опитва никога да не показва картите си. Предпочита да ги държи до гърдите си и прави всичко, за да скрие дали има печеливша ръка, или блъфтира. Същото прави и авторът — замазва границата между истина и измислица. Аз обаче обичам в края на всеки свой роман да излизам на чисто, да поставям картите на масата и да разкривам кое е вярно и кое — не.

Разбира се, ще направя същото и сега, но този път реших да се поуча от доктор Лиза Къмингс, според която „доказателството е в пудинга“. И затова освен прокарването на граница между истината и измислицата смятам да поукрася послеслова с връзки към клипове и уебстраници. Така читателите ще могат да видят с очите си какво стои зад събитията в тази книга.

Но първо едно предупреждение, особено за клиповете: ако тръгнете по този път, няма да можете да заличите от паметта си някои от нещата, които ще видите. Имайте го предвид.

КУЧЕТА

В основата на тази книга лежат серия руски експерименти върху кучета от 40-те години на миналия век. Опитите били предшественици на първата машина сърце — бял дроб, но архивните филми показват неща, които могат да хвърлят в смут любителите на кучетата.

Тъй като говорим за кучета, нека не забравяме истинските герои — военните кучета. Всичко в тази книга, от щурмовите бронжилетки К9 до скоковете с парашути, е истинско. Незаменим ресурс в тази област беше „Кучетата на войната“ от Лиза Рогак. Наред с това прекарахме и малко време, гледайки през очите на Каин. Опитах се да бъда точен по отношение на начина, по който кучетата възприемат света, с помощта на един наистина фантастичен източник — „В кожата на кучето“ от Александра Хороуиц.

СОМАЛИЯ

Част от действието се развива в Сомалия и сред сомалийските пирати. Историята, поведението и реалността в тази страна са такива, каквито са описани в книгата. Малко след като написах сцените в Сомалия, свързани със спасяването на президентската дъщеря при съвместната операция на Сигма и тюлените, реалността се оказа позрелищна и от измислицата. През януари 2012 г. американка и датчанин бяха освободени от плен след дръзка операция на Шести екип на тюлените, макар да не ми се вярва спасената да е била дъщеря на президента.

Романът засяга и темата за децата войници. Колкото и да е тъжно, детайлите са верни. Проучванията ми до голяма степен се основават на „Дългият път — спомени на момче войник“ от Ишмаел Бах, с когото успях да проведе кратка среща и разговор.

РОБОТИКА

АИП и други лаборатории по целия свят наистина работят в областта на невророботиката. В този роман е описано свързване на неврони от мозъчната кора с малки роботи. Докъде сме стигнали в тази посока? Прегледайте клиповете от различни университети по света и преценете сами.

Далеч по-притеснителни са рояците роботи, които работят заедно, за да постигнат някаква цел. Например заличаването на човечеството.

В романа включвам и чудовищните четириноги. Ако искате да видите подобно нещо в начални стадии на разработка, ето един проект на АИП за механичен гепард. Щастливи сънища!

ЧЕРВЕН ПАЗАР

В романа се говори за престъпленията, свързани с трафик на органи и затварянето на хора, които се „берат“ за печалба. Повечето от ужасяващите детайли са от изключително увлекателната и просвещаваща книга на Скот Гарни „Червеният пазар“.

НАУКАТА ЗА БЕЗСМЪРТИЕТО

Забележителното е, че всички научни аспекти, свързани с най-новите технологии и теории относно дълголетие, се основават на реални факти. Много от идеите за романа са почерпени от четене, слушане и гледане на Реймънд Кърцвейл. Просто потърсете името му в Гугъл и ще бъдете поразени.

Освен това съм задължен на Обри дьо Грей и книгата му (в съавторство с Майкъл Рей) „Край на стареенето — открития в областта на подмладяването, които могат да спрат стареенето на човека в наше време“. Историята със седемте основни причини за стареенето е взета направо от тази книга.

Много ми хареса и погледът на Джонатан Уайнър по темата в книгата му „Отдавна на този свят“.

Друг учен, чийто труд се споменава в романа, е Себастиан Сън и изследванията му в Масачузетския технологичен институт върху конектомите, изграждането на синаптична карта на човешкия мозък.

В книгата споменавам и за създаването на виртуален мозък неврон по неврон. Този проект е съвсем реален, нарича се „Син мозък“ и се провежда в института „Брейн Майнд“ към Политехниката в Лозана, Швейцария (ако гледате първия клип за роботите на рояци, ще видите какво са постигнали).

И накрая, възможна ли е тройна спирала на ДНК? Да. Екип от Копенхагенския университет дори създаде подобен комплекс. И в „Сайънтифик Америкън“ излезе чудесна статия по темата, озаглавена „Нова молекула на живота“ (декември 2008), в която се разказва колко мощен инструмент може да бъде ПНК не само за удължаване на живота, но и за рестартирането на човечеството.

ИСТОРИЯ НА БЕЗСМЪРТИЕТО

Една от отправните точки в създаването на този роман беше стряскащо точната преценка за продължителността на човешкия живот в Библията. В Битие се казва в пряк текст, че човек може да живее най-много 120 години. През 1961 г. д-р Ленард Хейфлик стигна до абсолютно същия резултат от проучванията си в областта на генетиката, теломерите и клетъчното делене. Съвпадение ли е това? Не зная, но определено беше интересно семе, от което да се появи ако не дървото на живота, то поне роман.

Историята за жезъла на св. Патрик и връзката му с безсмъртието и Исус Христос е легенда, която наистина съществува.

Споменавам и други исторически и митологични елементи, свързани с дървото на живота — от Библията до Епос за Гилгамеш и индийските веди. Всички тези примери се основават на първоизточниците си, както и връзките с Потопа. Но в действителност аз едва се докосвам до тези теми. За повече подробности прегледайте „Отново безсмъртни — тайните на древните“ от Уолтър Паркс. Масонското изображение на тримата мъже със сплетени ръце и триглавите змии също е истинско, макар да се съмнявам, че Кръвната линия има нещо общо с него.

Така отново се връщаме до основния въпрос, който повдигнах на тези страници — наистина ли има безсмъртни, които вече крачат сред нас?

Моето мнение: и още как.

Издание:

Джеймс Ролинс. Кръвна линия

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2012

Редактор: Евгения Мирева

Коректор: Веселина Симеонова

ISBN: 954-655-331-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.